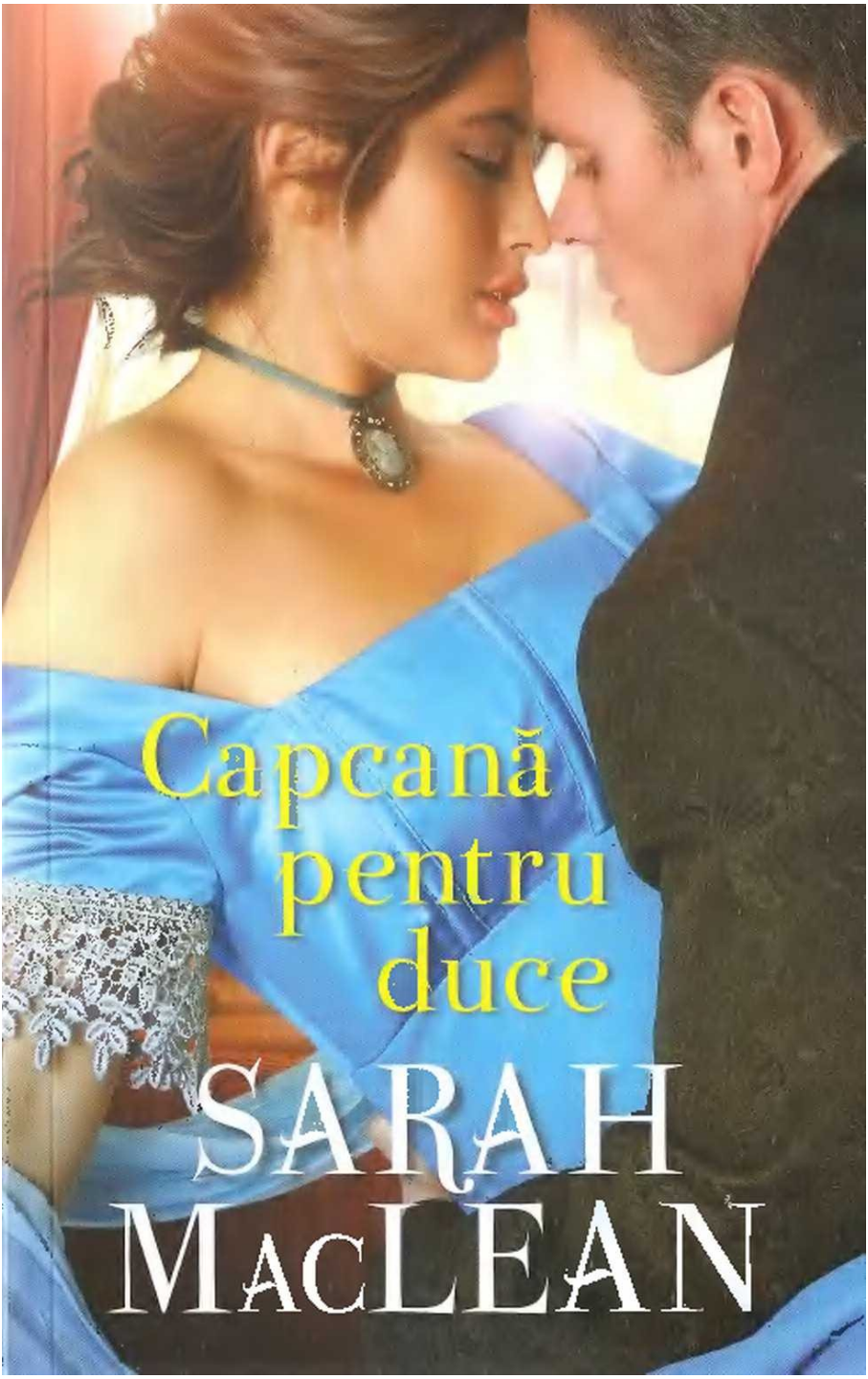

Capcană pentru duce
SARAH MacLEAN

SARAH MACLEAN
CAPCANĂ PENTRU DUCE
SERIA BASTARZII BĂTĂUŞI 1

***Wicked and the Wallflower by* Sarah MacLean**

Copyright © 2018 Sarah Trabucchi
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vădraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACLEAN, SARAH
Capcană pentru duce / Sarah MacLean
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978 – 606 – 33 – 3414 – 6
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA
2019

Pentru tatăl meu, primul care a auzit despre lorzii crimei din Covent Garden ai mei şi nu a apucat niciodată să îi cunoască.

Mulţumesc, tată.

Te iubesc foarte mult.

Prolog

Trecutul

Cei trei erau legaţi unul de celălalt cu mult înainte să îşi dea seama, fire toarse, mătase de oţel care nu putea fi ruptă – nici când soarta lor insista asupra acestui lucru.

Fraţi, născuţi în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, în acelaşi minut, dar cu mame diferite. Curtezana de lux. Croitoreasa. Văduva soldatului. Născuţi în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, în acelaşi minut, din acelaşi tată.

Tatăl lor, ducele, a cărui aroganţă şi soartă crudă aveau să-l pedepsească fără ezitare, furându-i singurul lucru pe care îl dorea şi pe care banii şi puterea lui nu îl puteau cumpăra – un moştenitor.

Sunt Idele lui Marte despre care clarvăzătorii ne avertizează, cu promisiunea ei de trădare şi răzbunare, cu norocul ei schimbător şi cu soarta implacabilă. Dar pentru acest bărbat care procrease – care niciodată nu a fost mai mult decât atât, niciodată nu a fost un tată – Idele lui Iunie aveau să îi aducă ruina.

Pentru că în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, în acelaşi minut, a existat un al patrulea copil, născut dintr-o a patra femeie. De o ducesă. Şi această naştere – naşterea pe care toată lumea o credea legitimă – era cea pe care ducele o aştepta chiar dacă ştia că fiul care urma să îi moştenească numele, averea şi viitorul nu era al lui şi totuşi, cumva, era singura lui speranţă.

Doar că al patrulea copil era o fată.

Şi odată cu prima ei gură de aer, le fură viitorul tuturor, la fel de puternică în timpul copilăriei cum avea să devină la maturitate. Dar asta e o poveste pentru altă dată.

Această poveste începe cu băieţii.

Capitolul 1

Prezentul

Mai 1837

Devil stătea afară, lângă conacul Marwick, la umbra întunecată a unui ulm bătrân, urmărindu-şi fratele vitreg care se afla în casă.

Pâlpâitul lumânărilor şi sticla marmorată distorsionau petrecăreţii de dincolo, din sala de bal, transformând mulţimea de oameni dinăuntru – aristocraţi şi mică nobilime cu bani – într-o masă în mişcare greu de desluşit, amintindu-i lui Devil de fluxul Tamisei, care creştea şi scădea, curgând plin de culoare şi duhoare.

Trupuri fără chip – bărbaţi întunecaţi îmbrăcaţi elegant şi femei luminoase în mătăsuri şi satin – se mişcau împreună, abia putând să treacă de gâturile întinse şi de evantaiele care fluturau, ducând bârfele şi speculaţiile prin aerul stătut al sălii de bal.

Şi în mijloc, bărbatul pe care cu toţii voiau să-l vadă cu disperare – solitarul duce de Marwick, strălucitor şi proaspăt, deşi deţinea titlul de când murise tatăl său. De când murise tatăl lor.

Nu. Nu tată. Cel care îi procrease.

Şi noul duce, tânăr şi chipeş, revenise precum fiul rătăcitor al Londrei – cu un cap mai înalt decât restul adunării, pieptănat frumos şi cu chipul de piatră, cu ochii chihlimbarii cu care ducii de Marwick se făleau de generaţii. Sănătos, necăsătorit şi tot ceea ce aristocraţia dorea ca el să fie.

Şi nimic din ceea ce îl credea aristocraţia că este.

Devil îşi putea imagina şuşotelile ignorante care circulau cu repeziciune prin sala de bal.

De ce-ar trebui un bărbat atât de important să fie pustnic?

Cui îi pasă, atâta timp cât este duce?
Crezi că zvonurile sunt adevărate?
Cui îi pasă, atâta timp cât este duce?
De ce nu a venit niciodată în oraş?
Cui îi pasă, atâta timp cât este duce?
Dacă e tot atât de nebun cum se spune?
Cui îi pasă, atâta timp cât este duce?
Am auzit că vrea să aibă un moştenitor.

Ultima bârfă fusese cea care îl scosese pe Devil din întuneric.

Cu douăzeci de ani în urmă se încheiase o înţelegere când ei erau doar fraţi în braţele mamelor. Şi deşi multe se întâmplaseră de când acea înţelegere fusese făcută, un lucru rămânea sfânt: nimeni nu renega un pact cu Devil.

Nu fără pedeapsă.

Şi astfel, Devil aştepta cu o răbdare infinită în grădinile reşedinţei din Londra a ducilor de Marwick să ajungă al treilea părtaş la înţelegere. Trecuseră zeci de ani de când el şi fratele lui, Whit – cunoscuţi împreună prin colţurile abjecte ale Londrei ca Bastarzii Bătăuşi – îl văzuseră pe duce. Decenii de când evadaseră din reşedinţa de ţară a ducatului în miezul nopţii, lăsând în urmă secrete şi păcate, pentru a-şi cuceri propriul regat de secrete şi păcate diferite.

Dar, cu două săptămâni în urmă, sosiseră invitaţii la cele mai extravagante case din Londra – casele cu cele mai venerabile nume – chiar când servitorii soseau în Marwick House înarmaţi până în dinţi cu mături, ceară, şine de fier şi pentru aerisire. Cu o săptămână în urmă fuseseră livrate lăzi – lumânări, haine, cartofi, vin de Porto şi şase canapele pentru uriaşa sală de bal Marwick, fiecare din ele ticsite acum de fustele celor mai râvnite doamne din Londra.

În urmă cu trei zile, ziarul *News of London* ajunsese la cartierul general din Covent Garden al Bastarzilor şi acolo, pe pagina a patra, un titlu scris cu cerneală spunea: „Misteriosul Marwick vrea să se însoare?”

Devil împăturise cu grijă ziarul şi-l lăsase pe masa lui

Whit. A doua zi de dimineaţă când revenise la locul lui de muncă, un cuţit ţintuia ziarul de tăblia din stejar a mesei.

Şi astfel se hotărâse.

Fratele lor, ducele, revenise, apăruse fără vreun avertisment în acest loc creat pentru oameni mai buni şi plin de cei mai răi dintre ei, pe un pământ pe care el îl moştenise în momentul în care reclamase titlul ca fiind al lui, într-un oraş care le aparţinea şi, făcând asta, îşi dezvăluise lăcomia.

Dar lăcomia nu era permisă în acest loc, pe această proprietate.

Aşa că Devil aştepta şi privea.

După minute lungi, aerul se mişcă, iar Whit îşi făcu apariţia lângă cotul lui, tăcut şi mortal ca un sprijin militar, ceea ce era adecvat, pentru că acesta nu era deloc departe de un război.

— La ţanc, zise Devil încet.

Un mormăit.

— Ducele caută o mireasă?

O încuviinţare din cap în întuneric.

— Şi moştenitori?

Linişte. Nu ignorare – furie.

Devil îl urmări cu privirea pe fratele lor vitreg mişcându-se prin mulţimea dinăuntru, îndreptându-se spre capătul îndepărtat al sălii de bal, unde un coridor întunecat ducea în adâncurile casei. Fu rândul lui să încuviinţeze din cap.

— Terminăm asta înainte să înceapă.

Îşi strânse bastonul de abanos, coama argintie a leului, tocită de atâta folosit, potrivindu-se perfect în mâna lui.

— Intrăm şi ieşim, facem suficiente stricăciuni încât să nu ne poată urmări.

Whit încuviinţă din cap, dar nu se referi la ceea ce amândoi gândeau – că bărbatul căruia Londra îi spunea Robert, duce de Marwick, băiatul pe care ei cândva îl cunoscuseră ca fiind Ewan, era mai mult un animal decât un aristocrat şi era singurul bărbat care fusese cât pe ce să

fie mai bun decât ei. Dar asta era înainte ca Devil şi Whit să devină Bastarzii Bătăuşi, Regii din Covent Garden, şi să înveţe să mânuiască arme cu precizia care egala ameninţările lor.

În seara asta aveau să-i arate că Londra era teritoriul lor şi aveau să-l trimită înapoi în provincie. Era doar o chestiune de a intra şi de a face asta – a-i reaminti promisiunea făcută cu ani în urmă.

Ducele de Marwick nu avea să aibă parte de niciun moştenitor.

— Frumoasă urmărire.

Cuvintele lui Whit erau mai mult un mormăit, vocea lui răguşită de la nefolosirea ei.

— Frumoasă urmărire, repetă Devil şi cei doi se mişcare eficient în tăcere spre umbrele întunecate ale balconului lung, ştiind că vor trebui să acţioneze rapid pentru a evita să fie văzuţi.

Cu o graţie fluidă, Devil se căţără pe balcon, sări peste balustradă, aterizând silenţios în întunericul de dincolo. Whit îl urmă. Se îndreptară spre uşă, ştiind că sera avea să fie încuiată şi neaccesibilă oaspeţilor, făcând-o să fie astfel punctul perfect pentru a intra în casă. Bastarzii purtau haine de gală – pregătiţi să se amestece în mulţime până când îl găseau pe duce şi se ocupau de lovitura lor.

Marwick nu avea să fie nici primul, nici ultimul aristocrat care să fie pedepsit de către Bastarzii Bătăuşi, dar Devil şi Whit nu-şi doriseră niciodată atât de mult să aplice cuiva o pedeapsă.

Mâna lui Devil abia atinse mânerul uşii când acesta se roti sub atingerea lui. Îi dădu drumul instantaneu, retrăgându-se, pierzându-se în întuneric chiar când Whit sărea peste balcon şi ateriza pe peluza de dedesubt fără un zgomot.

Şi atunci apăru fata.

Închise uşa în urma ei în grabă, lipindu-şi spatele de ea, de parcă prin simpla forţă a voinţei i-ar fi putut împiedica pe ceilalţi s-o urmărească.

În mod ciudat, Devil se gândi că ea chiar ar putea să

reuşească asta.

Era încordată, cu capul sprijinit de uşă, cu gâtul lung, palid în lumina lunii, cu pieptul ridicându-se şi coborând, ducându-şi o mână înmănuşată pe pielea umbrită de pe decolteu, încercând să-şi liniştească respiraţia agitată. Anii de observaţie îl făcură să vadă mişcările ei naturale şi neexersate – nu ştia că este privită. Nu ştia că nu este singură în cameră.

Materialul rochiei sclipea în lumina lunii, dar era prea întuneric ca să-şi dea seama ce culoare avea. Poate albastră. Verde? Lumina o făcea să pară argintie în unele locuri şi neagră în altele.

Lumina lunii. Părea că era învăluită în lumina lunii.

Strania observaţie veni când ea se îndreptă spre balustrada din piatră şi, preţ de o jumătate de secundă nebună, lui Devil îi trecu prin minte să iasă în lumină ca s-o vadă mai bine.

Asta până când auzi ciripitul blând şi încet al unei privighetori – semnalul prin care Whit îl avertiza. Amintindu-i de planul lor, cu care fata nu avea nicio legătură. Doar că îi împiedica să-l pună în aplicare.

Ea nu ştia că pasărea nu era deloc o pasăre şi îşi întoarse faţa către cer, odihnindu-şi mâinile pe balustrada din piatră, în vreme ce expiră lung eliberându-se de tensiune. Umerii i se relaxară.

Fusese gonită până aici.

Un sentiment neplăcut îl încercă la gândul că ea fugise într-o cameră întunecată şi pe un balcon şi mai întunecat, unde o aştepta un bărbat care ar putea fi mai rău decât oricine dinăuntru. Şi apoi, ca o împuşcătură în noapte, ea râse. Devil înlemni, muşchii din umeri i se încordară, strânsoarea pe mânerul argintiu al bastonului lui deveni mai puternică.

Avu nevoie de toată voinţa ca să nu se apropie de ea. Să îşi aducă aminte că aştepta acest moment de mulţi ani – de atât de mult timp, încât abia îşi mai aducea aminte de vremea când nu era pregătit să se lupte cu fratele lui.

Nu avea să permită ca o femeie să-l abată din drum.

Nici măcar nu o vedea bine şi, cu toate astea, nu îşi putea dezlipi privirea de la ea.

— Cineva ar trebui să le spună cât de îngrozitori sunt, zise ea către cer. Cineva ar trebui să se ducă direct la Amanda Fairfax şi să-i spună că nimeni nu crede că aluniţa ei de frumuseţe este adevărată. Şi cineva ar trebui să-i spună lordului Hagin că duhneşte a parfum şi că ar face mai bine să facă o baie. Şi tare mi-ar plăcea să-i reamintesc lui Jared de ziua când a aterizat cu faţa în jos în heleşteul casei de la ţară al mamei mele la petrecerea de atunci şi cum a trebuit să se bizuie pe *bunătatea* mea pentru a-i aduce haine uscate fără a fi văzut.

Se opri, destul cât Devil să creadă că terminase cu vorbitul la stele.

Dar ea continuă:

— Şi Natasha trebuie să fie aşa de dezagreabilă?

— Mai bine de atât nu poţi?

Rămase şocat auzind cuvintele – nu era momentul să stea la taclale cu o vorbăreaţă solitară pe balcon.

Pe Whit îl şocă şi mai mult, dacă ar fi fost să se ia după strigătul aspru al privighetorii care urmă imediat.

Dar şocată fu fata.

Cu un mic ţipăt de surprindere, se întoarse spre el, luându-şi mâna de pe pielea de deasupra corsajului. Ce culoare avea corsajul ăla? Lumina lunii continua să îi joace feste, făcând să îi fie imposibil să vadă.

Ea îşi înclină capul şi îşi miji ochii.

— Cine-i acolo?

— Şi eu tot asta mă întrebam, iubire, ţinând cont că nu te mai opreai din vorbit.

Privirea mijită deveni o încruntare.

— Vorbeam cu mine.

— Şi niciuna dintre voi nu poate găsi o insultă mai bună decât *dezagreabilă* pentru Natasha asta?

Făcu un pas către el, apoi păru că se gândeşte de două ori înainte de a se adresa unui străin în întuneric. Se opri.

— Tu cum ai descrie-o pe Natasha Corkwood?

— Nu o cunosc, deci nu aş face asta. Dar ţinând cont de faptul că te-ai luat bucuroasă de igiena lui Hagin şi reînviai momentele jenante din trecutul lui Faulk, cu siguranţă Lady Natasha merită acelaşi nivel de creativitate, nu?

Ea se holbă spre umbre preţ de un minut lung, cu privirea fixată pe un punct undeva dincolo de umărul lui stâng.

— Cine eşti?

— Nimeni important.

— Având în vedere că te afli pe un balcon întunecat al unei încăperi goale din casa ducelui de Marwick, mi se pare că ai putea fi un om chiar important.

— După logica asta, tu eşti o femeie importantă.

Râsul ei se auzi tare şi neaşteptat, surprinzându-i pe amândoi. Ea clătină din cap.

— Puţină lume ar fi de acord cu tine.

— Rareori mă interesează părerile altora.

— Înseamnă nu eşti un membru al cercurilor aristocrate, răspunse ea sec, pentru că părerile altora sunt precum aurul aici. Foarte apreciate.

„Cine era ea?”

— Ce cauţi în seră?

Ea clipi.

— De unde ştii că e o seră?

— Este treaba mea să ştiu lucruri.

— Despre case care nu sunt ale tale?

„Cândva casa asta a fost aproape a mea”. Se abţinu să spună cuvintele.

— Nimeni nu foloseşte camera asta. Tu de ce o foloseai?

Ea ridică din umeri. Apoi renunţă.

Fu rândul lui să se încrunte.

— Te întâlneşti cu un bărbat?

— Poftim? zise ea făcând ochii mari.

— Balcoanele întunecate sunt excelente pentru întâlniri amoroase.

— Nu am de unde să ştiu asta.

— Despre balcoane? Sau despre întâlniri amoroase?

Nu că lui i-ar fi păsat.

— Sincer, despre amândouă.

N-ar fi trebuit să se simtă satisfăcut auzind acest răspuns.

Ea continuă:

— M-ai crede că îmi plac serele?

— Nu, zise el. Şi apoi, accesul în seră e interzis.

Ea îşi înclină capul.

— Da?

— Majoritatea oamenilor înţeleg că sunt interzise camerele întunecate.

Ea îşi flutură o mână.

— Nu sunt foarte inteligentă. El nu credea nici asta. Aş putea pune aceeaşi întrebare, să ştii.

— Care?

Nu îi plăcea felul cum întorcea conversaţia în direcţia în care voia ea.

— Eşti aici pentru o întâlnire amoroasă?

Pentru un moment nebun, îi trecu prin faţa ochilor imaginea întâlnirii amoroase pe care ei doi ar putea-o avea aici, pe acest balcon întunecat, în miezul verii. Ceea ce ea i-ar permite să-i facă în vreme ce jumătate din Londra dansa şi bârfea aproape de ei.

Ceea ce el i-ar permite ei să-i facă lui.

Îşi imagină cum o ridică pe balustrada din piatră, descoperind cum se simte pielea ei la atingere, mirosul ei. Descoperind sunetele de plăcere pe care ea le scoate. Ar suspina? Ar ţipa?

Înlemni. Femeia asta, cu chipul ei comun şi corpul ei neremarcabil, care vorbea singură, nu era genul de femeie pe care Devil şi-o închipuia urcându-se pe pereţi. Ce se întâmpla cu el?

— Voi lua tăcerea ta ca un da, atunci. Şi vă las să vă vedeţi de întâlnirea amoroasă, domnule.

Începu să se îndepărteze de el.

Ar trebui să o lase să plece.

Doar că strigă:

— Nu am nicio întâlnire amoroasă.

Privighetoarea se auzi din nou. Mai iute şi mai repede decât înainte. Whit era contrariat.

— Atunci de ce te afli aici? întrebă femeia.

— Poate din acelaşi motiv ca tine, iubire.

Ea zâmbi afectat.

— Îmi vine greu să cred că eşti o fată bătrână, izgonită în întuneric după ce aşa-zişii prieteni au râs de tine.

Deci. Avusese dreptate. Fusese izgonită.

— Trebuie să fiu de acord, nimic din ce ai spus nu mi se potriveşte. Ea se sprijini de balustradă.

— Vino la lumină.

— Mă tem că nu pot face asta.

— De ce nu?

— Pentru că nu ar trebui să fiu aici.

Ea ridică uşor din umeri.

— Nici eu.

— Tu nu ar trebui să fii pe *balcon.* Eu nu ar trebui să fiu deloc pe *proprietate.*

Buzele ei se deschiseră uşor.

— Cine eşti?

El îi ignoră întrebarea.

— De ce eşti fată bătrână?

Nu că ar fi contat.

— Sunt nemăritată.

El rezistă impulsului de a zâmbi.

— Mi-o merit.

— Tatăl meu ţi-ar spune să ai întrebări mai precise.

— Cine este tatăl tău?

— Cine este al tău?

Nu era cea mai încăpăţânată femeie pe care o întâlnise.

— Nu am tată.

— Toată lumea are un tată, zise ea.

— Nu unul pe care să doreşti să îl recunoşti, zise el cu un calm pe care nu-l simţi. Deci, revenim la început. De ce eşti fată bătrână?

— Nimeni nu vrea să se însoare cu mine.

— De ce nu?

Răspunsul onest veni instantaneu:

— Eu nu…

Se opri, deschizându-şi larg braţele şi el şi-ar fi dat toată averea pentru a auzi restul, mai ales când ea începu să numere motivele pe degetele ei lungi şi înmănuşate.

— Expirată.

Nu părea bătrână.

— Comună.

Comună îi trecuse şi lui prin cap, dar nu era modestă. Nu chiar. De fapt, era chiar opusul.

— Neinteresantă.

Asta era complet neadevărat.

— Am fost dată la o parte de un duce.

Tot nu era întregul adevăr.

— Şi asta este problema?

— Chiar, zise ea. Deşi pare nedrept, pentru că respectivul duce nu a vrut niciodată să se însoare cu mine.

— De ce nu?

— Pentru că era îndrăgostit nebuneşte de soţia lui.

— Ce ghinion!

Ea se întoarse cu ochii spre cer.

— Nu pentru ea.

Niciodată în viaţa lui, Devil nu-şi dorise aşa de mult să se apropie de cineva. Dar rămase în umbre, lipit de perete şi privind-o.

— Dacă nu te măriţi din aceste motive, de ce îţi pierzi timpul aici? Ea râse uşor, un sunet încet şi încântător.

— Nu ştii, domnule? O femeie nemăritată îşi petrece timpul alături de bărbaţi neînsuraţi.

— Ah, deci nu ai renunţat la a avea un soţ.

— Speranţa este eternă, zise ea.

El aproape că râse la acele cuvinte seci. Aproape.

— Şi?

— Este greu pentru că în acest moment mama mea are cerinţe stricte faţă de orice peţitor.

— Cum ar fi?

— Să îi bată inima.

Râse aspru, fapt care îl uimi şi pe el însuşi.

— Cu nişte standarde aşa de înalte, nu este surprinzător că îţi este aşa de greu.

Ea zâmbi, dinţii albi îi străluciră în lumina lunii.

— Este o minune că ducele de Marwick nu s-a dat peste cap să mă cunoască, ştiu.

Amintirea scopului pe care îl avea în acea seară fu dură şi imediată.

— Deci, pe Marwick îl urmăreşti.

„Peste cadavrul meu”.

Ea îşi flutură mâna.

— Mama, la fel ca restul mamelor din Londra.

— Se spune că este nebun, sublinie Devil.

— Doar pentru că nu îşi pot imagina că cineva ar alege să locuiască în afara societăţii.

Marwick locuise în afara societăţii pentru că în urmă cu multă vreme făcuse un pact în acest sens. Dar Devil nu pomeni nimic despre asta. În schimb, spuse:

— De-abia dacă l-au privit.

Zâmbetul ei se transformă într-o grimasă.

— I-au văzut titlul, domnule. Şi acesta este frumos ca păcatul. Un duce sihastru va face din soţia lui o ducesă, în definitiv.

— Asta este ridicol.

— Asta este piaţa căsătoriilor. Făcu o pauză. Dar nu contează. Nu sunt potrivită pentru el.

— De ce nu? întrebă el, deşi nu îi păsa.

— Pentru că nu sunt pentru duci.

„De ce nu?”

Nu rosti întrebarea, dar, cu toate astea, ea răspunse natural, de parcă vorbea către un salon plin de doamne la ceai.

— A fost o vreme când credeam că puteam să fiu, zise ea mai mult spre ea, decât către el. Şi apoi… Ridică din umeri. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Bănuiesc că toate celelalte lucruri. Comună, neinteresantă, matură, nedansată la baluri, fată bătrână. Râse la lista de cuvinte. Bănuiesc că nu

ar fi trebuit să tărăgănez, crezând că am să-mi găsesc un soţ, pentru că uite că nu s-a întâmplat.

— Şi acum?

— Şi acum, zise ea cu resemnarea în voce, mama mea caută un puls puternic.

— Tu ce cauţi?

Privighetoarea lui Whit răsună în noapte şi ea răspunse în urma sunetului:

— Nimeni nu m-a întrebat asta.

— Deci, insistă el, ştiind că nu ar trebui.

Ştiind că ar trebui s-o lase pe fata asta în balcon şi să-şi vadă de viitorul ei.

— Eu… Privi spre casă, spre sera întunecată şi spre holul de dincolo şi spre sala strălucitoare de bal. Aş vrea să fac iarăşi parte din tot.

— Iarăşi?

— A fost o vreme când eu… începu ea, apoi se opri. Clătină din cap. Nu contează. Ai treburi mai importante de făcut.

— Aşa este, dar pentru că nu le pot face cât eşti aici, milady, sunt mai mult decât dispus să te ajut în acest sens.

Ea zâmbi.

— Eşti amuzant.

— Nimeni din întreaga mea viaţă nu ar fi de acord cu tine. Zâmbetul ei se lărgi.

— Rareori mă interesează părerile celorlalţi.

Lui nu-i scăpă că ea repetase cuvintele lui de mai devreme.

— Nu cred asta nici măcar o secundă.

Felicity îşi flutură mâna.

— Era o vreme când făceam parte din asta. Chiar în mijlocul a tot ce se întâmpla. Eram foarte populară. Toată lumea dorea să mă cunoască.

— Şi ce s-a întâmplat?

Îşi deschise iarăşi braţele, o mişcare care începea să devină familiară.

— Nu ştiu.

El ridică din sprânceană.

— Nu ştii ce te-a transformat într-o persoană retrasă?

— Nu, zise ea încet, iar în voce i se simţea nedumerirea şi tristeţea. Nici măcar nu mă aflam în apropierea zidurilor. Şi apoi, într-o zi – ridică din umeri – m-am trezit lângă zid. Iederă. Aşa că atunci când mă întrebi ce caut…

Se simţea singură. Devil ştia ce înseamnă singurătatea.

— Vrei înapoi.

Ea scoase un hohot scurt şi fără speranţă.

— Nimeni nu este primit înapoi. Doar dacă nu găseşti o partidă straşnică.

El încuviinţă din cap.

— Ducele.

— O mamă poate să viseze.

— Şi tu?

— Eu vreau înapoi. Încă un avertisment din partea lui Whit răsună şi femeia privi peste umăr. Ce privighetoare insistentă!

— Este iritat.

Ea îşi înclină capul curioasă, dar văzând că el nu oferă nicio clarificare, adăugă:

— Îmi spui cine eşti?

Ea încuviinţă încă o dată.

— Bănuiesc că aşa e cel mai bine, pentru că eu am ieşit afară ca să scap pentru un moment de rânjete dispreţuitoare şi comentarii batjocoritoare. Arătă spre partea mai luminoasă a balconului. O să mă duc acolo şi o să găsesc un loc potrivit în care să mă ascund, iar tu îţi poţi relua furişatul, dacă vrei.

El nu îi răspunse, nefiind sigur ce ar fi putut să îi spună. Neavând încredere în el că ar fi spus ce trebuia să spună.

— Nu voi spune nimănui că te-am văzut, adăugă ea.

— Nu m-ai văzut, zise el.

— Atunci va avea în plus beneficiul de a fi adevărul, adăugă ea.

Privighetoarea se auzi din nou. Cât timp se afla alături

de această femeie, Whit nu avea încredere în el.

Şi probabil nici nu trebuia.

Ea făcu o mică reverenţă.

— Ei bine, pregătit pentru faptele tale infame atunci?

Tresărirea muşchilor din jurul buzelor lui era ceva necunoscut.

Un zâmbet. Nu-şi amintea ultima dată când zâmbise. Femeia asta ciudată i-l invocase ca o vrăjitoare.

Dispăru înainte ca el să apuce să îi răspundă, fustele dispărându-i după colţ, în lumină. Avu nevoie de toată voinţa ca să nu o urmeze. Ca să vadă ceva din ea – culoarea părului, nuanţa pielii, strălucirea ochilor.

Şi încă nu îi ştia culoarea rochiei.

Tot ce trebuia să facă era să o urmărească.

— Dev.

Numele lui îl făcu să revină în prezent. Se uită la Whit, care se afla din nou peste balcon, lângă el în umbre.

— Acum, zise Whit.

Era momentul să revină la planul lor. La bărbatul a cărui viaţă jurase că avea să se sfârşească dacă mai păşea în Londra vreodată. Dacă avea vreodată să încerce să revendice ceea ce furase cândva. Dacă avea vreodată să îi treacă prin cap să încalce acel jurământ vechi de decenii.

Şi el avea să o sfârşească. Dar nu cu pumnii.

— Haide, frate, şopti Whit. Acum.

Devil clătină o dată din cap, cu privirea fixată pe locul unde fustele misterioase ale femeii dispăruseră.

— Nu. Nu încă.

Capitolul 2

Inima lui Felicity Faircloth bătuse suficient de mult timp încât ea să creadă că ar avea nevoie de un doctor.

Începuse să bată din momentul în care se strecurase afară din sala strălucitoare de bal a casei Marwick şi se holbase la uşa încuiată din faţa ei, ignorând dorinţa

aproape de nestăpânit de a-şi băga mâna în coafură şi de a scoate un ac de păr.

Ştiind că nu trebuia sub nicio formă să scoată un ac de păr. Ştiind că nu trebuia sub nicio formă să scoată două – nici să le bage în gaura cheii aflată la cincisprezece centimetri depărtare pentru a se ocupa cu răbdare de mecanismul din interior.

„Nu ne permitem un alt scandal”.

Putea auzi vorbele fratelui ei geamăn Arthur ca şi cum el ar fi fost lângă ea. Bietul Arthur, disperat ca sora lui nemăritată – la douăzeci şi şapte de ani şi expiratã – să ajungă în grija altuia, a unui bărbat mai dornic să o aibă. Bietul Arthur, ale cărui rugăciuni nu fuseseră niciodată ascultate – nici măcar dacă ea se oprea din spart încuietori.

Dar auzise mai tare celelalte cuvinte. Comentariile chicotite. Poreclele. Felicity cea Deznădăjduită. Felicity cea fără Rod. Şi cel mai rău… Felicity cea Terminată.

De ce-a venit aici?

Cu siguranţă, *nu poate crede că o vrea cineva*.

Bietul ei frate e disperat să o mărite.

…*Felicity cea Terminată.*

Existase o vreme când o noapte ca aceasta ar fi fost visul ei – un duce nou în oraş, un bal de bun venit, promisiunea tentantă a unei logodne la îndemână cu un burlac nou, chipeş, râvnit. Ar fi fost perfect. Rochii şi bijuterii şi orchestra completă, bârfe şi discuţii şi carneţelul pentru bal şi şampanie. Felicity abia ar fi avut loc liber pe carneţel şi, dacă ar fi avut, ar fi fost pentru că ea şi l-ar fi oprit pentru ea, ca să se poată bucura de locul ei în această lume strălucitoare.

Nu şi acum.

Acum, dacă putea evita balurile, ştiind că aduceau mai degrabă ore de stat pe la colţurile sălii decât dansuri. Şi mai era şi ruşinea care venea de fiecare dată când se lovea de vreuna din vechile ei cunoştinţe. Amintindu-şi cum fusese vremea când râdea alături de ei. Când vorbea cu ei.

Dar nu puteai evita un bal care avea un duce nou şi strălucitor şi astfel se înghesuise într-o rochie veche şi în

trăsura fratelui ei şi h permisese bietului Arthur să o târască în sala de bal a casei Marwick. Şi fugise în momentul în care el se întorsese în direcţia cealaltă.

Felicity fugise pe holul întunecos, cu inima bătându-i puternic în vreme ce-şi scotea acele de păr din coafură, îndoindu-le cu grijă şi băgându-le pe rând în gaura cheii. Când un zgomot scurt ca de tăietură se auzi şi zăvorul sărise ca un bun şi vechi prieten, inima ei amenințase să îi sară din piept.

Şi când te gândeai că toate bătăile zgomotoase ale inimii veniseră înainte de a-l cunoaşte pe bărbat.

Deşi *cunoscut* nu era exact cuvânt corect.

Nici *întâlnit* nu i se părea prea potrivit.

Fusese ceva mai apropiat de *experimentat.* Momentul în care el vorbise. Hârâitul constant din vocea lui, care se înfăşură în jurul ei precum mătasea în aerul întunecos de primăvară în vreme ce el o ispitea cu vocea lui.

Roşi la această amintire, la felul cum el păruse să o ademenească, de parcă erau legaţi printr-un fir nevăzut. De parcă el o putea trage spre el şi ea ar fi mers fără să se opună. Făcuse mai mult decât să o tragă. Scosese adevărul de la ea şi ea-l spusese cu uşurinţă.

Îşi catalogase defectele de parcă ar fi vorbit despre schimbarea vremii. Mărturisise aproape totul, chiar şi lucrurile pe care nu le spusese nimănui niciodată. Cele pe care le închisese în întuneric. Pentru că nu i se păruse că s-ar fi confesat. Era ca şi cum el ar fi ştiut deja totul. Şi poate că ştia. Poate nu era un bărbat în întuneric. Poate era chiar însuşi întunericul. Efemer, misterios şi tentant – mult mai tentant decât lumina zilei, unde defectele, semnele şi eşecurile străluceau puternic şi erau imposibil de ratat.

Mereu o tentase întunericul. Încuietorile. Barierele. Imposibilul.

Asta era problema, nu-i aşa? Felicity mereu îşi dorise imposibilul. Şi nu era genul de femeie care să-l primească.

Dar când acel bărbat misterios sugerase că ea era importantă? Pentru o clipă îl crezuse. De parcă ideea că ea, Felicity Faircloth – comună, fiica nemăritată a marchizului

de Bumble, trecută cu vederea de mai mult de un burlac eligibil din cauza propriul ei ghinion şi clar nepotrivită la acest bal, unde un duce chipeş demult pierdut îşi căuta o soţie – ar putea fi câştigătoarea zilei nu ar fi de râs.

Imposibilul.

Aşa că fugise, revenind la vechile ei obiceiuri şi poticnindu-se în întuneric pentru că totul părea mai posibil în întuneric decât în lumina rece şi aspră.

Şi străinul păruse să ştie şi el acest lucru. Destul cât ea aproape să nu vrea să-l lase să rămână în umbră. Destul cât ea aproape se bucurase că el era acolo. Pentru că în acele puţine momente trecătoare se întrebase dacă nu cumva nu la această lume voia să se întoarcă, ci la o lume nouă, întunecată de unde ar putea să o ia de la capăt. Unde ar putea fi altcineva decât Felicity cea Terminată, fata bătrână pe care n-o invită nimeni la dans. Şi bărbatul de pe balcon păruse genul de bărbat care ar fi putut să îi ofere asta.

Ceea ce era o nebunie, evident. O femeie nu fugea cu un străin cunoscut pe un balcon. În primul rând, aşa erai omorât. În al doilea rând, mama ei *nu* ar fi fost de acord. Şi apoi mai era Arthur. Serios, perfect, bietul Arthur cu al lui „Nu ne permitem un alt scandal”.

Aşa că făcuse ceea ce faci după un moment de nebunie în întuneric; întorsese spatele şi se îndreptase spre lumină, fără să bage în seamă junghiul de regret în vreme ce dădea colţul marii faţade de piatră şi păşea în strălucirea sălii de bal, dincolo de ferestrele masive, unde toată Londra plutea şi se învârtea, râzând şi bârfind şi luptându-se să capteze atenţia gazdei misterioase şi chipeşe.

Unde lumea din care ea cândva făcuse parte se învârtea fără ea.

Se uită o clipă mai lungă, zărindu-l pe ducele de Marwick la capătul îndepărtat al sălii, înalt şi blond şi incredibil de frumos, cu trăsături aristocrate care ar fi trebuit să o facă să ofteze, dar care, de fapt, nu aveau niciun impact

Privirea ei alunecă de la bărbatul zilei, oprindu-se

scurt pe strălucirea arămie a părului fratelui ei care se afla la capătul celălalt al sălii de bal, adâncit în conversaţie cu un grup de bărbaţi mai serioşi decât ceea ce îi înconjura. Se întrebă despre ce discutau – despre ea? încerca Arthur să vândă eligibilitatea lui Felicity cea Terminată unui alt grup de bărbaţi?

„Nu ne permitem un alt scandal”.

Nu şi-l permiseseră nici pe ultimul. Sau pe cel dinainte. Dar familia ei nu voia să admită asta. Şi iată-i aici, la balul unui duce, prefăcându-se că adevărul nu era adevărul. Pretinzând că orice era posibil.

Refuzând să creadă că Felicity cea comună, imperfectă, trecută cu vedere, nu avea să câştige niciodată inima şi mintea şi – mai important – *mâna* ducelui de Marwick, indiferent de cât de singuratic şi confuz era el.

Existase totuşi o vreme când ar fi putut. Când un duce singuratic ar fi căzut în genunchi şi ar fi cerşit ca Lady Felicity să îl bage în seamă. Ei bine, poate nu chiar să cadă în genunchi şi să cerşească, dar ar fi dansat cu ea. Şi ea l-ar fi făcut să râdă. Şi poate… s-ar fi plăcut unul pe celălalt.

Dar asta ar fi fost atunci când ea nici nu visa să privească societatea din afară – când ea nici nu-şi imagina că exista un în afara societăţii. Fusese în interiorul ei, până la urmă, tânără şi bună de măritat, dintr-o familie cu titlu nobiliar şi amuzantă.

Avusese zeci de prietene şi sute de cunoştinţe şi invitaţii de a merge în vizite, la petreceri şi plimbări pe Serpentine. Nicio adunare nu merita frecventată dacă ea şi prietenii ei nu participau. Niciodată nu fusese singură.

Şi apoi… lucrurile se schimbaseră.

Într-o zi, lumea încetase să mai sclipească. Sau, mai corect, Felicity încetase să sclipească. Prietenii ei se evaporaseră, şi mai rău, îi întorseseră spatele, fără măcar să încerce să îşi ascundă dispreţul. O îndepărtaseră cu plăcere. De parcă nu fusese cândva una dintre ei. De parcă nu fuseseră niciodată prieteni.

Ceea ce bănuia ea că era adevărat. Cum de-i scăpase asta? Cum de nu văzuse că nu o voiseră niciodată?

Şi cea mai rea dintre toate întrebările – *de ce* nu o doriseră?

Ce făcuse?

„Nesăbuita de Felicity, într-adevăr”.

Răspunsul nu mai conta – trecuse suficient de mult timp încât cineva să îşi mai amintească. Ceea ce conta era că acum aproape nimeni nu o băga în seamă, cu excepţia momentelor când o priveau cu milă sau dispreţ.

Până la urmă, nimeni nu agrea o fată bătrână mai puţin decât lumea care o crease.

Felicity, cândva un diamant al aristocraţiei (bine, nu un diamant, dar poate un rubin. Un safir, cu siguranţă – fiica unui marchiz cu o zestre pe măsură), era cu adevărat o fată bătrână, cu un viitor cu bonete de dantelă şi invitaţii făcute de milă pe care să-l aştepte cu nerăbdare.

Dacă doar s-ar mărita, cum îi plăcea lui Arthur să spună… ar putea evita acest viitor.

Dacă doar s-ar mărita, cum îi plăcea mamei sale să spună… *ei* ar putea evita acest viitor. Pentru că pe cât de ruşinos era statutul de l aţă bătrână pentru persoana în cauză, era o emblemă de ruşine pentru o mamă – mai ales una care reuşise să se mărite cu un marchiz.

Şi astfel, familia Faircloth ignora vârsta lui Felicity, dorind să facă orice pentru a pune mâna pe o partidă decentă pentru ea. Ignorau şi adevărul din dorinţele lui Felicity – cele despre care bărbatul din întuneric întrebase imediat.

Adevărul. Dorea viaţa care îi fusese promisă. Voia să facă parte din ea din nou. Şi dacă nu putea avea asta, ceea ce, cinstit vorbind, ştia că nu putea – nu era o proastă până la urmă voia mai mult decât consolarea oferită de o căsătorie. Asta era problema cu Felicity. Mereu îşi dorise mai multe decât putea avea.

Şi acest lucru o lăsase fără nimic, nu-i aşa?

Felicity scoase un oftat nedemn de o doamnă. Inima nu îi mai bătea cu putere. Bănuia că asta era un lucru bun.

— Mă întreb dacă aş putea pleca fără ca cineva să observe?

Abia îi ieşiră cuvintele din gură când uşa masivă din sticlă a sălii de bal se deschise şi afară ieşiră câţiva petrecăreţi, cu râsul pe buze şi şampania în mâini.

Fu rândul lui Felicity să se retragă în umbre, lipindu-se de perete în vreme ce ei ajunseră la balustrada din piatră plini de entuziasm. Îi recunoscu imediat.

Desigur.

Erau Amanda Fairfax şi soţul ei, Matthew, Lord Hagin, împreună cu Jared, Lord Faulk şi sora lui mai mică, Natasha, şi încă doi – un cuplu, tineri şi blonzi şi strălucind ca jucăriile noi. Amandei, lui Matthew, lui Jared şi Natashei le plăcea să colecţioneze noi acoliţi. Până la urmă, cândva o colecţionaseră şi pe Felicity.

Cândva fusese a cincea roată la căruţa lor. Iubită, până când totul se terminase.

— Sihastru sau nu, Marwick este teribil de chipeş, zise Amanda.

— Şi bogat, sublinie Jared. Am auzit că a umplut casa asta cu mobilă săptămâna trecută.

— Şi eu am auzit la fel, zise Amanda cu un entuziasm care o lăsă aproape fără aer. Şi am auzit că va lua la rând saloanele de ceai ale doamnelor respectabile.

Matthew gemu.

— Dacă asta nu te face bănuitor, mă întreb ce te poate face. Cine vrea să bea ceai cu o adunătură de văduve?

— Un bărbat care are nevoie de o soţie, răspunse Jared.

— Sau de un moştenitor, zise Amanda melancolică.

— Hmm, soţie, zise Matthew provocator şi tot grupul râse, făcând-o pe Felicity să îşi amintească pentru o clipă cum era să fii bine-venit în glumele, vorbele de duh şi bârfele lor. O parte din lumea lor strălucitoare.

— A trebuit să se întâlnească cu văduvele ca să aducă Londra aici în seara asta, nu? interveni a treia femeie din grup. Fără aprobarea lor, nu ar fi venit nimeni.

Urmă un moment de linişte şi apoi primii patru râseră, sunetul evoluând de la camaraderie la cruzime. Faulk se

aplecă şi o bătu uşor pe tânăra femeie pe bărbie.

— Nu eşti prea inteligentă, nu-i aşa?

Natasha îşi lovi fratele peste mână şi se prefăcu a-l apostrofa:

— Jared. Haide. De unde să ştie Annabelle cum funcţionează aristocraţia? S-a măritat cu mult peste statutul ei, norocoasa fată nu a avut niciodată nevoie să ştie.

Înainte ca Annabelle să simtă din plin lovitura înţepătoarelor cuvinte, Natasha se aplecă şi şopti, tare şi răspicat ca şi cum biata femeie nu era capabilă să înţeleagă cele mai simple concepte.

— Toată lumea ar fi venit să îl vadă pe sihastrul duce, dragă. Ar fi putut să apară gol şi toţi am fi dansat fericiţi cu el şi ne-am fi prefăcut că nu observăm.

— La cât de nebun îl crede lumea, interveni Amanda, bănuiesc că toţi ne aşteptam pe jumătate să apară gol.

Soţul lui Annabelle, moştenitorul titlului de marchiz de Wapping, îşi drese glasul şi încercă să treacă peste insulta adusă soţiei sale.

— Ei bine, a dansat deja cu destule doamne în seara asta. Se uită la Natasha. Inclusiv cu tine, Lady Natasha.

Restul grupului chicoti, în vreme ce Natasha se înfoie în pene – toţi, mai puţin Annabelle, care îşi miji ochii către soţul ei care râdea. Felicity găsi răspunsul foarte măgulitor, în vreme ce soţul în chestiune, cu siguranţă, merita orice pedeapsă răutăcioasă punea la cale soţia lui pentru că nu îi luase apărarea.

Şi acum era prea târziu.

— Oh da, zise Natasha, semănând perfect cu o pisicuţă care ajunsese la smântână. Şi aş putea să adaug că ştie să facă conversaţie sclipitoare.

— Ştie? întrebă Amanda.

— Da. Niciun strop de nebunie.

— Asta este interesant, Tasha, răspunse pe un ton indiferent Lord Hagin, bând din şampanie pentru o pauză dramatică. Pentru că am urmărit tot dansul şi nu a părut să îţi vorbească niciodată.

Restul grupului râse, în vreme ce Natasha se înroşi.

— Ei bine, a fost clar că *ar fi vrut* să vorbească cu mine.

— Într-o manieră sclipitoare, desigur, glumi fratele ei, făcând un toast cu paharul său de şampanie.

— Şi, continuă ea, m-a ţinut chiar strâns – mi-am dat seama că rezista dorinţei de a mă trage mai aproape decât se cuvenea.

— Oh, fără îndoială, răspunse afectat Amanda, afişându-şi dar neîncrederea.

Dădu ochii peste cap, în vreme ce restul grupului râse. Adică tot grupul, mai puţin o persoană.

Jared, Lord Faulk, era prea ocupat să se uite la Felicity.

„La naiba”.

Privirea lui deveni flămândă şi plină de încântare într-un fel care făcu stomacul lui Felicity să cadă direct pe pietrele de la picioarele ei. Mai văzuse expresia de mii de ori. Obişnuia să rămână fără aer când apărea, pentru că însemna că el urma să ardă pe cineva cu inteligenţa lui răutăcioasă. Acum, ea rămase fără aer dintr-un motiv diferit.

— Ia uite! Credeam că Felicity Faircloth a plecat de la bal cu mult timp în urmă.

— Am crezut că am gonit-o, zise Amanda, fără să vadă ce vedea Jared. Sincer. La vârsta ei – şi fără prieteni cu care să vorbească – ai crede că ar renunţa să mai participe la baluri. Nimeni nu vrea o fată bătrână care să dea târcoale. E foarte deprimant.

Amanda mereu avusese remarcabila abilitatea de a face ca vorbele să şfichiuiască precum vântul iernii.

— Şi totuşi, este aici, spuse Jared rânjind şi fluturându-şi mâna în direcţia lui Felicity. Întregul grup se întoarse încet, un tablou macabru, şase rânjete apărând – patru bine exersate şi două cu o mică notă de disconfort. Bântuind prin umbre, trăgând cu urechea, continuă el.

Amanda îşi studia mănuşile ei ca spuma de mare.

— *Serios*, Felicity. Aşa de *obositor*. Nu mai ai pe

nimeni după care să te furişezi?

— Poate ai vrea să inspectezi camera vreunui lord nebănuitor? Asta venea de la Hagin, care, fără îndoială, se credea extrem de inteligent.

Nu era, deşi grupul nu părea să observe, chicotind şi rânjind. Felicity detesta valul de căldură care i se întindea pe obraji, o combinaţie de ruşine la observaţie şi ruşine fată de trecutul ei – la felul cum şi ea obişnuia să chicotească şi să rânjească.

Se lipi de perete, dorindu-şi să dispară în el.

Privighetoarea pe care o auzise mai devreme cântă din nou.

— Biata Felicity, zise Natasha către grup, falsa compasiune din vocea ei iritând-o pe Felicity, dorindu-şi mereu să fie o persoană mai importantă.

Şi aşa, cu acel singur cuvânt – *importantă* – Felicity descoperi că îi ajunsese. Păşi în lumină, cu umerii şi coloana drepte, şi se uită cu cea mai rece privire către femeia pe care cândva o considerase prietena ei.

— Biata Natasha, zise ea, imitând tonul de mai devreme al celeilalte femei. Haide acum, crezi că nu te cunosc? Te cunosc mai bine decât oricine de aici. Nemăritată, ca şi mine. *Comună*, ca şi mine. Îngrozită că vei fi că vei fi dată deoparte. Cum am fost şi eu.

Ochii Natashei se lărgiră auzind descrierea. Felicity continuă cu lovitura finală, dorindu-şi să o pedepsească pe această femeie – pe această femeie care jucase aşa de bine rolul de prietenă şi apoi o rănise aşa de rău.

— Şi când vei fi, acest grup nu te va mai vrea.

Privighetoarea fluieră din nou. Nu. Nu privighetoarea. Era un fel diferit de a fluiera, jos şi lung. Nu mai auzise niciodată o pasăre scoţând un astfel de sunet.

Sau poate că era bătaia inimii ei cea care făcea să pară ciudat sunetul. În vervă, îşi îndreptă atenţia către noii membri ai grupului, ai căror ochi largi erau fixaţi pe ea.

— Ştiţi, bunica obişnuia să mă avertizeze să fiu atentă – îi plăcea să spună că poţi judeca un om după prietenii săi. Zicala este mai mult decât adevărată pentru acest grup. Şi

ar trebui să vă păziţi ca nu cumva să vă pătaţi de funinginea lor. Se întoarse spre uşă. Eu una mă consider norocoasă că am scăpat de ei.

Când îşi făcu intrarea în sala de bal, destul de mândră de ea însăşi fiindcă îi înfruntase pe oamenii aceia care o făcuseră să sufere atâta vreme, cuvintele de mai devreme răsunau în mintea ei:

„Eşti o femeie chiar importantă”.

Un zâmbet îi apăru pe buze când îşi aduse aminte.

Chiar aşa. Era importantă.

— Felicity? o strigă Natasha când ajunse la prag.

Felicity se opri şi se întoarse.

— Nu tu ai scăpat de noi, izbucni cealaltă femeie. Noi te-am *dat afară.*

Natasha Corkwood era… aşa de… nesuferită.

— Nu te-am mai vrut şi te-am aruncat, adăugă Natasha cuvintele reci şi crude. La fel ca toată lumea. Exact cum fac mereu. Se întoarse spre grup cu un zâmbet strălucitor. Şi uite-o acum, închipuindu-şi că poate pune mâna pe un duce!

Aşa de neplăcut.

„Asta e tot ce poţi?”

Nu. Nu era.

— Ducele pe care *tu* intenţionezi să-l cucereşti, corect?

Natasha zâmbi afectat.

— Ducele pe care îl *voi* cuceri.

— Mă tem că ai întârziat, zise ea, rostind cuvintele fără ezitare.

— Cum aşa?

Hagin fu cel care întrebă. Hagin, cu mutra lui încrezută, parfumul lui otrăvitor şi părul ca al unui prinţ dintr-o poveste. Iar întrebarea fu pusă pe un ton atât de condescendent, încât ai fi zis că-i făcea o favoare adresându-i-se.

De parcă nu fuseseră cândva prieteni cu toţii.

Mai târziu avea să dea vina pe amintirea acelei prietenii pentru răspunsul ei. Şoapta vieţii pierdute într-o

secundă, fără să înţeleagă de ce. Devastatoarea tristeţe a acelor momente. Felul cum se trezise aruncată în ruină.

Până la urmă, trebuia să existe un motiv pentru care ea spusese ceea ce spusese, ţinând cont de faptul că era o idioţenie. Nebunie absolută.

O minciună aşa de enormă, încât eclipsa soarele.

— Este prea târziu să-l mai cucereşti pe duce, repetă ea, ştiind chiar în timp ce vorbea că nu ar trebui să lase cuvintele să-i iasă pe gură. Doar că erau ca un cal care aleargă la trap – dezlegat, liber şi *sălbatic.* Pentru că am pus deja mâna pe el.

Capitolul 3

Ultima dată când Devil intrase în casa Marwick fusese în noaptea când îşi cunoscuse tatăl.

Avea zece ani, prea mare ca să rămână la orfelinatul unde-şi petrecuse întreaga viaţă. Devil auzise zvonuri despre ce se întâmpla cu băieţii care creşteau în orfelinate. Se pregătea să fugă, pentru că nu voia să ajungă la azilul unde, dacă era să dea crezare poveştilor, avea să moară şi nimeni nu avea să-i găsească trupul.

Devil crezuse poveştile.

În fiecare noapte, ştiind că era o chestiune de timp până când aveau să vină după el, îşi împachetase cu grijă lucrurile – o pereche de şosete prea mari pe care le furase de la spălătorie. O coajă de pâine sau un biscuit tare pus deoparte de la masă de seară. O pereche de mănuşi purtate de prea mulţi băieţi ca să-i mai numere cineva, prea pline de găuri pentru a ţine mâinile calde. Şi micul ac auriu care fusese prins de scutecele lui când fusese găsit ca bebeluş, prins pe o bucată de pânză brodată, pe care fusese cusut un minunat M roşu. Acul îşi pierduse demult luciul, transformându-se la loc în aramă şi pânza care cândva fusese albă se făcuse gri de la mizeria de pe degetele lui. Dar era tot ceea ce avea Devil din trecutul lui

şi singura sursă de speranţă pe care o avea pentru viitor.

În fiecare noapte, stătea întins în întuneric, ascultând sunetul plânsului celorlalţi băieţi, socotind paşii de la patul lui la hol, apoi din hol până la uşă. Afară pe uşă şi în noapte. Era un căţărător excelent şi se hotărâse să o ia peste acoperişuri, în loc să meargă pe străzi – aşa era mai puţin probabil să îl găsească dacă veneau după el.

Deşi părea puţin probabil că cineva avea să îl urmărească.

Părea puţin probabil să-l vrea cineva.

Auzi paşi răsunând pe hol. Veneau după el, să îl ducă la azil. Se rostogoli pe o parte a saltelei de paie, lăsându-se pe vine şi adunându-şi lucrurile, apoi se lipi de peretele de lângă uşă.

Încuietoarea făcu clic şi uşa se deschise, dezvăluind un firicel de lumină de la o lumânare – care nu se vedea niciodată în orfelinat după lăsarea întunericului. O luă la fugă, săltând peste două perechi de picioare, ajungând la jumătatea holului înainte ca o mână puternică să aterizeze pe umărul lui şi să-l ridice de la podea.

Dădu din picioare şi ţipă, întinzându-se să muşte mâna supărătoare.

— Sfinte Dumnezeule. Asta e o fiară, rosti o voce baritonală şi Devil înlemni la auzul ei.

Nu auzise pe nimeni vorbind o engleză aşa de cumpănită, perfectă. Se opri din încercarea de a muşca, întorcându-se să se uite la bărbatul care îl ţinea – înalt ca un copac şi mai curat decât oricine om văzuse Devil vreodată, cu ochii de culoarea lemnului de pe podeaua camerei unde ei ar fi trebuit să se roage.

Devil nu era prea priceput la rugăciuni.

Cineva ridică lumânarea până la chipul lui Devil, flacăra strălucitoare făcându-l să se eschiveze.

— El este.

Vicarul.

Devil se întoarse spre cel care îl prinsese.

— Nu merg la niciun azil.

— Desigur că nu mergi, spuse străinul.

Se întinse după pachetul lui Devil şi îl desfăcu.

— Hei! Alea-s lucrurile mele!

Bărbatul nu-l băgă în seamă, aruncând şosetele şi biscuitul la o parte, ridicând acul şi întorcându-l în lumină. Pe Devil îl înfuria ideea că acest bărbat, acest străin, îi atingea singurul obiect pe care îl avea de la mama lui. Singurul obiect pe care îl avea din trecut. Mâinile lui micuţe se strânseră în pumni şi se legănă, atingând şoldul bărbatului elegant.

— Ăla-i al meu! Nu mi-l poţi lua!

Omul şuieră de durere.

— Dumnezeule!

Vicarul se apără.

— Nu a învăţat asta de la noi.

Devil se încruntă. Unde în altă parte să fi învăţat asta?

— Dă-mi-l înapoi.

Bărbatul bine îmbrăcat îl chemă mai aproape, fluturând comoara lui Devil prin aer.

— Mama ta ţi l-a dat.

Devil se întinse şi îl smulse din mâna bărbatului, detestând ruşinea care veni cu acele cuvinte. Ruşine şi dor.

— Da.

Străinul încuviinţă o dată din cap.

— Te căutam.

Speranţa se aprinse în pieptul lui Devil, fierbinte şi aproape neplăcută.

Bărbatul continuă:

— Ştii ce este un duce?

— Nu, domnule.

— Vei şti, promise el.

Amintirile erau ca târfele.

Devil se furişă de-a lungul holului superior al casei Marwick, în timp ce coardele orchestrei şopteau prin spaţiul slab luminat de la etajul de dedesubt. Nu se mai gândise de un deceniu la noaptea în care îl găsise tatăl lui. Poate de mai mult.

Dar în seara aceea, aflându-se în casa asta, care cumva mirosea la fel, îşi aminti tot ce se întâmplase în acea

primă noapte. Baia, mâncarea caldă, patul moale. Ca şi cum adormise şi se trezise într-un vis.

Şi noaptea aceea chiar fusese un vis.

Coşmarul începuse curând după aceea.

Alungând amintirea, ajunse la dormitorul principal, puse mâna pe clanţă, rotind-o repede şi în linişte, şi păşi înăuntru.

Fratele lui stătea lângă fereastră, cu un pahar în mână, cu părul blond sclipind în lumina lumânării. Ewan nu se întoarse cu faţa spre Devil. Spuse însă:

— Mă întrebam dacă o să apari în noaptea asta.

Vocea era aceeaşi. Educată, măsurată, profundă, ca a tatălui lor.

— Semeni la voce cu ducele.

— Sunt ducele.

Devil lăsă să se închidă uşa în urma lui.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştiu ce-ai vrut să spui.

Devil bătu de două ori cu bastonul în podea.

— Nu am făcut noi un pact în urmă cu mulţi ani?

Marwick se întoarse, dezvăluindu-şi obrazul.

— Te caut de doisprezece ani.

Devil se cufundă în fotoliul jos de lângă foc, întinzându-şi picioarele spre locul unde stătea ducele.

— Măcar dacă aş fi ştiut.

— Cred că ştiai.

Normal că ştiuseră. În clipa în care deveniseră majori, un fluviu de oameni venise să adulmece prin mahala, întrebând de trei orfani care ar fi putut ajunge la Londra cu câţiva ani în urmă. Doi băieţi şi o fată, cu nume pe care nimeni în Covent Garden nu le auzise. Nimeni, în afară de Bastarzii înşişi.

Nimeni, în afară de Bastarzi şi de Ewan, tânărul duce de Marwick, bogat ca un rege şi suficient de matur ca să îşi poată folosi banii.

Dar opt ani în mahalale îi făcuseră pe Devil şi pe Whit pe cât de puternici, pe atât de vicleni, pe cât de rezistenţi, pe atât de nelegiuiţi şi nimeni nu vorbea despre Bastarzii

Bătăuşi de teama răzbunării. Mai ales cu străini.

Şi cu urma lor dispărută, bărbaţii care veneau să adulmece o lăsau baltă şi plecau.

De data asta însă, nu mai venise un angajat după ei. Ci însăşi Marwick. Şi cu un plan mai bun decât oricând.

— Bănuiesc că te-ai gândit că dacă anunţi că eşti în căutarea unei soţii ne vei atrage atenţia, zise Devil.

Marwick se întoarse.

— A funcţionat.

— Fără moştenitori, Ewan, zise Devil, fără să poată folosi titlul de duce în faţa lui. Aşa ne-a fost înţelegerea. Îţi aduci aminte ultima dată când nu ai respectat o înţelegere cu mine?

Ochii ducelui se întunecară.

— Da.

În noaptea aceea, Devil luase tot ceea ce iubea ducele şi fugise.

— Şi ce te face să crezi că nu o voi face din nou?

— Pentru că de data asta eu sunt ducele, zise Ewan. Şi puterile mele se extind mult peste Covent Garden, oricât de grei ar fi pumnii tăi acum, Devon. O să dezlănţui iadul asupra ta. Şi nu doar asupra ta. Asupra fratelui nostru. Asupra oamenilor tăi. Asupra afacerilor tale. O să pierzi totul.

„Ar merita”. Devil îşi miji ochi spre fratele lui.

— Ce vrei?

— Ţi-am spus că voi veni după ea.

„Grace”. Al patrulea membru al bandei lor, femeia căreia Whit şi Devil îi spuneau soră, deşi nu erau rude de sânge. Fata pe care Ewan o iubise chiar şi pe vremea când erau copii.

Grace, ai cărei trei fraţi juraseră să o protejeze cu ani în urmă, când erau tineri şi inocenţi şi înainte ca trădarea să le rupă legătura.

Grace, care, prin trădarea lui Ewan, devenise cel mai periculos secret al ducatului. Pentru că Grace era adevărata moştenitoare. Grace, născută din fostul duce şi soţia lui, ducesa. Grace, botezată ca fiică a lor, deşi şi ea era un copil

nelegitim.

Dar Ewan era cel care acum, ani mai târziu, purta acel nume de botez. Cel care avea titlul care nu aparţinea de drept nici unuia dintre ei.

Şi Grace trăia, fiind dovada vie că Ewan îi furase titlul, averea, viitorul – un furt pe care Coroana nu îl trata superficial.

Un furt care, dacă ar fi fost descoperit, l-ar fi făcut pe Ewan să se legene în spânzurătoarea din faţa închisorii Newgate.

Devil îşi miji ochii la fratele lui.

— Nu o vei găsi niciodată.

Ochii lui Ewan se întunecară.

— Nu o voi răni.

— Eşti la fel de nebun ca preţioşii tăi aristocraţi dacă îţi închipui că te cred. Îţi aminteşti noaptea când am plecat? Eu da, de fiecare dată când mă uit în oglindă.

Privirea lui Marwick căzu pe obrazul lui Devil, la cicatricea urâtă de pe el, puternica amintire despre cât de puţin însemnase frăţia când venise vorba despre a revendica puterea.

— Nu am avut de ales.

— Toţi am avut de ales în noaptea aia. Tu ai ales titlul tău, banii tăi şi puterea ta. Şi noi trei am permis asta, deşi Whit a vrut să te termine înainte ca răul din tatăl nostru să te consume. Te-am lăsat să trăieşti, în ciuda dorinţei tale clare de a ne vedea morţi. Cu o singură condiţie – tatăl nostru era înnebunit să aibă un moştenitor şi deşi primea unul fals prin tine, nu avea să aibă satisfacţia unei linii de moştenitori – nici măcar mort. Mereu vom fi de părţi opuse în luptă, duce. Fără moştenitori, asta a fost regula. Singura regulă. De asta te-am lăsat în pace toţi anii ăştia cu titlul tău obţinut prin mijloace necinstite. Dar să ştii un lucru – dacă decizi să îţi baţi joc de înţelegere, te voi distruge şi tu nu vei găsi un dram de fericire în viaţa asta.

— Crezi că acum mor de fericire?

Dumnezeule, Devil spera că nu. Spera că nu era nimic care să-l facă pe duce fericit. Se bucura de legendara

sihăstrie a fratelui său, ştiind că Ewan trăia în casa în care fuseseră învrăjbiţi unul împotriva celuilalt, fiii bastarzi în luptă pentru legitimitate. Petru nume, titlu şi avere. Fuseseră învăţaţi să danseze, să cineze, să vorbească cu elocvenţă care contrazicea ruşinea în care cei trei se născuseră.

Spera că fiecare amintire din tinereţea lor îl consuma pe fratele său, aşa cum el însuşi era consumat de regretul că îşi permisese să joace rolul de fiu iubit al unui monstru nenorocit.

Cu toate astea, Devil minţi:

— Nu-mi pasă.

— V-am căutat mai bine de zece ani şi acum v-am găsit. Bastarzii Bătăuşi, bogaţi şi nemiloşi, conducând cine ştie ce fel de grupare infracţională în plin Covent Garden – locul unde m-am născut, aş putea să adaug.

— Locul care te-a scuipat afară în momentul în care l-ai trădat. Şi pe noi, zise Devil.

— Am pus o sută de întrebări într-o mie de feluri. Ewan se întoarse, trecându-şi mâna prin părul blond. Nici femei. Nici soţii. Nici surori despre care să se vorbească. Unde este?

În cuvintele lui era panică, o senzaţie vagă că ar fi putut înnebuni dacă nu primea un răspuns. Devil trăise în întuneric suficient de mult timp încât să înţeleagă nebunii şi obsesiile lor. Clătină din cap, mulţumind zeilor că oamenii din Garden le erau loiali.

— Unde tu nu o poţi atinge.

— Tu ai luat-o de lângă mine!

Panica se transformă în furie.

— Am luat-o de lângă titlu, zise Devil. Cel care l-a îmbolnăvit pe tatăl tău.

— Era şi tatăl tău.

Devil nu luă în seamă corecţia.

— Titlul care te-a îmbolnăvit. Cel care te-a făcut să fii dispus să o omori.

Ducele se uită lung la tavan. Apoi:

— Ar fi trebuit să te omor pe *tine*.

— Ar fi scăpat.

— Ar trebui să te omor acum.

— Atunci nu o vei găsi niciodată.

Un maxilar cunoscut – ecoul maxilarului tatălui lor – scrâşni. Ochii deveniră sălbatici, apoi goi.

— Atunci înţelege, Devil, că nu am niciun interes să-mi ţin partea de promisiune. Voi avea moştenitori. Sunt duce. Voi avea o soţie şi un copil într-un an. Nu voi respecta înţelegerea noastră dacă nu îmi spui unde este.

Furia lui Devil izbucni, strânsoarea lui pe capul de argint al bastonului său se încordă. Ar trebui să îşi omoare fratele acum. Să îl lase să sângereze până la moarte pe nenorocita de podea şi să termine odată cu linia de moştenitori a familiei Marwick.

Bătu cu capătul bastonului pe vârful ghetei sale negre.

— Ai face bine să îţi aminteşti că am informaţii despre tine, duce. Un cuvânt despre asta şi o să atârni în ştreang.

— De ce nu le foloseşti?

Întrebarea nu era agresivă, cum se aşteptase Devil. Era ceva asemănător durerii, de parcă Ewan îşi dorea moartea. De parcă o invoca.

Devil ignoră acest gând.

— Pentru că este mai amuzant să mă joc cu tine.

Era o minciună. Devil l-ar fi distrus bucuros pe acest bărbat care cândva îi fusese frate. Dar cu ani în urmă, când el şi Whit evadaseră de pe proprietatea Marwick şi ajunseseră la Londra şi viitorul ei îngrozitor, juraseră să o protejeze pe Grace şi mai făcuseră im jurământ, faţă de Grace de data asta.

Nu aveau să-l omoare pe Ewan.

— Da, cred că am să joc jocul tău prostesc, zise Devil, ridicându-se şi bătând de două ori cu bastonul lui în podea. Subestimezi puterea fiului bastard, frate. Femeile adoră un bărbat dispus să le ducă la o plimbare în întuneric. Voi distruge cu plăcere reputaţia viitoarelor tale mirese. Una după alta, până la sfârşitul zilelor. Fără ezitare. Nu vei avea niciodată un moştenitor. Se apropie de fratele lui, privindu-l

în ochi. Am luat-o pe Grace chiar de sub tine, şopti el. Crezi că nu le pot lua pe toate celelalte?

Lui Ewan îi tremura maxilarul de furie.

— Vei regreta că o ţii departe de mine.

— Nimeni nu o ţine pe Grace departe de nimic. Ea a ales să scape de tine. Ea a ales să fugă. Nu avea încredere că vei avea grijă de ea. Nu când ea era dovada secretului tău întunecat. Se opri. Robert Matthew Carrik.

Privirea ducelui se înceţoşă la auzul numelui şi Devil se întrebă dacă zvonurile erau adevărate. Dacă Ewan chiar era nebun.

Nu ar fi fost o surpriză, cu trecutul care îl bântuia. Care îi bântuia pe toţi.

Dar lui Devil nu-i păsa şi continuă:

— Ea ne-a ales pe noi, Ewan. Şi mă voi asigura că fiecare femeie pe care o curtezi va face la fel. Le voi ruina pe toate cu plăcere. Şi, făcând asta, le voi salva de dorinţa ta nebună de putere.

— Crezi că tu nu ai aceeaşi dorinţă? Crezi că nu o moşteneşti de la tatăl nostru? Vi se spune Regii Covent Gardenului – sunteţi înconjuraţi de putere, bani şi păcate.

Devil se strâmbă.

— Fiecare părticică este câştigată, Ewan.

— Vrei să spui furată.

— Tu ştii mai multe despre destine furate. Despre nume furate. Robert Matthew Carrick, duce de Marwick. Un nume frumos pentru un băiat născut într-un bordel din Covent Garden.

Ducele îşi coborî fruntea, ochii i se întunecară iar.

— Atunci să-i dăm drumul, frate, pentru că se pare că deja am primit cadou o logodnică. Lady Felicia Fairhaven sau Fiona Farthing sau vreo altă versiune a unui nume stupid.

Felicity Faircloth.

Aşa îi spuseseră nenorociţii de pe balcon înainte să o sfâşie, să îi forţeze mâna şi să o facă să pretindă că s-a logodit cu un duce într-un acces de insolenţă scandaloasă. Devil urmărise cum se desfăşurase dezastrul, neputând să

o împiedice a se amesteca în afacerile fratelui său. În afacerile lui.

— Dacă vrei să mă convingi că nu eşti la vânătoare de femei, nu aşa reuşeşti, aducând o fată inocentă în discuţia asta.

Privirea lui Ewan o găsi instantaneu pe a lui, şi Devil regretă cuvintele. Ceea ce părea să creadă Ewan că voise să spună.

— Nu o voi răni, zise Ewan. Mă voi însura cu ea.

Declaraţia neplăcută îl irită, dar Devil făcu tot ce putu să ignore senzaţia. Felicity Faircloth, cu numele ei ciudat, era dar amestecată acum. Ceea ce însemna că nu avea de ales şi trebuia să o abordeze.

Ewan continuă:

— Familia ei pare destul de disperată să-i găsească un duce – atât de disperată că însăşi fata în chestiune a zis că suntem logodiţi în seara asta. Şi din câte ştiu eu, nu ne-am întâlnit niciodată. Clar, este o naivă. Dar nu îmi pasă. Moştenitorii sunt moştenitori.

Nu era o naivă. Era fascinantă. Inteligentă, curioasă şi mai în largul ei pe întuneric decât şi-ar fi imaginat. Şi cu un zâmbet care atrăgea atenţia unui bărbat.

Era cu adevărat păcat că trebuia să îi distrugă reputaţia.

— Voi găsi familia fetei şi le voi oferi banii, titlul, totul. Orice este nevoie. Anunţul va apărea duminică în ziare, zise Marwick calm, ca şi cum discuta despre vreme. Şi ne vom căsători într-o lună. Moştenitorii vor urma la scurt timp după.

„Nimeni nu este primit înapoi. Doar dacă nu găseşti o partidă straşnică”.

Cuvintele de mai devreme ale lui Felicity îi răsunară în minte lui Devil. Femeia avea să fie încântată cu turnura evenimentelor. Căsătoria cu Marwick o va duce unde voia. Întoarcerea eroică în aristocraţie.

Doar că nu avea să se întoarcă.

Pentru că Devil nu avea să permită asta niciodată, cu zâmbetul ei frumos sau fără. Deşi zâmbetul ar putea să

facă distrugerea reputaţiei mai bună.

Devil îşi coborî sprâncenele.

— Vei avea moştenitori de la Felicity Faircloth peste cadavrul meu.

— Crezi că va alege Covent Garden în detrimentul Mayfair.

„Vreau înapoi”.

Mayfair era tot ce îşi dorea Felicity Faircloth. Trebuia doar să îi arate ce altceva mai era de văzut. Între timp, aruncă cel mai ascuţit cuţit al său.

— Cred că nu este prima femeie care va risca cu mine decât să îşi petreacă tot restul vieţii cu tine, Ewan.

Lovitură la ţintă.

Ducele îşi îndepărtă privirea, mutând-o spre fereastră.

— Ieşi afară.

Capitolul 4

Felicity intră pe uşa deschisă a casei strămoşeşti, ignorând faptul că fratele ei venea în urma ei. Se opri pentru a zâmbi forţat majordomului, care încă ţinea uşa.

— Bună seara, Irving.

— Bună seara, milady, rosti majordomul, închizând uşa în urma lui Arthur şi luând mănuşile contelui. Milord.

Arthur clătină din cap.

— Nu stau, Irving. Sunt aici doar ca să schimb câteva cuvinte cu sora mea.

Felicity se întoarse pentru a întâmpina privirea ochilor căprui că ai ei.

— Acum vrei să vorbim? Am venit acasă în linişte.

— N-aş zice că era linişte.

— Ah, nu?

— Nu. Aş zice că erai fără cuvinte.

Ea îl sfidă, smulgându-şi mănuşile, folosind mişcarea pentru a evita ochii fratelui ei şi vinovăţia fierbinte care o cotropea numai când se gândea să discute despre

dezastruoasa seară care avusese loc.

— Sfinte Dumnezeule, Felicity! Nu sunt sigur dacă există vreun frate din toată lumea creştină care ar putea găsi cuvinte pentru îndrăzneala ta.

— Oh, te rog. Am zis o mică minciună.

Se îndreptă spre scări, fluturându-şi mâna în aer şi încercând să nu pară speriată cum era de fapt.

— Mulţi alţii ar fi făcut lucruri mult mai scandaloase. Nu e ca şi cum mi-aş fi găsit de lucru într-un bordel.

Ochii lui Arthur ieşiră din orbite.

— O mică minciună? continuă înainte ca ea să apuce să îi răspundă. Şi nici măcar nu ar trebui să cunoşti cuvântul bordel.

Ea privi înapoi, cele două trepte pe care le urcase făcând-o să fie mai sus decât fratele ei geamăn.

— Serios?

— Serios.

— Bănuiesc că tu crezi că nu este cuviincios ca eu să cunosc cuvântul bordel.

— Nu cred. Ştiu. Şi nu mai spune bordel.

— Te stânjenesc?

Fratele ei îşi miji ochii căprui la ea.

— Nu, dar văd că asta vrei. Şi nu vreau să-l ofensezi pe Irving.

Majordomul ridică din sprâncene.

Felicity se întoarse spre el.

— Te ofensez, Irving?

— Nu mai mult decât de obicei, milady, spuse serios omul mai în vârstă.

Felicity chicoti puţin când el se îndepărtă.

— Mă bucur că unul dintre noi tot găseşte situaţia amuzantă. Arthur privi spre candelabrul mare de deasupra şi spuse: Sfinte Dumnezeule, Felicity!

Şi erau iarăşi de unde porniseră, vinovăţie şi panică şi niciun dram de teamă care să curgă prin ea.

— Nu am vrut să spun.

Fratele ei o sfredeli cu privirea.

— Bordel?

— Oh, acum faci tu glume?

El îşi deschise larg braţele.

— Nu ştiu ce să mai fac. Se opri, apoi se gândi să adauge ceva. Lucrul evident. Cum de te-ai putut gândi…

— Ştiu, îl întrerupse ea.

— Nu, nu cred că ştii. Ce ai făcut tu este…

— *Ştiu*, insistă ea.

— Felicity. Ai spus lumii întregi că te măriţi cu ducele de Marwick.

Ea simţi un pic de greaţă

— Nu era lumea întreagă.

— Nu, doar şase dintre cei mai bârfitori. Şi niciunul dintre ei nu te place, aş adăuga eu, şi nu este ca şi cum le-am putea cere să tacă.

Amintirea dispreţului pe care aceştia îl simţeau faţă de ea nu îi ajuta măruntaiele care bolboroseau.

— Nu că mai contează, continuă el. La fel de bine ai fi putut să strigi de pe platforma orchestrei, s-ar fi răspândit prin sala de bal cu aceeaşi viteză. A trebuit să dispar în grabă înainte ca Marwick să mă caute şi să mă confrunte. Sau, mai rău, înainte ca el să stea în faţa întregii adunări şi să spună că eşti o mincinoasă.

Fusese o greşeală groaznică. *Ştia* asta. Dar o *înfuriaseră* atât de tare! Şi fuseseră atât de cruzi. Şi ea se simţise atât de *singură.*

— Nu am vrut să…

Arthur scoase un oftat, lung şi greu de parcă ar fi purtat pe umeri o povară nevăzută.

— Niciodată nu vrei să…

Cuvintele fură rostite încet, aproape ca o şoaptă, de parcă Felicity nu ar fi trebuit să le uite. Sau de parcă ea nu era acolo. Dar bineînţeles că era. Ar putea să fie acolo mereu.

— Arthur…

— Nu ai vrut să fii prinsă în dormitorul unui bărbat…

— Nici măcar nu ştiam că *era* dormitorul lui.

Fusese o uşă încuiată. Deasupra unui săli de bal care îi frânsese inima. Arthur nu ar fi înţeles niciodată asta,

desigur. În mintea lui era ceva nechibzuit. Şi poate chiar fusese aşa.

Dar acum el urmărea altceva.

— *Nu ai vrut* să refuzi trei oferte perfecte în luna următoare.

Ea îşi îndreptă spatele. Acolo chiar asta îi fusese intenţia.

— Erau oferte perfecte dacă îţi plac bătrânii şi proştii.

— Erau bărbaţi care voiau să se însoare cu tine, Felicity.

— Nu, erau bărbaţi care voiau să se însoare cu zestrea mea. Voiau să facă afaceri cu *tine*, sublinie ea. Arthur avea o minte sclipitoare pentru afaceri şi putea transforma penele unei gâşte în aur. Unul dintre ei chiar mi-a spus că pot rămâne să locuiesc aici dacă vreau.

Obrajii fratelui începeau să se înroşească.

— Şi ce-ar fi fost greşit cu asta?

Ea clipi.

— Cu trăitul separat de soţul meu, într-o căsătorie lipsită de iubire?

— Te rog, se burzului el, acum am ajuns la iubire? Ai putea la fel de bine să te scoţi singură din circuit.

Ea îşi miji ochii.

— De ce? Tu ai iubire.

Arthur expiră nervos.

— Situaţia mea este diferită.

Cu câţiva ani în urmă, Arthur se căsătorise cu Lady Prudence Featherstone din dragoste. Pru era fata care trăia pe o proprietate dărăpănată, vecină cu moşia tatălui lui Arthur şi Felicity, şi întreaga Londra ofta când vorbea despre tânărul şi sclipitorul conte de Grout, moştenitorul unui marchiz, şi despre mireasa lui încântătoare şi săracă, care îi oferise imediat îndrăgostitului ei soţ un fiu şi acum era acasă, aşteptând naşterea celui de al doilea copil.

Pru şi Arthur se adorau în modul acela iraţional în care nimeni nu credea că există până nu vedea. Nu se certau niciodată, se bucurau de lucrurile simple şi deseori erau găsiţi împreună pe marginea sălilor de bal ale Londrei,

preferând compania unul altuia în detrimentul companiei altcuiva.

Era de-a dreptul greţos.

Dar nu era chiar atât de imposibil, nu-i aşa?

— De ce?

— Pentru că o cunosc pe Pru de când mă ştiu şi iubirea nu vine la toată lumea. Se opri, apoi adăugă: Şi chiar când vine, vine cu propriile provocări.

Ea îşi înclină capul la auzul vorbelor. Ce semnificaţie aveau?

— Arthur?

El clătină din cap, refuzând să răspundă.

— Ideea este că ai douăzeci şi şapte de ani şi a sosit momentul să nu mai eziţi şi să te măriţi cu un bărbat decent. Bine, acum ai făcut acest lucru aproape imposibil.

Dar nu voia un soţ bătrân. Voia mai mult de atât. Voia un bărbat care putea să… Nici măcar nu ştia. Un bărbat care putea să facă mai mult decât să se însoare cu ea şi să o lase singură tot restul vieţii ei, cu siguranţă.

Chiar şi aşa, nu voia ca familia ei să sufere de pe urma acţiunilor ei nechibzuite. Îşi privi mâinile şi spuse cu sinceritate:

— Îmi pare rău.

— Căinţa nu este suficientă.

Răspunsul fu tăios – mai tăios decât se aşteptase ea să îi răspundă fratele ei geamăn, care se aflase lângă ea de când se născuseră. Chiar mai devreme de acel moment. Ea îi găsi ochii căprui – ochi pe care îi ştia atât de bine pentru că erau şi ai ei – şi văzu ceva. Nesiguranţă. Nu. Mai rău. Dezamăgire.

Coborî o treaptă către el

— Arthur, ce s-a întâmplat?

El înghiţi în sec şi clătină din cap.

— Nimic. Doar că – eu am crezut că poate avem o şansă.

— La duce? Ochii ei se lărgiră cu neîncredere. Nu aveam, Arthur. Nici măcar înainte ca eu să spun ce am spus.

— La… Făcu o pauză, serios. La o partidă potrivită.

— Şi era vreun grup de domni care se înghesuiau să mă cunoască în seara asta?

— Era Matthew Binghamton.

Ea clipi.

— Domnul Binghamton este groaznic de plictisitor.

— Este bogat ca un rege, răspunse Arthur.

— Mă tem că nu suficient de bogat ca să se însoare cu mine. Averea nu îţi cumpără o personalitate. Când Arthur mârâi, ea adăugă: Ar fi chiar aşa de rău dacă aş rămâne nemăritată? Nimeni nu va da vina pe tine pentru că eu sunt greu de măritat. Tata este marchizul de Bumble, şi tu eşti conte şi moştenitorul lui. Putem să ne descurcăm şi fără o partidă, nu?

Deşi era profund ruşinată de ceea ce se întâmplase, o mică parte din ea era recunoscătoare că pusese punct şaradei.

El părea că se gândea la altceva. La ceva important.

— Arthur?

— Mai era şi Friedrich Homrighausen.

— Friedrich… Felicity îşi înclină nedumerită capul. Arthur, domnul Homrighausen a sosit în Londra acum o săptămână. Nici măcar nu vorbeşte engleză.

— Asta nu a părut să fie o problemă pentru el.

— Nu ţi-a trecut prin cap *că eu* aş putea avea o problemă cu asta, pentru că nu vorbesc limba germană?

El ridică din umeri.

— Ai putea învăţa.

Felicity clipi.

— Arthur, nu îmi doresc să locuiesc în Bavaria.

— Am auzit că este foarte frumos. Se spune că Homrighausen deţine un castel. Îşi flutură mâna. Cu turnuleţe.

Ea îşi înclină capul.

— Sunt pe piaţa turnuleţelor?

— Ai putea să fii.

Felicity îşi privi lung fratele, gândindu-se la ceva isteţ ca răspuns – dar era ceva ce nu putea rosti, aşa că se

mulţumi cu:

— Arthur?

Înainte ca el să apuce să răspundă, se auziră şase lătraturi de deasupra, urmate de:

— Oh, vai! Să înţeleg că balul nu a mers cum trebuie?

Întrebarea veni de la primul etaj, pe urma a trei câini din rasa baset, mândria marchizei de Bumble, care, deşi avea un nas roşu din cauza răcelii ce o ţinuse acasă, stătea perfect graţioasă, îmbrăcată cu un frumos halat de culoarea vinului, cu părul argintiu lăsat liber peste umeri.

— L-ai cunoscut pe duce?

— Nu l-a cunoscut, de fapt, zise Arthur.

Marchiza îşi privi dezamăgită fiica.

— Oh, Felicity! Nu e bine. Să ştii că ducii nu cresc în copaci.

— Nu?

Felicity înfruntă situaţia prin răspunsul ei, reducându-şi geamănul la tăcere în vreme ce se apăra de câinii care se ridicaseră pe picioarele din spate şi îşi puseseră labele pe fustele ei.

— Jos! Jos!

— Nu eşti aşa de amuzantă cum crezi, continuă mama ei, ignorând asaltul canin care se petrecea mai jos. Există poate *un* duce disponibil pe an? În unii ani nu sunt duci deloc! Şi ţi-ai pierdut şansa anul trecut.

— Ducele de Haven era deja însurat, mamă.

— Nu trebuie să o spui ca şi cum eu nu îmi amintesc! sublinie mama ei. Aş vrea să am o discuţie serioasă cu el despre cum ţi-a făcut curte fără să intenţioneze să se însoare cu tine.

Felicity ignoră monologul, pe care îl auzise de mii de ori înainte. Nu ar fi fost niciodată trimisă să se lupte pentru mâna ducelui dacă în jurul ei s-ar fi înghesuit alţi soţi, aşa că nu o deranjase aşa de rău că el alesese să rămână însurat cu soţia lui.

În afară de faptul că ei chiar îi plăcea de ducesa de Haven, aflase şi o informaţie vitală legată de instituţia căsătoriei – că un bărbat îndrăgostit nebuneşte era un soţ

remarcabil.

Nu că din cărţile lui Felicity ar fi ieşit vreun soţ îndrăgostit nebuneşte. Bine. Ieşise cu luni în urmă, dacă era să fie onestă, dar în seara asta era cireaşa de pe tort.

— Amestec metafore.

— Poftim? izbucni Arthur.

— Poftim? repetă şi mama ei.

— Nimic. Îşi flutură mâna. Vorbeam cu voce tare.

Arthur oftă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Felicity. Asta, cu siguranţă, nu te va ajuta să pui mâna pe duce, spuse marchiza.

— Mamă, Felicity nu va pune mâna pe niciun duce.

— Nu cu atitudinea ei, răspunse mama. Ne-a invitat la bal! Toată Londra crede că el îşi caută o soţie! Iar tu eşti fiica unui marchiz, sora unui conte şi ai toţi dinţii!

Felicity închise ochii pentru o clipă, rezistând dorinţei de a ţipa, plânge, râde sau de a le face pe toate trei.

— Asta caută ducii în zilele astea? Să ai toţi dinţii?

— Este o parte din ceea ce caută! insistă marchiza, cuvintele ei panicate evoluând într-o tuse urâtă. Duse o batistă la gură. Naiba să o ia de răceală, că altfel te-aş fi prezentat chiar eu!

Felicity înălţă o rugăciune tăcută oricărui zeu care trimisese răceala în casa Bumble cu două zile în urmă, pentru că altfel, fără îndoială, ar fi fost forţată să danseze sau să stea de vorbă la un lichior de migdale cu ducele de Marwick.

Nimănui nu-i plăcea lichiorul de migdale. Era peste puterea de înţelegere a lui Felicity de ce era servit la fiecare bal lumea creştină.

— Nu ai fi putut să faci prezentările, zise Felicity. Nu l-ai cunoscut niciodată pe Marwick. Nimeni nu îl cunoaşte. Pentru că este un pustnic şi un nebun, dacă este să dăm crezare bârfelor.

— Nimeni nu crede bârfele.

— Mamă, toată lumea crede bârfele. Dacă nu le-ar crede… Făcu o pauză când marchiza strănută. Sănătate.

— Dacă Dumnezeu ar vrea să fiu sănătoasă, te-ar mărita cu ducele de Marwick.

Felicity îşi dădu ochii peste cap.

— După seara asta, mamă, dacă ducele de Marwick ar arăta vreun interes faţă de mine, ar fi o dovadă clară că realmente este nebun, învârtindu-se prin casa aia mare a lui, adunând femei nemăritate şi îmbrăcându-le în rochii elegante pentru un muzeu privat.

Arthur clipi.

— Asta-i un pic cam macabru.

— Prostii, zise mama ei. Ducii nu colecţionează femei. Făcu o pauză. Stai. *După seara asta?*

Felicity amuţi.

— Arthur? insistă mama ei. Altfel, cum a fost seara?

Felicity se întoarse cu spatele la mama ei şi îi aruncă fratelui ei o privire rugătoare. Nu ar fi putut suporta să-i mai povestească şi mamei sale dezastruoasa seară. Avea nevoie de somn pentru asta. Şi probabil de laudanum.

— Fără evenimente, nu-i aşa, *Arthur?*

— Ce păcat, zise marchiza. Nicio muşcătură în plus?

— În plus? repetă Felicity. Arthur, şi tu îţi cauţi un soţ?

— Nu, zise Arthur după ce îşi drese vocea.

Felicity ridică din sprâncene.

— Nu cui?

— Nu mamei.

— Oh, zise marchiza de sus. Nici măcar Binghamton? Sau neamţul?

Felicity clipi.

— Neamţul. *Herr* Homrighausen.

— Se spune că are un castel! rosti marchiza înainte de încă un acces de tuse, urmat de un cor de lătraturi.

Felicity nu o băgă în seamă pe mama ei, păstrându-şi atenţia îndreptată spre fratele ei, care făcea tot ce putea ca să evite să se uite la ea înainte de a răspunde iritat:

— Da.

Cuvântul deblocă gândul care mai devreme şoptea în mintea lui Felicity.

— Sunt bogaţi.

Arthur îi aruncă o privire.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Ea se uită la mama ei.

— Domnul Binghamton, *Herr* Homrighausen, ducele de Marwick. Se întoarse spre Arthur. Niciunul dintre ei nu este o partidă bună pentru mine. *Dar toţi sunt bogaţi*.

— Serios, Felicity! Doamnele nu discută finanţele peţitorilor lor! ţipă marchiza.

Baseţii lătrară şi se învârtiră în jurul ei ca nişte heruvimi mici şi graşi.

— Doar că ei nu sunt peţitorii mei, nu-i aşa? întrebă ea, înţelegând ceva şi întorcându-şi privirea acuzatoare spre fratele ei. Sau dacă erau… am distrus seara asta.

Marchiza icni la auzul vorbelor.

— Ce-ai mai făcut de data asta?

Felicity nu băgă în seamă tonul, de parcă era de aşteptat ca Felicity să facă ceva să pună pe goană peţitorii potriviţi. Era irelevant faptul că chiar asta făcuse. Relevant era faptul că familia ei avea secrete faţă de ea.

— Arthur?

Arthur se întoarse cu faţa spre mama lor şi Felicity recunoscu rugămintea disperată din ochii lui de când erau copii, de parcă ea luase ultima tartă cu cireşe sau îi cerea să îl urmeze pe el şi prietenii lui la heleşteu într-o după-amiază. Îi urmări privirea spre locul unde stătea mama, uitându-se la ei de deasupra, şi, pentru o clipă, se gândi la toate momentele în care se aflaseră în aceeaşi poziţie, copiii mai jos, şi părintele mai sus, precum Solomon, aşteptând o rezolvare a problemelor lor mărunte.

Dar problema asta nu era măruntă.

Dacă expresia de neajutorare de pe chipul mamei era un indiciu, problema era mai mare decât Felicity îşi imaginase.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Felicity înainte de a se muta pentru a se uita direct la fratele ei. Nu. Nu ei. Eu sunt la mijloc, clar, aşa că aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat.

— Aş putea să întreb acelaşi lucru, zise mama ei de la înălţime.

Felicity nu se uită când îi spuse marchizei:

— Am spus întregii Londrei că mă mărit cu ducele de Marwick.

— Ce-ai făcut?

Câinii începură să latre iarăşi, tare şi frenetic, în vreme ce stăpâna lor fu zguduită iarăşi de un acces de tuse. Cu toate astea, Felicity nu îşi luă ochii de la fratele ei.

— Ştiu. Este îngrozitor. Am cauzat destule necazuri. Dar nu sunt singura… nu-i aşa? Privirea vinovată a lui Arthur se întâlni cu a ei şi ea repetă: Nu-i aşa?

El trase adânc aer în piept, apoi expiră lung şi plin de frustrare.

— Nu.

— S-a întâmplat ceva.

El încuviinţă.

— Ceva care are legătură cu banii.

Încuviinţă din nou din cap.

— Felicity, noi nu discutăm despre bani cu bărbaţii.

— Atunci, mamă, ar trebui să pleci, dar eu vreau să port această conversaţie. Ochii căprui ai lui Arthur se întâlniră cu ai ei. Ceva ce are legătură cu banii.

El îşi mută privirea, uitându-se spre partea din spate a casei, unde, la capătul unui coridor întunecat, o scară îngustă urca spre camerele servitorilor, unde două duzini de oameni dormeau, neştiind că soarta lor era în joc. Exact cum făcuse şi Felicity în fiecare noapte până acum, când fratele ei, pe care ea îl iubea din toată inima, încuviinţă în sfârşit din cap şi spuse:

— Nu mai avem bani.

Ea clipi auzind cuvintele pe care le aşteptase şi care o şocau.

— Ce înseamnă asta?

Frustrarea răbufni şi el se întoarse, trecându-şi degetele prin păr înainte de a se întoarce spre ea, cu braţele deschise.

— Ce ţi se pare că înseamnă? Nu mai sunt bani.

Coborî de pe scări, clătinând din cap.

— Cum este posibil aşa ceva? Tu eşti Midas.

El râse, un sunet cu totul lipsit de veselie.

— Nu mai sunt.

— Nu este vina lui Arthur, strigă marchiza de Bumble de la balustradă. Nu a ştiut că este o afacere proastă. A crezut că ceilalţi bărbaţi erau de încredere.

Felicity clătină din cap.

— O afacere proastă?

— Nu a fost o afacere proastă, zise el încet. Nu am fost escrocat. Pur şi simplu…

Ea păşi spre el, ajunse la el, dorind să-l aline. Şi atunci el adăugă:

— Nu mi-am imaginat niciodată că o voi pierde.

Se întinse spre el, luându-i mâinile în ale ei.

— O să fie bine, zise ea încet. Ai pierdut nişte bani.

— Toţi banii. Privi la mâinile lor, unite. Dumnezeule, Felicity! Pru nu trebuie să ştie.

Felicity nu credea că lui Pru îi păsa vreun pic dacă Arthur făcea o investiţie proastă. Îi zâmbi.

— Arthur. Eşti moştenitorul unui întreg domeniu de marchiz. Tata te va ajuta cât îţi refaci afacerea şi reputaţia. Există pământuri. Case. Lucrurile se vor îndrepta de la sine.

Arthur clătină din cap

— Nu, Felicity. Tata a investit împreună cu mine. Totul s-a dus. Tot ce nu e moştenire fără drept de a fi înstrăinat.

Felicity clipi, întorcându-se în sfârşit spre mama ei, care stătea cu o mână pe piept şi încuviinţa din cap.

— Totul.

— Când?

— Nu contează.

Se întoarse spre fratele ei.

— Ba contează. Când?

El înghiţi în sec.

— În urmă cu optsprezece luni.

Felicity rămase cu gura căscată. Optsprezece lui. O minţiseră timp de un an şi jumătate. Se chinuiseră să o mărite cu o serie de bărbaţi mai puţin-decât-ideali, apoi o trimiseseră la o casă ridicolă de ţară ca să se alăture altor patru femei care încercau să îl cucerească pe ducele de

Haven ca s-o accepte pe vreuna dintre ele ca a doua soţie. Ar fi trebuit să îşi dea seama atunci, bineînţeles, în clipa în care mama ei, care ţinea la proprietăţile ei, la câinii ei şi la copiii ei (în ordinea aceea), îi prezentase ideea de a concura pentru mâna unui duce ca o idee normală.

Ar fi trebuit să îşi dea seama când tatăl ei îngăduise aşa ceva.

Când fratele ei îngăduise.

Se uită la el.

— Ducele era bogat.

El clipi.

— Care din ei?

— Amândoi. Cel de vara trecută. Cel din seara asta.

El încuviinţă din cap.

— Şi toţi ceilalţi.

— Erau suficient de bogaţi.

Sângele îi năvăli în urechi.

— Trebuia să mă mărit cu unul din ei.

El încuviinţă din cap.

— Şi căsătoria aia trebuia să umple cuferele.

— Asta era ideea.

O foloseau de un an şi jumătate. Făcând planuri fără ca ea să ştie. Timp de un an şi jumătate. Fusese un pion în acest joc. Clătină din cap.

— Cum ai putut să nu-mi spui că scopul era căsătoria cu orice preţ?

— Pentru că nu era. Nu te-aş mărita chiar cu oricine…

Auzi ezitarea de la sfârşitul propoziţiei.

— Dar?

El oftă şi-şi flutură mâna.

— Dar.

Auzi cuvintele nerostite care urmară: „Aveam nevoie să te măriţi.”

Fără bani.

— Şi servitorii?

El clătină din cap

— Am redus personalul peste tot, mai puţin aici.

Felicity clătină din cap şi se întoarse spre mama ei.

— Toate scuzele alea – miliardele de motive pentru care nu am mers la tară.

— Nu am vrut să-ţi faci griji, răspunse mama ei. Erai deja aşa de…

„Deznădăjduită. Terminată. Uitată”.

Felicity clătină din cap.

— Şi arendaşii?

Oamenii care munceau din greu pământul de la ţară. Cei care se bizuiau că titlul îi va proteja, îi va întreţine.

— Momentan păstrează ceea ce produc, răspunse Arthur. Fac schimb pentru propriul şeptel. Îşi repară propriile case.

Protejaţi momentan, dar nu de titlul prin care pământul era legat.

Fără bani. Nimic care să protejeze pământul pentru generaţiile viitoare – pentru copiii arendaşilor. Pentru micul fiu al lui Arthur şi pentru cel de-al doilea care venea. Pentru propriul viitor dacă nu se mărita.

„Nu ne permitem un alt scandal”.

Cuvintele lui Arthur reverberau prin ea din nou. Cu un înţeles nou, sec.

Trăiau în secolul al XIX-lea şi a avea un titlu nu mai asigura stilul de viaţă ca odinioară; existau aristocraţi sărăciţi peste tot în Londra şi, în curând, familia Faircloth avea să li se alăture.

Nu era vina lui Felicity, dar, cumva, se simţea ca şi cum ar fi fost doar vina ei.

— Şi acum, ei nu mă vor.

Arthur îşi mută privirea, ruşinat.

— Acum nu te vor avea.

— Pentru că am minţit.

— Ce te-a apucat să spui o minciună aşa de gogonată? strigă mama ei, rămasă fără aer de la panică.

— Bănuiesc că am avut acelaşi motiv pentru care voi doi mi-aţi ascuns un secret aşa de uluitor, zise Felicity, străbătută de frustrare. Disperarea.

Furia. Singurătatea. Dorinţa de a-şi modela viitorul fără să se mai gândească la ceea ce va urma.

Fratele ei geamăn îi întâlni privirea, ochii lui erau limpezi şi oneşti.

— A fost o greşeală.

Îşi ridică bărbia, copleşită de furie şi groază.

— Şi la mine la fel.

— Ar fi trebuit să îţi spun.

— Sunt multe lucruri pe care amândoi ar fi trebuit să le facem.

— Credeam că te pot proteja… începu el, şi Felicity ridică o mână pentru a-l opri.

— Ai crezut că te poţi proteja pe *tine*. Ai crezut că poţi evita obligaţia de a-i spune soţiei tale, pe care se presupune că o iubeşti şi o preţuieşti, adevărul realităţii tale. Ai crezut că poţi să eviţi ruşinea.

— Nu doar ruşinea. Grija. Sunt soţul ei. Trebuie să am grijă de ea. De ei toţi.

O soţie. Un copil. Încă un copil pe drum.

Un junghi de tristeţe o străpunse pe Felicity. Un strop de empatie, colorat cu propria dezamăgire. Cu propria teamă. Cu propria vinovăţie pentru că se purtase aşa de necugetat, pentru că vorbise aşa de tare, pentru că făcuse o greşeală prea mare. În tăcerea care urmă, Arthur adăugă:

— Nu ar fi trebuit să mă gândesc să te folosesc.

— Nu, zise ea, suficient de supărată încât să nu lase asta să treacă. Nu ar fi trebuit.

El mai râse o dată fără veselie.

— Bănuiesc că primesc ce merit. Până la urmă, nu te vei mărita cu un duce bogat. De fapt, cu nimeni bogat. Şi nu ar trebui să îţi reduci aşteptările.

Doar că acum Felicity spusese o minciună enormă şi distrusese orice şansă de a-şi împlini aşteptările. Şi, în momentul acesta critic, distrusese orice şansă ca viitorul familiei sale să fie asigurat. Nimeni nu avea să o mai vrea acum – nu doar că era compromisă de propriul comportament din trecut, dar şi minţise. În public. Despre o căsătorie cu un duce.

Niciun bărbat întreg la minte nu ar fi putut trece peste o asemenea ofensă.

Rămas-bun aşteptărilor.

— Nu merită să îţi iroseşti gândurile pe aşteptări, dacă nu ai un acoperiş deasupra capului. Marchiza oftă, de parcă chiar putea citi gândurile lui Felicity de sus de unde era. Sfinte Dumnezeule, Felicity, ce-a fost cu tine?

— Nu contează, mamă, interveni Arthur înainte ca Felicity să spună ceva.

Arthur – mereu protejând-o. Mereu încercând să protejeze pe toată lumea, idiotul.

— Ai dreptate. Marchiza oftă. Bănuiesc că a trezit la realitate întreaga aristocraţie, iar noi ne-am întors la locul nostru scandalos.

— Cel mai probabil, zise Felicity, vinovăţia, furia şi frustrarea luptându-se în ea.

Până la urmă, ca femeie, avea un singur scop în astfel de momente… să se mărite pentru bani şi să readucă onoarea şi averea familiei sale.

Doar că nimeni nu avea să se însoare cu ea după seara asta.

Mă rog, nimeni întreg la cap.

Arthur îi simţi dezgustul faţă de direcţia în care se îndrepta discuţia şi îşi puse mâinile pe umerii ei, aplecându-se pentru a o săruta frăţeşte şi cast pe frunte.

— Vom fi bine, zise el ferm. Voi găsi o altă cale.

Ea încuviinţă din cap, fără să bage în seamă lacrimile care ameninţau s-o podidească. Ştiind că trecuseră optsprezece luni şi cea mai bună soluţie pe care o avusese Arthur fusese căsătoria ei.

— Du-te acasă la soţia ta.

El înghiţi greu la auzul cuvintelor – la amintirea soţiei lui drăguţe şi iubitoare, care nu ştia nimic despre încurcătura în care se aflau. Norocoasa de Prudence. Când Arthur reuşi să îşi găsească vocea, şopti:

— Nu trebuie să afle.

Teama din cuvintele lui era palpabilă. Oribilă.

În ce încurcătură se aflau.

Felicity încuviinţă din cap.

— Secretul este doar al nostru.

Când uşa se închise în urma lui, Felicity îşi ridică fustele – fustele unei rochii din sezonul trecut, modificată pentru a reflecta schimbările modei, în loc să fie dată şi înlocuită cu ceva nou. Cum de nu-şi dăduse seama? Urcă scările, cu câinii alergând înainte şi înapoi pe lângă ea.

Când ajunse la etaj, o înfruntă pe mama ei.

— Câinii tăi încearcă să mă omoare.

Marchiza încuviinţă, permiţând schimbarea subiectului.

— Tot ce se poate. Sunt foarte inteligenţi.

Felicity se forţă să zâmbească.

— Cei mai buni dintre copiii tăi.

— Mai puţine griji decât de la ceilalţi, răspunse mama ei, aplecându-se şi luând în braţe unul dintre animalele blănoase. Era frumos ducele?

— Abia dacă l-am văzut în toată agitaţia, dar aşa se pare.

Fără vreun avertisment, Felicity se trezi gândindu-se la celălalt bărbat. Cel din întuneric. Cel pe care îşi dorea să-l fi văzut. Părea magic, ca o flacără invizibilă.

Dar dacă această seară o învăţase ceva era faptul că magia nu era reală.

Problemele erau reale.

— Tot ce voiam era o partidă potrivită.

Cuvintele mamei îi întrerupseră gândurile.

Buzele lui Felicity se răsuciră.

— Ştiu.

— Aşa de rău a fost?

„Nu tu ai scăpat de noi; noi te-am dat afară”.

„Felicity cea Terminată. Felicity cea Uitată. Felicity cea Deznădăjduită”.

„Este prea târziu să-l mai cucereşti pe duce. Am pus deja mâna pe el”.

Felicity încuviinţă din cap.

— A fost mai rău.

Înaintă pe holul întunecat spre dormitorul ei. Intră în camera slab luminată şi aruncă mănuşile şi săculeţul pe mica masă de lângă uşă, închise uşa şi se rezemă de ea,

scoţând în sfârşit oftatul pe care îl ţinea în ea de când se îmbrăcase pentru balul Marwick cu câteva ore în urmă.

Traversă camera spre pat prin întuneric, aruncându-se pe saltea. Se holbă la baldachinul de deasupra o vreme, rememorând oribilele evenimente din acea seară.

— Ce dezastru!

Pentru un moment efemer îşi imagină ce ar face dacă nu ar fi ea însăşi – prea înaltă, prea comună, prea trecută şi prea îndrăzneaţă, o adevărată fată bătrână, fără vreo speranţă de a vrăji un burlac potrivit. Se imagină strecurându-se afară din casă şi întorcându-se la locul crimei sale devastatoare.

Să câştige o avere pentru familia sa şi lumea largă pentru ea însăşi.

Dorind mai mult decât putea avea.

Dacă nu ar fi ea însăşi, ar putea să o facă. L-ar găsi pe duce şi l-ar vrăji. L-ar putea face să cadă în genunchi. Dacă ar fi frumoasă, spirituală şi strălucitoare. Dacă ar fi în centrul, şi nu la marginea lumii. Dacă ar fi în încăpere, nu trăgând cu ochiul pe gaura cheii.

Dacă ar putea trezi pasiune – genul de pasiune care văzuse cum consumă un bărbat, precum magia. Precum focul. Precum o flacără.

Stomacul îi tresări la idee, la fantezia care veni cu ideea. La plăcerea fanteziei – ceva ce nu îşi permisese niciodată să îşi imagineze. Un duce disperat după ea.

O partidă pe cinste.

— Dacă aş fi flacără, zise ea spre baldachinul de deasupra. Asta ar rezolva totul.

Dar era imposibil. Şi îşi imagină o flacără diferită, făcând ravagii prin Mayfair, incinerându-i viitorul. Viitorul familiei.

Îşi imagină numele.

„Felicity cea Mincinoasă”.

„Felicity cea Falsă”.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Felicity, şopti ea.

Rămase mult timp întinsă acolo, copleşită de ruşine şi panicată, gândindu-se la viitorul ei, până când aerul deveni

greu şi îi trecu prin minte să doarmă în rochie, decât să cheme o servitoare să o ajute să se dezbrace. Dar rochia era grea şi o strângea, iar corsetul o făcea deja să respire cu dificultate.

Se ridică cu un suspin, aprinse o lumânare pe noptiera de lângă pat şi se duse să tragă de cordonul cu care chema servitoarea.

Însă, înainte să ajungă la el, o voce răsună din întuneric.

— Nu ar trebui să spui minciuni, Felicity Faircloth.

Capitolul 5

Felicity sări în sus, cu un mic ţipăt când auzi cuvintele, învârtindu-se pentru a fi cu faţa spre partea îndepărtată a camerei, învăluită în întuneric, unde nimic nu părea deranjat.

Ridică lumânarea mai sus! Privi spre colţuri şi lumina atinse într-un final o pereche de cizme lustruite perfect, întinse, încrucişate la glezne, şi capătul strălucitor al unui baston sprijinit de vârful piciorului.

El era.

Aici. În dormitorul ei. De parcă era ceva perfect normal.

Nimic în seara asta nu era normal.

Inima începu să îi bată mai tare decât îi bătuse mai devreme în timpul serii şi Felicity dădu în spate, spre uşă.

— Cred că aţi greşit casa, domnule.

Cizmele nu se mişcară.

— Sunt în casa corectă.

Ea clipi.

— Sigur aţi greşit camera.

— Sunt şi în camera corectă.

— Acesta este dormitorul meu.

— Nu puteam să bat la uşă în miezul nopţii şi să cer să îţi vorbesc, nu-i aşa? Aş fi scandalizat vecinii şi ce efect

ar fi avut asta asupra ta?

Ea se abţinu să sublinieze că vecinii aveau să fie oricum scandalizaţi dimineaţa, când toată Londra avea să ştie că ea minţise.

El îi auzi oricum gândul.

— De ce ai minţit?

Felicity îi ignoră întrebarea.

— Nu discut cu străini în dormitorul meu.

— Dar nu suntem străini, iubire.

Vârful argintiu al bastonului lovea vârful cizmei lui într-un ritm lent şi constant.

Buzele ei se curbară.

— Nu am timp pentru oamenii lipsiţi de importanţă.

Deşi el rămase în întuneric, ea îşi imagină că auzi zâmbetul.

— Şi ai arătat-o în seara asta, nu-i aşa, Felicity Faircloth?

— Nu sunt singura care a minţit. Îşi miji ochii în întuneric. Ştiai cine sunt.

— Tu eşti singura a cărei minciună este suficient de mare pentru a dărâma această casă.

Se încruntă.

— Ai avantajul asupra mea, băiete. Cu ce scop? Teamă?

— Nu. Nu vreau să te sperii.

Vocea bărbatului era grea precum întunericul în care era învăluit. Joasă, înceată şi cumva mai dară decât o împuşcătură.

Inima lui Felicity bătu puternic.

— Eu cred că exact asta vrei să faci. Vârful argintiu bătu din nou şi ea privi iritată spre el. Şi mai cred că ar trebui să pleci înainte să mă hotărăsc ca, în loc de frică, să simt furie.

Pauză. *Poc poc*.

Şi apoi el se mişcă, aplecându-se în faţă în cercul de lumină, ca ea să îi poată vedea picioarele lungi, jobenul aşezat pe o coapsă. Nu purta mănuşi şi trei inele de argint sclipiră în lumina lumânării pe degetul mare, arătător şi

inelar de la mâna dreaptă, care ieşea de sub mâneca neagră a haine, care i se potrivea perfect peste braţe şi umeri. Cercul de lumină se termina la maxilarul lui, proaspăt ras şi cu trăsături ascuţite. Ea mai ridică lumânarea puţin şi iată-l.

Trase aer rapid, amintindu-şi în mod ridicol că mai devreme crezuse că ducele de Marwick era chipeş.

Nu mai era.

Cu siguranţă, niciun bărbat pe pământ nu trebuia să fie la fel de frumos ca acesta. Arăta exact cum îi suna vocea. Ca un murmur jos, lichid. Precum tentaţia. *Precum păcatul*

O parte din faţa lui rămase în întuneric, dar partea pe care ea o putea vedea – era magnifică. O faţă lungă, curată, cu unghiuri ascuţite şi scobituri umbrite, sprâncene arcuite şi întunecate şi buze pline, ochi care sclipeau de cunoştinţe pe care ea ar fi pariat că nu le împărtăşea niciodată şi un nas care ar fi făcut de ruşine membrii familiei regale, perfect drept, de parcă fusese tăiat cu o sabie ascuţită.

Părul lui era negru şi tuns scurt, suficient de scurt încât să îi arate forma rotundă a capului.

— Capul tău este perfect.

El rânji.

— Mereu am crezut asta.

Ea coborî lumânarea, lăsându-l din nou în umbră.

— Vreau să zic că are o formă perfectă. Cum îţi tunzi părul aşa de scurt, aşa de aproape de scalp?

Ezită înainte de a-i răspunde.

— Mi-l tunde o femeie în care am încredere.

Sprâncenele i se ridicară la răspunsul neaşteptat.

— Ştie că eşti aici?

— Nu ştie.

— Ei bine, după cum foloseşte des un brici aproape de capul tău, ar fi bine să pleci înainte de a o supăra.

Un murmur încet se auzi ca răspuns, şi ea rămase fără răsuflare. Fusese un hohot de râs?

— Nu înainte ca tu să-mi spui de ce ai minţit.

Felicity clătină din cap.

— După cum am spus, domnule, nu obişnuiesc să conversez cu străinii. Te rog, pleacă. Ieşi pe unde ai intrat. Făcu o pauză. Cum ai intrat?

— Ai un balcon, Julieta.

— Am şi dormitorul la etajul trei, iar tu nu eşti Romeo.

— Şi un spalier solid.

Ea auzi amuzamentul leneş din cuvintele lui.

— Te-ai căţărat pe spalier.

— Da, chiar m-am căţărat.

Mereu îşi imaginase pe cineva căţărându-se pe spalierul acela. Dar nu un infractor – ce căuta aici?

— Atunci presupun că bastonul nu este ca să te ajute să te mişti.

— Nu pentru genul acela de mişcare, nu.

— Este o armă?

— Orice este o armă dacă eşti în căutarea uneia.

— Foarte bun sfat, pentru că se pare că eu am un intrus.

El dezaprobă răspunsul ei.

— Unul prietenos.

— Oh, da, îl luă ea peste picior. Prietenos este chiar primul cuvânt pe care l-aş folosi ca să te descriu.

— Dacă voiam să te răpesc şi să te duc în bârlogul meu, aş fi făcut-o deja.

— Ai un bârlog?

— Da, am, dar nu intenţionez să te duc acolo. Nu în seara asta.

Ar fi minţit dacă ar fi zis că ultima parte nu era incitantă.

— Ah, asta cu siguranţă mă va face să dorm bine pe viitor, zise ea. El râse, încet şi blând, precum lumina din cameră.

— Nu eşti cum mă aşteptam, Felicity Faircloth.

— O spui de parcă ar fi un compliment.

— Este.

— Va mai fi un compliment când am să te lovesc în cap cu sfeşnicul ăsta?

— Nu o să mă răneşti, zise el.

Lui Felicity nu-i plăcea cum el părea să înţeleagă că bravada ei era doar atât.

— Pari foarte sigur pe tine pentru un om care nu mă cunoaşte.

— Te cunosc, Felicity Faircloth. Am ştiut cine eşti din clipa în care te-am văzut pe balconul serei încuiate a lui Marwick. Singurul lucru pe care nu-l ştiu este culoarea rochiei tale.

Ea se uită la rochie, veche de un sezon şi de culoarea obrajilor ei.

— Este roz.

— Nu este doar roz, zise el, cu vocea plină de promisiuni şi de ceva ce ei nu-i plăcu. Este culoarea cerului din Devon la răsărit.

Nu-i plăcea felul cum cuvintele lui o umpleau, de parcă cândva avea să poată vedea cerul şi să se gândească la acest bărbat şi la acest moment. De parcă el ar putea lăsa un semn pe care ea nu l-ar putea şterge.

— Răspunde-mi la întrebare şi voi pleca.

„De ce-ai minţit?”

— Nu-mi amintesc.

— Ba da, îţi aduci aminte. De ce-ai minţit acea adunătură de nefericiţi?

Descrierea era aşa de ridicolă că ea aproape izbucni în râs. Aproape. Dar lui nu i se părea amuzant.

— Nu sunt aşa de nefericiţi.

— Sunt aristocraţi infatuaţi, răsfăţaţi, cu capetele aşa de adânc înfipte unul în fundul celuilalt că habar nu au că lumea se mişcă repede şi că alţii le vor lua în curând locul.

Ea rămase cu gura căscată.

— Dar tu, Felicity Faircloth. Bătu cu bastonul de două ori în cizmă. Nimeni nu-ţi ia locul. Aşa că te mai întreb o dată. De ce i-ai minţit?

Că era vorba despre şocul cauzat de descrierea făcută de el sau de felul cum făcuse descrierea, Felicity îi răspunse.

— Nimeni nu vrea să fie în locul meu. El nu vorbi, aşa

că ea umplu tăcerea: Şi prin asta vreau să spun… locul meu este nimic. Este nicăieri. Cândva era alături de ei, dar apoi… Se opri, ridică din umeri. Sunt invizibilă. Şi apoi, pentru că nu se putea opri, adăugă încet: Am vrut să îi pedepsesc. Şi am vrut ca ei să mă vrea înapoi.

Detesta adevărul din cuvinte. Nu ar trebui să fie suficient de puternică încât să le întoarcă spatele? Nu ar trebui să îi pese mai puţin? Îşi detesta slăbiciunea pe care el o scotea la iveală.

Şi îl detesta şi pe el pentru că expunea această slăbiciune.

Aşteptă ca el să răspundă din întuneric, amintindu-şi în mod ciudat de momentul când vizitase Societatea Regală de Studiu al Insectelor şi văzuse un fluture enorm captiv în chihlimbar. Frumos şi delicat, perfect conservat, dar îngheţat în timp pentru totdeauna.

Acest bărbat nu avea să o prindă. Nu astăzi.

— Cred că voi chema un servitor să vină şi să te scoată de aici. Ar trebui să ştii că tata este marchiz şi este chiar ilegal să intri în casele aristocraţiei fără permisiune.

— Este destul de ilegal să intri în casa oricui fără permisiune, Felicity Faircloth, dar ai vrea să îţi spun că sunt impresionat de titlul tatălui tău şi de cel al fratelui tău?

— De ce să fiu eu singura care minte în seara asta?

O pauză, apoi el zise

— Deci, recunoşti.

— Aş putea – oricum mâine va şti toată Londra. Felicity cea Zvăpăiată şi logodnicul ei fantezist.

Cuvintele nu-l amuzară.

— Ştii că titlul tatălui tău este ridicol. Şi al fratelui tău la fel.

— Poftim? zise ea, pentru că altceva nu îi veni în minte.

— Bumble şi Grout. Cerule! Când sărăcia va veni după ei, pot deveni spiţeri. Să vândă tincturi şi tonice disperaţilor din Lambeth.

Ştia că sărăciseră. Toată Londra ştia? Era ultima care afla? Ultima căreia i se spunea de chiar familia care

intenţionase să o folosească pentru a remedia situaţia? Se simţi iritată la acest gând.

Bărbatul continuă:

— Iar tu, Felicity Faircloth, cu un nume care ar trebui să fie într-o carte de poveşti.

Ea îi aruncă o privire.

— Chiar mă întrebam ce părere ai despre numele noastre.

El ignoră remarca ei.

— O prinţesă din poveşti, captivă într-un turn, disperată să facă parte din lumea care a închis-o în turn… să fie acceptată de această lume.

Totul la acest bărbat o neliniştea şi o înfuria în mod vag şi ciudat.

— Nu îmi place de tine.

— Nu, nu îţi place adevărul, micuţa mea mincinoasă. Nu îţi place faptul că văd că îţi doreşti prosteşte prietenia falsă a unei adunături de aristocraţi afectaţi şi parfumaţi, care nu pot vedea cine eşti cu adevărat.

Ar fi trebuit să se simtă extrem de prost cu el aşa de aproape şi în întuneric. Şi totuşi…

— Şi cum sunt?

— Eşti de departe mai bună decât ăia şase.

Răspunsul o făcu să simtă un fior străbătând-o şi aproape îşi permise să fie atrasă de acest bărbat despre care ar fi putut fi convinsă că era creat din magie şi şampanie. Dar clătină din cap şi oferi cel mai bun răspuns dispreţuitor:

— Măcar de-aş *fi* această prinţesă, băiete – atunci nu ai fi aici.

Ea se îndreptă spre perete, gata să tragă de cordon din nou.

— Nu asta este partea care place tuturor? Partea unde prinţesa este salvată din turn?

Ea se uită peste umăr.

— Ar trebui salvată de un prinţ. Nu de… orice ai fi tu.

Se întinse după cordon, dar el vorbi înainte ca ea să apuce să îl tragă.

— Cine este molia?

Ea se întoarse spre el, ruşinată.

— Poftim?

— Ţi-ai dorit să fii o flacără, prinţesă. Cine este molia?

Obrajii i se înroşiră. Nu pomenise nimic despre molii. De unde ştiuse ce voise să spună?

— Nu ar trebui să tragi cu urechea.

— Nu ar trebui nici să fiu în dormitorul tău întunecat, iubire, dar iată-mă aici.

Ea îşi miji ochii.

— Înţeleg că nu eşti genul de bărbat care respectă regulile.

— Mă ştii să fi urmat vreuna în lunga noastră perioadă de când ne cunoaştem?

Nu-şi mai putu ţine în frâu iritarea:

— Cine eşti? De ce te furişai pe lângă casa Marwick precum un infam… care se furişează?

El rămase nemişcat.

— Deci sunt un infam care se furişează?

Acest bărbat, ca toată Londra, părea să ştie mai multe decât ea. Înţelegea terenul de luptă, avea abilităţile să poarte un război. Şi ea detesta asta. Îi aruncă cea mai dispreţuitoare privire a ei.

Nu avu niciun efect.

— Încă o dată, iubire. Dacă tu eşti flacăra, cine este molia?

— Cu siguranţă, nu tu, domnule.

— Păcat.

Nu îi plăcu nici insolenţa din acele cuvinte.

— Mă simt destul de mulţumită de decizie.

El râse puţin, ca un murmur jos care îi provoca reacţii ciudate.

— Să îţi spun ce cred eu?

— Aş vrea să nu, izbucni ea.

— Cred că molia ta este foarte greu de ademenit.

Ea îşi încreţi buzele, dar nu spuse nimic.

— Şi ştiu că nu-l poţi obţine tu, continuă el, iar ea începu să respire precipitat. Cel despre ale cărui aripi te-ai

lăudat întregii Londre că le-ai ars.

Felicity era recunoscătoare pentru lumina slabă din cameră, pentru că aşa el nu îi putea vedea chipul roşu. Sau şocul. Sau entuziasmul. Acest bărbat, care cumva găsise o cale spre dormitorul ei în miezul nopţii, sugera că nu-şi ruinase propria viaţă şi nici şansele familiei ei la supravieţuire?

Speranţa era un lucru sălbatic, care te face să intri în panică.

— *Ai putea* tu să îl obţii?

El râse atunci. Un râs întunecat, jos şi prea puţin vesel, făcând-o să simtă un fior deloc bine-venit.

— Ca un pisoi la bolul cu mâncare.

Ea se încruntă.

— Nu ar trebui să şicanezi.

— Când am să te şicanez, iubire, ai să-ţi dai seama. El se aplecă în faţă, întinzându-şi picioarele, lovind infernalul baston de cizma sa. Ducele de Marwick ar putea fi al tău, Felicity Faircloth. Fără ca Londra să ştie adevărul despre minciuna ta.

Respiraţia ei deveni mai agitată.

— Asta este imposibil.

Şi totuşi, cumva îl credea.

— Există ceva realmente imposibil?

Ea se forţă să râdă.

— Şi apoi un duce bun de însurat să mă aleagă pe mine dintre toate femeile din Anglia.

Poc poc. *Poc poc*.

— Chiar şi asta este posibil, Felicity Faircloth cea bătrână, comună, care îşi dă cu părerea, dată la o parte. Asta este partea din poveste unde prinţesa primeşte tot ce şi-a dorit.

Doar că nu era o poveste. Şi acest bărbat nu îi putea oferi ceea ce îşi dorea.

— Partea aia începe de obicei cu o zână de vreun fel. Şi tu nu pari şi fi o zână veselă.

Un hohot jos de râs.

— Aici ai dreptate. Dar există şi alte creaturi pe lângă

zâne care fac astfel de târguri.

Inima ei începu să bată din nou puternic şi ea detesta speranţa sălbatică de acolo, detesta că acest bărbat din întuneric putea să-şi îndeplinească imposibila promisiune.

Era o nebunie, dar ea avansă spre el, aducându-l iarăşi în lumină, apropiindu-se din ce în ce mai mult, până când se opri la capătul picioarelor lui imposibil de lungi, la capătul bastonului său imposibil de lung şi ridică lumânarea pentru a-i dezvălui încă o dată chipul imposibil de frumos.

De data asta însă, îl putu vedea în întregime şi perfecta parte din stânga nu era identică cu cea din dreapta, unde avea o cicatrice urâtă de la tâmplă la maxilar, încreţită şi albă.

Când ea trase aer în piept abrupt, el întoarse chipul de la lumină.

— Păcat. Eram nerăbdător să aflu replica pe care păreai gata să o spui. Nu credeam că renunţi aşa de uşor.

— Oh, nu am renunţat deloc. Într-adevăr, sunt recunoscătoare că nu mai eşti cel mai perfect bărbat pe care l-am văzut vreodată.

El reveni, privirea lui întunecată găsind-o pe a ei.

— Recunoscătoare?

— Da. Niciodată n-am înţeles ce faci cu bărbaţii perfecţi.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Ce face *cineva* cu ei.

— În afară de ceea ce este evident.

El îşi înclină capul.

— Ce este evident.

— Să îi priveşti.

— Ah, zise el.

— Oricum, acum mă simt mult mai confortabil.

— Pentru că nu mai sunt perfect?

— Eşti în continuare foarte aproape de perfecţiune, dar nu mai eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, minţi ea.

— Mă simt de parcă ar trebui să mă simt insultat, dar o să trec peste asta. De curiozitate, cine mi-a uzurpat

tronul?

„Nimeni. De fapt cicatricea te face şi mai frumos”.

Dar el nu era genul de bărbat căruia să i se spună aşa ceva.

— Tehnic, el a avut tronul înaintea ta. Pur şi simplu, l-a luat înapoi.

— Îţi voi mulţumi pentru un nume, Lady Felicity.

— Cum i-ai spus mai devreme? Molia mea?

Pentru o clipă, el încremeni – nu suficient ca o persoană normală să observe.

Felicity observă.

— Credeam că te aşteptai la asta, zise ea pe un ton batjocoritor. Adică cu oferta ta de a-l câştiga pentru mine.

— Oferta încă este valabilă, deşi mie nu mi se pare frumos ducele. Deloc.

— Nu trebuie să dezbatem subiectul ăsta. Omul este, în mod empiric, atrăgător.

— Mmm, zise el, nepărând convins. Spune-mi de ce-ai minţit.

— Spune-mi de ce eşti atât de dispus să mă ajuţi să repar ce am făcut.

El o privi în ochi o perioadă mai lungă.

— Ai crede că sunt Bunul Samaritean?

— Nu. De ce te aflai afară la balul lui Marwick? Ce este el pentru tine?

Bărbatul ridică din umeri. Apoi îi lăsă să cadă.

— Spune-mi de ce crezi că el nu ar fi încântat să fie logodit cu tine.

Ea rânji.

— Întâi, habar nu are cine sunt.

Un colţ al gurii lui zvâcni şi ea se întrebă cum ar fi fost să îi vadă tot zâmbetul.

Îndepărtând gândul sălbatic, ea adăugă:

— Şi după cum am spus, bărbaţii incredibil de frumoşi nu au ce să facă cu mine.

— Nu asta ai spus, răspunse bărbatul. Ai spus că nu ştii ce se face cu bărbaţii incredibil de frumoşi.

Ea se gândi o clipă.

— Ambele afirmaţii sunt adevărate.

— De ce crezi că Marwick nu ar avea ce să facă cu tine?

Felicity se încruntă.

— Aş crede că asta este evident.

— Nu este.

Ea rezistă întrebării, încrucişându-şi braţele ca şi cum s-ar fi protejat.

— Este nepoliticos să întrebi.

— Este nepoliticos şi că m-am căţărat pe spalier şi ţi-am invadat camera.

— Aşa este. Şi apoi, dintr-un motiv pe care niciodată nu avea să-l înţeleagă complet, îi răspunse la întrebare. Lăsă frustrarea, grija şi un sentiment real al destinului iminent să o inunde. Pentru că sunt rezumatul a ceea ce înseamnă comun. Pentru că nu sunt frumoasă sau amuzantă şi nici nu ştiu să port o conversaţie sclipitoare. Şi deşi într-o vreme credeam că este imposibil să ajung fată bătrână, iată-ne aici, şi nimeni nu m-a vrut vreodată cu adevărat. Şi nu mă aştept să încep cu un duce frumos.

El rămase tăcut un moment mai îndelungat, iar stingherеala ei crescu.

— Te rog, pleacă, adăugă ea.

— Pari să te pricepi să porţi o conversaţie sclipitoare cu mine.

Ea ignoră faptul că el nu o contrazise la celelalte aprecieri.

— Eşti un străin în întuneric. Totul este mai uşor în întuneric.

— Nimic nu este mai uşor în întuneric, zise el. Dar nu asta contează. Greşeşti şi de asta sunt eu aici.

— Ca să mă convingi că mă pricep la conversaţie?

Dinţii lui sclipiră şi el se ridică, umplând camera cu înălţimea lui. Felicity se tulbură în vreme ce îi evalua corpul, frumos şi lung, cu umerii largi şi şolduri înguste.

— Am venit să îţi dau ceea ce vrei, Felicity Faircloth.

Promisiunea din şoapta lui curse prin ea. Teamă simţise? Sau altceva? Clătină din cap.

— Dar nu poţi. Nimeni nu poate.

— Tu vrei flacăra, zise el încet.

Felicity clătină din nou din cap.

— Nu o vreau.

— Sigur că o vrei. Dar nu vrei doar atât, nu-i aşa? Făcu un pas spre ea, apropiindu-se, şi ea îi simţi mirosul, cald şi de fum, de parcă venise dintr-un loc interzis. Tu vrei totul. Lumea, bărbatul, banii, puterea. Şi mai vrei ceva. Se apropie şi mai mult, dominând-o, invadând-o cu căldura lui, năvalnic şi tentant. Ceva mai mult, cuvintele deveniră o şoaptă. Ceva secret.

Ea ezită, detestând faptul că acest străin părea să o cunoască.

Detestând că voia să îi răspundă. Detestând că îi răspunse.

— Mai mult decât pot avea.

— Şi cine ţi-a spus asta, milady? Cine ţi-a spus că nu poţi avea totul?

Privirea ei căzu pe mâna lui, unde mânerul argintiu al bastonului se afla printre degetele lui mari, puternice, iar inelul de pe degetul arătător străluci spre ea. Studie modelul de pe metal, încercând să vadă forma de pe baston. După o perioadă care păru un secol, se uită la el.

— Ai un nume?

— Devil.

Inima ei bătu puternic la auzul cuvântului, care părea cumva complet ridicol şi incredibil de perfect.

— Ăsta nu este numele tău adevărat.

— Este ciudat cât de multă valoare dăm numelor, nu crezi, Felicity Faircloth? Spune-mi cum vrei, dar sunt un bărbat care îţi poate da totul. Tot ceea ce îţi doreşti.

Nu îl credea. Clar. Nu îl credea deloc.

— De ce eu?

În acel moment el se întinse după ea şi Felicity ştiu că ar fi trebuit să facă un pas în spate. Ştiu că nu ar fi trebuit să îi permită să o atingă, nu când degetele lui alunecau în jos pe obrazul ei, lăsând în urma lor foc, de parcă îşi lăsa propria cicatrice pe ea, un semn al prezenţei lui.

Dar focul atingerii lui nu semăna cu durerea. Mai ales când el îi răspunse.

— De ce nu tu?

De ce nu ea? De ce să nu aibă ceea ce îşi dorea? De ce n-ar trebui să facă o înţelegere cu acest diavol care apăruse de niciunde şi care în curând avea să dispară?

— Aş vrea să nu fi minţit, zise ea.

— Nu pot schimba trecutul. Doar viitorul. Dar îţi pot îndeplini dorinţa.

— Să torci paiul şi să-l transformi în aur?

— Ah, deci suntem într-o poveste până la urmă.

Făcea ca totul să pară atât de uşor – atât de posibil, de parcă el ar putea face un miracol în timpul nopţii fără vreun efort.

Bineînţeles că era o nebunie. Nu putea schimba ceea ce spusese ea. Minciuna pe care o spusese, mai mare decât toate. Mai devreme în această seară, uşile se încinseseră în jurul ei, blocându-i orice drum imaginabil. Închizându-i viitorul. Viitorul familiei sale. Îi trecu prin faţa ochilor neputinţa lui Arthur. Disperarea mamei. Resemnarea lor geamănă. Lacăte de nedesfăcut.

Şi acum. Acest bărbat… fluturând o cheie.

— Poţi să faci să fie adevărat.

Mâna lui se întoarse, căldura lui pe obrazul ei, de-a lungul maxilarului ei şi, pentru un moment efemer, el fu regele zânelor. *Era* sub vraja lui.

— Logodna este uşoară. Dar nu vrei doar atât, nu-i aşa?

De unde ştia?

Atingerea lui împrăştia foc în jos pe gâtul ei, degetele îi sărutau rotunjimea umărului.

— Spune-mi ce mai vrei, Felicity Faircloth. Ce mai doreşte prinţesa din turn? Lumea la picioarele ei şi familia ei din nou bogată şi…

Cuvintele se opriră, umplând camera până când răspunsul ieşi din ea.

— Vreau ca el să fie molia. El îşi ridică mâna de pe pielea ei şi pierderea fu acută. Vreau să fiu flacăra.

Devil încuviinţă, buzele lui se curbară ca un păcat, ochii lui erau lipsiţi de culoare în întuneric şi ea se întrebă dacă s-ar simţi mai puţin sub vraja lui dacă i-ar vedea culoarea ochilor.

— Vrei să fie tentat să vină la tine.

O amintire se aprinse, un soţ disperat după soţia lui. Un bărbat nebun după iubirea lui. O pasiune ce nu putea fi negată, toată pentru o femeie care deţinea toată puterea.

— Da.

— Ai grijă cu tentaţia, milady. Este o treabă periculoasă.

— O spui de parcă ai experimentat-o.

— Da, aşa este.

— Femeia care te bărbiereşte?

Femeia era soţia lui? Amanta lui? Iubirea lui? De ce îi păsa lui Felicity?

— Pasiunea taie în ambele direcţii.

— Nu trebuie, zise ea, simţindu-se dintr-odată, în mod ciudat, incredibil de confortabil alături de acest bărbat pe care nu-l cunoştea. Sper ca la un moment dat să îmi iubesc soţul, dar nu am nevoie să fiu consumată de el.

— Vrei să fi tu cea care consumă.

Şi dorea să fie dorită. Dincolo de orice raţiune. Îşi dorea să se sufere după ea.

— Vrei ca el să zboare în flacăra ta.

Imposibil.

Îi răspunse:

— Când stelele te ignoră, te întrebi dacă vreodată o să arzi strălucitor. Jenată imediat de vorbe, Felicity se întoarse, rupând vraja. Îşi drese vocea: Nu contează. Nu poţi schimba trecutul. Nu poţi şterge minciuna mea şi să o transformi în adevăr. Nu îl poţi face să mă dorească. Nici măcar dacă ai fi diavolul. Este imposibil.

— Biată Felicity Faircloth, aşa de preocupată de ceea ce este imposibil.

— A fost o *minciună*, zise ea. Nici măcar nu l-am *cunoscut* pe duce.

— Şi iată adevărul… ducele de Marwick nu va nega ce

ai pretins tu.

Imposibil. Şi totuşi, o mică parte din ea spera că el spunea adevărul. Dacă aşa era, ar fi putut să îi salveze pe toţi.

— Cum?

El rânji.

— Magia lui Devil.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă reuşeşti asta, domnule, îţi vei fi câştigat numele caraghios.

— Pe majoritatea oamenilor îi nelinişteşte numele meu.

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor.

— Asta măcar e adevărat, Felicity Faircloth.

Nu îi plăcea căldura care se răspândea în ea la acele cuvinte, aşa că o ignoră.

— Şi ai face-o din bunătatea inimii tale? Iartă-mă dacă nu cred asta, *Devil*.

El îşi înclină capul.

— Bineînţeles că nu. Nu este nimic bun în inima mea. Când se va face şi tu îl vei fi câştigat, inimă şi minte, voi veni să îmi iau taxa.

— Bănuiesc că ăsta e momentul în care îmi spui că taxa este primul meu copil?

El râse. Încet şi secretos, de parcă ea ar fi zis ceva mai amuzant decât îşi dădea seama. Şi apoi:

— Ce să fac eu cu un copil plângăcios?

Buzele ei zvâcniră la asta.

— Nu am nimic să îţi ofer.

El o privi un moment mai lung.

— Te subestimezi, Felicity Faircloth

— Familia mea nu are bani de dat, zise ea. Chiar tu ai spus asta.

— Dacă ar avea, nu ai fi în această situaţie neplăcută, nu-i aşa?

Ea se încruntă auzind afirmaţia firească. Neputinţa care reieşea din cuvinte.

— De unde ştii?

— Că marchizul de Bumble şi contele Grout au pierdut o avere? Dragă, toată Londra ştie asta. Chiar şi noi ăştia care nu suntem invitaţi la balurile lui Marwick.

Ea se încruntă.

— Eu nu ştiam.

— Nu până când au avut nevoie să ştii.

— Nici măcar atunci, mormăi ea. Abia când nu am mai putut face nimic ca să ajut am aflat.

Bătu cu bastonul de două ori în podea.

— Sunt aici, nu?

Ea îşi miji ochii spre el.

— Pentru un preţ.

— Totul are un preţ, dragă.

— Şi bănuiesc că tu deja îl ştii pe al tău.

— Da, îl ştiu chiar.

— Care este?

El zâmbi răutăcios.

— Dacă îţi spun ar însemna să nu mai fie amuzant.

Simţi furnicături, prin umeri şi de-a lungul şirei spinării, calde şi excitante. Şi înspăimântătoare şi pline de speranţă. Ce preţ pentru familia ei, pentru confortul în siguranţa lor? Ce preţ pentru reputaţia ei ca o ciudăţenie, da, dar nu ca o mincinoasă?

Şi ce preţ pentru un soţ care să nu îi cunoască trecutul?

De ce nu o înţelegere cu diavolul?

Un răspuns şopti prin ea, o promisiune pentru ceva periculos. Şi totuşi, tentaţia bubuia în ea. Dar întâi, asigurarea.

— Dacă accept…

Rânjetul acela din nou, de parcă era un motan cu un canar.

— *Dacă* accept, repetă ea, încruntându-se. Nu va nega logodna? Diavolul înclină capul.

— Nimeni nu va şti născocirea ta, Felicity.

— Şi mă va dori.

— Precum aerul, zise el, cuvintele unei promisiuni încântătoare. Nu era posibil. Bărbatul nu era diavolul. Şi

chiar dacă ar fi fost, nici măcar Dumnezeu nu ar putea şterge evenimentele serii şi să-l facă pe ducele de Marwick să se însoare cu ea.

„Dar dacă ar putea?”

Înţelegerile taie în ambele direcţii şi acest bărbat părea mai excitant decât majoritatea.

Poate că în încurcătura pasiunii pentru imposibil cu care îi făcuse promisiunea, ea mai putea câştiga ceva. Îl privi în ochi.

— Şi dacă nu o poţi face? Îţi voi cere eu o favoare?

El rămase tăcut, apoi spuse:

— Eşti sigură că vrei o favoare din partea Diavolului?

— Mi se pare că ar fi o favoare mai utilă decât una din partea cuiva care este bun până la perfecţie mereu, sublinie ea.

Sprânceana de deasupra cicatricii lui se ridică în semn de amuzament.

— Corect. Dacă nu reuşesc, îi poţi cere o favoare.

Ea încuviinţă şi întinse mâna pentru o strângere de mână corectă, una pe care o regretă în momentul în care mâna lui mare o atinse pe a ei. Era caldă şi mare, cu palma aspră care evoca muncă mult peste ce făceau domnii eleganţi.

Era plăcută, şi ea îi dădu drumul imediat.

— Nu ar fi trebuit să fii de acord, adăugă el.

— De ce nu?

— Pentru că nu te alegi cu nimic bun din înţelegerile făcute în întuneric. El băgă mâna în buzunar şi flutură o carte de vizită. Prin urmare, ne vom vedea peste două nopţi, doar dacă nu cumva ai nevoie de mine înainte. Lăsă cartea de vizită pe măsuţa de lângă scaunul pe care Felicity credea că de acum înainte avea să-l perceapă ca fiind al lui pentru totdeauna. Încuie uşa asta în urma mea. N-ai vrea să intre peste tine cât dormi vreun individ infam.

— În seara asta, încuietoarea nu l-a ţinut în afara camerei mele pe primul individ infam.

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Nu eşti singura care forţează încuietori în Londra,

iubire.

Ea roşi în vreme ce el îşi atinse pălăria şi ieşi prin uşile balconului înainte ca ea să poată nega că forţează încuietori, cu bastonul lui auriu strălucind în lumina lunii.

Până când ea ajunse la marginea balconului, el dispăruse în noapte.

Se întoarse înăuntru şi încuie uşa. Privirea îi căzu pe cartea de vizită de pe masă.

Ridicând-o, studie emblema elaborat de pe ea:

BKB

Pe spate se afla o adresă – o stradă de care nu auzise niciodată – şi sub ea, un mâzgălit masculin:

Bun venit din partea lui Devil

Capitolul 6

Două nopţi mai târziu, în vreme ce ultimele raze de soare dispăreau în întuneric, Bastarzii Bătăuşi umblau pe străzile murdare din cel mai îndepărtat colţ din Covent Garden, unde cartierul, cunoscut pentru taverne şi teatre, lăsa loc unuia cunoscut pentru crime şi cruzime.

Covent Garden era un labirint de străzi înguste, care şerpuiau şi se intersectau una cu alta până când un vizitator neştiutor era prins în această plasă de păianjen. O singură cotitură greşită după ce pleca de la teatru şi un bogătan se trezea fără punga de bani şi într-un şanţ sau mai rău. Străzile care duceau adânc în mahalaua din Garden nu erau amabile cu vizitatorii – mai ales cu domnii cumsecade îmbrăcaţi în haine fine dar Devil şi Whit nu erau cumsecade şi nu erau domni şi toată lumea de acolo ştia că nu era bine să le tai calea Bastarzilor Bătăuşi, oricât de bine îmbrăcaţi erau.

Mai mult, fraţii erau veneraţi în cartier, pentru că ei înşişi se ridicaseră din mahalale, luptându-se, furând şi

dormind în mizerie alături de cei mai buni dintre ei şi nimănui nu-i plăcea un om bogat cum îi place unui sărac cu aceleaşi obârşii. Nu strica nici faptul că mare parte din afacerile Bastarzilor treceau prin această mahala – unde bărbaţi puternici şi femei deştepte lucrau pentru ei şi băieţi buni şi fete isteţe ţineau sub observaţie orice ieşea din comun, raportând ceea ce aflau pentru o monedă de aur de o coroană.

O coroană putea hrăni o familie o lună aici, iar Bastarzii cheltuiau banii de parcă ar fi fost apă, ceea ce îi făcea pe ei – şi afacerile lor – de neatins.

— Domnule Beast. O fetiţă se prinse de pantalonii lui Whit, folosind numele pe care el îl folosea cu toţi, mai puţin cu fraţii săi. Îi aci! Când mai mâncăm îngheţată cu lămâie?

Whit se opri şi se lăsă pe vine, vocea îi era aspră de la nevorbit şi cu accentul puternic din tinereţea lor care ieşea la iveală doar când venea aici.

— Ascultă aici, păpuşică. Nu vorbim despre gheaţă pe străzi.

Ochii albaştri strălucitori ai fetiţei se lărgiră.

Whit îi ciufuli părul.

— Tu păstrează-ne secretele şi mai primeşti dulciuri cu lămâie, nu-ţi face griji. Zâmbetul ştirb al fetiţei arăta că recent îi căzuse un dinte. Whit o trimise în altă parte. Du-te şi caut-o pe mama ta. Spune-i că vin să-mi iau hainele curate după ce termin la depozit.

Fetiţa dispăru ca din puşcă.

Fraţii îşi reluară drumul.

— Este bine că îi dai lui Mary să îţi spele hainele, zise Devil.

Whit mormăi.

Asta era una dintre puţinele magherniţe din Londra care avea apă proaspătă pentru comunitate – pentru că Bastarzii Bătăuşi se asiguraseră să o aibă. Aşa cum se asiguraseră să aibă şi un chirurg şi un preot, o şcoală unde cei mici să înveţe literele înainte de a pleca pe străzi să-şi caute de lucru. Dar Bastarzii nu le puteau da totul şi săracii care locuiau aici erau oricum prea mândri ca să accepte.

Aşa că Bastarzii angajau cât de mulţi puteau din ei – o adunătură de bărbaţi şi femei bătrâni şi tineri, puternici şi inteligenţi din toată lumea – londonezi şi oameni din nordul ţării, scoţieni şi galezi, africani, indieni, spanioli, americani. Dacă ajungeau în Covent Garden şi erau apţi de muncă, Bastarzii le dădeau o slujbă în una dintre numeroasele lor întreprinderi. Taverne şi ringuri de lupte, măcelării şi magazine cu plăcinte, tăbăcării şi vopsitorii şi încă vreo alte şase afaceri împrăştiate prin cartier.

Dacă nu era suficient că Devil şi Whit crescuseră în noroiul din acest loc, munca pe care ei o ofereau – pentru salarii decente şi în condiţii sigure – le cumpărase loialitatea locuitorilor din mahala. Asta era ceva ce alţi proprietari de afaceri nu înţeleseseră niciodată despre mahalale, crezând că pot angaja, în vreme ce burţile de la un metru distanţă pot sta goale. Depozitul de la marginea cartierului, care acum era în proprietatea fraţilor, fusese folosit pe vremuri pentru a produce smoală, dar când compania care îl construise descoperise că rezidenţii nu le erau loiali şi furau tot ceea ce rămânea nepăzit, îl abandonase.

Acum când afacerea avea vreo două sute de oameni din cartier angajaţi nu mai era aşa. Intrând în clădirea care acum era depozitul principal pentru afacerile Bastarzilor, Devil salută vreo şase oameni împrăştiaţi prin interiorul întunecat, păzind lăzi de alcool şi dulciuri, piei şi lână – dacă era taxat de Coroană, Bastarzii Bătăuşi vindeau lucrul respectiv, şi îl vindeau ieftin.

Şi nimeni nu fura de la ei, de teama pedepsei promise de numele lor – un nume pe care îl primiseră cu zeci de ani în urmă şi când aveau mai puţine kilograme, când se luptau cu pumnii mai rapid şi mai puternic decât ar fi trebuit pentru a revendica teritoriu şi nearătându-le pic de milă duşmanilor.

Devil se duse să-l salute pe bărbatul voinic care conducea paza.

— Totul în regulă, John?

— Totul în regulă, domnule.

— Copilul s-a născut?

Dinţii albi străluciră în contrast cu pielea închisă la culoare.

— Săptămâna trecută. Un băiat. Puternic ca taică-su.

Zâmbetul proaspătului tată era o rază de soare în camera slab luminată şi Devil îl bătu pe umăr.

— Nici nu mă îndoiam. Şi soţia ta?

— Sănătoasă, slavă Domnului. Mult prea bună pentru mine.

Devil încuviinţă din cap şi îşi coborî vocea.

— Toţi sunt, omule. Mai buni decât noi toţi la un loc.

Se întoarse de la sunetul râsului lui John şi-l văzu pe Whit stând lângă Nik, supraveghetoarea depozitului, tânără – abia dacă avea douăzeci de ani – şi cu o minte pentru organizare nemaiîntâlnită de Devil la nimeni. Haina grea a lui Nik, pălăria şi mănuşile îi ascundeau mare parte din piele şi lumina slabă ascundea restul, dar ea întinse mâna pentru a-l saluta pe Devil.

— Cum suntem, Nik? întrebă Devil.

Norvegianca blondă privi în jur şi apoi le făcu semn să meargă spre colţul mai îndepărtat al depozitului, unde un paznic se întinse şi le deschise uşa care dădea în pământ, spre abisul negru şi mare de dedesubt.

Un fior de nervozitate îl străbătu pe Devil şi el se întoarse către fratele lui.

— După tine.

Semnalul făcut de Whit cu mâna însemna mai mult decât cuvintele, dar el se lăsă pe vine şi coborî în întuneric fără ezitare.

Devil îl urmă, în timp ce mâna în spate pentru a accepta un felinar neaprins de la Nik, în vreme ce ea îi urmă, uitându-se în sus la paznic pentru a-i spune:

— Închide.

Paznicul făcu cum i se ordonase fără ezitare şi Devil fu sigur că întunericul din gaura cavernoasă rivaliza doar cu cel al morţii. Se strădui să îşi păstreze respiraţia constantă. Să nu îşi amintească.

— La dracu’. Whit mormăi în întuneric. Lumină.

— E la tine, Devil, spuse Nik cu accentul ei scandinav.

Dumnezeule! Uitase că el ţinea lumina. Căută uşiţa felinarului, lucru care dură mai mult din cauza întunericului şi a propriilor emoţii care îl nelinişteau. Dar într-un final, găsi cremenea şi binecuvântata lumina se aprinse.

— Repede acum. Nik luă felinarul de la el şi îi conduse. Nu vrem să facem mai multă căldură decât este nevoie.

Zona de depozitare, neagră ca smoala, conducea spre un pasaj lung şi îngust. Devil o urma pe Nik şi la jumătatea coridorului aerul începu să devină proaspăt şi rece. Ea se întoarse şi spuse:

— Pălăriile şi hainele, vă rog.

Devil îşi închise haina până sus, în vreme ce Whit făcea acelaşi lucru, trăgându-şi pălăria peste frunte.

La capătul coridorului, Nik scoase un inel cu chei şi începu să lucreze la o serie lungă de încuietori ale unei uşi grele din metal. Când toate fură descuiate, ea deschise uşa şi începu să lucreze la al doilea rând de încuietori – în total douăsprezece. Se întoarse înainte de a deschise uşa.

— Intrăm repede. Cu cât uşa stă mai mult deschisă…

Whit o întrerupse cu un mârâit.

— Ce vrea să spună fratele meu, zise Devil, este că am umplut gaura asta de mai mult timp de câţi ani ai tu, Annika. Ea îşi miji ochii în lumina lămpii la auzul numelui ei întreg, dar deschise uşa. Haideţi atunci.

Odată înăuntru, Nik trânti uşa şi erau din nou în întuneric, până când ea se întoarse, ridicând lumina pentru a descoperi camera mare şi cavernoasă, plină cu blocuri de gheaţă.

— Cât a supravieţuit?

— O sută de tone.

Devil scoase un fluierat jos.

— Am pierdut treizeci şi cinci la sută?

— Este luna mai, explică Nik, trăgându-şi în jos fularul de lână ca să poată auzi. Oceanul se încălzeşte.

— Şi restul încărcăturii?

— Totul este la locul lui. Scoase o foaie de transport

din buzunar. Şaizeci şi opt de butoaie de coniac, patruzeci şi trei de butoiaşe de whisky american, douăzeci şi patru de cutii de mătase, douăzeci şi patru de cutii de cărţi de joc, şaisprezece casete cu zaruri. De asemenea, o cutie cu pudră pentru faţă şi trei cutii cu peruci franţuzeşti, care nu sunt pe listă şi nu o să le bag în seamă, dar presupun că le vreţi livrate la adresa obişnuită.

— Exact, zise Devil. Nicio pagubă de la gheaţa topită?

— Nimic. A fost bine împachetată la capătul celălalt.

Whit mormăi aprobator.

— Mulţumită ţie, Nik, zise Devil.

Ea nu îşi ascunse zâmbetul.

— Norvegienilor le plac norvegienii. Făcu o pauză. Mai e ceva. Două perechi de ochi întunecaţi îi găsiră chipul. Era cineva de strajă pe docuri.

Fraţii se uitară unul la celălalt. În vreme ce nimeni nu îndrăznea să fure de la Bastarzi în mahala, caravanele fraţilor fuseseră compromise de două ori în ultimele două luni, jefuite cu arma în mână după ce ieşiseră din siguranţa oferită de Covent Garden. Făcea parte din afaceri, dar lui Devil nu îi plăcea creşterea actelor de hoţie.

— Ce fel de strajă?

Nik îşi înclină capul.

— Nu ştiu sigur.

— Încearcă, zise Whit.

— Hainele păreau a fi de la concurenţa de pe docuri.

Avea sens. Erau numeroşi contrabandişti care lucrau pentru francezi şi americani, deşi nici unii nu aveau o asemenea metodă etanşă de import.

— Dar?

Ea îşi strânse buzele într-o linie subţire.

— Cizmele erau prea curate pentru un băiat din Cheapside.

— Coroana?

Exista mereu un risc la operaţiunile de contrabandă.

— Posibil, zise Nik, dar nu părea sigură.

— Lăzile? întrebă Whit.

— Nu au fost deloc la vedere. Gheaţa a fost mutată cu

o căruţă cu platformă şi cu calul, lăzile erau sigure în căruţă. Şi niciunul dintre oamenii noştri nu a văzut ceva ieşit din comun.

Devil încuviinţă.

— Produsul stă aici o săptămână. Nimeni nu intră sau iese. Informează-i băieţii de pe străzi să fie atenţi dacă văd pe cineva ieşit din comun.

Nik încuviinţă.

— Este făcut.

Whit lovi un bloc de gheaţă.

— Şi produsul?

— Pur. Suficient de bun ca să fie vândut.

— Asigură-te că prăvăliile din mahala care vând măruntaie primesc o parte în seara asta. Nimeni nu mănâncă carne stricată când avem sute de tone de gheaţă aici. Devil făcu o pauză. Şi Beast a promis copiilor nişte îngheţată cu lămâie.

Nik ridică din sprâncene.

— Frumos din partea lui.

— Aşa zice toată lumea, rosti Devil sec. Oh, Beast ăsta este aşa de amabil.

— Amesteci şi siropul de lămâie, Beast? întrebă ea cu un rânjet. Whit mârâi.

Devil râse şi lovi un bloc de gheaţă cu mâna.

— Trimite unul şi la birou, da?

Nik încuviinţă.

— Am făcut-o deja. Şi o ladă cu whisky din colonii.

— Mă cunoşti aşa de bine. Trebuie să mă întorc.

După o tură prin mahala avea nevoie de o baie. Avea treabă pe Bond Street.

Şi apoi avea treabă cu Felicity Faircloth.

Felicity Faircloth, cu pielea care se transforma în aur la lumina lumânării, cu ochi căprui mari şi inteligenţi, plini de teamă, foc şi furie. Şi capabilă să boxeze cum nu mai întâlnise pe cineva de ceva vreme.

Mai voia un meci.

Îşi drese vocea la acest gând, întorcându-se spre Whit care se uita la el cu o expresie atotcunoscătoare.

Devil o ignoră, strângându-şi haina în jurul lui.

— Ce? Este foarte frig aici.

— Voi aţi ales să faceţi afaceri cu gheaţă, zise Nik.

— Este un plan prost, zise Whit, privindu-l direct.

— Ei bine, e cam târziu să îl schimbăm. Corabia, cum ar spune cineva, adăugă Nik rânjind, a plecat.

Devil şi Whit nu zâmbiră la glumă. Ea nu-şi dăduse seama că Whit nu se referea la gheaţă; se referea la fată.

Devil făcu stânga împrejur şi se îndreptă spre uşa halei.

— Haide atunci, Nik, zise el. Adu lumina.

Ceea ce ea făcu şi ieşiră toţi trei, Devil refuzând să se uite în ochii cunoscători ai lui Whit în vreme ce o aşteptau pe Nik să încuie uşa dublă din oţel şi să îi conducă prin întuneric spre depozit.

Continuă să evite privirea fratelui său în vreme ce ridicară hainele lui Whit şi îşi reluară drumul înapoi spre inima Covent Garden, croindu-şi drum pe străzile pietruite spre birourile şi apartamentele lor dintr-o clădire mare de pe Arne Street.

După un sfert de oră de mers în tăcere, Whit spuse:

— Îţi întinzi capcana pentru fată.

Lui Devil nu-i plăcu ce insinua.

— Întind capcana pentru amândoi.

— Tot intenţionezi să o seduci pe fată chiar sub nasul lui.

— Pe ea şi pe toate cele care vor veni după, dacă este nevoie, răspunse Devil. Este la fel de arogant ca de obicei, Beast. Crede că va avea un moştenitor.

Whit clătină din cap.

— Nu, crede că o va avea pe Grace. Crede că vom renunţa la ea ca să-l împiedicăm să procreeze un duce nou cu fata asta.

— Greşeşte. Nu o va avea nici pe Grace, nici pe fată.

— Două trăsuri care se îndreaptă una spre alta, mormăi Whit.

— Va întoarce.

Ochii fratelui îi găsiră pe ai lui.

— Nu a făcut-o niciodată.

Amintirile îi trecură prin faţa ochilor. Ewan, înalt şi slab, cu pumnii ridicaţi, ochii umflaţi, buza spartă şi refuzând să cedeze. Nedorind să dea înapoi. Disperat să câştige.

— Nu este acelaşi lucru. Noi am răbdat mai mult de foame. Am muncit mai mult. Titlul l-a făcut un om moale.

Whit mormăi:

— Şi Grace?

— Nu o va găsi. Nu o va găsi niciodată.

— Ar fi trebuit să-l omorâm.

Toată Londra s-ar fi prăbuşit în jurul lor dacă îl omorau.

— Prea riscant. Ştii asta.

— Asta şi faptul că i-am făcut o promisiune lui Grace.

Devil încuviinţă din cap.

— Şi asta.

— Întoarcerea lui ne ameninţă pe toţi, şi pe Grace mai mult decât pe oricine.

— Nu, zise Devil. Întoarcerea lui îl ameninţă pe el cel mai mult. Adu-ţi aminte – dacă cineva descoperă ce a făcut… cum a dobândit titlul… atârnă în laţ. Un trădător al Coroanei.

Whit clătină din cap.

— Şi dacă este dispus să rişte pentru o şansă cu ea?

O şansă cu Grace, fata pe care cândva o iubise. Fata al cărui viitor îl furase. Fata pe care el ar fi distrus-o dacă nu erau Devil şi Whit.

— Atunci va sacrifica totul, zise Devil. Nu primeşte nimic.

Whit încuviinţă din cap.

— Nici măcar moştenitori.

— Niciodată moştenitori.

— Există oricum planul original. Îl umflăm pe duce şi-l trimitem acasă.

— Nu va opri căsătoria. Nu acum. Nu când crede că este aproape de a o găsi pe Grace.

Whit îşi îndoi o mână, pielea neagră a mănuşii sale

scârţâind de la mişcare.

— Ar fi însă extrem de amuzant. Merseră în tăcere câteva minute, înainte ca Whit să adauge: Biata fată, n-avea de unde să ştie că minciuna ei inocentă o va face să aterizeze în pat cu tine.

Era o metaforă, desigur. Dar imaginea îi apăru oricum – şi Devil nu îi putu rezista, Felicity Faircloth, părul negru şi fustele roz întinse în faţa lui. Deşteaptă şi frumoasă şi cu o gură dulce precum păcatul.

Ruinarea reputaţiei ei avea să fie o plăcere.

Nu băgă în seamă mica împunsătură de vinovăţie care îl străbătu. Nu era loc de vinovăţie aici.

— Nu va fi prima fată a cărei reputaţie este ruinată. O să-i dau tatălui nişte bani. Şi fratelui. Vor cădea în genunchi şi vor plânge de recunoştinţă că au fost salvaţi.

— Ce amabil din partea ta, zise Whit sec. Dar cum rămâne cu salvarea fetei? Este imposibil. Nu va avea reputaţia ruinată. Va fi exilată.

„Vreau ca ei să mă vrea înapoi”.

Tot ce îşi dorea Felicity Faircloth era să revină în acea lume. Şi asta nu se va întâmpla niciodată. Nici măcar după ce el îi promisese acest lucru.

— Este liberă să îşi aleagă următorul soţ.

— Bărbaţii aristocraţi fac coadă la fetele bătrâne cu reputaţia pătată?

Ceva neplăcut îl rodea.

— Atunci se va mulţumi cu cineva care nu este aristocrat.

O bătaie. Şi apoi:

— Cineva ca tine?

Dumnezeule! Nu. Bărbaţii ca el erau aşa de mult sub Felicity că ideea era de râs.

Când el nu răspunse, Whit mârâi din nou:

— Grace nu trebuie să afle niciodată.

— Normal că nu, răspunse Devil. Şi nu va afla.

— Nu va putea să stea departe de tot ce se întâmplă.

Niciodată Devil nu fusese aşa de fericit să vadă uşa birourilor lor.

Apropiindu-se de ea, scoase cheia, dar înainte să apuce să descuie, o mică fereastră se deschise, apoi se închise. Uşa se deschise şi ei păşiră înăuntru.

— Era şi timpul.

Devil se holbă la femeia înaltă şi roşcată care închise uşa în urma lor, sprijinindu-se de uşă, cu o mână în şold, de parcă-i aştepta de ani de zile. Cu chipul împietrit, se uită imediat la Whit. Ochii întunecaţi ai acestuia îi întâlniră pe ai lui cu calm.

„Grace nu trebuie să afle niciodată”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă sora lor, uitându-se de la unul la celălalt.

— Ce s-a întâmplat cu ce? întrebă Devil, scoţându-şi pălăria.

— Arătaţi ca atunci când eraţi copii şi hotărâţi să vă bateţi între voi fără să-mi spuneţi.

— Era o idee bună.

— Era o idee proastă şi ştii asta. Aveţi noroc că nu aţi fost omorâţi în prima noapte când aţi ieşit, eraţi aşa de mici. Amândoi aţi avut noroc că am ajuns în ring. Se legănă pe călcâie şi îşi încrucişă braţele peste piept. Acum ce s-a mai întâmplat?

Devil ignoră întrebarea.

— Te-ai întors cu nasul rupt după prima noapte.

Ea rânji.

— Îmi place să cred că umflătura îmi oferă ceva în plus.

— Îţi oferă ceva, asta e clar.

Grace tuşi şi se mişcă.

— Am trei lucruri de zis şi apoi am de lucru, domnilor. Nu pot să stau să lenevesc pe aici, aşteptând ca voi doi să reveniţi.

— Nu ţi-a cerut nimeni să ne aştepţi, zise Devil, trecând de sora lui arogantă spre holurile întunecate şi cavernoase de dincolo şi urcând pe scări spre apartamentele lor.

Cu toate astea, ea îi urmă.

— Prima este pentru tine, zise ea către Whit, dându-i

o bucată de hârtie. În seara asta sunt trei meciuri stabilite, fiecare într-un loc diferit într-o oră jumătate; două vor fi corecte, unul va fi trucat. Adresele sunt aici şi băieţii sunt deja afară, iau pariurile.

Whit mârâi aprobator şi Grace continuă:

— A doua, Calhoun vrea să ştie unde este whisky-ul lui. Zice că dacă ne este prea greu să-l aducem, o să caute pe unul dintre concetăţenii lui pentru treaba asta – serios, există vreo naţie mai arogantă decât americanii?

— Spune-i că este acolo, dar nu se mişcă încă, aşa că poate să aştepte ca noi toţi sau este liber să aştepte cele două luni cât este nevoie să dea o comandă în State şi să o aştepte.

Ea încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că acelaşi lucru este valabil şi pentru livrarea de la Îngerul Căzut?

— Şi tot ce mai avem de livrat din acest transport.

Grace miji ochii la el.

— Suntem urmăriţi?

— Nik crede că este posibil.

Sora lui strânse din buze, apoi spuse:

— Dacă Nik crede asta, atunci probabil este adevărat. Ceea ce ne aduce la al treilea lucru: mi-au sosit perucile?

— Împreună cu mai multă pudră de faţă decât vei putea folosi vreodată.

Ea râânji.

— O fată poate să încerce totuşi, nu?

— Transporturile noastre nu sunt pentru pachetele tale personale.

— Ah, dar mărfurile mele sunt legale şi nu trebuie plătite taxe pentru ele, frate, deci nu este cel mai rău lucru din lume ca tu să primeşti trei cutii cu peruci. Se întinse ca să frece capul tuns scurt al lui Devil. Poate vrei şi tu una… ţi-ar prinde bine mai mult păr.

El îndepărtă mâna surorii lui.

— Dacă nu am fi de acelaşi sânge…

Ea râânji.

— Păi, de fapt chiar nu suntem de acelaşi sânge.

Erau când conta.

— Şi totuşi, te suport, din anumite motive.

Ea se aplecă.

— Pentru că fac bani pentru voi, bădăranilor. Whit mârâi, şi Grace râse. Vezi? Beast ştie.

Whit dispăru în camera lui şi Devil îşi scoase cheia din buzunar, vârând-o în uşa camerei sale.

— Altceva?

— Ştii că ţi-ai putea invita sora la un pahar. Dacă te cunosc, ai găsit o cale ca whisky-ul *tău* să ajungă la timp.

— Credeam că ai de lucru.

Ea ridică din umeri.

— Clare se poate ocupa de treabă până ajung eu acolo.

— Put a mahala şi trebuie să ajung undeva.

Sprâncenele ei se uniră.

— Unde?

— Nu trebui să faci să pară ca şi cum nu am nimic de făcut seara.

— Între apus şi miezul nopţii? Nu ai.

— Asta nu este adevărat. Era vag adevărat. Roti cheia în încuietoare, privind în spate la sora lui în vreme ce deschidea uşa. Ideea este să mă laşi acum.

Orice ar fi răspuns Grace – şi Dumnezeu îi era martor că Grace mereu avea un răspuns – i se pierdu pe buze când ochii ei albaştri sclipiră peste umărul lui spre cameră, lărgindu-se suficient ca Devil să se îngrijoreze.

Se întoarse, urmărindu-i privirea, ştiind cumva, în mod imposibil, exact ce avea să găsească.

Pe cine avea să găsească.

Lady Felicity Faircloth, stând la fereastra din capătul îndepărtat al camerei, de parcă acolo îi era locul.

Capitolul 7

Era o femeie cu el.

Dintre toate lucrurile la care Felicity se aşteptase să se întâmple când se prefăcuse bolnavă şi se strecurase afară din casă în amurg pentru a chema o birjă care să o ducă la misterioasa adresă mâzgălită pe spatele cărţii lui de vizită – şi erau multe lucruri – nu se aşteptase la o femeie.

O femeie înaltă, frapantă, perfectă şi cu părul ca un apus de soare, îmbrăcată complet, cu fuste cu volane de culoarea ametistului şi un corsaj decorativ în cea mai bogată nuanţă de violet pe care Felicity o văzuse vreodată. Femeia nu era tocmai frumoasă, dar era mândră, încrezătoare şi uluitor de… uluitoare.

Era genul de femeie de care bărbaţii se îndrăgosteau nebuneşte. Nu exista niciun dubiu.

Exact genul de femeie cum Felicity visa deseori să fie ea însăşi.

„Oare Devil era înnebunit după ea?”

Felicity nu fusese niciodată mai fericită că se afla într-o cameră slab luminată decât în acel moment, chipul îi era îmbujorat de panică şi fiecare centimetru din ea voia să fugă. Problema era că bărbatul care îşi spunea Devil şi companioana lui îi blocau singura ieşire – doar dacă nu lua în considerare posibilitatea de a sări de la fereastră.

Se întoarse şi se uită la ochiurile întunecate de geam, calculând distanţa până la alea de dedesubt.

— Prea departe ca să sari, zise Devil, de parcă era în mintea ei.

Ea se întoarse cu faţa spre el, îndurând ruşinea.

— Eşti sigur?

Femeia râse şi răspunse:

— Foarte. Şi ultimul lucru de care are nevoie Dev este o doamnă cu titlu turtită. Se opri, familiaritatea diminutivului umplând spaţiul dintre ei. Ai titlu, nu-i aşa?

Felicity clipi.

— Tatăl meu are, da.

Femeia trecu pe lângă Devil de parcă el nu ar fi fost acolo.

— Fascinant. Şi ce titlu are?

— Este…

— Nu-i răspunde, zise Devil, intrând în cameră, punându-şi pălăria pe o masă din apropiere şi aprinzând lampa cu gaz de pe ea, inundând astfel spaţiul cu lumina galbenă şi luxuriantă. Se întoarse cu faţa spre Felicity şi ea îşi stăpâni dorinţa de a se holba.

Dar nu reuşi.

Chiar se holbă la el, studiindu-i paltonul – prea gros pentru sezon – şi cizmele înalte, pline de noroi de parcă ar fi umblat cu porcii pe undeva. El îşi dădu jos paltonul şi îl puse pe un scaun alăturat fără prea mare grijă, dezvăluind o ţinută mai relaxată decât văzuse vreodată la bărbaţi. Peste cămaşa de in purta o vestă cu model, ambele erau în nuanţe de gri, dar fără lavalieră. Nimic nu umplea deschiderea cămăşii – nimic în afară de muşchii gâtului şi un triunghi de piele lung şi adânc, cu puţin păr închis la culoare.

Nu mai văzuse aşa ceva înainte – putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori îi văzuse pe Arthur sau pe tatăl ei fără lavalieră.

Nu mai văzuse vreodată ceva atât de masculin în viaţa ei.

O obseda acel triunghi de piele.

După o pauză prea lungă, Felicity îşi dădu seama că se holba şi îşi întoarse atenţia asupra femeii, ale cărui sprâncene erau ridicate, arătând că ştia precis ce făcuse Felicity. Neputând să facă faţă curiozităţii celeilalte femeie, privirea lui Felicity reveni la Devil – de data asta la chipul lui. Altă greşeală. Se întrebă dacă se va obişnui vreodată cu cât era de frumos.

Acestea fiind spuse, se putea descurca şi fără ca el să se uite la ea ca şi cum ea era o insectă pe care o descoperise în terciul său.

Nu părea genul de bărbat care să mănânce terci.

El îşi miji ochii, şi ei îi fu de ajuns.

— Ce mănânci la micul dejun?

— Ce naiba… El clătină din cap de parcă ar fi vrut să-şi limpezească mintea. Poftim?

— Nu mănânci terci, nu-i aşa?

— Sfinte Dumnezeule! Nu.

— Asta este fascinant, zise femeia.

— Nu pentru tine, răspunse el.

Felicity se zbârli la tonul dur.

— Nu ar trebui să-i vorbeşti aşa.

Cealaltă femeie rânji la asta.

— Sunt absolut de acord.

Felicity se întoarse.

— Cred că o să plec.

— Nu ar fi trebuit să vii, zise el.

— Hei! Cu *siguranţă*, nu ar trebui să *îi* vorbeşti aşa, zise femeia.

Devil se uită în tavan de parcă cerea răbdare.

Felicity trecu pe lângă el.

— Stai. Se întinse ca să o oprească. Pentru început, cum ai ajuns aici?

Ea se opri.

— Tu mi-ai dat adresa.

— Şi a venit pe jos până aici din Mayfair?

— Ce contează cum am ajuns?

Întrebarea îl agită.

— Pentru că ţi se putea întâmpla orice pe drum. Ai fi putut fi atacată de hoţi. Răpită de bandiţi pentru răscumpărare.

Inima începu să-i bubuie în piept.

— Oameni infami?

— Exact, fu el de acord.

Făcu pe inocenta.

— Genul care s-ar putea strecura într-un dormitor neanunţaţi?

El rămase nemişcat. Apoi se încruntă.

— Oooh! Cealaltă femeie bătu din palme. Nu ştiu ce înseamnă *asta*, dar este *delicios*. Asta e mai bine decât orice poţi vedea pe Drury Lane.

— Taci din gură, Dahlia, zise el exasperat.

„Dahlia”. Părea numele potrivit pentru ea. Genul de nume pe care Felicity nu l-ar putea purta niciodată.

Când Dahlia nu răspunse, el reveni la Felicity.

— Cum ai ajuns aici?

— Am luat o birjă.

El înjură.

— Şi cum ai ajuns *aici?* În camerele mele?

Ea rămase nemişcată, foarte conştientă de acele prinse în părul ei. Nu îi putea spune adevărul.

— Nu era încuiat.

El îşi miji ochii spre ea; ştia că era o minciună.

— Şi cum ai intrat în clădire?

Ea se gândi la un răspuns care să pară plauzibil – orice în afară de adevăr. Negăsind unul, hotărî pur şi simplu să îl ignore. Dădu din nou să plece.

— Îmi cer scuze, zise. Nu mă aşteptam să fii aici cu… Caută cuvântul… prietena ta.

— Nu este prietena mea.

— Bine, dar asta nu e foarte amabil, obiectă Dahlia. Şi când mă gândesc ca într-o vreme erai preferatul meu.

— Nu am fost niciodată preferatul tău.

— Hmm. Acum, cu siguranţă, nu. Se întoarse spre Felicity. Sunt sora lui.

Sora.

Un puternic val de ceva ce nu voia să numească o străbătu când auzi cuvântul. Îşi înclină capul.

— Soră?

Femeia zâmbi, curajos şi larg şi, preţ de o clipă, Felicity aproape că văzu o asemănare.

— Singura.

— Şi slavă Cerului pentru asta.

Fără să bage în seama remarca sarcastică a lui Devil, Dahlia se apropie de Felicity.

— Ar trebui să vii să mă vizitezi.

Înainte ca ea să răspundă, Devil interveni:

— Nu are nevoie să te viziteze.

O sprânceană roşcată se arcui.

— Pentru că te vizitează pe *tine?*

— *Nu* mă vizitează.

Cealaltă femeie se întoarse cu faţa spre ea cu un zâmbet cunoscător.

— Cred că înţeleg.

— Eu *nu* cred că înţeleg, dacă asta ajută, zise Felicity, simţind că trebuia să intervină ca să pună capăt ciudatei conversaţii.

Cealaltă femeie se bătu cu degetul pe bărbie, studiind-o pe Felicity.

— Vei înţelegere într-un final.

— Nimeni nu se vizitează cu nimeni! Dahlia, ieşi afară!

— Aşa de bădăran, zise Dahlia, înaintând cu mâinile întinse spre Felicity. Când ea îşi puse mâna între al ei, Dahlia o trase pe Felicity mai aproape şi o sărută pe un obraz, apoi pe celălalt, zăbovind la ultimul pentru a şopti: Shelton Street, numărul 72. Spune-le că Dahlia te primeşte. Se uită la fratele ei. Să rămân şi să joc rolul însoţitoarei?

— Ieşi afară.

Sora lui zâmbi.

— Rămâi cu bine, frate.

Apoi plecă, de parcă întregul scenariu era ceva normal. De fapt, nu era, pentru că începuse cu Felicity care se furişase prin grădina din spate şi luase o birjă ca să vină aici, chiar în mijlociii cartierului Covent Garden, unde nu mai fusese niciodată şi asta dintr-un motiv bun – sau cel puţin aşa îşi imagina.

Doar că acum era aici, în acest loc misterios, cu acest bărbat misterios şi femei misterioase îi şopteau adrese misterioase la ureche, iar Felicity nu era în stare să se gândească la un motiv bun pentru care să nu se afle aici. Totul era incredibil de palpitant.

— Nu mai arăta aşa, zise el, închizând uşa în urma surorii lui.

— Aşa cum?

— De parcă ar fi palpitant.

— De ce nu? Este palpitant.

— Uită orice ţi-a spus.

Felicity râse.

— Nu cred că se va întâmpla asta.

— Ce ţi-a spus?

— Mă gândesc că dacă voia să ştii ce-mi spune, ar fi

făcut în aşa fel încât să auzi şi tu.

El îşi uni buzele într-o linie subţire, cicatricea albindu-i-se puternic. Nu îi plăcu răspunsul.

— Stai departe de Dahlia.

— Îţi este teamă că mă va corupe?

— Nu, zise el abrupt. Îmi este teamă că tu o vei distruge.

Felicity rămase cu gura căscată.

— Poftim?

El îşi întoarse privirea, spre un bufet unde se afla o decantor din cristal, plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Precum un câine care simte vânatul, se duse acolo, îşi turnă un pahar şi bău o gură mare înainte de a se întoarce spre ea.

— Nu, mulţumesc, zise ea acru. Nu beau ce-o fi acolo şi nu mi-ai oferit.

El bău din nou.

— Whisky.

— Whisky american? El nu răspunse. Whisky-ul american este exorbitant de scump ca tu să-l bei ca pe apă.

El îi aruncă o privire rece înainte de a turna un al doilea pahar şi de a se îndrepta spre ea, întinzându-i-l cu braţul lui lung. Când ea se întinse după pahar, el îşi retrase braţul, legănându-l astfel încât ea să nu-l poată lua. Inelul lui de argint de pe degetul mare străluci în lumină.

— Cum ai intrat?

Ea ezită. Apoi zise:

— Oricum nu vreau băutura.

El ridică din umeri şi turnă conţinutul paharului ei în al lui.

— Bine. Nu vrei să răspunzi la întrebarea asta. Dar la asta? De ce eşti aici?

— Avem o întâlnire.

— Intenţionam să vin eu la tine, zise el.

Ideea că el s-ar căţăra pe spalierul ei nu era neplăcută, dar spuse:

— Am obosit aşteptându-te.

El ridică dintr-o sprânceană când auzi răspunsul.

— Nu sunt la dispoziţia ta.

Ea trase adânc aer în piept la auzul cuvintelor reci, displăcându-i faptul că o deranjau. Displăcându-i şi el, dacă era să fie sinceră.

— Ei bine, dacă nu te aşteptai ca eu să vin aici, poate că nu ar fi trebuit să îmi laşi cartea de vizită cu adresa ta.

— Nu ar trebui să fii în Covent Garden.

— De ce nu?

— Pentru că vrei să te măriţi cu un duce, Felicity Faircloth, şi să îţi reiei locul de drept ca podoabă a înaltei societăţi. Şi dacă te vede vreun aristocrat bătrân pe aici, asta nu s-ar mai întâmpla *niciodată*.

Avea dreptate, dar în mod ciudat, în niciun moment de-a lungul călătoriei ea nu se gândise la înalta societate. Fusese prea entuziasmată în legătură cu ce avea să o întâmpine la celălalt capăt al cărţii de vizită.

— Nu m-a văzut nimeni.

— Sunt convins că nu ai ieşit în evidenţă precum o margaretă în noroi.

Sprâncenele ei se ridicară.

— O margaretă în noroi?

Buzele lui se subţiară.

— Este o figură de stil.

Ea îşi înclină capul.

— Este?

El bău.

— Covent Garden nu este pentru tine, Felicity Faircloth.

— De ce nu?

Ştia oare că spunând asemenea lucruri o făcea să îşi dorească să exploreze fiecare colţişor din acest loc?

El o privi o vreme, ochii lui închişi la culoare erau enigmatici, apoi încuviinţă o dată din cap, se răsuci pe călcâie şi merse spre capătul îndepărtat al camerei, unde trase de un cordon. Poate că ştia.

— Nu trebuie să chemi pe nimeni să mă însoţească afară, zise Felicity. Am găsit singură intrarea…

— Asta măcar este clar, milady. Şi nu mă interesează

să te însoţească nimeni. Nu pot să risc să fii văzută.

Era un om enervant şi răbdarea lui Felicity începea să se termine.

— Îţi este teamă că te voi distruge, ca şi pe sora ta?

— Nu este ceva imposibil. Nu ai – nu ştiu – o cameristă sau o însoţitoare sau ceva?

Întrebarea o nelinişti.

— Sunt o fată bătrână de douăzeci şi şapte ani. Foarte puţini oameni s-ar gândi de două ori dacă am sau nu o însoţitoare.

— Sunt sigur că fratele tău, tatăl tău şi orice alt grangure din Mayfair s-ar gândi mai mult decât de două ori dacă te-ar vedea venind singură la biroul meu.

Felicity îndură situaţia jenantă.

— Crezi că dacă aş avea o însoţitoare ar fi mai acceptabil să fiu aici?

El se încruntă.

— Nu.

— Mă crezi mai periculoasă decât sunt.

— Cred că eşti periculoasă şi aşa cum eşti.

Cuvintele, atât de directe şi de tăioase, o făcură să tacă şi să simtă ceva ciudat trecând prin ea. Ceva foarte asemănător cu puterea. Trase aer adânc, iar el o făcu una cu pământiii cu o privire.

— Nici asta nu este palpitant, Felicity Faircloth.

Ea nu era de acord, dar se gândi că ar fi mai bine să nu îl contrazică.

— De ce insişti să mi te adresezi cu ambele nume?

— Îmi aminteşte că eşti o prinţesă din poveşti. Bine îmbrăcată, într-adevăr. Cea mai frumoasă dintre toate.

Minciuna duru şi se detestă că permise să se întâmple asta, mai mult decât îl detestă pe el pentru că o rostise. Dar în loc să spună asta, ea se forţă să râdă la gluma lui nesărată.

Sprâncenele lui se uniră.

— Te amuzi?

— Nu asta îţi era intenţia? Nu te-ai crezut incredibil de inteligent?

— Cum anume eram eu inteligent?

O făcea să spună – şi acest lucru o făcea să-l deteste şi mai mult.

— Pentru că sunt opusul la cea mai frumoasă. El nu spuse nimic şi nu îşi întoarse privirea, iar ea simţi că trebuia să continue. Ca să-şi susţină punctul de vedere. Sunt cea mai comună dintre toate.

Când el continuă să tacă, ea începu să se simtă stupidă. Şi enervată.

— Nu acesta este aranjamentul nostru? sublinie ea. Nu trebuie să mă faci frumoasă?

Acum o privea şi mai intens, de parcă era un specimen curios sub sticlă. Şi apoi spuse:

— Da. Te voi face frumoasă, Felicity Faircloth.

Ea se încruntă la folosirea intenţionată a ambelor ei nume.

— Suficient de frumoasă să atragi molia în flacăra ta.

Imposibilul făcut posibil. Şi totuşi…

— Cum ai reuşit?

El clipi.

— Ce să fac?

— Cum te-ai asigurat că el nu va nega? Şase doamne din înalta societate au venit la ceai azi-dimineaţă acasă la noi, crezând că sunt viitoare ducesă de Marwick. *Cum?*

El îi întoarse spatele, îndreptându-se spre o masă joasă plină de hârtii.

— Ţi-am promis imposibilul, nu-i aşa?

— Dar *cum?*

Nu putea înţelege. În dimineaţa aceea se trezise cu sentimentul că sfârşitul lumii era iminent, sigură că minciuna ei fusese devoalată, ducele de Marwick o declarase nebună în faţa întregii Londre şi familia ei fusese ruinată.

Dar nimic din toate astea nu se întâmplaseră.

Nimic asemănător nu se întâmplase.

Într-adevăr, părea că ducele de Marwick confirmase tacit logodna. Sau, cel puţin, nu o negase.

Ceea ce era *imposibil.*

Doar că acest bărbat, Devil, îi promisese exact acest lucru şi se ţinuse de cuvânt.

Cumva.

Inima ei bătuse tare la fiecare binevoitor care se holbase la ea şi ceva aducând cu speranţa îi înflorise în piept, alături de altă emoţie – surprinzător de asemănătoare cu uimirea. Faţă de acest bărbat care părea capabil să-i salveze familia şi pe ea.

Aşa că normal că venise să-l vadă.

I se păruse, sincer, chiar imposibil să nu o facă.

Se auzi o bătaie în uşă şi el se duse să răspundă, deschizând-o şi permiţând unei duzini de servitori să intre de pe hol în cameră, fiecare cărând găleţi mari cu apă fierbinte. Intrară fără să scoată un cuvânt – fără să se uite la Felicity – traversând încăperea spre peretele mai îndepărtat unde o uşă era deschisă spre spaţiul întunecat de dincolo.

Privirea ei zbură spre ochii lui Devil.

— Ce este acolo?

— Dormitorul meu, zise el simplu. Nu te-ai uitat când mi-ai descuiat uşa?

Simţi că-i iau foc obrajii.

— Nu ţi-am descuiat…

— Ba da. Şi nu înţeleg cum deprinde o lady abilitatea de a descuia lacăte, dar sper ca într-o zi să îmi spui.

— Poate că asta va fi favoarea pe care mi-o vei cere după ce îmi vei aduce soţul îndrăgostit.

El zâmbi din *colţul* gurii, de parcă se bucura de conversaţia lor.

— Nu, milady, povestea asta mi-o vei spune gratis.

Cuvintele ieşiră liniştite şi pline de încredere, iar ea fu recunoscătoare pentru lumina slabă a serii pentru că altfel ar fi fost evidentă roşeaţa neaşteptată adusă de ele. Cu o mică tuse inconfortabilă, ea se uită la uşa dormitorului, unde o lumină fusese aprinsă, suficient de puternică pentru a face umbrele să danseze, dar nu suficient cât să dezvăluie ceva din spaţiul de dincolo de ea.

Şi apoi reveniră servitorii, cu găleţile goale, iar Felicity

îşi dădu seama ce făcuseră. Înainte ca ei să apuce să iasă şi să închidă uşa în urma lor, Devil îşi dezbrăcă vesta şi îşi descheia în grabă butonii de la manşetele cămăşii de in.

Ea rămase cu gura căscată şi el se întoarse ca să se ducă în camera alăturată, strigând peste umăr în timp ce dispărea:

— Ei bine, am putea să începem.

Ea clipi, strigând după el:

— Să începem ce?

O pauză. Se… *dezbrăca?* Apoi, auzi din depărtare:

— Planurile noastre.

— Eu… Ezită. Poate că înţelegea greşit situaţia. Mă scuzi, dar vrei să faci cumva *baie?*

El scoase capul pe uşă.

— Da, vreau.

Nu mai avea cămaşa pe el. Lui Felicity i se uscă gura când el dispăru înapoi în cameră şi ea privi spre intrarea goală câteva minute bune, până când auzi bocănitul geamăn al cizmelor şi clipocitul când el intră în cadă.

Clătină din cap în camera goală de zi a apartamentului. Ce se întâmpla? apoi el strigă:

— Vrei să urli de acolo, Lady Felicity? Sau vii aici?

„Să meargă acolo?”

Ea rezistă dorinţei de a-i cere să detalieze şi se hotărî, ştiind că făcând asta o putea transforma uşor în mielul dus la tăiere.

— Vin înăuntru.

Nu, nu miel dus la tăiere.

Molie spre flacără.

Capitolul 8

El o tachinase. Voise să o facă pe inocenta Lady Felicity să-şi revizuiască decizia impulsivă de a-şi face neinvitată apariţia în apartamentul lui, ştiind că nu exista nicio şansă ca ea să i se alăture în dormitor, darămite să

intre acolo când el făcea baie.

Şi iată-l, în cada de aramă, cu apa până la brâu, cu un rânjet pe faţă, felicitându-se pentru că îi dăduse o lecţie pe măsură doamnei – care, cu siguranţă, nu va mai găsi niciodată un motiv să vină la uşa lui din Covent Garden neînsoţită, ca să nu se mai confrunte cu josnicia cartierului – când doamna în chestiune strigă din camera alăturată:

— Vin înăuntru.

Abia avu timp să-şi ascundă surpriza înainte ca Felicity Faircloth să se năpustească în dormitorul lui, având în mână paharul cu whisky-ul lui obţinut cu greu, de parcă acolo îi era locul.

Ca să adauge şi insulta la rană, el se trezi imaginându-şi cum ar fi fost dacă, de fapt, i-ar fi locul acolo. Dacă era perfect normal ca ea să stea pe patul lui şi să se uite cum îşi spăla trupul de mizeria din timpul zilei, curăţându-se înainte de a i se alătura acolo, pe acel pat.

Spălându-se pentru ea.

La dracu'. Lucrurile o luaseră razna.

Şi nu era nicio modalitate să le remedieze, pentru că era despuiat într-o cadă cu apă, iar ea era complet îmbrăcată, cu mâinile împreunate cu sfială în poală, privindu-l cu un interes avid.

Însă nu doar interesul ei era avid.

Nu că mădularul lui avea să îşi satisfacă interesul. Acesta nu era *genul* de femeie pe care să o posezi în întuneric. Era *genul* de femeie pe care voiai să o cucereşti. Nu se exprimase ea poetic despre pasiune în propriul dormitor?

Să o seducă pe Felicity Faircloth ca s-o îndepărteze de fratele lui avea să necesite mai mult de o noapte în apartamentul lui din Covent Garden. Şi nu avea să se întâmple deloc în Covent Garden – pentru că nu avea să mai vină vreodată aici.

Nu era obişnuit să fie preocupat de siguranţa oamenilor de pe teritoriul Bastarzilor Bătăuşi, dar de siguranţa ei era. Mult prea preocupat. Încă nu îi era clar cum ajunsese aici fără să dea de necazuri.

Gândul îl sâcâia, însă acest lucru nu îl deranja, permiţându-i să depăşească prima reacţia pe care o avusese faţă de ea. Nu el era cel care trebuia să fie neliniştit. Ci ea.

Făcu un efort să se lase pe spate, trase o bucată de in de pe marginea căzii şi se frecă hotărât cu ea.

— După ce mă spăl, intenţionez să te duc înapoi în Mayfair.

Privirea ei urmări braţul care se mişca, frecându-şi încet pieptul.

El încetini ritmul când ea înghiţi în sec, iar pe gâtul ei îşi făcu loc o îmbujorare slabă. Bău, ochii i se lărgiră şi i se umeziră puţin şi scoase un mic sunet din fundul gâtului – o tuse pe care clar refuza să o elibereze. După ce îşi reveni, îl privi, mijindu-şi ochii.

— Ştiu ce faci.

— Şi ce fac?

— Încerci să mă sperii să nu mai vin în acest loc. Şi ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a mă chema aici.

— Nu te-am chemat eu aici, zise el. Ţi-am lăsat adresa mea ca să îmi poţi trimite un mesaj, dacă este nevoie.

— De ce? întrebă ea.

El clipi.

— De ce?

— De ce-aş avea nevoie să-ţi trimit un mesaj?

Întrebarea îl făcu să dea înapoi. Înainte de a se gândi la ce răspuns să dea, ea continuă:

— Iartă-mă, dar nu eşti chiar genul de bărbat la care aş apela pentru ajutor.

Afirmaţia îi displăcu.

— Ce vrea să însemne asta?

— Doar că un bărbat care se caţără în dormitorului cuiva neinvitat nu este *genul* de bărbat care te ajută să urci într-o trăsură sau cu care să dansezi la un bal.

— De ce nu?

Ea îi aruncă o privire.

— Nu pari genul care dansează.

— Ai fi surprinsă de cum sunt eu, Felicity Faircloth.

Ea râNji.

— În momentul ăsta faci baie în faţa mea.

— Nu erai obligată să intri.

— Nu erai obligat să mă inviţi.

Dacă ar fi ştiut ce femeie dificilă era, nu ar fi permis niciodată ca acest plan să se desfăşoare.

Minciună.

Ea se aşează mai bine pe patul înalt, legănându-şi picioarele încălţate cu pantofi roz, cu mâinile sprijinite pe cuvertură.

— Oricum nu trebuie să îţi faci griji, zise ea. Nu eşti primul bărbat pe care l-am văzut dezbrăcat.

Sprâncenele lui se ridicară. Ar fi putut să jure că era virgină. Dar ştia cum să descuie un lacăt, deci poate că Lady Felicity era mai mult decât îşi imaginase el. Entuziasmul se amestecă cu altceva – ceva *mult* mai periculos. Ceva ce câştigă.

— Pe cine?

Ea bău din nou, mai atentă de data asta şi alcoolul nu o mai arse aşa de tare pe gâtlej. Sau începea să se priceapă să ascundă asta.

— Nu văd de ce ar fi asta treaba ta.

— Iubire, dacă vrei să te transform într-o flacără, am nevoie să ştiu toate modurile în care ai mai scânteiat.

— Ţi-am spus. Nu am mai scânteiat înainte.

Nu o credea. Femeia era numai scânteie – ameninţând constant că se aprinde.

— De asta am fost de acord cu oferta ta, vezi. Mă tem că nu voi scânteia niciodată. Acum sunt clar dată la o parte.

Lui nu i se părea că era dată la o parte.

— Şi nu am fost binecuvântată cu o frumuseţe de porţelan.

— Nu ai nimic neatrăgător, zise el.

— Te rog, domnule, zise ea sec, îmi vei umple capul cu complimentele tale drăguţe.

Nu îi plăcea felul cum fata asta îl putea face să simtă lucruri pe care nu le mai simţise de zeci de ani. Lucruri precum tristeţea.

— Ei bine, nu ai.

— Oh. Bine, mulţumesc.

El schimbă subiectul, simţindu-se dintr-odată ca un idiot.

— Deci, câţi bărbaţi dezbrăcaţi ai văzut, pe tatăl tău în ţinuta lui de la tară?

— Acum arăţi cât de puţin cunoşti aristocraţia, Devil. Ţinuta obişnuită a tatălui meu când este la ţară include o lavalieră şi o haină, întotdeauna. Ea clătină din cap. Nu. De fapt, pe ducele de Haven l-am văzut.

El rezistă dorinţei de a se ridica. Îl ştia pe Haven. Ducele frecventa Vrabia Cântătoare – o tavernă la două străzi, deţinută de un american şi de o bine-cunoscută cântăreaţă. Dar Haven era nebun după nevastă-sa şi asta nu era o bârfă – Devil văzuse cu ochii lui.

— Bănuiesc că ăsta este ducele care te-a dat la o parte pentru soţia lui?

Ea încuviinţă.

— Deci, nu a fost o situaţie fără haine care să conteze, zise ea. Eram una dintre burlăciţele lui.

O spusese ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Ce înseamnă asta?

Ea se încruntă.

— Nu ştii că Haven şi-a căutat o nouă ducesă?

— Ştiu că Haven are o ducesă. Pe care o iubeşte dincolo de orice raţiune.

— Ea a cerut divorţul, zise Felicity. Nu citeşti ziarele?

— Nu pot să spun cât de puţin mă interesează certurile matrimoniale ale aristocraţiei.

Ea rămase nemişcată auzind asta.

— Tu vorbeşti serios.

— De ce nu?

— Ţie chiar nu-ţi pasă ce s-a întâmplat? A fost în toate paginile de scandal. O vreme am fost chiar faimoasă.

— Nu citesc paginile de scandal.

O sprânceană şatenă se ridică.

— Nu, nu îmi imaginez că ai face asta, la cât de ocupat şi important eşti.

Devil avu impresia clară că ea îl tachina.

— Interesul meu e strict legat de cum este acest lucru relevant pentru tine, Felicity Faircloth, şi atât.

Ea îi aruncă în sfârşit o privire.

— Vara trecută, ducesa de Haven a cerut divorţul. A existat o întrecere pentru a deveni a doua ducesă. Desigur, totul a fost o prostie, pentru că Haven o iubea dincolo de raţiune. Lucru pe care mi l-a spus. În timp ce avea pe el halatul şi nimic altceva.

— Nu s-a putut îmbrăca înainte de a-ţi spune asta?

Ea zâmbi blând şi romantic.

— Nu îţi voi permite să faci să pară ridicol ce a spus. Nu am mai văzut pe nimeni aşa de distrus din dragoste.

Devil îşi miji ochii.

— Şi aşa ajungem în miezul lucrurilor imposibile pe care le doreşti tu.

Ea se opri, iar pe chipul ei se văzură o grămadă de emoţii. Ruşine. Vinovăţie. Tristeţe.

— Tu nu îţi doreşti aşa ceva?

— Ţi-am spus, milady, pasiunea este un joc periculos. Făcu o pauză. Deci, Haven şi-a păstrat ducesa şi ce s-a întâmplat cu voi, restul?

— Una dintre noi a plecat la jumătatea competiţiei pentru a se mărita cu altcineva. Una dintre noi a devenit însoţitoarea unei mătuşi bătrâne şi se află pe continent, în căutarea unui soţ. Ultimele două – cu şi Lady Lilith – am rămas nemăritate. Nu este ca şi cum am fi fost cele mai desăvârşite diamante.

— Nu?

Ea clătină din cap.

— Nu eram nici măcar diamante de mâna a doua. Şi acum, disperarea mamelor noastre de a ne găsi un partener a devenit ceva ca un soi de vag semn negru.

— Cât de vag este acest semn negru?

— Genul care te face să fii vag ruinată. Mă bău puţin. Nu că nu eram vag ruinată înainte de asta.

Mereu îl uimise pe Devil cum femeile ori erau complet ruinate, ori nu erau deloc. Iar ea nu părea deloc ruinată.

Arăta perfect.

— De-aia te-au dat la o parte nefericiţii tăi, fără vreun motiv clar? întrebă el. Pentru că ăsta pare un motiv. Un motiv idiot, dar un motiv de care aristocraţia s-ar agăţa fericită pentru a-şi bate joc de unul dintre ai lor.

Ea îl privi.

— Ce ştii tu despre aristocraţie?

— Ştiu că bea whisky şi joacă cărţi. „Şi ştiu că era o vreme când îmi doream foarte mult să fiu unul dintre ei, cum vrei tu, Felicity Faircloth.” Se lăsă pe spate în cadă. Şi ştiu că este mai bine să fii primul în iad, decât să zâmbeşti prosteşte în rai.

Buzele ei se strânseră într-o linie dreaptă, dezaprobatoare.

— Oricum, partea ta din înţelegerea noastră este mai mult decât o provocare. Ducele de Marwick s-ar putea să nu vrea o soţie cu o reputaţie aşa de pătată.

Ducele de Marwick nu avea niciun fel de interes într-o soţie, punct.

Devil nu îi spuse asta. Nici nu îi spuse că reputaţia ei pătată avea să fie făcută praf în curând. Dintr-odată nu se mai simţi confortabil şi se ridică, apa picurând de pe el.

Ar fi minţit dacă ar fi spus că nu se bucura de felul cum ochii ei se lărgiră sau de strigătul ei slab scos când sărise de pe pat ca să se întoarcă cu spatele la el.

— Asta a fost foarte grosolan, zise ea cu faţa spre perete.

— Nu am fost niciodată cunoscut pentru politeţea mea, zise el.

Ea pufni scurt.

— Ce surpriză!

Amuzat, el clătină din cap. Chiar şi acum avea replica la ea.

— Regreţi curajul de mai devreme?

— Nu. Cuvântul răsună pe un ton mai sus. Bău din nou. Continuă să vorbeşti.

Fu rândul lui să fie suspicios.

— De ce?

— Ca să fiu sigură că nu te apropii să profiţi de mine.

— Dacă aş fi vrut să profit de tine, m-aş fi apropiat din faţă, Felicity Faircloth. Ca să mă vezi bine şi ca să ai bucuria de a mă aştepta, zise el. Dar voi vorbi cu plăcere. Se duse să se îmbrace, privind-o în tot acest timp. O să începem cu o rochie.

— O… o rochie?

Îşi trase pantalonii.

— Ţi-am promis că Marwick va cădea la picioarele tale ca un câine.

— N-am spus că vreau asta, zise ea.

El rânji auzind dezgustul din cuvintele ei în timp ce ridica o cămaşă neagră de in şi o trăgea peste cap, băgând-o apoi în pantaloni şi strângându-şi cureaua.

— Nu, ai spus că îl crezi cel mai frumos bărbat pe care l-ai văzut vreodată, nu aşa ai spus?

O pauză.

— Bănuiesc.

Simţi cum se enervează, dar alungă emoţia.

— Ai spus că vrei să vină după tine aşa cum molia vine la flacără. Ştii ce se întâmplă cu moliile care ajung la flacără, nu-i aşa? Te poţi întoarce.

Ea se întoarse, ochii ei îl găsiră imediat, studiindu-l de la umeri la picioarele goale. Entuziasmul din privirea ei, în vreme ce îl examina atent şi deschis, îl făcu să se simtă străbătut de un fior de alertă şi se mişcă de pe un picior la apăsarea bruscă din pantalonii proaspăt călcaţi.

— Ce se întâmplă? El clipi, iar ea preciză: Cu moliile?

— Ard.

Îşi puse vesta pe el.

Îi urmărea degetele cu privirea în timp ce-şi încheia nasturii de la haină, şi el nu se putu abţine să nu îşi încetinească mişcările, urmărind-o cum se uita la el. Lui Devil mereu îi plăcuse privirea unei femei aţintită asupra lui, iar Lady Felicity Faircloth îl privea cu o fascinaţie feciorelnică, sinceră, făcându-l să îşi dorească să-i arate tot ce dorea ea.

— Combustia sună mai bine decât înrobirea, zise ea,

răsuflând agitată în vreme ce rostea cuvintele.

— O spune femeia care nu face niciuna dintre astea. Termină cu nasturii şi îşi netezi vesta peste trunchi. Acum. Dacă mă laşi să…

— Oricum, continuă cu înrobirea.

El abia rezistă să nu pufnească în râs.

— Dacă vrei să te dorească dincolo de raţiune, trebuie să te îmbraci adecvat.

Ea îşi înclină capul.

— Îmi cer scuze. Sunt prea îmbrăcată pentru el?

— Într-adevăr. Ar fi de preferat ceva care să arate piele. Flutură din mână spre rochia ei roz pal cu gât înalt. Asta nu merge.

Era o minciună. Rochia era foarte bună, având în vedere reacţia corpului lui Devil.

Ea îşi duse mâna la gât.

— Îmi place rochia asta.

— Este roz.

— Am observat.

— Ce este rău cu rozul?

— Nimic, dacă eşti un bebeluş care se smiorcăie.

Ea îşi strânse buzele.

— Şi ce efect ar avea o rochie diferită?

— Te va asigura că el nu-şi va putea lua mâinile de pe tine.

— Oh, zise ea. Nu ştiam că bărbaţii sunt aşa de sensibili la hainele femeilor, încât îi fac să nu îşi poată controla mâinile.

El ezită, nu-i plăcea direcţia în care duceau cuvintele ei.

— Ei bine, unii bărbaţi.

— Nu tu, zise ea.

— Sunt mai mult decât capabil să îmi controlez dorinţele.

— Chiar dacă aş purta… Ce ai sugera? Ceva care să arate pielea?

Şi uite aşa ajunse să se gândească la pielea ei.

— Normal.

— Şi ăsta este un beteşug specific masculin?

El îşi drese vocea:

— Unii ar putea spune că este un beteşug specific *uman.*

— Interesant, îi răspunse ea, pentru că acum câteva momente se putea spune că purtai *ceva cu piele*, şi mâinile mele cumva, în mod remarcabil, au rămas liniştite, destul de departe de persoana ta. Ea zâmbi. Deci, eu nu am fost înrobită.

Cuvintele erau precum un steag roşu pentru un taur şi vru imediat să se ridice la provocare şi să o înrobească pe Felicity Faircloth. Dar acel drum era periculos, pentru că era deja prea intrigat de această doamnă şi asta trebuia să înceteze înainte de a începe.

— Îţi voi trimite o rochie. Să o porţi la balul Bourne. Peste trei zile.

— Tu ştii că rochiile nu sunt disponibile oricând le doreşte cineva, da? Sunt comandate. Sunt cusute. Este nevoie de *săptămâni*...

— Pentru unii.

— Ah, da, îl tachină ea. Pentru simplii muritori. Am uitat că tu ai elfi magici care cos rochii pentru tine. Bănuiesc că torc firele din paie? Într-o singură noapte?

— Nu ţi-am spus că îţi voi câştiga ducele?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu cum l-ai făcut să nu nege logodna noastră, Devil, dar este imposibil ca el să continue să rămână tăcut.

El nu îi spuse că nu există negare la tăcere. Nu îi spuse că intrase direct în capcana lui cu două nopţi în urmă, când el o făcuse să creadă că era imposibil să îl cucerească pe duce, care deja hotărâse că ea era o ţintă convenabilă. Nu îi spuse că şi el hotărâse că Felicity Faircloth era o ţintă convenabilă.

Dintr-odată nu mai fu deloc sigur că, în definitiv, ea era convenabilă.

— Ţi-am spus, am abilitatea de a transforma imposibilul în posibil, zise el. Iată cum începem: continuă să tratezi minciuna aceea ca pe adevăr, porţi rochia pe care ţi-

o trimit şi el îţi va ieşi în cale. Apoi va mai trebui doar să-l cucereşti.

— Oh, răspunse ea, doar simpla chestiune de a-l cuceri. De parcă asta ar fi partea uşoară.

— Este partea uşoară. Îl cucerise deja. Şi chiar dacă nu l-ar fi cucerit, ar fi putut cuceri pe oricine dorea. Despre asta Devil nu avea niciun dubiu. Ai încredere în mine, Felicity Faircloth. Poartă rochia, cucereşte bărbatul.

— Tot trebuie să fac o probă, Devil Care-Ţi-o-Fi-Numele. Şi chiar dacă aş purta o rochie magică, cusută de zâne şi făcută ca să dea bărbaţii pe spate, eu rămân – cum ai zis tu? *Nu neatrăgătoare?*

Nu ar trebui să se simtă vinovat de asta. Scopul lui nu era să o facă pe Felicity Faircloth să creadă că era frumoasă. Dar nu părea să se poată abţine să nu se apropie de ea.

— Să aprofundez? Ea ridică dintr-o sprânceană, şi el aproape râse văzând-o cât de supărată părea. Aş vrea să nu. Nu ştiu cum am să rezist să nu leşin în îmbrăţişarea de foc a complimentelor tale.

Un zâmbet zvâcni.

— Felicity Faircloth, nu eşti neatrăgătoare. Ai o faţă plină, deschisă şi ochi care-ţi dezvăluie fiecare gând, un păr care îmi imaginez că îţi cade în valuri castanii bogate când este desfăcut din coafura severă… Stătea în faţa sa. Buzele ei erau puţin deschise – suficient cât ea să tragă puţin de aer. Suficient pentru ca el să observe… şi buze pline şi moi pe care orice bărbat şi-ar dori să le sărute.

Desigur că intenţionase să spună asta. Să spună totul şi să înceapă să o seducă pe Lady Felicity Faircloth. Să îl pedepsească pe fratele lui şi să câştige.

Exact aşa cum intenţionase să fie aproape de ea – suficient de aproape încât să îi vadă pistruii care îi acopereau nasul şi obrajii. Suficient de aproape încât să vadă micuţa cută lăsată de anii de când gropiţa trăia pe chipul ei. Suficient de aproape să îi simtă mirosul de săpun, de iasomie. Suficient de aproape ca să vadă cearcănele cenuşii de sub frumoşii ei ochi căprui.

Suficient de aproape încât să îşi dorească să o sărute.

Suficient de aproape încât să vadă că dacă ar fi încercat, ea i-ar fi permis.

„Nu este pentru tine”.

Se retrase în acel moment, rupând vraja pentru amândoi.

— Cel puţin orice bogătaş decent din Mayfair.

În privirea ei trecu emoţie după emoţie – confuzie, înţelegere, durere – şi apoi nimic. Şi el se detestă puţin pentru asta. Mai mult decât puţin, când ea îşi drese vocea şi spuse:

— Voi aştepta în cealaltă cameră ca tu să mă însoţeşti acasă.

Trecu pe lângă el, şi Dev o lăsă să treacă, copleşit de regret, un sentiment cu care nu era familiar şi care îl tulbura aproape la fel de mult precum atingerea fustelor ei de picioarele lui.

Rămase acolo un lung moment, încercând să îşi recapete calmul – centrul liniştit şi nemişcat care îl ţinea în viaţă de treizeci de ani. Cel care construise un imperiu. Cel care fusese zguduit de apariţia în spaţiul lui privat a unei singure femei aristocrate.

Şi exact când îşi regăsi calmul, îl pierdu. Pentru că descoperirea fu subliniată de sunetul uşor al uşii de la apartamentul lui.

Se mişcă înainte ca sunetul să se piardă, traversând în grabă camera de zi care acum era goală, îndreptându-se spre uşă, pe care aproape o smulse din balamale pentru a ieşi dincolo, ieşi pe hol – care era tot gol.

Era iute, la naiba.

Coborî după ea pe scări, hotărât să o prindă. Se îndreptă prin labirintul de coridoare spre ieşire, unde uşa era întredeschisă ca o propoziţie neterminată.

Doar că era dar că Felicity Faircloth spusese tot ce avusese de spus.

Deschise uşa şi ieşi valvârtej prin ea, uitându-se imediat spre dreapta, spre Long Acre, unde ea ar găsi numaidecât o birjă care să o ducă acasă. Nimic.

Dar spre stânga, spre Seven Dials, unde ar da instantaneu de necazuri, fustele ei roz dispăreau deja în întuneric.

— Felicity!

Ea nu ezită.

— La dracu'! urlă el, intrând deja înapoi în clădire.

La dracu', calculase greşit.

Pentru că Lady Felicity Faircloth se îndrepta spre noroiul din Covent Garden, în miezul nopţii, iar el era desculţ.

Capitolul 9

Felicity se îndepărtă cât de repede putu de Arne Street înapoi spre magistrala principală unde fusese lăsată de birjă mai devreme în timpul serii. Dădu colţul, se opri să îşi tragă în sfârşit sufletul, încrezătoare că nu mai putea fi văzută din casa lui Devil.

După ce făcea asta, îşi va găsi o altă birjă şi se va întoarce acasă.

Nici de a naibii nu avea să-i permită să o conducă acasă. Era foarte probabil s-o compromită dacă o însoţea.

Se înfurie din nou de indignare.

Cum îndrăznea să îi vorbească aşa, aducând în discuţie părul şi ochii şi buzele ei? Cum îndrăznea aproape să o sărute?

„De ce nu o sărutase?"

Fusese aproape un sărut, măcar? Felicity nu mai fusese sărutată niciodată, dar acesta cu siguranţă păruse preambulul unui sărut, după cum auzise ea. Sau citise în romane. Sau îşi imaginase că i se întâmpla. De multe ori.

Fusese aşa de aproape – aşa de aproape, încât ea îi văzuse inelul negru din jurul auriului catifelat al ochilor lui şi umbra bărbii lui, făcând-o să se întrebe cum s-ar fi simţit pe pielea ei şi cicatricea aceea, lungă şi periculoasă şi cumva vulnerabilă, făcând-o să îşi dorească să se întindă şi să o atingă.

Aproape că o făcuse, până când îşi dăduse seama că el ar fi putut să o sărute şi că apoi *asta* era tot ce îşi dorea. Dar apoi el nu avusese niciun interes să facă asta. Mai rău, îi *spusese* că nu era interesat să o facă.

— Ar lăsa să fiu sărutată de un dandy de Mayfair, zise ea în noapte, cu obrajii arzându-i de ruşine.

Niciodată nu fusese aşa de mândră de ea însăşi că luase taurul de coarne, cum s-ar spune, şi că îl lăsase chiar acolo, în camera lui, unde putea reflecta la ceea ce trebuia şi nu trebuia să le spui femeilor.

Îşi întoarse faţa spre cer, trăgând adânc aer în piept. Măcar nu fusese o greşeală să vină aici. Nu credea că avea să o uite vreodată pe sora lui – o femeie care îşi cunoştea propria valoare, fără urmă de îndoială. Şi lui Felicity i-ar fi prins bine să ştie mai multe despre propria valoare. Îşi notă mental să ajungă pe Shelton Street, la numărul 72 – orice avea să găsească acolo avea să fie fascinant, cu siguranţă.

Şi chiar şi acum, pe străzile pline de umbre, cu clădirile îngrămădite una în alta, care se ridicau precum munţii în jurul ei, Felicity îşi dădu seama că se simţea… descătuşată. Locul ăsta, departe de Mayfair, de prejudecăţile de acolo şi de remarcile tăioase… îi plăcea, îi plăcea felul cum ploaia cădea. Felul cum părea să spele mizeria. Felul cum părea să o elibereze.

— Ajutaţi o fată, milady?

Întrebarea veni de suficient de aproape ca să o sperie, iar Felicity se răsuci şi văzu o tânără în spatele ei, udă de la ploaia care începuse – o burniţă tipic londoneză care trecea prin haine şi ajungea la piele – cu o rochie zdrenţăroasă, cu părul ţepos şi liber în jurul umerilor. Avea un braţ întins, cu palma în sus.

— Po… poftim?

Femeia făcu un semn spre palma deschisă.

— Aveţi un şiling? Să îmi iau ceva de mâncare.

— Oh! Felicity se uită la femeie şi apoi la mâna ei. Da. Desigur. Băgă mâna în buzunarul fustelor ei, unde ţinea o mică punguţă cu monede.

O punguţă cu monede care nu mai era acolo.

— Oh, zise ea din nou. Se pare că nu… Se opri. Punga mea…

Buzele femeii tresăriră de frustrare.

— Off, nenorociţii au ajuns deja la dumneavoastră.

Felicity clipi.

— Au ajuns la mine?

— Da. O doamnă aşa drăguţă, hoţii de buzunare v-au găsit în secunda în care aţi pus piciorul în Garden.

Felicity trecu cu degetele prin gaura care îi rămăsese în fuste. Punga ei dispăruse. Şi toţi banii ei. Cum avea să se întoarcă acasă?

Inima începu să îi bată cu putere.

Tânăra se încruntă.

— Toţi sunt hoţi pe aici.

— Ei bine, zise Felicity. Se pare că nu mai am nimic de furat.

Fata arătă spre picioarele ei.

— Pantofii ăia-s frumoşi. Apoi spre corsajul rochiei. Şi panglicile de colo, dantela de la gât, şi aia. Privirea ajunse la părul lui Felicity. Şi acele de păr. La toţi le plac acele de păr.

Felicity ridică o mână spre părul ei.

— Acele mele de păr.

— Da.

— Ai vrea unul?

Ochii fetei străluciră şi se bucură de parcă i s-ar fi oferit bijuterii.

— Da.

Felicity ridică mâna şi scoase unul, întinzându-i-l fetei, care îl luă fără ezitare.

— Aveţi unul pentru mine, doamnă?

— Şi pentru mine?

Felicity se întoarse şi mai găsi două în spatele ei, una mai bătrână şi una care nu avea mai mult de opt sau zece ani. Nu le auzise apropiindu-se.

— Oh, zise ea din nou, ridicând încă o dată mâna spre păr. Da. Desigur.

— Şi eu, fato? Se întoarse şi văzu un bărbat cu păr

puţin şi un rânjet hrăpăreţ şi fără dinţi, care o făcu să se înfioare. Ce-ai pentru mine?

— Eu… Ezită. Nimic.

Ochi diferiţi, sclipire diferită. Mult mai periculoasă.

— Eşti sigură?

Felicity făcu un pas în spate, spre celelalte femei.

— Cineva mi-a luat punga.

— Nu-i problemă – mă poţi plăti altfel. Nu eşti tu cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o, dar merge şi aşa.

O mână o atinse pe păr, cu degete care căutau.

— Îmi mai dai unul?

Îl blocă să ia ceea ce nu oferise.

— Am nevoie de ele.

— Mai ai acasă, nu? scânci fetiţa.

— Bă… bănuiesc.

Mai scoase un ac de păr şi i-l întinse.

— Mulţumesc, zise fetiţa, făcând o mică reverenţă şi împingând acul în coama ei înnodată.

— Dispari, fetiţo, zise bărbatul. Este rândul meu să mă ocup de doamna.

„Nu dispărea”, gândi Felicity. „Te rog”.

Felicity privi pe strada întunecată spre birourile lui Devil, care nu se mai vedeau. Cu siguranţă, îşi dăduse seama că plecase, nu-i aşa? Oare avea să vină după ea?

— Crezi că doamna o să vrea să aibă de-a face cu tine, Reggie? Nu-ţi atinge ciocănitoarea aia urâtă nici pentru o coroană.

Zâmbetul dezgustător al lui Reggie dispăru şi fu înlocuit de o încruntătură ameninţătoare.

— Ceri una peste gură, fato.

Se îndreptă spre ea, cu un braţ ridicat, şi femeia se dădu înapoi, în umbre. Mulţumit de demonstraţia lui jalnică de putere, se întoarse către Felicity şi veni mai aproape. Ea se dădu înapoi, ajungând lângă un zid când el se întinse după părul ei, care nemaiavând ace îi căzuse peste umeri.

— Ăsta-i un păr frumos… îl atinse încet, şi ea tresări. Parcă-i mătase.

Se întoarse într-o parte, de-a lungul peretelui, cu

regret şi teamă în măruntaie.

— Mulţumesc.

— Ah-ah, doamnă.

Îşi strânse mâna, prinzând o bucată de păr în pumnul lui, şi trase puternic. Când ea icni de durere, el zise:

— Vino încoace.

— Dă-mi drumul! ţipă ea, întorcându-se, şocul şi teama făcând-o să reacţioneze. Cu mâna făcută pumn lovi sălbatic spre el, atingându-i uşor obrazul osos când el se eschivă.

— O să regreţi lovitura aia, ai să vezi.

O strânse şi mai tare, trăgându-i capul pe spate. Ea ţipă.

Peste zgomotul făcut de inima ei agitată, de la distanţă abia se auziră două bătăi.

— Oh… Reggie, chicoti prima femeie. Acum ai cam dat de necaz… îşi coborî vocea până la o şoaptă în vreme ce se afunda şi mai mult în întuneric. Diavolul te-a găsit.

Pentru o clipă, Felicity nu înţelese, prea copleşită de frică, confuzie şi de imensa uşurare că Reggie îi dăduse drumul. Se retrase rapid într-o parte, departe de cei adunaţi, spre sunetul paşilor care se apropiau.

— Uită-te la ea, se duce spre el, continuă femeia. Ai atins femeia unui Bastard.

— Nu am ştiut! strigă Reggie, părăsit de bravada lui insolentă.

Şi apoi el ajunse acolo, omul căruia îi spuneau Diavolul – purtând hainele în care îl văzuse cu câteva clipe înainte, pantalonii negri lucioşi pe care îi auzise cum alunecă pe pielea lui. Cămaşa neagră de in Vesta. Şi acum purta cizme.

În mâna liberă avea bastonul ăla de mers, inelele lui şi capul argintiu de leu sclipeau ca o promisiune păcătoasă în lumina lunii. În noaptea în care se întâlniseră, el o asigurase că era o armă. Şi acum ea nu mai avea niciun dubiu.

Scoase un mic oftat de uşurare.

— Slavă Domnului!

El nu se uită la ea, prea concentrat pe Reggie în

vreme ce învârtea bastonul acela amenințător.

— Dumnezeu nu are loc aici. Nu-i așa, Reggie?

Reggie nu răspunse.

Bastonul se întoarse și Felicity nu își putea lua ochii de pe chipul lui, pe care trăsăturile ascuțite și reci se transformaseră în piatră și cicatricea aceea strălucea în întuneric.

— Dumnezeu ne-a părăsit aici în Garden, nu-i așa, Reggie?

Reggie înghiți în sec. Încuviință din cap.

El continua să se miște, trecu pe lângă ea de parcă era invizibilă.

— Și, fără Dumnezeu, prin a cui bunăvoință vă este permis să rămâneți aici?

Ochii lui Reggie se lărgiră și făcu un efort să privească în sus la celălalt bărbat.

— A dumneavoastră.

— Și eu cine sunt?

— Diavolul.

— Și știi regulile de pe teritoriul meu?

Reggie încuviință din cap.

— Da.

— Și care sunt?

— Nimeni nu se atinge de femei.

— Exact, strigă o femeie din întuneric, curajoasă din nou. *În siguranță din nou.* Cară-te, Reggie.

Devil nu o băgă în seamă.

— Și mai ce, Reggie?

— Și nimeni nu se atinge de copii.

— Sau?

— Sau îl văd pe Diavol.

Devil se aplecă spre el și zise încet:

— Pe amândoi.

Reggie închise ochii.

— Îmi pare rău! Nu s-a întâmplat nimic. Nu voiam să fac ceva.

— Ai încălcat regulile, Reggie.

Devil apucă capul de argint al bastonului și trase.

Zgomotul oţelului răsună pe cărămizile aleii.

Felicity icni la apariţia şişului lung de şaizeci de centimetri care ieşi din baston, oţelul rece sclipea în lumina lunii, iar vârful ajunse instantaneu la gâtul lui Reggie.

Ochii lui Reggie se măriră.

— Îmi pare rău!

Felicity se apropie.

— Aşteaptă!

Devil nu se uită la ea. Nu părea să o audă.

— Ar trebui să îţi tai gâtul aici, nu crezi? Să las ploaia să spele după tine?

— Îmi pare rău.

Felicity îşi puse mâna pe braţul lui Devil.

— Nu-i tăia gâtul! Nu a făcut nimic! M-a tras de păr! Atât!

Singurul efect al cuvintelor fu că Devil deveni şi mai rece. Sub mâna ei muşchii lui se încordară incredibil de mult. Şi pentru o clipă lungă, Felicity se gândi că el ar putea folosi lama aceea blestemată. Că ar putea să taie gâtul unui om. Că sângele ar putea fi pe mâinile ei.

— Te rog, zise ea blând. Nu o face.

Atunci se uită la ea pentru prima dată, furia îi ardea în ochi şi ea rezistă instinctului de a-i da drumul.

— Îi cruţi viaţa?

— Da. Desigur.

Voia ca omul să dispară, nu să moară.

Înainte de a vorbi o privi o clipă care păru o eternitate, fără să îşi ia ochii de la ea.

— Mulţumeşte-i doamnei, Reggie. În noaptea asta ţi-a cumpărat viaţa de la mine.

Vârful şişului sclipi când el îl băgă înapoi în teaca neagră, iar Reggie căzu în genunchi cu uşurare.

— Mulţumesc, doamnă.

Se întinse spre picioarele ei, dar ea se retrase evitându-i atingerea.

— Nu… este nevoie.

Devil păşi între ei.

— Dispari, Reggie, şi rămâi aşa. Dacă te mai găsesc

pe teritoriul Bastarzilor, îngerul tău nu va mai fi aici să te salveze.

Reggie dispăru înainte să termine de rostit cuvintele.

Devil se întoarse spre femeile care stăteau ascunse în umbre.

— Şi voi trei. Băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de monede. N-ai nevoie să lucrezi în seara asta, Hester, spuse către prima femeie, lăsând un şiling în mâna ei, apoi se întoarse şi îi dădu doi şilingi femeii mai bătrâne şi fetei. Mergeţi acasă, fetelor, înainte să daţi de mai multe necazuri.

Cele trei făcură întocmai, lăsând-o pe Felicity singură cu Diavolul.

Ea înghiţi în sec.

— Asta a fost amabil.

El rămase tăcut, privind spre locul unde cele trei dispăruseră în vreme ce secundele treceau ca orele şi apoi spuse:

— Nimic nu este bun aici. Se întoarse spre ea. Nu ar fi trebuit să pierzi o învoială pe viaţa acelui şobolan.

La auzul cuvintelor simţi cum nesiguranţa taie prin ea. Şi totuşi…

— Trebuia să te las să-l omori?

— Alţii m-ar fi lăsat.

— Eu nu sunt alţii, zise ea simplu. Eu sunt eu.

El se apropie.

— Ai făcut un schimb cu ceva care are foarte puţină valoare.

— Nu ştiam că am făcut un schimb.

— Nimic nu este gratis în Garden, Felicity Faircloth.

Ea clătină din cap, râzând forţat.

— Ei bine, nu mai am bani şi aproape am rămas fără ace de păr, deci, sper că nu valora prea mulţi bani.

El îngheţă.

— Ai rămas fără bani? Cum credeai că ajungi acasă?

— Credeam că am bani, zise ea. Îşi băgă mâna în fuste, arătându-i gaura de acolo. Cineva mi i-a furat. Nici măcar nu am simţit.

El privi spre locul unde degetele i se mişcau prin buzunar.

— Hoţii noştri de buzunare sunt cei mai buni din oraş.

— Cred că eşti foarte mândru.

Încerca să fie frivolă pentru că nu putea să scape de uşurarea pe care încă o simţea. Când el nu-i răspunse, ea zise încet:

— Mulţumesc.

El redeveni de piatră.

— Nu merita îngăduinţă.

— Nu s-a întâmplat nimic. Ai venit înainte de a se întâmpla ceva. Abia m-a atins.

Cicatricea lui deveni albă şi un muşchi i se zbătu pe obraz.

— Te-a atins. Părul tău.

Privirea lui era fixată pe părul ei, unde-i cădea pe umeri, fără ace.

Ea clătină din cap.

— Da, dar nu tare. Părul mi-e desfăcut pentru că le-am dat femeilor acele mele de păr.

— Nu tare? zise el, apropiindu-se mai mult de ea. L-am văzut cu o buclă în laba lui murdară. L-am auzit cum îl descria. „Ca mătasea”. Şi te-am auzit ţipând când el te-a tras de păr. Făcu o pauză, gâtul lui făcu un efort să nu spună cuvintele. Cuvinte care ieşiră oricum. El l-a atins. Iar eu, nu.

Ea îşi aminti de ceva de mai devreme, din dormitorul lui, cuvintele folosite de el pentru a-i descrie părul. „Un păr care îmi imaginez că îţi cade în valuri castanii bogate când este desfăcut din coafura severă”.

Ochii ei se lărgiră.

— Nu ştiam că doreşti să…

El îşi ridică braţul, apoi, pentru o clipă, ea se gândi că o va face. Că o va atinge. Pentru o clipă îşi imagină cum ar fi fost ca el să îşi petreacă degetele puternice prin părul ei şi să îi atingă scalpul, care acum nu mai avea nici urmă de ace de păr şi piepteni. Îşi imagină cum se sprijină pe acea atingere. Cum se sprijină pe el.

El se aplecă spre ea.

— Mi-ar plăcea, şopti el. Plata mea. Ar trebui să-l ating.

Ea clipi la el.

— Da.

Se ducea o luptă în el. Putea şi ea să vadă asta. Şi îl văzu luând decizia, îl văzu cum cedează în faţa dorinţei şi cum se întinde spre ea. *Slavă Cerului.*

Abia o atingea, dar era cel mai puternic lucru pe care îl experimentase ea. Aerul îi rămase în gât în vreme ce el îşi trecea degetele prin părul ei. Mâna lui avea să fie caldă? Avea să-şi permită să o atingă? *Avea să o sărute?*

— Ar fi trebuit să îl omor pentru că l-a atins, zise el blând.

— Nu a fost… Ezită, apoi şopti: Nu a fost aşa.

În întuneric privirea lui o găsi pe a ei.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu îmi voi aduce aminte de el, zise ea. Nu când tu eşti acum aici.

El clătină din cap.

— Eşti foarte periculoasă, Felicity Faircloth.

Degetele lui Devil – aspre de la muncă şi calde – alunecară peste obrazul ei, coborâră pe curbura lui, pe maxilarul ei. Zăboviră acolo.

Ea tremură.

— Să fiu aici… cu tine… mă face să simt că aş *putea* fi periculoasă.

El îi ridică faţa către ochii lui scânteietori, către ceaţa din Covent Garden.

— Şi dacă ai fi? Ce ai face?

„Aş rămâne”, gândi ea nebuneşte. „Aş explora lumea asta înfiorătoare, magnifică”. Dar nu rosti cuvintele cu voce tare. Se concentră în schimb pe al treilea răspuns – cel şocant. Cel care veni purtat de torentul dorinţei.

— Te-aş săruta.

El rămase nemişcat pentru o secundă, apoi trase aer adânc în piept şi îşi ridică cealaltă mână, cuprinzându-i chipul în strânsoarea lui caldă, înainte de a repeta:

— Eşti foarte periculoasă.

Ea nu-şi dădu seama de unde veniră cuvintele când spuse încet:

— M-ai lăsa?

El clătină o dată din cap, privind-o în ochi.

— Nu ţi-aş putea rezista.

Mai târziu ea avea să dea vina pe întuneric pentru acţiunile ei. Pe ploaia de pe străzile pavate. Pe teamă şi pe uimire. Avea să dea vina pe mâinile lui calde şi pe buzele lui frumoase şi pe cicatricea de pe obrazul lui care îl făcea imposibil de frumos. Trebuia să dea vina pe ceva pentru că, vedeţi, Felicity Faircloth, fata bătrână şi retrasă, nu săruta bărbaţi.

Şi în plus, nu săruta sub nicio formă bărbaţi care locuiau în Covent Garden şi aveau şişuri ascunse în bastoane şi purtau numele de Devil.

Cu excepţia acelui moment, când se ridică pe vârfuri şi făcu asta, îşi apăsă buzele peste buzele lui pline şi moi. Era aşa de cald, căldura din el, care ieşea prin inul cămăşii şi al vestei – vesta de care ea se agăţă instantaneu şi fără să se gândească, de parcă el ar fi putut să o oprească în nebunia momentului.

De parcă nu din cauza lui simţea că totul este aşa de nebunesc, felul cum îşi petrecuse braţele în jurul ei şi o trase lângă el, strângând-o. Mişcarea o făcu să geamă surprinsă. El mârâi – un sunet adânc, delicios, şi dinţii lui o muşcară de buza de jos înainte să-i şoptească:

— Atunci ia-l. Aşa cum vrei.

Şi pentru că el îi dădu voie, ea făcu asta, îşi luă primul ei sărut de la acest bărbat periculos care părea genul de bărbat care nu oferea nimic gratis şi totuşi se oferi cu totul acestui moment… plăcerii ei.

Dar nu doar a ei. Devil îi linse buza de jos, tachinând gura ei deschisă, ca apoi să poată revendica cu o mângâiere adâncă şi neînduplecată. Gemu din nou, iar sunetul trimise un fior de dorinţă prin ea, împrăştiindu-se adânc în pântecul ei. Mai jos. Geamătul acela, împreună cu sărutului său obraznic şi minunat, o făcură să se simtă mai

puternică decât se simţise vreodată.

De parcă el ar fi fost un lacăt pe care îl descuiase.

Îi distrugea reputaţia.

Doar că nu asta simţea. Părea un triumf.

Ea se lipi mai mult de el, dorindu-l mai aproape, dorind mai mult din acest moment şi din puterea lui năvalnică. El îşi ridică fruntea pentru a o privi, respirând scurt şi cu ceva asemănător surprizei în ochi. Făcu un pas înapoi, frecându-şi o buză cu dosul unei mâini. Clătină din cap

— Ai să mă arzi, Felicity Faircloth.

Un ţipăt se auzi la distanţă, urmat de strigăte şi de voci masculine. Felicity se lipi şi mai mult de Devil, dar el nu îi oferi alinarea pe care o căuta, scuturând ferm din cap.

— Nu.

— Nu? zise ea încruntată.

Fără vreun alt cuvânt, o luă de braţ cu o mână indiferentă şi o trase înapoi spre birourile lui. După ce dădură colţul, se opri.

— Ce vezi?

— Bârlogul tău.

Cu două nopţi în urmă i se păruse o descriere absurdă. Dar acum – era un bârlog. Imperiul unui bărbat mai puternic decât îşi imaginase ea. Un bărbat care putea pedepsi sau proteja în funcţie de capriciu.

— Şi mai ce? întrebă el.

Ea se uită în jur. Nu se gândise niciodată prea mult cum arată oraşul noaptea.

— Este frumos.

El rămase uimit.

— Poftim?

Ea îi arătă.

— Vezi acolo? Unde ceaţa şi lumina au făcut pavajul să pară din aur? Este frumos.

El se uită o clipă la acel punct. Cicatricea îi era albă şi furioasă. Şi apoi zâmbi. Dar nu era un zâmbet amabil. Sau prietenesc. Era ceva mult mai periculos.

— Crezi că lumea largă este frumoasă, nu-i aşa,

Felicity Faircloth?

Felicity făcu un pas în spate.

— Eu…

Nu o lăsă să răspundă.

— Crezi că se află aici pentru tine, şi de ce nu ai face-o? Ai crescut într-o lume cu putere şi bani, fără să simţi vreodată că îţi merge ceva prost.

— Nu este adevărat, zise ea, indignată. Multe mi-au mers prost.

— Oh, desigur, am uitat, zise el batjocoritor. Ţi-ai pierdut îngrozitorii tăi prieteni din centrul lumii tale prosteşti. Fratele tău nu poate să ţină un ban în buzunar. Nici tatăl tău. Şi eşti blocată într-o situaţie în care trebuie să cucereşti un duce pe care nu-l vrei.

Fruntea i se încruntă auzindu-i tonul, de parcă era un copil care habar nu avea ce era important. Clătină din cap.

— Eu nu…

El o întrerupse.

— Şi partea mea preferată din povestea ta tristă. Nu ai simţit niciodată pasiunea; crezi că pasiunea este dulce şi drăguţă şi bună – iubire dincolo de raţiune. Protecţie. Grijă.

Resentimentul izbucni în ea.

— Nu cred. Ştiu.

— Să-ţi spun eu despre pasiune, Felicity Faircloth. Pasiunea este *obsesie.* Este dorinţa dincolo de raţiune. Nu este a vrea, ci *a avea nevoie.* Şi cel mai adesea vine la pachet cu cel mai groaznic dintre păcate, decât cu cel mai bun.

Ea îşi trase braţul, unde degetele lui se înfipseseră dur în carnea ei.

— Mă răneşti.

El îi dădu drumul imediat.

— Fată prostuţă. Nu ştii ce înseamnă să fii rănită.

Arătă spre ferestrele întunecate de deasupra, spre proeminenţele umbrite şi spre rănile negre căscate pe o parte a clădirii de cărămidă.

— Încă o dată. Ce vezi?

— Nimic, zise ea. Mânia făcu cuvântul să sune tare şi

dur. Ce urmează, îmi spui că nu înţeleg cum să mă uit la un acoperiş?

O ignoră, arătând spre drumul curbat pustiu, unde pândeau intrările a vreo şase alei.

— Şi acolo?

Ea clătină din cap.

— Nimic. Întuneric.

O întoarse în cealaltă direcţie.

— Acolo?

Nelinişte a îşi făcu loc în ea.

— Ni… nimic.

— Bun, zise el. Sentimentul ăla? Frica? Nesiguranţa? Ţine-le minte, Felicity Faircloth, pentru că aşa vei fi în siguranţă.

O întoarse cu spatele la el, împingând-o din urmă în timp ce el păşea înainte. Bătu cu bastonul de două ori pe pietrele tari ale străzii.

Privi în sus la clădirile întunecate şi vorbi, cuvintele ferme şi răspicate răsunând peste pietre.

— Nu o atinge nimeni. De-a lungul străzii, strigând către nimeni. Este sub protecţia mea.

Apoi, în cealaltă direcţie, încă o dată, vorbind spre neant.

— Îmi aparţine.

Felicity lărgi ochii.

— Poftim! Eşti nebun?

Nu o băgă în seamă. Bătu pământul clar şi răspicat. O dată. De două ori.

Ecoul veni ca un tunet. Două bătăi de pretutindeni. Deasupra ei, din fiecare parte, de la ochiurile de ferestre şi din pereţii de piatră, chiar de pe stradă, lovituri pe piatră şi oţel, bătăi de palme şi tropot de cizme.

Probabil că erau sute, niciuna văzută.

Ea îl privi şocată. Clătină din cap.

— Cum de n-am ştiut?

Privirea lui întunecată sclipi în noapte.

— Pentru că nu a trebuit să ştii vreodată. Du-te acasă, Felicity Faircloth. Ne vedem peste trei nopţi. Continuă cu

şiretlicul tău până atunci – nu spune nimănui adevărul despre tine şi Marwick.

Ea clătină din cap.

— El va…

— Am discutat destul despre acest subiect. Ai vrut dovada că pot face cum am promis, şi ţi-am dat această dovadă. Reputaţia nu îţi este ruinată, nu? În ciuda celor mai bune eforturi ale tale de a face invers, plimbându-te fără vreun scop prin Covent Garden în miezul nopţii.

— Nu m-am plimbat fără vreun scop.

El se întoarse şi pentru o clipă ei i se păru că înjurase. Băgă mâna în buzunar şi scoase o monedă de aur, o puse în palma ei înainte de a arăta spre drum, în direcţia opusă celei din care veniseră.

— În direcţia aia pentru birjă. În direcţia cealaltă, pentru infern.

— Singură?

Cu sute de ochi urmărind din umbre.

— Nu ai de gând să mă însoţeşti? continuă ea.

— De fapt, nu, nu te însoţesc, zise el. Niciodată în viaţa ta nu ai fost mai în siguranţă decât acum.

Făcu întocmai cum i se spuse, mergând spre strada principală. Cu fiecare pas, teama o părăsea. La fel şi îngrijorarea.

La capătul străzii, un bărbat ieşi din umbră şi îi chemă o birjă, deschizându-i portiera, atingându-şi pălăria în semn de salut în vreme ce o lăsa să urce în mijlocul de transport.

În vreme ce trăsura se hurduca, trecând peste drumul de piatră, Felicity privi oraşul de dincolo de geam, transformând întunericul în lumină, până când ajunse acasă.

Devil avusese dreptate. Felicity nu se simţise niciodată mai în siguranţă.

Sau mai puternică.

Capitolul 10

Trei seri mai târziu, Devil se afla în grădinile din spatele casei Bourne, privind pe ferestre mulţimea care mişuna prin sala imensă de bal, ascultând muzica ce se revărsa prin uşile deschise, când fratele lui îşi făcu apariţia lângă el.

— Petreci prea mult timp urmărind-o.

Devil nu se întoarse pentru a înfrunta acuzaţia.

— Urmărind pe cine?

Whit nu îi răspunse. Nu trebuia.

— De unde ştii cât timp petrec urmărind-o?

— Pentru că îmi spun băieţii unde te duci.

Devil se încruntă.

— Eu nu pun băieţii să te urmărească.

— Eu nu plec niciodată din Garden.

— Asta nu mi se pare adevărat în seara asta. Din păcate, aşa este. Whit nu spuse nimic, iar Devil adăugă: Avem cercetaşi care să alerge pe străzi, nu să se furişeze ca să mă spioneze.

— Tu eşti singurul care poate spiona oamenii?

Devil nu băgă în seamă răspunsul logic.

— Mă asigur că face ce i s-a spus.

— Când a fost ultima dată când cineva nu ţi-a dat ascultare?

— Felicity Faircloth nu se supune regulilor pe care toată lumea le urmează în mod inteligent. Whit scoase un sunet jos, şi Devil îi aruncă o privire. Ce înseamnă asta?

Whit ridică din umerii lui mari.

— Crezi că este un plan prost.

— Cred că este un plan care nu se va termina cum îţi imaginezi tu.

— Linia Marwick se termină cu Ewan. Am fost de acord cu asta.

Se auzi un mârâit afirmativ.

— Cu toate astea, el este acolo, în casa Bourne, bând limonadă călduţă şi mâncând brioşe şi dansând cadriluri.

Whit se uită la el.

— Brioşe?

— Cum dracu’ le zice, mârâi Devil.

— Ne aşteaptă să clipim.

— Şi noi nu vom clipi, zise Devil încuviinţând din cap.

— Nu a întâlnit-o încă pe fată. Pe Felicity Faircloth.

— Nu.

Devil pusese să fie supravegheaţi şi Felicity, şi ducele din noaptea balului Marwick şi ei tot nu se întâlniseră. Dar tăcerea lui Marwick în legătură cu subiectul făcuse ca toată Londra să vorbească despre viitorul mariaj al ducelui de Marwick cu o fată mai trecută.

— Are un plan, Dev, zise Whit. Mereu are un plan. Şi cel de acum îmi place mai puţin decât al tău.

Amintirile reveniră – trei băieţi stând unul lângă altul pe marginea unui râu, cu aceiaşi ochi şi cu trei căţei. Opri amintirea înainte de a se desfăşura complet, clătinând din cap şi întorcându-şi atenţia la bal.

— Nici ţie nu îţi va plăcea când va veni momentul să foloseşti cum trebuie fata, zise Whit.

— Nu îmi pasă de fată.

I se păru că vorbele nu ies cum trebuie din gâtul lui, dar ignoră lucrul acesta.

— Am auzit că l-ai izgonit pe Reggie din Garden.

— Reggie are noroc că nu l-am izgonit de pe nenorocitul de Pământ.

— Exact asta voiam să subliniez. Hester a zis că doamna te-a rugat să nu o faci, şi tu te-ai înmuiat.

Devil îşi băgă mâinile în buzunare, ignorând adevărul din cuvinte.

— Am nevoie să fie de partea noastră, nu? Nu o pot ţine de partea noastră dacă mă vede tăind gâtul unui om pe o alee.

Mârâitul lui Whit exprima clar ce credea el.

— Punând-o sub protecţia noastră?

Partea aia fusese ceva neaşteptat. Născută din propria furie la ideea că ea ar fi putut fi rănită pe străzile lor şi din frustrarea lui că nu o putea duce în patul lui şi să o ţină acolo o noapte. Sau două. *Sau mai multe*.

— Nu-mi permit să am o fetişcană aristocrată moartă

la câţiva paşi de cartierul nostru general, nu?

— Tu ai invitat-o.

— I-am dat cartea mea de vizită. A fost o greşeală de judecată.

— Tu nu faci greşeli de judecată. Şi avem nevoie de o fată aristocrată sub protecţia noastră cum are un câine nevoie de diamante.

— Nu este sub protecţia noastră pentru mult timp.

— Nu. În curând va fi victima ta. Şi a lui Ewan.

— Fără moştenitori, zise Devil. Tu ştii învoiala.

Whit îşi strânse buzele într-o linie dreaptă.

— Da. Dar ştiu şi că există metode mai curate şi mai sigure de a obţine ce vrem decât să-i cumpărăm unei fete o rochie nouă.

Devil devenea din ce în ce mai iritat.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să tăiem chipul fratelui nostru, ca să fie ca al tău.

Devil clătină din cap.

— Nu. Aşa este mai bine. Whit nu răspunse, şi Devil auzi dezacordul tacit din tăcerea lui. Pumnii sunt o ameninţare. În felul ăsta este o promisiune. În felul ăsta îi reamintim lui Ewan că viitorul lui ne aparţine. Aşa cum al nostru i-a aparţinut cândva lui.

O pauză şi apoi:

— Şi fata? Ce se va întâmpla când va trebui să îi iei şi ei viitorul?

— Voi plăti bine pentru asta. Nu sunt un monstru.

Whit scoase un mic hohot de râs.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că eşti nebun dacă îţi închipui că nu este monstruos să plăteşti pentru că îi strici reputaţia. Nu doar că îi va păsa; va veni după tine.

Ideea că Felicity Faircloth, comuna fată bătrână, venind după unul dintre Bastarzii Bătăuşi era ridicolă. Devil scoase şi el un râs forţat.

— Atunci să lăsăm pisicuţa să încerce să îmi ia gâtul. Îmi voi ţine sabia pregătită.

— Am auzit că l-a pocnit pe Reggie.

Se simţi mândru aducându-şi aminte, dar mândria fu alungată de furia legată de acelaşi moment.

— Nu l-a nimerit.

— Ar trebui să o înveţi cum să lovească cu pumnii.

— Pentru că nu va mai pune piciorul vreodată în Garden, nu va fi nevoie.

Şi aşa era, seara petrecută pe întunecatele străzi din Covent Garden o convinsese să stea departe de cartier.

Nu mai conta că i se păruseră frumoase acele străzi.

Sfinte Dumnezeule – când îi arătase pavajele acelea scânteind şi îi prezentase frumuseţea lor, Devil avusese de gând să îi spună că la fel de bine puteau să fie inundate de ploaie sau de sânge.

Chiar dacă avea dreptate – pavajele erau frumoase.

Lucru pe care el nu l-ar fi observat niciodată dacă ea nu i-ar fi zis, la dracu'.

În acel moment, Whit mârâi:

— Cred că vrei să spui că nu mai este nevoie acum, când se află sub protecţia Bastarzilor.

— Nu se întoarce, zise Devil. Dumnezeule! Aproape am omorât un om în faţa ei.

— Dar nu l-ai omorât.

Bărbatul ăla o atinsese. Cretinul ăla simţise părul mătăsos al lui Felicity înainte ca Devil să simtă asta. Mâna de pe baston ardea să lovească. Mai bine, pentru că atunci când îl ardea să lovească, nu îl ardea să facă altceva. Nu îl ardea să o tragă mai aproape. Nu îl ardea să o sărute din nou.

Minciună.

Clătină din cap.

— Ar fi trebuit să îl omor.

Whit se întoarse cu spatele la ferestrele sălii de bal.

— Dar nu ai făcut-o. Şi asta îi va face să vorbească.

— Cu siguranţă, te-a făcut pe *tine* să vorbeşti.

Din fericire, asta îl reduse la tăcere.

Priviră în linişte câteva minute lungi, apoi Whit se legănă uşor pe călcâie, o mişcare neobişnuită pentru un

bărbat atât de potolit şi de solid. Neobişnuită, dacă nu ştiai ce înseamnă. Devil spuse:

— Este vreun meci în seara asta?

— Trei.

— Intri în ring?

El ridică din umeri.

— Dacă sunt tentat.

Existau două feluri de boxeri – cei care jucau după reguli şi cei care se luptau să câştige indiferent de risc. Whit făcea parte din a doua categorie şi participa la meciuri doar când nu se putea abţine să n-o facă. Prefera să organizeze meciurile şi să antreneze luptătorii. Dar când intra în ring, era aproape de neînvins.

Se întâmplase o singură dată.

O altă amintire reveni – Whit la pământ, plin de praf şi sânge, inconştient. Devil îl acoperise cu propriul corp, încasând el însuşi în jur de o duzină de lovituri. O sută. Protejându-şi fratele.

Până când evadaseră.

— Grace a întrebat de fata ta.

Devil se uită la Whit.

— Nu i-ai spus cine este.

— Nu, dar sora noastră nu este o proastă şi are proprii mesageri – fiecare mai bun decât ai noştri.

Angajaţii lui Grace – cu excepţia câtorva – erau femei şi se puteau mişca repede şi fără să fie observate în mare parte a Londrei.

Un material auriu sclipind în sala de bal îl scuti pe Devil să mai răspundă. Felicity. O urmări strecurându-se ca lumina soarelui printre oameni, sorbind-o din priviri.

— Este aici, zise el fără să îşi poată reţine moliciunea din voce. O poartă.

Whit mârâi:

— Atunci putem pleca.

Nu.

Devil îşi înghiţi cuvântul şi clătină din cap.

— Nu. Trebuie să fiu sigur că se întâlnesc.

Privirea fratelui său se îndreptă spre ferestrele sălii de

bal şi scoase un fluierat jos.

— Ewan îşi va pierde minţile când va vedea rochia.

Devil încuviinţă din cap.

— Vreau să ştie că sunt cu un pas înaintea lui. Că voi fi înaintea lui mereu.

— Pot să recunosc un lucru. Lady Felicity este frumos aranjată.

— Termină cu prostiile, zise Devil.

Era tentat să-i tragă *un* pumn în faţă fratelui său pentru comentariu. Dar dacă făcea asta ar fi însemnat să nu se mai uite la Felicity şi nu dorea asta. Nu era sigur că *putea*, dacă era să fie sincer.

Era imposibil să o ignori.

Arăta de parcă era îmbrăcată în aur lichid. Ştiuse că croitoreasa o să facă o treabă bună, rochia era magnifică. Decolteul era adânc, expunând foarte multă piele – suficientă să-i facă pe bărbaţii din cameră să o observe. Ceea ce era şi scopul, bănuia Devil, dar îşi dădu seama că nu îi păsa de bărbaţii din salon care o observau.

— Decolteul e prea adânc.

— Eşti nebun, zise Whit. Nici măcar Ewan nu va fi în stare să se uite în altă parte.

Nici Devil nu-şi putea lua ochii. Asta era problema. Mânecile se potriveau pe umerii ei, acoperind perfect, lăsând braţele lungi şi minunate care erau prea repede acoperite de mănuşi din mătase aurie care îl făceau să se gândească la lucruri păcătoase.

Bunăoară, cum i-ar plăcea unui bărbat să le dea jos.

Bunăoară, dacă erau suficient de lungi pentru a fi folosite să îi lege încheieturile de tăblia patului. Dacă erau suficient de puternice să o ţină în vreme ce el storcea plăcere din ea din nou şi din nou, până când amândoi se pierdeau în păcat.

Şi toate astea înainte ca Devil să îşi aducă aminte ce fusese livrat împreună cu rochia şi mănuşile, inima lui bătu de la fiorii provocaţi de curiozitate şi de faptul că ştia, zornăitul deveni mai rău în vreme ce Felicity era înconjurată de o grămadă de bărbaţi îmbrăcaţi în negru –

câţiva pe care Devil îi recunoscu ca fiind nişte tinere canalii care nu ar fi trebuit să fie primiţi într-o sală de bal, cu atât mai puţin să se afle lângă o femeie care părea perfectă aşa cum era ea.

Unul mai impertinent atingea cu degetele evantaiul de fildeş care se bălăngănea la încheietura ei – stai un pic. Evantaiul? Sau îi atingea încheietura?

Devil scoase un geamăt jos din gât, şi Whit se uită la el.

— Ai dreptate. Nu este nimic în neregulă cu planul ăsta.

Devil se încruntă.

— Destul. Felicity se îndepărtă de atingere, scoţând evantaiul de la încheietură şi dându-l bărbatului în chestiune. Cine-i ăla?

— Eu de unde să ştiu?

Whit se ţinea cât putea de departe de aristocraţie.

— Intenţionez să îi rup mâna dacă o mai atinge o dată. Este clar că ei nu îi place.

Bărbatul din interior scria pe evantaiul ei, apoi îl dădu următorului bărbat din cercul lor, apoi următorului, apoi următorului.

— Ce fac?

— Vreun ritual aristocratic ridicol, fără îndoială. Whit căscă zgomotos. Fata este bine acum.

Nu arăta bine. Arăta… surprinsă. Arăta tânără, perfectă, nesigură, uimită, de parcă nu se aşteptase ca rochia să schimbe ceva. De parcă chiar crezuse că majoritatea bărbaţilor au în capetele lor suficient creier încât să vadă o femeie pentru adevărata ei valoare, fără găteli care costau o avere. Sau fără pudră. Sau fără puţin ruj. Dacă ei ar fi putut face asta, atunci Felicity Faircloth nu ar fi fost dată la o parte. Ar fi fost măritată de mult, cu un bărbat potrivit, care ar fi avut un trecut potrivit şi nu s-ar fi văzut nicio aluzie de răzbunare.

Dar bărbaţii nu erau aşa, drept pentru care nici ea nu era măritată, aşa că era surprinsă şi poate un pic neliniştită. Devil îşi dădu seama că voia să meargă la ea, să

îi reamintească faptul că se afla acolo dintr-un motiv – să se bucure în strălucirea acestei atenţii şi să îşi găsească locul în societate pe care îşi dorea cu disperare să şi-l ia înapoi.

Să accepte promisiunea unui viitor cu un bărbat care într-o zi ar putea să o iubească aşa cum merita.

— Ewan este aici.

O promisiune care nu avea să fie niciodată îndeplinită.

Devil îşi înghiţi vinovăţia şi îşi mută cu dificultate atenţia de la Felicity, descoperindu-l pe duce în mulţime. Privi cum Ewan studia ceata de admiratori. Deşi îşi înclină capul în semn de recunoaştere în vreme ce o femeie mai în vârstă cu un turban enorm îi vorbea, căutarea lui nu se opri.

Ewan o căuta pe Felicity.

— Hai să mergem, zise Whit. Urăsc Mayfairul.

Devil clătină din cap.

— Nu până când nu o vede.

Şi atunci ducele îşi găsi mireasa surpriză, în rochia ei cusută cu fir de aur, şi Devil urmări cum fratele lui – cel mai frumos bărbat pe care Felicity Faircloth îl văzuse – se uită cu atenţie, mijindu-şi ochii spre ea.

— Gata, zise Whit. Mesajul a fost primit. Rochia aurie a fost inspirată.

Fusese menită să-i atragă atenţia lui Ewan şi să-i trezească amintiri. Să îi aducă aminte de o promisiune făcută cu mult timp în urmă. Una pe care nu o respectase niciodată. Una pe care nu avea să o respecte niciodată.

Rochia aurie transmitea un mesaj – totul fără ca Felicity Faircloth să ştie – că Devil ajunsese la ea primul. Că în acest joc era în faţa fratelui său. Că el avea să câştige.

Marwick o privi mult timp, şi tot ce îşi dorea Devil să facă era să o răpească.

Fu salvat de acest impuls de un bărbat diferit, cel care îi atinsese încheietura mai devreme. Acesta făcu un semn către orchestră şi îi întinse mâna. O invitaţie la dans. Felicity îşi puse mâna pe a lui şi el o conduse pe ringul de dans, departe de Ewan.

Departe de Devil

— Eu plec, mârâi Whit.

— Du-te, atunci, zise el. Eu rămân.

— Cu ea?

— Da.

— Cu *el.*

După un moment lung de tăcere, Whit zise încet:

— Vânătoare plăcută atunci, şi îl lăsă pe Devil în întuneric, privind-o cum trecea de la un partener la altul, învârtindu-se prin sala de bal din nou şi din nou.

Privi cum zâmbea de la un partener la altul, catalogând în tăcere paşii greşiţi ai fiecăruia – o mână prea jos pe talia ei. O privire prea îndelungată la sânii ei. O şoaptă prea aproape de urechea ei.

În vreme ce privea reprezentaţia, pe Devil începu să-l deranjeze, simţind un dezgust clar faţă de bărbaţii care o puteau atinge, o puteau ţine în braţe, puteau dansa cu ea. Şi îşi imagină în tăcere cum îi pedepseşte aşa cum îl pedepsise pe Reggie. Izgonindu-i din preajma ei. Îşi imagină pentru o clipă ce s-ar întâmpla dacă ar putea face asta – dacă ar putea să-i izgonească unul după altul, până când singurul bărbat rămas ar fi el.

Un bărbat nedemn de ea, pentru că intenţiona să se folosească de ea ca să distrugă un alt bărbat, înainte de a o ruina şi pe ea.

Dar existase o vreme, cu zeci de ani în urmă, când cel din salon ar fi putut să fie Devil, îmbrăcat în haine elegante, privindu-şi logodnica, îmbrăcată în fir de aur, trăgând-o fericit în braţe şi dansând cu ea.

Existase o vreme când el ar fi putut să fie ducele. Când ar fi putut să îi ofere lui Felicity Faircloth viaţa la care visa ea.

Şi pentru o clipă efemeră, se întrebă ce ar fi putut să facă pentru a deschide acea uşă dacă ar fi ştiut că ea era de partea cealaltă.

Orice.

Din fericire, dansul se opri şi ea rămase singură la marginea sălii de bal, în spatele unei ferigi în ghiveci, păşind printr-o uşă deschisă spre noaptea de afară.

Noaptea unde el era stăpân.

Capitolul 11

Felicity îşi petrecuse mare parte din cei douăzeci şi şapte de ani ai ei în mijlocul aristocraţiei. Se născuse într-o familie cu privilegii imense, fiica unui marchiz bogat, sora unui conte şi mai bogat, verişoară a unor duci şi viconţi.

Societatea îi zâmbise, iar când debutase fusese întâmpinată imediat de cei mai puternici copii ai aristocraţiei. Femeile o invitau în saloanele lor de bârfit, bărbaţii se târau, se înclinau şi se băteau să ajungă la masa de băuturi pentru a-i aduce pahare de şampanie.

Nu fusese niciodată cea mai frumoasă de la bal, dar fusese aproape de frumoasa balului, ceea ce însemna că dansa la fiecare dans, că flirta cu domnii, că simţea un fel de milă vagă pentru cei care stăteau la marginea sălii de bal.

Şi nu îşi dăduse niciodată realmente seama cum era să fii în centrul sălii de bal pentru că mereu fusese acolo.

Asta până când fusese izgonită. Apoi, la fel ca un dependent de opium, tot ce voia era să se întoarcă.

Devil îi promisese această reîntoarcere şi cumva reuşise. De parcă avea puteri magice. De parcă chiar putea transforma imposibilul în posibil.

În seara acea sosise în rochia trimisă de el, care arăta ca şi cum ar fi fost făcută din fir de aur, fusese înconjurată instantaneu de chipuri zâmbitoare şi binevoitoare, unul mai politicos decât celălalt, fiecare dorind să-i spună ceva amabil. Să o facă să râdă. Şi toate pentru că minciuna ei nu fusese descoperită. În minţile lor ea era următoarea ducesă de Marwick, infinit mai valoroasă în noaptea asta decât fusese cu o săptămână în urmă – şi o primiseră cu braţele deschise.

Dar nu era o întoarcere atât de dulce cum şi-o imaginase Felicity.

Pentru că nu era cu nimic diferită de cum fusese în urmă cu o săptămână.

Şi acum, la jumătatea balului, după ce dansase de şase ori şi flirtase cu ceva efort, pentru că îi fusese greu să ştie când să râdă şi când un râs ar fi putut fi perceput ca o mare insultă, şi pentru că fusese îngrozită că ar fi putut să spună sau să facă ceva greşit şi să strice unica ei şansă de a-şi salva familia, Felicity Faircloth ştiu adevărul.

Să fie favorita aristocraţiei era ca un şemineu plin cu lemne lăsate în ploaie – plin de speranţă şi fără valoare. Toată Londra umbla după ea şi îi zâmbea prosteşte pentru că ducele nu negase logodna lor şi nu părea interesat să facă asta în acea seară. Londra părea să o fi redescoperit pe Felicity Faircloth, simpla fată bătrână şi retrasă, îi schimbaseră numele în fascinantă, logodită şi sociabilă.

Ceea ce ea, desigur, nu era. Astăzi nu era mai diferită de cum fusese în urmă cu o lună, doar că astăzi urma să se mărite cu un duce. Asta se presupunea.

Şi revenirea ei în societate datorită acestei logodne – nu era nici pe de parte atât de satisfăcătoare precum sperase.

Fugind de îmbulzeală, Felicity se ascunse după un o ferigă în ghiveci, lângă o uşă din fericire deschisă. Tot ce îşi dorea să facă era să păşească peste prag şi să fugă în întuneric, să se ascundă până când era momentul să plece.

Dar nu putea să facă asta, pentru că mai avea trei dansuri promise.

Trei dansuri, şi niciunul cu ducele de Marwick, care se presupunea că era logodnicul ei. Măcar nu negase logodna şi îi trimisese un bilet tatălui ei anunţându-l că în curând urma să vină să discute detaliile iminentei nunţi. Acest lucru o făcuse pe mama ei să jubileze şi pe Arthur să zâmbească din nou. Până şi tatăl lui Felicity îşi mărâise mulţumirea la turnura evenimentelor, şi marchizul de Bumble rareori avea timp pentru treburi domestice, darămite să-şi şi mai exprime mulţumirea pentru ele.

Nimeni nu păruse îngrijorat de faptul că ducele nu venise la uşa lui Felicity deloc.

— Cu siguranţă, va apărea la un moment dat, răspunsese mama ei când Felicity sublimase cât de ciudat evoluaseră lucrurile şi cât de invizibil era aşa-zisul ei logodnic. Poate că este pur şi simplu ocupat.

Felicity credea mai degrabă că un bărbat care avea timp să corespondeze despre o logodnă, ar găsi timpul să-şi pună în mişcare ideea, dar asta părea irelevant.

Pe lângă toate astea, Devil îi promisese că rochia pe care o va purta îl va ademeni pe duce, i-l va scoate în cale şi o va ajuta să îl cucerească, dar până acum nu fusese nici urmă de triumf. Oare plecase din Londra? Şi dacă era aşa, ce-ar trebui să facă Felicity – să continue aşa şi să mintă pe toată lumea?

La un moment dat, ducele de Marwick îşi va da seama că ei, de fapt, nu erau logodiţi. Şi nicio rochie – trimisă de Devil sau de altcineva – nu era suficient de magică să o protejeze de adevăr odată ce avea să trebuiască să se uite la însuşi ducele de Marwick.

Nici măcar rochia *asta*, care părea mai magică decât îşi putuse ea imagina vreodată.

Era perfectă.

Era un mister cum reuşise – dar îi promisese o rochie care se va potrivi perfect şi sosise una în acea dimineaţă, de parcă ar fi fost cusută de fiinţe magice. Fusese de fapt cusută de Madame Herbert, cea mai cunoscută modistă a Londrei, deşi Felicity nu mai fusese la croitoreasă de luni bune – din cauza, îşi dădu ea seama acum, sărăcirii familiei sale, dar şi din cauza lipsei de interes pentru rochii, acum când nu mai era bine-venită în centrul acestei lumi.

Cu toate astea, se părea că Herbert ştia ce fel de rochie avea să trezească interesul. Şi Felicity trebuia să admită că era clar o rochie interesantă. Chiar dacă sprâncenele lui Arthur nu s-ar fi arcuit când ea îşi făcuse apariţia în rochie, Felicity ştiuse de îndată ce deschisese marea cutie albă care avea pe ea un H auriu în relief că avea să fie cea mai frumoasă rochie pe care o purtase vreodată.

Dar nu fusese doar rochia. Erau acolo şi pantofi,

ciorapi, mănuşi şi lenjerie intimă – roşi când îşi aduse aminte, fiecare piesă avea panglici de un roz aşa de vibrant că părea scandalos.

„Îmi place rozul”, îi spusese ea mai devreme în timpul săptămânii.

Se simţea păcătoasă să poarte acea uimitoare lenjerie intimă din mătase şi satin, ştiind că vine de la el. Aproape la fel de păcătoasă cum se simţea să poarte rochia, pentru că nu se putuse abţine să nu se gândească să o poarte mai degrabă pentru bărbatul care o trimisese, decât pentru bărbaţii care o văzuseră în seara aceea.

Lăsase uşa balconului deschisă toată ziua, gândindu-se că poate el avea să se strecoare din nou. Că poate îşi dorea să o vadă îmbrăcată în rochie. Că poate îşi dorea să vadă ce drăguţa era în ea.

Dar el nu venise.

O sărutase în întuneric, oferindu-i gustul ticăloşiei şi al păcatului, ispitind-o cu puterea lui, promisese că avea să o vadă peste trei nopţi şi apoi… o abandonase.

Nu era ca şi cum un bărbat care locuia în Covent Garden şi purta un baston cu şiş fusese invitat la un bal găzduit de unul dintre cele mai vechi titluri din Anglia. Chiar dacă Felicity îşi dorea asta.

— Nu a venit bastardul, şopti pentru sine şi pentru întunericul de cerneală de dincolo.

— Aşa un limbaj, Felicity Faircloth.

Inima începu să îi bată mai tare când se întoarse spre el.

— Eşti un diavol adevărat? Te-am invocat cu gândurile mele?

Pe buzele lui apăru un zâmbet strâmb.

— Te-ai gândit la mine?

Ea rămase cu gura căscată. Dacă admitea, însemna că băuse prea multă şampanie.

— Nu.

Zâmbetul deveni un rânjet de lup şi el se retrase în umbre.

— Mincinoaso. Te-am auzit, vorbăreaţa mea. Te-am

auzit cum mă blestemai că nu am venit. Eram aşteptam în camerele tale?

Ea roşi. Recunoscătoare că era întuneric.

— Bineînţeles că nu. Acum îmi ţin uşile încuiate.

— Păcat atunci că nu ştiu pe cineva care să spargă încuietori. Ea tuşi, iar el râse încet, întunecat şi delicios. Vino în întuneric, Felicity, ca nu cumva să fii prinsă ţopăind cu duşmanul.

Sprâncenele ei se uniră, dar îl urmă oricum.

— Tu eşti duşmanul?

El dădu colţul, unde lumina de la sala de bal lăsa loc întunericului.

— Doar pentru toţi din Mayfair.

Ea se apropie mai mult de umbra lui, dorindu-şi să îi poată vedea chipul.

— De ce?

— Sunt tot ceea ce ei se tem, zise el încet şi sumbru. Toată lumea are un păcat şi talentul meu este să îl ştiu. Le citesc pe oameni.

— Care este al meu? şopti ea, cu inima bubuind, deopotrivă dornică să-i audă răspunsul şi îngrozită de acest răspuns.

El clătină din cap.

— În seara asta, Felicity Faircloth, eşti prea înflăcărată pentru păcat. Ai ars totul. Ea zâmbi, cuvintele lăsând-o fără aer. Aşa că, spune-mi: Ai revenit în rândul aristocraţiei?

Ea îşi deschise braţele larg.

— Nu mai sunt floarea retrasă la perete.

— Păcat, zise el.

— Nimeni nu vrea să fie o floare retrasă precum micşuneaua galbenă, zise ea.

— Mereu am crezut că micşuneaua galbenă e cea mai bună în seră, răspunse el. Dar spune-mi, orhideea mea, ce molii ai ademenit?

Ea îşi încreţi nasul.

— Amesteci metafore.

— Ai grijă, trecutul tău de floare retrasă îşi face apariţia. Nicio favorită a *aristocraţiei* nu ar visa să critice

gramatica unui bărbat.

— Nicio favorită a *aristocraţiei* nu ar visa să se întâlnească pe ascuns cu un bărbat ca tine.

Buzele lui se strânseră într-o linie fermă şi pentru o clipă ea simţi împunsătura regretului faţă de vorbele spuse înainte ca el să se sprijine de zidul casei.

— Spune-mi despre incidentul din dormitor.

Ea rămase nemişcată. Nu ar fi trebuit să fie o surpriză faptul că ştia despre asta – toată lumea ştia. Dar nu ştia despre celelalte scandaluri din viaţa ei, deci de ce ar fi trebuit să ştie despre acesta?

„De ce trebuia să ştie despre acesta?” înghiţi în sec.

— Ce incident?

— Cel care te-a transformat într-o femeie cu o eligibilitate îndoielnică.

Ea tresări auzind descrierea.

— De unde ştii despre asta?

— Vei descoperi, milady, că sunt puţine lucruri pe care nu le ştiu.

Ea oftă.

— Nu este nimic de spus. A fost un bal. Şi din greşeală, eu am ajuns în dormitorul unui bărbat.

— Din greşeală.

— În mare parte, se eschivă ea.

El o privi un moment mai lung, apoi o întrebă:

— Te-a atins?

Întrebarea o surprinse.

— Nu… el… de fapt, a fost chiar revoltat să mă găsească acolo, lucru pentru care bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare. Pentru că dacă nu ar fi fost revoltat, eu aş fi putut să… Se opri şi încercă din nou: Nu sunt cea mai mare frumuseţe a lumii şi să adaug şi…

Se opri.

— Ce?

— Nimic.

— Nu cred că *asta* este adevărat.

Ea oftă.

— Am plâns.

O bătaie.

— În dormitorul unui străin.

— Putem să încheiem subiectul ăsta?

— Nu. Spune-mi de ce plângeai.

În vocea lui era ceva ce nu observase înainte.

— Aş prefera să nu spun.

— Trebuie să îţi reamintesc că îmi eşti datoare pentru rochia aia frumoasă, Felicity Faircloth?

— Trăiam cu impresia că rochia face parte din înţelegerea iniţială.

— Nu şi dacă nu-mi spui de ce plângeai.

Era un bărbat enervant.

— Aş prefera să nu îţi spun pentru că este o prostie.

— Nu mă deranjează prostiile.

Ea nu se putu abţine să nu râdă.

— Mă scuzi, dar pari genul de persoană căreia îi pasă de prostii *excesiv de mult.*

— Spune-mi.

— Făceam… parte dintr-un grup. Aveam prieteni.

— Viperele de acum câteva seri?

Ea ridică din umeri.

— Credeam că îmi sunt prieteni.

— Nu erau.

— Da, bine, nu erai acolo să-mi spui asta, aşa că… Se opri. Oricum, de asta eram… într-o stare. Eram inseparabili. Şi apoi… Făcu o pauză, rezistând nodului de emoţie care i se punea de fiecare dată când se gândea la acel moment, când fusese favorita societăţii şi lumea părea să-i fie la picioare. Dintr-odată… nu mai eram. Ei continuau să fie strălucitori şi se iubeau unul pe celălalt. Dar nu mă mai iubeau pe mine. Şi nu ştiam de ce.

El o privi o vreme îndelungată.

— Prietenia nu este mereu ceea ce credem noi. Dacă nu suntem atenţi, deseori devine ce doresc ceilalţi.

Ea îl privi.

— Tu nu pari genul de bărbat care pierde prieteni.

El ridică o sprânceană.

— Cred că vrei să spui că nu par genul de bărbat care

să aibă prieteni.

— Ai?

— Am un frate şi o soră.

— Mi-ar plăcea să fiu prietena ta.

Mărturisirea îi şocă pe amândoi şi ea îşi dori să o poată retrage. Şi mai mult când el îi răspunse:

— Pentru tine nu sunt niciun fel de prieten, Felicity Faircloth. Nu greşea, dar tot ustura. Să-ţi spun eu de ce te-au părăsit aşa-zişii tăi prieteni?

— Tu de unde ai putea şti?

— Pentru că sunt un om umblat prin lume şi ştiu cum se petrec lucrurile.

Ea îl credea.

— De ce?

— Te-au părăsit pentru că nu le mai erai utilă. Ai încetat să mai râzi la glumele lor stupide. Sau ai încetat să te mai hlizeşti după rochiile lor decolorate. Sau ai încetat să le mai încurajezi cruzimea îndreptată spre toţi ceilalţi. Orice a fost, ai făcut ceva care le-a dat de înţeles că nu mai erai interesată să le lingi cizmele. Şi nimic nu înfurie mai mult pe bârfitorii ca ăia patru decât pierderea unui linguşitor.

Ea detestă raţionamentul lui, chiar dacă ştia că era corect. Dar el continuă:

— Fiecare bărbat şi femeie din sala asta de bal este un parazit, inclusiv Faulk, Natasha Corkwood şi Lord şi Lady Hagin. Şi îţi este mai bine fără ei, frumoasa mea flacără.

La aceste cuvinte, se uită înapoi în sala de bal, privind mulţimea de petrecăreţi care discutau şi bârfeau şi dansau şi râdeau. Erau oamenii ei, nu? Era lumea ei, nu? Şi chiar dacă avusese acelaşi gând mai devreme, dar nu în aşa de multe cuvinte, ar trebui să îşi apere lumea de acest bărbat – de acest străin, credea ea.

— Nu toţi aristocraţii sunt paraziţi.

— Nu?

— Eu nu sunt.

El se desprinse de zid, ridicându-se cât era de înalt, iar ea îşi înclină faţa în sus pentru a-l privi în ochi.

— Nu. Tu eşti doar atât de disperată să faci iarăşi

parte din lumea asta, încât eşti dispusă să faci un pact cu însuşi Diavolul.

„Şi dacă mă răzgândesc?”

Rezistă acestui gând.

— Trebuie să îmi salvez familia, şopti ea, cu obrajii arzând. „Nu am de ales”.

— Ah, da. Loialitatea faţă de familie. Este admirabil, dar mi se pare că ar fi trebuit să îţi spună în ce situaţie se află înainte de a te arunca la lupii care caută să se însoare.

În acel moment îl urî puţin. Îl urî pentru că rostea cuvintele pe care ea abia îndrăznea să le gândească.

— Nu voi fi o soţie rea.

— N-am spus niciodată că vei fi.

— Mă voi ocupa de casă şi îi voi oferi moştenitori.

Privirea lui o întâlni pe a ei, fierbinte şi concentrată în întuneric.

— Asta este visul atunci? Să fii mama viitorului duce de Marwick?

Felicity analiză întrebarea o vreme.

— Nu am avut niciodată aspiraţia de a fi mama unui duce, dar îmi plac copiii, da. Cred că aş fi o mamă bună.

— Ai fi. El îşi întoarse privirea. Îşi drese vocea: Dar ăsta nu este singurul vis, nu-i aşa?

Ea ezită, întrebarea se învârtea în jurul lor. Secretele pe care părea că le înţelege. Dorinţa de a fi acceptată de acei oameni. De a avea un loc printre ei.

— Nu mai vreau să fiu singură.

El încuviinţă din cap.

— Şi mai ce?

— Vreau să fiu dorită.

Când ieşi la iveală, adevărul duru, lăsând o suferinţă în gâtul ei.

— De asta ai minţit la început.

— Şi de asta am fost de acord cu înţelegerea noastră, zise ea încet. Vreau totul. Ţi-am spus. Cu mult mai mult decât pot avea.

— Eşti mai valoroasă decât ei toţi adunaţi la un loc, zise el. Dar nu este suficient să auzi asta de la mine, nu-i

aşa?

După căldura care se împrăştie prin ea la cuvintele lui, se părea că era mai mult decât ştia el. Şi totuşi, nu era suficient.

— Nu ştii cum era. Cum este.

O privi o vreme.

— De fapt, milady, ştiu exact cum este să pierzi oamenii pe care crezi că te poţi baza. Să fii trădat de ei.

Ea reflectă asupra cuvintelor lui şi asupra a ceea ce ştia despre viaţa acestui bărbat străin şi nelegiuit – genul de viaţă unde trădarea s-ar putea afla după fiecare colţ. Încuviinţă din cap.

— Nu contează, nu-i aşa? Niciunul dintre bărbaţii cu care am dansat nu ţine la mine; nu există niciun motiv să cred că ducele o va face.

— Părea să le pese de tine când s-au îngrămădit în jurul tău să îţi ţină evantaiul din cine ştie ce motiv.

Ea se întinse după obiectul în chestiune, deschizându-l ca să arate numele scrise pe fiecare băţ de pin.

— Ordinea la dansuri. Şi le pasă de mine doar pentru că ei cred că voi fi…

— Mai ai un dans neluat.

Evantaiul era la el în mână, iar ea era legată de el.

Rămase fără aer când Devil trase, de elf şi pe ea cu un pas mai aproape.

— Eu… eu mă gândeam să las unul pentru logodnicul meu fictiv. Făcu o pauză. Nu este chiar aşa de fictiv dacă citeşti corespondenţa tatălui meu. Cum ai reuşit?

— Magie, răspunse el, cu cicatricea de pe chip albă în umbră. După cum am promis. Ea începu să îl preseze pentru un răspuns mai bun, dar el continuă, refuzând să o lase să vorbească. O să îţi ceară dansul ăla destul de curând.

Atenţia ei zăbovi pe acel spaţiu gol de pe evantai, la felul cum părea să strige lumii cât de falsă era. Preţ de un singur moment nebunesc se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi cerut Devil acel dans. Se întrebă dacă şi-ar scrie numele blasfemator cu creion negru.

Ce s-ar întâmpla dacă ar păşi în sala de bal cu ea, dacă ar lua-o în braţe şi ar dansa cu ea? Desigur, un bărbat ca Devil nu ştia să danseze precum cei din aristocraţie. Putea doar să privească din umbre.

Gândul o inspiră.

— Stai. M-ai urmărit toată seara?

— Nu.

Fu rândul ei să spună:

— Mincinosule!

El ezită, şi ea ar fi dat orice ca să-i vadă fata.

— Trebuia să mă asigur că porţi rochia.

— Normal că port rochia, zise ea. Este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată. Aş vrea să o pot purta în fiecare zi. Deşi tot nu înţeleg cum ai reuşit să faci rost de ea. Madame Herbert are nevoie de săptămâni ca să facă o rochie. Mai mult.

— Herbert, ca majoritatea oamenilor de afaceri, este dispusă să muncească mai repede pentru un preţ mai mare. Făcu o pauză. Asta, şi se pare că te place.

Felicity se înduioşă auzind cuvintele.

— Mi-a făcut trusoul de nuntă. Sau, mai degrabă, toate hainele care le-am luat cu mine vara trecută ca să-mi câştig un soţ. Făcu o pauză. Ca să mă pierd, bănuiesc.

O bătaie, apoi:

— Ei bine, fără ele nu ai fi avut rochia asta. Şi asta ar fi cu adevărat o crimă.

Roşi la cuvinte – cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva.

— Mulţumesc.

— Ducele nu şi-a putut lua ochii de la tine, răspunse el.

Ea rămase cu gura deschisă şi privi peste umăr.

— M-a văzut?

— Da.

— Şi acum?

— Acum vine după tine, zise el.

Ea înghiţi în sec auzind promisiunea pe care o aduceau cuvintele. Imaginea pe care o invocau, a unui

bărbat diferit care venea după ea. Niciun fel de duce.

— De unde ştii?

— Pentru că nu va putea rezista felului cum arăţi în rochia asta.

Inima ei bătu puternic.

— Şi cum arăt?

Întrebarea o surprinse prin indecenţa ei şi aproape că şi-o retrase. Ar fi putut să facă asta dacă el nu îi răspundea:

— Cauţi complimente, milady?

Ea îşi plecă uşor capul la întrebarea blândă.

— Poate.

— Arăţi cum ar trebui, Felicity Faircloth – cea mai frumoasă dintre toate.

Obrajii îi luară foc.

— Mulţumesc. „Pentru că spui asta”. Pentru rochie. Ezită. Şi… pentru celelalte lucruri.

El se mişcă în întuneric şi ea fu perfect conştientă de acest loc secret – aşa de aproape de toată lumea şi cumva doar pentru ei doi. Nu ştia ce mai putea să spună după ce mulţumise unui străin pentru lenjeria intimă.

— Scuzele mele. Sunt sigură că nu ar trebui să discutăm despre… acelea.

— Să nu-ţi ceri niciodată scuze pentru că discuţi despre acele lucruri. Încă un moment de tăcere, apoi el spuse pe un ton moale şi jucăuş: Sunt roz?

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu cred că ar trebui să îţi spun asta.

Lui nu părea să-i pese.

— Îţi place rozul.

Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de recunoscătoare umbrelor.

— Aşa e.

— Şi deci? Sunt roz?

— Da. Abia se auzi şoptind cuvântul.

— Bun.

Cuvântul ieşi cu un mârâit şi ea se întrebă dacă şi el era la fel de tulburat de conversaţie cum era ea.

Se întrebă dacă el se gândise la ea purtând hainele

trimise de el măcar jumătate din cât se gândise ea la a le purta pentru el. La el sărutând-o în aceste haine.

— Bărbaţilor pare să le placă linia, zise ea în vreme ce degetele ei acoperite cu satin alergau de-a lungul marginii de sus a rochiei, chiar dacă ştia că nu ar fi trebuit să atragă atenţia spre acel loc. Chiar dacă voia ca el să observe. Ce îi făcea acest bărbat? *Magie*. Mama a zis că este… nereuşită.

„Indecentă” fusese cuvântul folosit de marchiza de Bumble, înainte de a insista ca Felicity să aducă o pelerină *imediat*

— Mama ta este mult prea bătrână şi mult prea femeie ca să poată judeca succesul sau eşecul unei rochii. Cum i-ai explicat primirea rochiei?

— Am minţit, mărturisi ea, simţindu-se de parcă era un lucru ce trebuia spus în şoaptă. Am spus că este un cadou de la cunoştinţa mea Sesily. Este destul de scandaloasă.

— Sesily Talbot?

— O cunoşti?

Normal că o cunoştea. Era un individ cu sânge fierbinte, şi Sesily era tot ceea ce visa un bărbat. Lui Felicity nu-i plăcu junghiul de gelozie care o năpădi.

— Vrabia Cântătoare este la două străzi de birourile mele. Este proprietatea unei cunoştinţe de a ei.

— Oh!

Se simţi uşurată. Nu o cunoştea pe Sesily. Cel puţin nu în sensul biblic.

Nu că ar conta pe cine cunoştea în sens biblic.

Lui Felicity nu îi păsa.

Clar. Nu avea nicio legătură cu ea.

— Oricum, zise ea, rochia este frumoasă. Şi niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de aproape de a fi frumoasă cum mă simt când o port.

Mărturisirea era onestă şi uşor de făcut pentru că o spusese către silueta lui.

— Să-ţi spun ceva, Felicity Faircloth? zise el blând, făcând un pas către ea. Cuvintele se înfăşurară în jurul lor, provocându-i durere lui Felicity. Să îţi dau un sfat care te va

ajuta să îţi ispiteşti molia?

„Te va ispiti pe tine?”

Se abţinu să întrebe. Nu voia să îl ispitească. Întunericul o zăpăcea. Şi oricare ar fi fost răspunsul lui... acolo exista pericol.

— Cred că ar trebui să plec, zise ea întorcându-se. Mama...

— Stai, zise el brusc.

Şi atunci o atinse. Mâna lui veni spre a ei şi ea ar & dat orice ca mănuşa ei aurie să dispară. Măcar o dată doar să-i simtă atingerea.

Felicity se întoarse, iar el veni în lumină, asigurându-se să nu fie observaţi. Acum îi putea vedea chipul, concentrarea de pe el, cicatricea de-a lungul obrazului, privirea lui de chihlimbar, neagră în întuneric, căutând-o pe a ei înainte de a-şi ridica mâna spre faţa ei, plimbându-şi-o de-a lungul maxilarului ei, peste obraz. Inelul lui de argint era rece în contrast cu pielea lui caldă.

„Mai mult”, ar fi vrut ea să spună. „Nu te opri”.

Era aşa de aproape, ochii lui se plimbau pe chipul ei, sorbindu-i micile defecte, descoperindu-i secretele.

— Eşti frumoasă, Felicity Faircloth, şopti, iar ea simţi respiraţia cuvintelor pe buzele ei.

Amintirea sărutului lor de pe străzile din Covent Garden se răzvrătea în ea, împreună cu dureroasa frustrare pe care el i-o lăsase în acea seară. Felul cum visase că el va repeta sărutul. Era aşa de aproape – dacă s-ar & ridicat pe vârfuri, poate că el ar fi făcut-o.

Înainte ca ea să apuce să facă asta, el îi dădu drumul, lăsând-o să dorească sărutul. Să-l dorească pe el.

— Nu, zise ea simţind ruşinea fierbinte când exclamă cuvântul.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Dar nu voia să o sărute din nou?

Se părea că nu. El făcu un pas în spate, enervant bărbat.

— Ducele tău te va găsi în seara asta, milady.

Ea izbucni iritată:

— Nu este ducele meu, pufni ea. De fapt, cred că mai degrabă este al tău.

El o privi o vreme înainte de a spune blând:

— Poţi să îi cucereşti pe toţi. Pe oricare din ei. Molia aristocrată pe care o alegi. Şi ţi-ai ales ducele din momentul în care ai spus că este al tău. În seara asta, când va fi atras de tine, vei începe să-l cucereşti.

„Şi dacă nu-l vreau?

Dacă nu vreau nicio molie aristocrată?

Dacă vreau o molie care nu este nici măcar aproape de Mayfair?” Nu rosti cuvintele cu voce tare, zise în schimb:

— Cum îl voi cuceri?

El nu ezită:

— Exact aşa cum eşti. Era o prostie. Dar lui nu părea să îi pese. Noapte bună, milady.

Şi atunci se mişcă, revenind în umbre, unde îi era locul. Ea îl urmă până în capătul treptelor din piatră care duceau spre grădinile de dincolo de casă.

— Stai! strigă ea, căutând ceva care să-l facă să revină. Ai promis că mă ajuţi! Ai promis magie, Devil.

El se întoarse la baza scărilor, dinţii albi strălucind în umbre.

— O ai deja, milady.

— Nu am magie. Am o rochie frumoasă. În rest sunt absolut la fel. Ai trimis un porc la modistă. Este o pălărie minunată, dar porcul e tot porc.

El chicoti în întuneric şi ea se enervă că nu vedea zâmbetul care venea odată cu sunetul. Nu zâmbea destul.

— Nu eşti un porc, Felicity Faircloth.

Şi cu asta dispăru, iar ea se duse la balustradă, punându-şi mâinile pe piatra rece pentru a privi grădinile, nervoasă şi frustrată şi întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă l-ar urmări. Îşi dorea să îl urmeze. Ştiind că nu putea. Îşi aşternuse patul şi dacă voia ca ea sau familia ei să aibă şansa de a supravieţui, trebuia să se întindă în el. Ca un porc cu pălărie sau fără.

— La dracu’, Devil, şopti ea în întuneric, fără să-l poată vedea, dar ştiind cumva că el era acolo. Cum?

— Când te întreabă, spune-i adevărul.

— Asta este cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată.

El nu îi răspunse. O făcuse să fie văzută de întreaga Londră, îi promisese partida anului şi o lăsase singură cu un sfat îngrozitor şi fără să se ţină de promisiune. De parcă ea era flacără pe care el o asigurase că va fi.

Doar că nu era.

— Asta e cea mai mare greşeală făcută vreodată. În istorie, vorbi ea către ea şi către noapte. Este la fel ca acceptarea Calului Troian în dar.

— Ţii o prelegere despre mitologia greacă?

Se întoarse şi îl zări pe ducele de Marwick stând la nici trei paşi de ea.

Capitolul 12

Pentru că nu era absolut sigură ce ar trebui să-i spună unui bărbat despre care declarase că era logodnicul ei, Felicity se mulţumi cu:

— Bună.

Tresări când rosti cuvântul care nu era deloc magic.

Privirea lui se abătu spre grădinile întunecate unde dispăruse Devil, apoi reveni la ea.

— Bună.

Ea clipi.

— Bună.

Oh, da, lucrurile mergeau chiar bine. Era toată o flacără. Sfinte Dumnezeule! Era doar o chestiune de timp înainte ca el să fugă înapoi în sala de bal, să oprească orchestra şi să o denunţe public.

Dar ducele nu fugi. Făcu în schimb un pas către ea şi ea se lipi de balustrada din piatră. El se opri.

— Întrerup ceva?

— Nu! zise ea prea vehement. Deloc. Eu eram doar… aici… respirând. Sprâncenele lui se ridicară la auzul

cuvintelor şi ea clătină din cap. Respir aer. Iau aer. Vreau să zic. Este destul de cald în sala de bal, nu credeţi? Îşi făcu vânt cu mâna la gât. Foarte cald. Îşi drese vocea: Zăpuşeală.

Privirea lui alunecă spre talia ei.

— Aţi fost prevăzătoare să aduceţi ceva pentru a combate asta.

Ea privi în jos la evantaiul din lemn care îi atârna de încheietură.

— Oh! Îl deschise şi îşi făcu vânt ca o nebună. Da, desigur. Bine. Sunt foarte prevăzătoare.

„Nu mai vorbi, Felicity”.

Sprâncenele lui se ridicară din nou.

— Da?

Sprâncenele ei se apropiară.

— Da.

— Întreb doar pentru că mi se pare că cineva care nu ştie de această calitate specială s-ar putea să creadă că sunteţi chiar opusul unui om prevăzător.

Ea reuşi să nu rămână cu gura căscată.

— Cum adică?

Nu îi răspunse imediat, venind în schimb aproape de ea la balustrada balconului, întorcându-se cu spatele la grădini, încrucişându-şi braţele la piept şi privind petrecăreţi din sala de bal frumos luminată. Lumina îi făcea părul blond să sclipească precum aurul în vreme ce făcea ca unghiurile feţei sale să pare mai dure – pomeţi înalţi şi maxilar puternic; ceva din el îl făcea să pară familiar, deşi nu îşi dădea seama ce. După o tăcere îndelungată, spuse:

— Cineva ar putea susţine că este lipsă de previziune să spuneţi lumii că sunteţi logodită cu un duce pe care nu l-aţi cunoscut niciodată.

Şi aşa adevărul acţiunii ei se afla între ei. Felicity nu se simţi ruşinată sau jenată aşa cum îşi imaginase că va fi. În schimb, se simţi foarte uşurată. Ceva apropiat de putere – cam cum se simţea când descuia un lacăt, de parcă trecutul era în urma ei şi orice se putea întâmpla.

Ceea ce, desigur, era un fel de nebunie, pentru că

acest bărbat avea soarta ei şi a familiei sale în mâinile lui şi viitorul pe care el îl împărţea putea să fie chiar periculos. Cu toate astea, nebunia părea să fie stăpână.

— De ce aţi confirmat asta?

— De ce aţi spus asta?

— Eram furioasă, zise ea încet. Ridică din umeri. Ştiu că nu este o scuză bună… dar asta e.

— E o scuză onestă, zise el, revenind cu atenţia la sala de bal. Şi eu am fost furios.

— Furia dumneavoastră a dus la o logodnă tacită cu o persoană pe care nu aţi cunoscut-o niciodată?

El o privi şi era ca şi cum o vedea pentru prima dată.

— Îmi aduceţi aminte de cineva.

Schimbarea de subiect era evidentă.

— Eu… da?

— Ea ar fi adorat rochia asta; cândva îi promisesem să o port în haine din fir de aur.

— V-aţi ţinut promisiunea?

Buzele lui se strânseră într-o linie dreaptă şi rece.

— Nu.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Clătină din cap, de parcă voia să scape de o amintire. Nu mai este acum. Iar eu mi-am dat seama că am nevoie de un moştenitor pentru…

Felicity nu-şi putu reţine micul hohot de râs surprins.

— Zic că aţi venit în locul potrivit, Excelenţă, pentru că nimic nu-i place Londrei mai mult decât un duce aflat exact în situaţia neplăcută în care sunteţi.

El o privi direct în ochi şi acea stranie familiaritate reveni.

— Dacă trebuie să ne logodim, e nevoie să înţelegeţi care îmi este scopul.

— Trebuie? Să ne logodim?

— Nu trebuie? Nu aţi luat această decizie în urmă cu cinci nopţi în casa mea?

— Ei bine, nu i-aş spune chiar o decizie, zise ea încet.

— Cum i-aţi spune?

Întrebarea nu i se păru relevantă, aşa că Felicity dori

să ştie:

— Cum v-a convins?

El se uită la ea.

— Cine?

— După cum am spus, aţi fi putut nega şi aţi fi putut alege o altă fată fără ezitare. Cu ce v-a ameninţat ca să mă alegeţi pe mine?

Nu credea că Devil era genul de bărbat care ameninţa că face rău fizic, dar bănuia că nu îl cunoştea prea bine şi că el se căţărase pe spalierul ei şi îi intrase în dormitor neinvitat, deci poate avea mai puţină conştiinţă decât credea ea.

— Ce vă face să credeţi că a trebuit să fiu ameninţat?

Ducele era clar un actor excelent. Felicity aproape crezu că Devil nu-l convinsese să se însoare cu ea. Aproape.

Apoi el spuse:

— V-am acceptat propunerea, nu?

— Dar de ce? Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Ne-am întâlnit cu câteva minute în urmă.

Ea clipi.

— Sunteţi nebun?

Era o întrebare onestă.

— Dumneavoastră sunteţi? o contră el.

Felicity bănuia că era corect.

— Nu.

El ridică din umeri.

— Deci, atunci probabil că nici eu nu sunt.

— Nu mă cunoaşteţi.

El o privi.

— Aţi rămâne surprinsă de câte ştiu despre dumneavoastră, Felicity Faircloth.

Se simţi copleşită de nelinişte auzind cum îi spusese numele, aşa cum făcea şi alt bărbat. „Cea mai frumoasă dintre toate”.

— Sunt convinsă că da, Excelenţă, la fel cum sunt surprinsă şi că ştiaţi că exist.

— Ca să fiu sincer, nu ştiam până târziu în noaptea

propriului meu bal, când şase doamne din înalta societate – apropo, de niciuna din ele nu ştiam că există – m-au încolţit în drum spre toaletă pentru a confirma logodna cu – cum v-au spus – biata Felicity Faircloth. Mi s-a părut că voiau să fie sigure că ştiu ce fel de vacă cumpăram.

— Porc, îl corectă ea, regretând imediat cuvintele.

El o privi.

— Nu sunt sigur că asta este mai flatant, dar dacă preferaţi. Înainte ca ea să îi spună că nu era încântată de niciuna dintre descrieri, el continuă: Ideea este că abia am scăpat de cârdul de gâşte şi apoi de bal – ar trebui să vă mulţumesc.

Ea clipi.

— Ar trebui?

— Da. Vedeţi, nu mai am nevoie de baluri, pentru că altcineva a făcut munca în locul meu.

— Şi ce muncă adică?

— Munca de a găsi o soţie.

— Şi un moştenitor, zise ea.

El ridică din umeri.

— Exact.

— Şi aţi crezut că o nebună care v-a declarat logodnicul ei este o alegere bună pentru mama viitorilor voştri copii?

El nu zâmbi.

— Mulţi ar spune că o nebună este cea mai potrivită partidă pentru mine.

Ea încuviinţă.

— Sunteţi un nebun atunci?

El o privi o vreme, până când ea crezu că nu avea să mai vorbească din nou. Şi atunci spuse:

— Iată ce cred eu despre dumneavoastră, Felicity cea Terminată. Ştiu că eraţi cândva o opţiune perfect viabilă pentru căsătorie – fiica unui marchiz, sora unui conte. Ştiu că ceva s-a întâmplat de aţi ajuns în dormitorul unui bărbat cu care nu eraţi căsătorită şi care a refuzat să se însoare cu dumneavoastră…

— Nu e cum… simţi ea că trebuia să explice.

— Nu mă interesează, zise, şi ea îl crezu. Ideea este că după aceea aţi devenit tot mai curioasă, o ciudăţenie la marginile sălilor de bal. Şi apoi tatăl şi fratele dumneavoastră au pierdut o avere şi aţi devenit singura lor speranţă. Fără să ştiţi, v-au răpit libertatea şi v-au trimis – am nimerit-o aici – într-o competiţie pentru mâna unui duce însurat?

— Da, zise ea cu obrajii roşii.

— Pare subiectul unui roman ridicol de dragoste.

— Nu a fost ridicol. Şi a fost foarte romantic pentru femeia deja măritată cu ducele.

— Hmm, zise el. Deci, am dreptate? O fată bătrână, respinsă şi săracă?

Felicity cam detesta să fie redusă la trei cuvinte neonorante.

— Da. Aveţi. Excepţie face partea în care am declarat că sunt logodită cu un duce pe care nu l-am cunoscut niciodată.

— Ah. Da. Aproape că uitasem de asta.

Cuvintele nu erau seci. Erau oneste. De parcă chiar uitase de ce conversau.

Ar putea fi nebun.

Felicity insistă.

— Îmi pare rău, Excelenţă, dar pentru ce motiv dumneavoastră – un duce tânăr, chipeş, cu un trecut curat – aţi alege să vă logodiţi cu *mine?*

— Încercaţi să mă convingeţi să *nu* rămânem logodiţi?

Încerca asta?

Normal că nu. Până la urmă era un duce tânăr, chipeş şi cu un trecut curat, nu-i aşa? Ea minţise că era logodnicul ei, aruncându-se pe ea însăşi şi familia ei în ruina socială şi financiară sigură, şi acum el era aici, oferindu-se să o salveze.

„Ţi-am promis imposibilul, nu?”

Pentru un moment straniu şi iraţional, lui Felicity i se păru că nu ducele era cel care îi oferea salvarea – ci Devil, cu ofertele lui scandaloase şi înţelegerile lui nebuneşti şi faptele lui nelegiuite.

O molie ducală, direct în flacăra ei.

Şi aici era.

Magie.

— Dar… de ce?

El îşi întoarse privirea, revenind la grădinile întunecate, căutând cu privirea, aşa cum şi ea căutase înainte ca el să apară.

— Cum i se spune? Căsătorie de convenienţă?

Cuvintele se aşezară între ei, simple şi nesatisfăcătoare. Desigur, oferta unei căsătorii de convenienţă ar fi trebuit să o bucure foarte mult pe Felicity. Însemna că salva reputaţia familiei şi pe a ei. Însemna bani în cuferele tatălui său, restaurarea proprietăţii, protecţia numelui.

Şi toate astea erau înainte ca ea să devină o ducesă, puternică, acceptată din nou în sălile strălucitoare şi luminoase de bal ale Londrei. Nu ar mai fi fost singură, scandaloasă, ci ar fi fost apreciată. Revenea în locul unde fusese înainte – comună, dar puternică. Ducesa de Marwick.

Era tot ceea ce-şi dorise vreodată.

Mă rog, nu *tot*. Dar *mult.*

Ceva.

— Lady Felicity? o solicită ducele din nou, făcând-o să îşi părăsească gândurile.

Ea privi în sus la el.

— O căsătorie de convenienţă prin care primiţi un moştenitor.

— Iar dumneavoastră primiţi un duce foarte bogat. Mi s-a zis că este un produs foarte preţios. O spuse ca şi cum abia aflase acest lucru mai devreme în timpul zilei, de parcă toată istoria dinainte nu povestea despre femei care erau forţate să găsească partide bogate.

Mama ei ar fi fost extrem de mulţumită.

— Ce spuneţi? întrebă el.

Ea clătină din cap. Era posibil să fie aşa de simplu? O singură întâlnire şi minciuna ei devenea adevăr? Îşi miji ochii la duce.

— De ce? repetă ea. Când aţi putea să o aveţi pe

oricare dintre ele?

Îşi flutură mâna la uşa deschisă a sălii de bal, unde nu mai puţin de şase femei îi priveau deschis, aşteptând ca Felicity să facă un pas greşit şi ca ducele să îşi dea seama de greşeala lui. Se simţi frustrată şi familiar de indignată – emoţia care pusese nebunia asta în mişcare. Rezistă acestor emoţii în vreme ce privirea lui o urmă pe a ei, zăbovind pe unele fete nemăritate mai drăguţe, mai tinere, mai distractive, studiindu-le.

Când îşi întoarse atenţia la ea, Felicity se aştepta ca el să îşi fi dat seama că ea nu era cea mai bună mireasă pentru el. Îşi imagina deja dezamăgirea din ochii mamei când această logodnă falsă nu va mai exista. Căuta deja o soluţie pentru cuferele goale ale lui Arthur. Şi pentru cele ale tatălui ei. Poate că îl putea convinge pe duce să rupă logodna fără să dezvăluie greşeala ei stupidă. Nu părea un om rău. Părea pur şi simplu… ei bine, sincer, părea neobişnuit.

Doar că el nu rupse logodna cum se aştepta ea. În schimb, ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi pentru prima dată părea că o *vede.* Şi pentru prima dată ea îl vedea pe el, rece şi calm, deloc deranjat de faptul că ea se afla acolo şi că ei erau pe cale să se logodească. De fapt, părea să nu îi pese deloc.

— Nu le vreau. Aţi apărut la momentul potrivit, aşa că de ce nu dumneavoastră?

Era ridicol. Căsătoriile cu duci nu se întâmplau aşa. Căsătoriile în general nu se întâmplau aşa – pe balcoane pustii, dintr-un vag capriciu născut din convenienţă.

Şi totuşi… se întâmpla.

Ea reuşise.

„Nu, Devil reuşise. Ca prin magie!”

Cuvintele şoptiră prin ea, incredibil de adevărate şi teribil de false. Devil nu făcuse nicio magie. Ducele ăsta nu era o molie. Felicity nu era o flacără. Era *convenabilă.*

— Mai aveţi loc pe evantai pentru încă un dans? zise ducele, întrerupând revelaţia pe care avea.

Privi în jos spre evantai, la locul rămas gol. Ecoul a

ceva ce se întâmplase mai devreme. O imagine vagă a altui bărbat marcând acel loc. Pretinzând acel dans. Un bărbat care dispăruse în întuneric, înlocuit de acesta – care domnea peste lumină. Încercă să zâmbească.

— Da, chiar am loc.

El se întinse după evantai, oprindu-se înainte de a-l atinge, aşteptând ca ea să i-l ofere. Devil nu aşteptase. Devil nu ar fi aşteptat. Ea întinse mâna spre duce şi el ridică evantaiul, luând în mână micul creion care atârna de el şi scriindu-şi numele pe locul gol. „Marwick”.

Felicity îşi imaginase că ar fi trebuit să rămână fără aer – dar nu se întâmplă asta. Nici măcar când el dădu drumul evantaiului şi îi luă mâna, ridicând-o într-un gest deliberat lent, până când buzele lui pline şi frumoase îi atinseră degetele.

La asta dar ar fi trebuit să rămână fără aer. Dar nu se întâmplă nici acum, şi nici el nu era fără aer. Şi privind cum ducele de Marwick – logodnicul ei proclamat devenit real – îşi ridică uşor capul, un singur gând îi veni în minte.

„Aripile ducelui au rămas neatinse.”

Ceea ce însemna că Devil nu îşi îndeplinise partea lui de înţelegere.

Capitolul 13

Noaptea următoare când păşi prin uşa bine păzită a depozitului Bastarzilor, Devil îşi dorea atât de mult o luptă, încât sunetul făcut de încuietoarea întoarsă în uşa din oţel nu îl linişti aşa cum ar fi trebuit.

Îşi petrecuse mare parte din zi încercând să se concentreze pe registrele contabile, spunându-şi că erau mai importante decât orice altceva – că avea suficient timp să o caute pe Felicity Faircloth şi să afle ce se întâmplase între ea şi Ewan.

De fapt, ştia ce se întâmplase. Omul pe care îl pusese s-o supravegheze o văzuse mergând acasă la doar două ore

după ce plecase el – împreună cu mama ei, lăsate acasă de fratele ei – după care nimeni nu părăsise reşedinţa Bumble, nici pe la ieşirile de la parter, nici pe spalierul de la dormitorul lui Felicity. În acea zi, doamnele îşi petrecuseră dimineaţa în Hyde Park cu câinii marchizei şi se întorseseră pentru prânz şi ceai şi să scrie scrisori sau ce mai făceau doamnele după-amiaza.

Nu se întâmplase absolut nimic ieşit din comun.

Cu excepţia faptului că Felicity îl cunoscuse pe Ewan. Devil îi urmărise din întuneric cum vorbeau, rezistând impulsului de a se duce la ea şi a opri conversaţia. Şi apoi Ewan o sărutase – pe degetele înmănuşate, dar, oricum, o sărutase – şi Devil împietrise şi cumva se întorsese cu spatele la scenă ca să nu cedeze celui de-al doilea impuls, mai primar, care era să îl distrugă pe duce, să o ducă pe Felicity în Covent Garden, să o pună în pat şi să termine sărutul început ultima dată când fusese acolo.

Dar ea nu era pentru el. Nu încă.

Nu până când sosea momentul să o fure de lângă fratele lui şi să-i reamintească acestuia cât de uşor putea să fie ridicat, doar pentru ca apoi să fie scăpat jos, tare şi iute, asigurându-se că Ewan nu va mai lua niciodată în considerare să zboare prea repede sau prea departe.

Din acest motiv Devil fusese atât de amabil cu ea. Aşa de atent. Pentru că Felicity Faircloth era un mijloc pentru un scop precis. Nu pentru că el chiar credea că era frumoasă. Nu pentru că lui chiar îi păsa dacă ea purta lenjeria roz. Nu pentru că el chiar îşi dorea ca ea să creadă în propria valoare.

Nu îi păsa. *Nu putea.*

Şi astfel, îşi spuse că nu doar o curiozitate generală îl trimitea la depozit să îl vadă pe Whit într-o cămaşă cu mâneci scurte, cu un cârlig în mână, supraveghind distribuirea încărcăturii care se afla în hala de gheaţă de mai bine de o săptămână, aşteptând să fie mutată.

Curiozitatea generală legată de afacere, şi nu amintirea buzelor lui Ewan pe degetele lui Felicity. Nici pe departe.

Până la urmă, îşi spuse Devil, un imperiu de contrabandă nu se conducea singur şi muncitorii trebuiau plătiţi, contractele semnate, o nouă încărcătură sosea săptămâna viitoare, plină cu alcool şi alte lucruri de contrabandă, care nu aveau unde să fie depozitate dacă nu scăpau de marfa din hală.

Curiozitatea generală şi o nevoie clară de a rezista dorinţei de a se duce la casa Faircloth în acea după-amiază, să se caţăre pe nenorocitul de spalier şi să vorbească cu fata.

Era un om de afaceri. Cea ce conta era munca.

În depozit, două duzini de bărbaţi puternici se mişcau la unison, muşchii li se întindeau sub greutatea lăzilor pe care le treceau de la unul la altul de-a lungul liniei, de la gaura din podea până la una dintre cele cinci căruţe pregătite să mute marfa pe uscat: două la vreo douăzeci de adrese din Londra, una în vest, la Bristol, una în nord, la York; şi ultima la graniţa cu Scoţia, unde avea să fie redistribuită la Edinburgh şi prin zonele muntoase.

Existau numeroase momente în viaţa unui contrabandist care aduceau pericol şi nesiguranţă, dar acestea erau cele mai rele, ştiind că odată ce bunurile ieşeau din depozit, transportul era în mai mare pericol decât oricând. Nimeni nu putea dovedi că Bastarzii Bătăuşi făceau contrabandă cu bunuri pe vasele de gheaţă cu care lucrau; nu exista nicio metodă de a verifica conţinutul vaselor când intrau în port, aproape scufundându-se din cauza gheţii topite în calele lor. Dar în acest moment, cu bunuri netaxate şi nedeclarate în mâinile oamenilor lor loiali, nimeni nu ar putea nega activitatea lor infracţională.

În nopţile când mutau marfa, fiecare individ apt din organizaţia lor ajuta să termine cât mai repede posibil. Cu cât era mai lungă noaptea peste mahala, cu atât mai în siguranţă era marfa şi viitorul lor.

Devil ajunse la Whit şi Nik, îşi dădu jos haina şi vesta, îşi schimbă bastonul cu un cârlig pentru cutii mai mare. Se duse la groapă, lângă Whit care ridica lăzile şi le dădea unui alt bărbat, apoi altuia şi altuia. Un al doilea rând de oameni

îi urma imediat, formând un şir nou, dublând ritmul de muncă.

Nik era în groapă, marcând lăzile şi butoaiele cu cretă albă în vreme ce treceau, strigându-le destinaţiile şi notându-le în micul caiet care nu ieşea niciodată din buzunarul ei.

— St. James. Fleet Street. Edinburgh. York. Bristol.

Nu afacerea clandestină făcea o ştire scandaloasă; lăzile cu bunuri de contrabandă nu erau interesante până când nu erau deschise şi folosite. Dar cumpărătorii acelor lăzi? Cei mai puternici oameni din guvern, biserică şi presă? E destul să spunem că lumea ar fi curioasă să arunce măcar o privire pe lista clienţilor Bastarzilor Bătăuşi.

Devil agăţă un butoi de whisky care se îndrepta spre catedrala din York şi îl ridică cu un geamăt zgomotos.

— Dumnezeule, lucrurile astea sunt grele.

Whit nu ezită să tragă o ladă, respiraţia lui întretăiată indica doar că sarcina istovitoare avea impact asupra lui.

— Cârpă.

Nik pufni într-un scurt râs, dar nu îşi ridică ochii din listă. Devil se întinse după următoarea ladă, ignorând felul cum muşchii umerilor lui se întindeau când trăgea lada în sus şi o dădea bărbatului din spatele lui. Reveni cu atenţia la Nik.

— Să ştii că eu sunt fratele inteligent.

Ea ridică ochii la el, clipind.

— Serios? Marcă o ladă. Banca Londrei.

Whit mârâi şi se aplecă în groapă.

— Şi cărţile pe care insista să le citească când eram copii continuă să îi ţină de cald noaptea.

— Hei! zise Devil, agăţând un alt butoi. Fără cărţile alea nu aş fi aflat niciodată de calul troian şi atunci unde am fi fost?

Whit nu ezită.

— Îmi închipui că ar fi trebuit să născocim noi înşine că putem pune un lucru în altul. Cum oare am fi făcut asta? întrebă el cu un mic mârâit în vreme ce trăgea în sus un butoi cu coniac. Slavă Cerului pentru cunoştinţele tale

primitive despre greci.

Devil profită de cârligul lui gol şi făcu un gest obscen către fratele său, care se întoarse spre bărbaţii adunaţi cu un rânjet larg şi alb şi spuse:

— Vedeţi? Dovada că am dreptate. Whit se uită din nou la Devil şi adăugă: Deşi după cum ar putea cineva să sublinieze, nu este deloc un semn de inteligenţă.

— Ce s-a întâmplat cu tine care erai fratele care nu vorbea?

— Azi nu mă simt prea bine. Whit se opinti cu o ladă grea. Ce te-a aduce aici, frate?

— Mă gândeam să verific încărcătura.

— Credeam că ai alte lucruri de verificat în seara asta.

Devil scrâşni din dinţi şi se întinse după o cutie cu cărţi de joc.

— Ce vrea să însemne asta?

Whit nu-i răspunse.

Devil insistă.

— Ei bine?

Whit ridică din umerii aflaţi sub bluza umedă de transpiraţie.

— Doar că ai un plan măreţ de urmărit, nu?

— Ce plan măreţ? întrebă de jos etern curioasa Nik. Dacă plănuiţi ceva fără mine…

— *Noi nu* plănuim nimic. Whit se întinse iarăşi spre groapă. Doar Dev.

Privirea albastră şi profundă a lui Nik se muta de la un frate la altul.

— Este un plan bun?

— De fapt, este un plan prost, zise Whit.

Devil fu copleşit de nervozitate şi răspunsul îi rămase blocat în gât. Era un plan bun. Era genul de plan care îl pedepsea pe Ewan.

Şi pe Felicity.

Exista o singură cale de a răspunde. Un alt gest obscen.

Whit şi Nik râseră, înainte ca ea să intervină de la locul ei de dedesubt.

— Ei bine, oricât de mult detest să închei conversaţia asta fascinantă, asta-i ultima.

Devil se întoarse să se uite cum oamenii de pe linie puneau ultima ladă în căruţa mare din oţel, în vreme ce Whit încuviinţă din cap în jos şi zise:

— Bine, atunci. Spune-le băieţilor să trimită sus gheaţa.

Dându-i cârligul lui Nik, Devil primi un altul, rece precum marfa pe care-o ţinea – primul dintre blocurile de gheaţă de treizeci şi opt de kilograme. Se întoarse şi pasă cârligul şi captura lui următorului bărbat din rând, care îi dădu un cârlig gol, pe care Devil la rândul lui îl dădu în jos pentru următoarea pradă de gheaţă. Al doilea bloc fu ridicat şi Devil dădu mai departe un alt cârlig gol şi aşa continuară, ritmic şi istovitor, până când căruţele din oţel erau pline ochi cu blocuri de gheaţă.

Era o plăcere în munca istovitoare, în rândul de bărbaţi care munceau la unison pentru un scop comun şi realizabil. Majoritatea scopurilor nu erau aşa de uşor de atins şi prea des cei care aspirau la ele se trezeau dezamăgiţi când le atingeau. Nu de data asta. Nu era nimic mai satisfăcător decât a te întoarce şi a descoperi că munca s-a terminat cu bine şi era momentul pentru o bere.

Dar în acea zi nu era nicio satisfacţie.

Tocmai se întindea în jos spre groapă când John îl strigă, se întoarse şi-l văzu pe bărbatul masiv venind de la intrarea din spate a depozitului, cu un băiat în urma lui. Devil îşi miji ochii pentru a-l recunoaşte. Brixton era unul dintre cei care o supravegheau pe Felicity.

Scăpă cârligul pe podeaua plină de praf, neputându-se abţine să nu iasă în întâmpinare.

— Cei s-a întâmplat?

Băiatul ridică bărbia, puternic şi mândru.

— Nimic!

— Cum adică nimic?

— Nimic, Devil, răspunse Brixton. Doamna este bine.

— Atunci de ce nu eşti acolo?

— Eram până când ăsta m-a luat de acolo.

John îi aruncă băiatului o privire ameninţătoare, iar Devil se întoarse spre şeful securităţii depozitului.

— Ce căutai în Mayfair?

John clătină din cap.

— Nu eram în Mayfair. Am fost de pază afară.

În seara asta mutau o încărcătură, deci drumurile care ieşeau din mahala erau supravegheate de o echipă de oameni angajaţi de ei. Nimeni nu intra şi nu ieşea fără aprobarea Bastarzilor.

Devil datină din cap. Nu înţelesese bine. Nu era posibil. Îşi miji privirea spre băiat.

— Unde este?

— La uşă!

Inima începu să îi bată.

— A cui uşă?

— A ta, zise într-un final John, permiţându-i în sfârşit zâmbetului pe care îl reţinuse să iasă la iveală. Doamna ta încearcă să îţi spargă încuietoarea.

Devil se încruntă.

— Nu este doamna mea. Şi cu siguranţă nu are ce dracu’ să caute în mahala.

— Şi totuşi, iată-ne aici, rosti Whit care apăruse în spatele lui Devil. Te duci să iei fata, Dev? Sau o laşi afară să fie măcelărită ca un miel?

La dracu’!

Devil se îndrepta deja spre uşa din spate. Se auzi un hohot jos de râs, care nu îi putea aparţine fratele său, pentru că Whit, cu siguranţă, nu voia să ucidă.

O găsi ghemuită la uşa depozitului, o mare de fuste deschise la culoare, abia vizibile, vălurindu-se în jurul ei, şi imensul sentiment de uşurare de a o vedea teafără se transformă repede în enervare şi apoi într-un interes supărător. Se opri la colţul clădirii, pentru că nu voia să o alerteze cu prezenţa lui.

Ocolind-o larg, se apropie de ea din spate. Capul ei era aplecat peste încuietoare, dar nu ca s-o vadă – era miezul nopţii şi, chiar dacă nu ar fi fost înnorat, lumina lunii nu i-ar fi fost suficientă pentru a vedea spaţiul de lucru.

Lady Felicity vorbea din nou singură.

Sau mai degrabă vorbea cu încuietoarea, fără să ştie că era o încuietoare ce nu putea fi descuiată oricum – creată nu doar pentru a proteja, ci şi pentru a pedepsi pe cei care se credeau mai buni decât ea.

— Aşa, draga mea, şopti ea blând, şi Devil înlemni pe loc. Nu voi fi dură cu tine. Sunt ca briza verii. Sunt aripile unui fluture.

Ce minciună era asta! Ameninţa să incinereze toţi fluturii din Anglia.

— Bravo, fato, şopti ea. Asta este trei şi… Mişcă acele! Hmmm. Le mişcă şi mai mult. Cât de multe ai? Le mişcă din nou. Mai important, ce este aşa de important aici de ceva aşa de frumos ca tine protejează clădirea asta… şi pe stăpânul ei?

Devil se înfiora de entuziasm când auzi cuvintele. Aici, în întuneric, ea vorbea despre el şi, deşi nu ar fi recunoscut faţă de alţii şi nici chiar faţă de el însuşi, lui Devil îi făcea mare plăcere.

Chiar dacă ea nu ar trebui să fie aici, stând cu hainele ei elegante în mizerie.

Cu toate astea, aici era, şoptind blând în întuneric, de parcă ar putea convinge încuietoarea să se deschidă, şi Devil aproape crezu că ea ar putea face asta.

— Încă o dată, draga mea, şopti ea. Te rog. Din nou.

Pentru o clipă, el închise ochii, imaginându-şi şoapta acea în urechea lui, învăluită într-un altfel de întuneric, în patul lui. *Te rog*. Îşi imagină pentru ce ar fi putut ea să pledeze. *Din nou*. Se întări de la posibilităţi. Şi apoi…

— Ah! Da!

Încă un lucru care i-ar plăcea să o audă strigând în alte împrejurări. Degetele lui tânjeau s-o atingă, muşchii braţelor şi ai spatelui nu mai erau obosiţi de la munca din depozit, erau acum mai mult decât dornici să încerce să o ridice, să o lipească de el şi să o aşeze undeva pe jos unde să fie moale, cald şi intim.

— La naiba!

Cu toate astea nu îşi dorea să audă vorbe

dezamăgitoare ca acestea. Cuvintele frustrate îl făcură să abandoneze fanteziile şi sprâncenele i se ridicară.

— Cum… Felicity mişcă încuietoarea în toate direcţiile… Ce…

Era rândul lui.

— Mă tem, Felicity Faircloth, că această încuietoare specială este imună la farmecele tale.

Ar fi minţit dacă ar fi zis că nu îi plăcuse felul cum umerii ei se îndreptară şi gâtul i se lungi. Dar nu se ridică din poziţia în care era – nu dădu drumul acelor din încuietoare.

— Deşi trebuie să recunosc că erau nişte şoapte drăguţe, adăugă el.

Ea abia îşi întoarse capul.

— Bănuiesc că această încuietoare este destul de blestemată.

El era recunoscător pentru întuneric, pentru că îi ascundea zvâcnirea buzelor.

— Asta depinde. Se pare că încerci să pătrunzi prin efracţie.

— N-aş zice asta, spuse ea calmă.

Felicity Faircloth mereu dornică să îndure situaţia.

— Nu?

— Nu. Păi… adică bineînţeles că încerc să intru. Dar nu am intenţionat să o fac prin efracţie.

— Ar trebui să încetezi să mai intri în clădirile mele neinvitată.

Atenţia ei era din nou atrasă de încuietoare.

— Am crezut că asta facem unul cu celălalt. Agită acele. Se pare că am stricat fără să vreau încuietoarea.

— Nu ai stricat-o.

Ea se uită la el.

— Te asigur că mă pricep destul de bine la încuietori şi i-am făcut ceva acesteia. Este blocată.

— Este aşa pentru că aşa trebuie să fie, micuţa mea infractoare.

Înţelese.

— Este un Chubb.

Ceva asemănător cu mândria izbucni în el când auzi cuvintele, împreună cu ceva precum plăcerea la respectul din cuvintele ei. Nu îi plăcu niciuna dintre aceste emoţii legate de Felicity Faircloth. Îşi dublă eforturile de a rămâne distant.

— Da, aşa este. Cum se întâmplă că niciodată nu ai o însoţitoare?

— Nimeni din familia mea nu se aşteaptă ca eu să fac ceva de genul acesta, zise ea vag, întorcându-şi atenţia la încuietoare, încastrată perfect în uşa grea din metal.

— N-am văzut niciodată un Chubb.

— Fericit să fiu de ajutor. Familia ta ar trebui să ştie mai bine. Ce te-a apucat să vii la miezul nopţii într-un cartier rău famat din Londra? Ar trebui să chem autorităţile.

Ea ridică din sprâncene.

— *Autorităţile?*

El îşi înclină capul.

— Furtul este o încălcare serioasă a legii.

Ea râse scurt.

— Nu aşa de serioasă faţă de ce ai tu aici, *Devil.*

Prea inteligentă pentru propriul bine.

— Importăm gheaţă, Lady Felicity. Totul este foarte cinstit.

— Oh, da, îl sfidă ea. *Cinstit* este unul din primele trei adjective pe care le-aş folosi ca să te descriu. Urmat imediat de *potrivit* şi *neinteresant.*

El rânji.

— Cuvintele astea trei înseamnă acelaşi lucru.

Ea scoase un hohot scurt, şi noaptea de iunie deveni incredibil de caldă.

— Ai cheia pentru a debloca încuietoarea?

Încuietorile Chubb erau cunoscute pentru siguranţa lor perfectă, lira imposibil să fie sparte pentru că la primul semn (sau, în cazul lui Felicity, la al nu ştiu câtelea semn) că se încerca asta, se blocau şi puteau fi deschise cu o cheie specială.

— Da, chiar o am.

Scoase cheia din buzunarul pantalonilor, şi ea sări în

picioare, întinzându-se după ea.

— Pot?

El o retrase.

— Ca să-mi înveţi secretele? De ce-aş permite asta?

Ea ridică din umeri.

— Oricum le voi afla, nu văd vreun motiv pentru care nu mi-ai putea economisi nişte timp.

Dumnezeule, îi plăcea fata asta!

Nu. Nu-i plăcea. Nu putea să îi placă. Dacă o plăcea, nu putea să se folosească de ea cum avea nevoie.

Ţinu cheia spre ea, aşteptând să se întindă s-o ia. Când o făcu, el o retrase.

— Cum ai găsit depozitul?

Ea îl privi în ochi.

— Te-am urmărit.

Ce naiba…

— Cum?

Era imposibil. Ar fi observat că cineva îl urmăreşte.

— Îmi imaginez că prin metoda normală prin care urmăreşti pe cineva. Din spate.

Dacă nu ar fi fost aşa de consumat de gândurile despre balul din noaptea anterioară, ar fi observat. „Dumnezeule! Ce îi făcuse fata asta?”

— Nu te-a oprit nimeni.

Ea clătină veselă din cap.

Plătea oameni cu o grămadă de bani ca să se asigure că nu era omorât pe străzile din Covent Garden. Ai fi crezut că unul dintre ei s-ar fi gândit să-l avertizeze că femeia asta îl urmărea prin mahalale.

— Ai fi putut să fii omorâtă.

Mai rău.

Ea îşi înclină capul.

— Nu cred. Cred că ai fost mai mult decât clar că sunt de neatins. Fix înainte să primesc mână liberă pe teritoriul tău.

— Nu ai primit niciodată mână liberă pe teritoriul meu.

— Cum ai spus? Îşi puse mâinile în şolduri, îşi coborî

vocea pe un ton care presupunea el că semăna cu al lui. „Nimeni nu se atinge de ea. Îmi aparţine”. Îşi relaxă braţele şi zâmbi. A fost cam primitiv, deşi, trebuie să recunosc, destul de mobilizator.

La dracu’!

— De ce eşti aici?

— Îţi spun dacă îmi dai cheia de la Chubb.

Tentativa ei de negociere îl făcu să râdă.

— Nu, nu, pisicuţo. Aici nu ai putere.

Ea îşi înclină capul.

— Eşti sigur?

Dacă era să fie sincer, nu era. Băgă din nou cheia în buzunar.

— Numai eu am putere aici.

Privirea ei zăbovi asupra locului unde cheia dispăruse şi pentru un moment lungi şi îngrozitor, el crezu că ea ar putea veni după cheie. Îngrozitor, pentru că în acel moment el îşi dorea ca ea să facă asta.

Dar naiba să o ia de femeie, se întoarse cu spatele la el şi se chirci iarăşi la încuietoare. Băgă mâna în coafură şi scoase un alt ac de păr.

— Bine atunci. O s-o fac de una singură.

Încăpăţânată femeie. O privi cum îndreaptă acul de păr şi îl îndoaie la vârf.

— Draga mea, Chubb nu poate fi desfăcut.

— Până acum, da, aşa este.

— Încerci să îl desfaci în mijlocul nopţii.

— Da, chiar da, zise ea. Ştiu că cheia ta funcţionează invers decât cheile normale, nu? Restabileşte butucul. Caz în care, dacă reuşesc să umblu la mecanismul care blochează, pot învăţa cum funcţionează încuietoarea.

O privi cum bagă noul ac în încuietoare, lângă al doilea ac şi o ocoli pentru a se sprijini de uşă, încrucişându-şi cizmele şi braţele şi privind-o.

— De ce m-ai urmărit?

Ea zgârie interiorul încuietorii.

— Pentru că plecai când am ajuns eu.

— Şi de ce-ai venit să mă vezi?

Încă un efort inutil.

— Pentru că tu nu ai venit să mă vezi.

El înlemni la cuvintele ei, la implicaţia că ea îşi dorise ca el să se ducă să o vadă.

— Aveam o întâlnire?

— Nu, zise ea calm, de parcă se aflau în Hyde Park, în mijlocul zilei şi nu într-unul dintre cele mai periculoase cartiere din Londra în crucea nopţii. Dar credeam că vei veni să mă verifici.

O verificare. Avea oameni care o verificau în fiecare minut din zi.

— Cu ce scop?

— Să vezi dacă ţi s-a îndeplinit promisiunea.

— Promisiunea mea?

— Ducele de Marwick, nebun după mine.

El scrâşni din dinţi, aducându-şi aminte de buzele lui Ewan pe degetele ei acoperite de mătase. Acum nu purta mănuşi, şi Devil ar fi vrut să ardă orice amintire a atingerii lui Marwick cu propriile buze. Pe pielea ei goală.

— Şi s-a îndeplinit?

Ea nu îi răspunse. Era atentă la acele ei din încuietoare.

— Felicity Faircloth, repetă el.

— Hmm? Tăcu un moment, apoi zise: Ah, observ. Încă un moment de tăcere. Scuze, ce să fie?

— Promisiunea. S-a îndeplinit? L-ai întâlnit pe duce?

— Oh, zise ea din nou. Da. Ne-am întâlnit. Era foarte chipeş. Şi posibil… ei bine… s-ar putea să fie adevărat ce se spune despre el.

— Ce se spune despre el?

— Că este nebun.

Ewan nu era nebun. Era obsedat.

— Dansul a fost de vis.

Această afirmaţie nu ar fi trebuit să-l deranjeze pe Devil. Nu asta îşi dorise? Ca Ewan să creadă că o câştigase pe Felicity? Ca să doară mai mult când Devil avea să i-o fure?

Îi venea să dea cu pumnul în perete când se gândea

la ei doi dansând. Nu se putu abţine să nu se încrunte.

— De vis?

— Mmm, zise ea absentă. Are o siluetă minunată. Te face să te simţi ca pe un nor.

— Un nor, zise Devil, făcând un efort să nu-şi încleşteze maxilarul.

— Mmm, zise ea din nou.

Îl deranja atât de mult imaginea dansului ca pe un nor, că pufni.

— Nu vii pur şi simplu să mă vezi, Felicity.

— De ce nu? Am ceva de discutat cu tine.

— Nu contează. Când avem lucruri de discutat, te caut eu. Nu apari pur şi simplu în mahala.

— Asta este o mahala? Nu am fost niciodată întruna.

El ar fi râs, dacă totul nu era aşa de lipsit de umor. Mahalalele erau pline de mirosuri urâte şi mizerie, moarte şi distrugere. Posedau ce era mai rău pe lume – mult prea des oferit celor care meritau ce era mai bun pe lume. Normal că Lady Felicity Faircloth nu fusese niciodată într-o mahala. Cum nu fusese niciodată pe Lună.

— Este foarte linişte. Credeam că e altfel.

— Este linişte pentru că te afli în mijlocul celei mai protejate zone din ea. Dar te-ai fi putut pierde cu uşurinţă.

— Prostii. Am venit în urma ta. Se aplecă spre uşă şi şopti: Aşa, draga mea.

Devil împietri. Se îndreptă, dezlipindu-se de uşă şi băgându-şi mâinile în buzunare pentru a nu o lăsa să observe supărarea lui prematură. Îşi drese vocea şi spuse:

— A fost o mare greşeală să îţi dau adresa mea, pentru că pari incapabilă să transmiţi un mesaj scris către biroul meu, ca orice altă femeie normală. Făcu o pauză. Oare nu ştii să scrii? Sărăcia fratelui tău a redus cantitatea de cerneală din casa ta? Cantitatea de hârtie?

— Hârtia nu este cel mai ieftin produs.

Clic.

Devil rămase cu gura căscată. *Imposibil.*

— Superbă, superbă fată. Foarte bine. Felicity Faircloth se ridică, îşi ridică braţele, punându-şi cu

dexteritate acele de păr la loc. Aşa, acum să vedem cât de *cinstit* eşti?

Capitolul 14

Îl şocase.

Devil cel de neclintit, puternic şi cel care controla, cel impenetrabil şi dominator, iar ea îl şocase. Ştia şi ea asta, pentru că ochii i se lărgiră şi rămase cu gura căscată, şi preţ de o secundă ea se gândi că poate el înghiţise ceva prea mare. Se uită la ea, apoi la încuietoare, apoi din nou la ea.

— Ai reuşit.

— Am reuşit, zise ea veselă.

El clătină din cap.

— Cum?

Felicity nu îşi putea stăpâni un zâmbet de mândrie.

— Ai grijă, Devil. Am să încep să cred că mă vedeai ca pe o persoană fără un talent.

— Se presupune că aşa trebuie să fii!

— Poftim, zise ea. Doamnele nu se presupune că nu au talente. Trebuie să vorbim câteva limbi, să cântăm la pian, să brodăm cu aplomb şi să organizăm jocuri antrenante de baba-oarba la petreceri.

El îşi mută privirea şi trase aer adânc în piept, făcând-o să se gândească că probabil căuta să se calmeze.

— Toate atât de folositoare. Faci toate lucrurile astea?

— Vorbesc engleza şi o franceză imperfectă.

— Şi restul?

Ea ezită.

— Mă pricep destul de bine la cusut. El îi aruncă o privire, şi ea adăugă: Detest cusutul, dar mă pricep destul de bine.

— Şi pianul?

Ea îşi înclină capul.

— Mai puţin.

— Baba-oarba?

Ea ridică din umeri.

— Nu îmi aduc aminte ultima dată când am jucat.

— Deci, am rămas cu spartul încuietorilor şi al lacătelor.

Ea zâmbi.

— Mă pricep foarte bine la asta.

— Şi este folositor?

Adunându-şi curajul, Felicity puse mâna pe clanţa uşii mari din metal pe care tocmai o descuiase.

— Hai să vedem, nu?

Nu aşteptă, prea nerăbdătoare să vadă interiorul depozitului şi prea temătoare că el ar putea-o împiedica. Trase de uşă, folosindu-şi întreaga greutate pentru a o deschide doi centimetri înainte ca el să o oprească.

Uşa se închise la loc, una din enormele lui mâini aşezată pe capul ei. Ea îşi fixă privirea pe acea mână, la inelele de argint care sclipeau în întuneric, când el se apropie de urechea ei şi zise:

— Nu ar fi trebuit să vii.

Ea înghiţi în sec, refuzând să-l lase să câştige.

— De ce nu?

— Pentru că este periculos, zise el liniştit, trimiţând un fior de încredere prin ea. Pentru că mahalalele nu sunt un loc pentru fete drăguţe care abia aşteaptă o aventură.

Ea clătină din cap.

— Eu nu sunt aşa.

— Nu?

— Nu.

Devil aşteptă o vreme, apoi spuse:

— Eu cred că exact aşa eşti, Felicity Faircloth, cu rochia ta drăguţă, cu părul tău drăguţ ridicat pe capul tău drăguţ, în lumea ta drăguţă unde nimic nu merge niciodată prost.

Cuvintele o jigneau.

— Eu nu sunt aşa. Lucrurile merg prost.

El exclamă dezaprobator:

— Ah, da, am uitat. Fratele tău a făcut o investiţie

proastă. Tatăl tău la fel. Familia ta este suficient de săracă, încât să se teamă de exilul social. Dar uite care-i buba, Felicity Faircloth – familia ta nu va fi niciodată suficient de săracă încât să se teamă de sărăcie. Nu se vor întreba niciodată când vor mânca data viitoare. Nu se vor teme niciodată pentru acoperişul de deasupra capetelor lor.

Atunci ea îşi întoarse capul, aproape privindu-l, auzind indiciul din cuvintele lui: el ştia ce însemna sărăcia.

El continuă înainte ca ea să poată vorbi:

— Şi tu… Vocea lui coborî. Deveni mai întunecată. Cu un accent diferit. Fetiţă prostuţă… vii în Covent Garden precum soarele, crezând că poţi să te plimbi cu noi şi să fii în siguranţă.

Se uită la el atunci, blestemând umbrele de pe ochii lui, care îl transformau într-un bărbat diferit. Unul mai înspăimântător. Dar nu îi era teamă. Dacă era să fie sinceră, vocea joasă şi înjurătura o făceau să se simtă foarte diferit de înspăimântată. Îşi îndreptă umerii şi îi răspunse:

— Sunt în siguranţă.

— Nu eşti nici pe de parte în siguranţă.

Poate că nu cunoştea locul ăsta – poate că nu ar fi cunoscut niciodată o viaţă ca cele duse în acest loc dar ştia ce însemna să îţi doreşti mai mult decât poţi avea. Şi ştia că acum era la îndemâna ei. Ridică bărbia şi îl provocă:

— Atunci ar fi bine să intrăm, nu crezi?

Pentru o clipă crezu că el avea să o facă să plece. Să o urce într-o birjă şi să o trimită acasă, exact cum făcuse înainte. În schimb, după o tăcere îndelungată se întinse în spatele ei şi deschise enorma uşă aproape fără efort, mâna lui ajunse apoi pe talia ei pentru a o conduce în încăperea cavernoasă de dincolo. Era mai bine ca el să ţină mâna acolo, pentru că ea intră pe uşă cu ochii mari şi neîncrezători.

Nu mai văzuse niciodată ceva aşa.

Ceea ce de afară părea o clădire mare, din interior părea să fie de mărimea parcului St. James. De-a lungul laturilor îndepărtate ale încăperii imense se aflau şiruri de

butoaie şi lăzi puse una peste alta pe şase sau şapte rânduri. Agăţate de tavan, la marginea exterioară, erau cârlige imense de fier, fiecare din ele prinse de bare din oţel.

Era magnific. Se uită la Devil, care o studia mai atent decât i-ar fi plăcut ei.

— Este al tău?

Ochii lui scânteiară de mândrie, şi ceva se strânse în pieptul ei.

— Da.

— Este magnific.

— Da, este.

— Cât ţi-a luat să îl construieşti?

Şi dintr-odată mândria dispăru. Înlocuită de ceva mai întunecat.

— Douăzeci de ani.

Ea clătină din cap. Douăzeci de ani însemna că începuse de când era copil. Nu era posibil. Şi totuşi… auzi adevărul din cuvintele lui.

— Cum?

El clătină din cap. Pe subiectul ăsta atât avea să primească de la Devil.

Schimbă tehnica – revenind pe teren sigur.

— Pentru ce sunt cârligele?

El îi urmări privirea.

— Pentru marfă, răspunse el simplu.

În timp ce ea se uita în jur, un bărbat se apropie de unul dintre cârlige şi aruncă o frânghie peste el, trăgându-l în jos, iar alţi doi bărbaţi ridicară o ladă legată cu sfori şi o atârnară de cârlig. Odată prinsă, o împinseră prin încăpere aproape fără niciun pic de efort. La capătul celălalt al încăperii, lada fu scoasă şi aşezată într-una dintre cele cinci căruţe care se afla cel mai aproape de Felicity. Fiecare căruţă era legată de şase cai puternici. În jurul lor se aflau duzini de oameni, unii cărând baloturi de fân, unii verificând hamurile pentru cai şi mai mulţi grăbindu-se din spatele depozitului – unde era prea întuneric ca să vadă – ţinând cârlige mari din metal cu care cărau blocuri masive de…

— *Este* gheaţă, zise ea.

— Aşa zic şi eu, răspunse Devil.

— Pentru ce? Deserturi cu lămâie? Zmeură?

El rânji.

— Îţi plac dulciurile, Felicity Faircloth?

Ea roşi, deşi nu ar fi putut spune de ce.

— Nu le plac tuturor?

— Mmm.

Sunetul jos vui prin ea. Îşi drese vocea:

— Este numai gheaţă?

— Ţi se pare că este şi altceva, în afară de gheaţă în căruţele alea?

Ea clătină din cap.

— Aparenţele nu sunt realitate.

— Dumnezeu ştie că aşa este, Felicity Faircloth, cea comună, modestă, neinteresantă, care desface încuietori şi lacăte. Făcu o pauză. Ce cred prietenii tăi cei fără de noroc şi îngrozitori despre pasiunea ta?

Ea roşi.

— Nu ştiu despre ea.

— Şi familia ta?

Ea îşi mută privirea, copleşită de frustrare şi de un val de căldură.

— Nu… Făcu o pauză, gândindu-se de două ori la răspuns. Nu le place.

El clătină din cap.

— Nu asta urma să spui. Spune-mi ce voiai să spui iniţial, te rog. Adevărul.

Ea îi întâlni privirea, încruntându-se.

— Le este ruşine.

— Nu ar trebui să le fie, zise el simplu, sincer. Ar trebui să fie al naibii de mândri.

Ea ridică sprâncenele.

— De?

— Ei bine, nu o să fii criticată pentru apucăturile tale de infractor aici, iubire. Dar nu. Ar trebui să fie mândri de asta pentru că ai viitorul în propriile mâini de fiecare dată când ţii în mână un ac de păr.

Ea rămase fără aer, iar inima îi bubuia la evaluarea calmă a talentului ei nebunesc şi ilegal. El era prima persoană care înţelegea. Neştiind cum să-i răspundă, schimbă subiectul.

— Ce mai este în căruţe?

— Fân, zise el. Izolează gheaţa la spate, în apropiere de deschiderea uşilor.

— Hei! Dev!

Atenţia lui Devil se îndreptă spre sunetul din întuneric.

— Ce este?

— Rupe-te de fată şi uită-te la documente.

El îşi drese vocea la afirmaţia impertinentă şi se întoarse spre Felicity.

— Tu. Stai aici. Nu pleca. Sau nu comite vreo infracţiune.

Ea ridică o sprânceană.

— O să te las pe tine să comiţi toate ilegalităţile, hoţule.

Buzele lui se strânseră într-o linie dreaptă şi trecu în întuneric, lăsând-o pe Felicity singură. Singură să cerceteze.

În mod normal, dacă aceasta ar fi fost, să spunem, o sală de bal sau o plimbare în Hyde Park, lui Felicity i-ar fi fost prea teamă să se apropie de un loc aşa de plin de bărbaţi. În afară de bun-simţ pur – bărbaţii erau deseori mai mult periculoşi decât un – interacţiunile lui Felicity cu sexul opus rareori se terminau cu altceva decât o insultă. Fie îi dezaprobau prezenţa sau se simţeau îndreptăţiţi să facă asta şi nici unul dintre aceste lucruri nu o făcea pe o femeie să fie interesată să petreacă timp cu un bărbat.

Dar acum, cumva, se simţea în siguranţă între ei. Şi nu era doar simplu fapt că Devil o înfăşurase în mantia protecţiei lui; era şi faptul că bărbaţii adunaţi nu păreau să o observe. Sau, dacă o observau, nu părea să le pese că era o femeie. Fustele ei nu erau interesante. Nu o judecau cum îi arăta părul sau cât de curate avea mănuşile pe care nu le purta.

Munceau şi ea era acolo, şi niciun lucru nu avea

impact asupra celuilalt. Acest lucru era neaşteptat şi minunat. Şi plin de oportunităţi.

Se îndreptă spre căruţe, mai mari decât cele obişnuite şi nu erau făcute din lemn şi pânză cum erau făcute cele de pe străzile Londrei, ci din metal – plăci mari din ceea ce părea a fi oţel. Se apropie de cel mai apropiat transport, întinzându-se pentru a-l atinge, lovindu-l uşor pentru a auzi zgomotul încărcăturii de dincolo.

— Curioasă?

Felicity se întoarse spre un bărbat înalt din spatele ei. Nu, nu un bărbat. O femeie incredibil de înaltă – posibil mai înaltă decât Devil – în formă şi deşirată, suficient de deşirată încât să fie confundată cu un bărbat pentru că era îmbrăcată cu pantaloni şi cu cămaşă bărbătească şi cu cizme înalte şi negre care nu făceau altceva decât să o lungească. Aşa că părea că îşi putea lungi braţele peste cap şi putea atinge norii cu ele. Dar chiar şi fără să fie aşa de înaltă, Felicity ar fi fost fascinată de această femeie – de atitudinea ei relaxată şi de mulţumirea ei evidentă. De felul cum părea să stea în depozitul prost luminat şi să îl revendice ca fiind al ei. Nu trebuia să desfacă un lacăt pentru a intra… Ea avea cheia.

Cum era oare să fii o astfel de femeie, cu capul înclinat într-o parte, privind în jos spre Felicity?

— Poţi să te uiţi, dacă vrei, zise femeia, fluturând o mână spre partea din spate a căruţei, cu o voce cu un accent ciudat, moale pe care Felicity nu îl recunoscu. Devil te-a adus aici, deci înseamnă că are încredere în tine.

Pe Felicity cuvintele o uimiră, certitudinea femeii că Devil nu ar face rău acestui loc sau oamenilor care lucrau aici şi ceva se aprinse în ea – ceva teribil de asemănător cu vinovăţia.

— Nu cred că are încredere în mine, răspunse ea, neputându-se abţine să nu se uite în direcţia spre care făcea femeia semne, dorindu-şi nimic mai mult decât să o urmeze şi să se uite în interiorul acestei căruţe mari. Am intrat singură.

Pe buzele celeilalte femei se văzu un zâmbet.

— Crede-mă, dacă Devil nu te-ar fi vrut aici, nu ai fi fost aici.

Felicity acceptă cuvintele aşa cum veniră şi se îndreptă spre spatele deschis al căruţei, plimbându-şi degetele de-a lungul oţelului, care devenea din ce în ce mai rece pe măsură ce se apropia de destinaţie.

Femeia se întoarse către un bărbat din apropiere.

— Samir, asta-i gata pentru tine. Rămâi pe North Road şi nu te opri până nu răsare soarele. Ţine-te de opririle planificate şi vei vedea graniţa în şase nopţi. Îi dădu omului câteva hârtii. Documentele şi adresele pentru celelalte livrări. Ai înţeles?

Samir, care Felicity îşi imagina că va conduce căruţa, îşi duse mâna la pălărie.

— Da, domnule.

Femeia puse mâna pe umărul lui.

— Bine, omule. Drum bun. Se întoarse spre Felicity. Devil se va întoarce imediat. Tocmai verifică încărcăturile.

Felicity încuviinţă din cap, terminând de ocolit căruţa pentru a descoperi un perete de fân până în vârf. Se uită la femeie.

— Nu există o rută mai bună de a duce gheaţă în Scoţia decât prin Londra?

Femeia făcu o pauză, apoi spuse:

— Nu una de care să ştim.

Felicity se întoarse cu spatele la căruţă şi se întinse ca să atingă paiele aspre care ascundeau ce se afla înăuntru.

— Ciudat că nimeni nu şi-a dat seama că Inverness este exact de partea cealaltă a Mării Nordului faţă de Norvegia. Făcu o pauză. De unde vine gheaţa, nu?

— Te deranjează, Nik?

Felicity îşi retrase mâna şi se răsuci spre întrebarea spusă mult prea aproape de urechea ei. Devil se întorsese să inspecteze căruţa deschisă şi pe Felicity, după cum se părea.

— Nu, răspunse femeia cu numele de Nik, şi lui Felicity i se păru că o aude râzând. Dar îmi imaginez că te va deranja pe tine chiar destul.

Devil mârâi şi se uită la Felicity.

— Nu o deranja pe Nik. Are treabă.

— Da, am auzit, îi răspunse Felicity. Se asigură că gheaţa ta este expediată sute de kilometri înapoi spre locul de unde a venit. El se uită peste umăr, iar ea îi urmări privirea spre Nik, care rânjea la el. Se simţi entuziasmată. Pentru că nu este gheaţă, nu-i aşa?

— Uită-te singură.

El se întinse pe lângă ea, dădu jos din căruţă un balot, descoperind un bloc de gheaţă din spate, apoi se încruntă.

Felicity ridică din sprâncene.

— Eşti surprinsă?

Ignorând-o, el mai luă un balot, apoi altul, dându-i jos pentru a-i descoperi un perete de gheaţă lung cât căruţa şi ridicându-se până aproape de tavan. Se uită la Nik, păcătoasa de cicatrice deveni albă în lumina slabă.

— Aşa ne topim.

Femeia oftă şi strigă în întuneric:

— Mai avem nevoie de un rând aici.

— Bine, se auzi un cor de voci bărbăteşti din întuneric.

Apărură aproape instantaneu, cărând cleşti mari din metal în care se aflau blocuri solide de gheaţă. Unul câte unul, îi dădură blocurile lui Devil, care se căţărase sus pe căruţă şi le aranja cu grijă în spaţiul rămas gol în vârful încărcăturii, asigurându-se că rămânea cât mai puţin loc posibil.

Felicity ar fi fost fascinată de proces dacă nu ar fi fost atât de fascinată de el, cum atârna cumva de marginea căruţei, aranjând blocurile mari de gheaţă aproape deasupra capului său de parcă era un zeu. De parcă era însăşi Atlas, sigur pe picioarele lui şi susţinând cerul. Nu purta o haină sau o vestă şi inul cămăşii sale albe se întindea şi se flexa pe muşchii lui în vreme ce ei făceau acelaşi lucru, iar Felicity se întreba dacă cămaşa s-ar putea rupe sub forţa lui.

Toată lumea discuta despre decolteul femeilor şi despre cum corsajele deveneau tot mai senzuale şi fustele tot mai strâmte, dar văzuse vreunul dintre aceşti oameni

un bărbat fără haină?

Dumnezeule!

Ea înghiţi în sec în vreme ce el aşează ultimul bloc de gheaţă la locul lui şi sări jos, ridicând ceva straniu din fier de la baza căruţei – înaltă de aproximativ treizeci de centimetri şi aşa de bine prinsă de laturile vehiculului că scoase un zgomot care se auzi în tot depozitul.

— Pentru ce este asta? întrebă ea.

— Nu lasă gheaţa să alunece când începe să se topească, zise el fără să se uite la ea.

Ea încuviinţă din cap.

— Ei bine, oricine se uită în căruţele astea cu siguranţă ar zice că eşti un furnizor foarte bun de gheaţă.

În acel moment se uită la ea.

— Sunt un bun furnizor de gheaţă.

Ea clătină din cap.

— Aş crede-o dacă ar fi gheaţă.

— Te înşală ochii?

— Da, de fapt chiar da. Dar atingerea nu.

Fruntea lui se acoperi de cute.

— Ce vrei să spui?

— Doar că dacă această căruţă din metal ar fi plină cu gheaţă, toată partea exterioară ar fi la fel de rece ca partea din spate.

Nik tuşi.

Devil îi ignoră cuvintele, întinzându-se să închidă uşa mare a căruţei, zăvorând-o în trei locuri diferite. Felicity privi cu grijă cum el închise încuietorile şi îi dădu cheile lui Nik.

— Spune-le oamenilor că sunt gata.

— Da, domnule. Nik se întoarse spre bărbaţii adunaţi. Gata de plecare, domnilor. Drum bun.

La auzul cuvintelor, oamenii se împrăştiară, vizitiii sărind pe locurile lor, secunzii alăturându-li-se. Felicity îl privi pe cel mai aproape de ea cum bagă un pistol într-un toc legat de picior. Încă doi oameni se urcară pe treapta din spate a căruţei, trăgându-şi fâşii late de piele sub funduri.

Felicity se întoarse spre Devil.

— N-am mai văzut aşa ceva – locuri de stat pentru cei din afară? Ca să nu stea în picioare tot drumul?

El se uita cum unul dintre bărbaţi se lega de căruţă cu fâşia de piele.

— Parţial pentru confort, răspunse el, întorcându-se ca să accepte ceva de la bărbatul din stânga lor. Parţial pentru că s-ar putea să aibă nevoie de mâini pentru altceva decât să se ţină.

Făcu un pas în faţă şi îi dădu unuia dintre oamenii din afara căruţei o puşcă şi partenerului lui o alta.

— Ah, da. Acum văd că este totul numai gheaţă, zise ea sec. De ce altceva ar fi nevoie de aşa de mulţi oameni înarmaţi?

El nu o băgă în seamă.

— Să ţintiţi bine, băieţi.

— Da, domnule.

Răspunsul veni la unison.

— Voi înainte de orice, zise Devil şi privirea ei rămase pe chipul lui, observând seriozitatea cuvintelor lui şi încă ceva – ceva precum îngrijorarea. Nu pentru încărcătură, ci pentru oameni. Felicity simţi cum i se strânge inima.

— Da, domnule.

Încuviinţară din cap, petrecându-şi armele peste piept şi verificând legăturile de la scaune înainte de a se lovi de marginea căruţei.

La capătul liniei, alţi bărbaţi tineri se pregăteau la fel, legându-se de căruţe şi petrecându-şi puştile peste piepturi. Zgomote metalice răsunară în încăperea mare, până când fiecare căruţă fu gata de plecare. Se auzi un scârţâit când câţiva oameni împinseră uşa metalică mare pentru a o deschide – suficient de mare pentru a lăsa să treacă o căruţă prin ea.

— Graniţa, strigă Nik, şi căruţa cea mai apropiată de Felicity porni, ieşind pe uşa deschisă în noapte. Ea se lovi cu spatele de Devil, braţul lui îi cuprinse mijlocul pentru a o echilibra în vreme ce Nik zise: York.

O altă căruţă se mişcă, şi lui Felicity îi trecu prin cap că ar trebui să se îndepărteze de atingerea lui. Că o altă

femeie cu siguranţă aşa ar face. Doar că… ea nu voia.

Alături de el, cu caii tropăind şi cu oamenii strigând comenzi, se simţea ca stăpâna unui castel medieval, cu fustele umflate de vântul scoţian în timp ce stătea lângă moşierul ei şi privea cum clanul ei se pregătea pentru război.

— Prima pentru Londra, strigă Nik deasupra zgomotului făcut de rotile căruţei.

Semăna puţin cu războiul. Ca şi cum aceşti oameni se antrenaseră împreună, devenind fraţi de arme. Şi acum plecau temporar spre un scop mai important.

Pentru Devil

Devil, al cărui braţ o ţinea mai aproape decât trebuia. Mai strâns decât trebuia. Şi exact cum îşi dădu ea seama că dorea. De parcă ea era partenera lui şi el al ei.

— Bristol, strigă Nik, punând o altă căruţă în mişcare. A doua pentru Londra.

Înainte ca ultima căruţă să iasă din depozit, uşa se închise prin alunecare, câţiva bărbaţi se duseră să pună o grindă mare de lemn peste ea pentru a nu putea fi deschisă de afară. Când se auzi zgomotul făcut de încuietoarea grea, Devil îi dădu drumul, îndepărtându-se, de parcă strânsoarea lui nu fusese mai mult decât o fantezie.

Ea încercă să destindă atmosfera.

— Şi aşa, gheaţa ta a ieşit de sub controlul tău.

— Gheaţa mea este sub controlul meu până când ajunge la destinaţie, zise Devil, privind cum un alt bărbat se apropia, acesta având părul închis la culoare şi pielea cafeniu-aurie. Îţi reamintesc, milady, că exercit destulă putere fără prezenţă fizică.

Cuvintele, care se auziră ca un murmur jos, o făcură să simtă un fior – amintindu-i de felul cum păruse să emane putere din momentul în care îl cunoscuse. Cumva îl împiedicase pe duce să nege afirmaţia ei legată de logodnă. Descoperise secretele familiei sale fără măcar să încerce. O făcuse să se simtă sigură în Covent Garden chiar şi când nu era cu ea. Poate că era Diavolul până la urmă, atotputernic şi atotştiutor, manipulând lumea fără efort,

adunând datorii în timpul ăsta.

Dar nu adunase încă datoria de la ea.

Poate că ducele se oferise să se însoare cu ea, dar o căsătorie de convenienţă nu era în planul ei. Aşa că se afla în acest loc magnific, care nu semăna cu nimic din ce văzuse ea vreodată, pregătită să îl înfrunte pe Diavol din nou. Şi să-i aducă aminte că partea lui din înţelegere nu fusese îndeplinită.

— Nu este suficientă putere, răspunse ea.

El îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei, mijindu-şi ochii şi făcându-i inima să bată cu repeziciune.

— Ce-ai spus?

Înainte să apuce să-i răspundă, celălalt bărbat li se alătură, tot într-o cămaşă cu mânecile suflecate peste antebraţe, dezvăluind un model de cerneală neagră pe care Felicity l-ar fi luat mai în serios în considerare dacă bărbatul nu ar fi păşit în lumina aurie care h dezvăluia chipul – frumos peste măsură. Genul de chip pe care pictorii îl fac îngerilor.

Ea nu-şi putu reţine un icnet.

Bărbaţii se uitară la ea.

— Este vreo problemă?

Ea clătină din cap.

— Nu. Doar că… el este foarte… Privi spre bărbat, dându-şi seama că era nepoliticos să vorbească despre el ca şi cum nu s-ar fi aflat în faţa ei. Adică, domnule, *sunteţi* foarte…

Se opri. Era cuviincios să-i spui unui bărbat că era frumos? Mama ei cu siguranţă ar face o criză de isterie. Deşi, dacă era să fie dreaptă, mama ar face o criză de isterie dacă ar şti că fiica ei era oriunde în apropierea Covent Garden – darămite adânc în mahalale. Aşa că trecuse de mult de orice încercare de a înţelege ce era cuviincios.

— Felicity?

Nu se uită la Devil.

— Da?

— Intenţionezi să îţi termini gândul ăla?

Ea rămase încremenită privindu-l pe nou-venit.

— Oh. Da. Îmi cer scuze. Nu. Îşi drese vocea. Nu. Clătină din cap. Dar nu.

O sprânceană neagră se arcui, curioasă şi evaluând.

Era familiară.

— Fraţi! izbucni ea, privind de la el la Devil şi înapoi.

Apoi înaintă un pas, făcându-l pe el să se dea un pas în spate, privirea lui zbură spre a lui Devil, oferindu-i lui Felicity ocazia de a-i studia ochii – aceeaşi culoare misterioasă ca a lui Devil –, cumva aurii şi cumva căprui şi cu un inel întunecat în jurul lor şi incredibil de neliniştitori.

— Fraţi, repetă ea. Sunteţi fraţi.

Bărbatul cel frumos îşi înclină capul.

— El este Beast, zise Devil.

Ea râse uşor de numele absurd.

— Bănuiesc că asta se vrea a fi o ironie?

— De ce?

Se uită peste umăr la Devil.

— Este cel mai frumos om pe care l-am văzut vreodată.

Devil strânse din buze, iar ei i se păru că aude un mic mormăit de amuzament din partea bărbatului pe nume Beast, dar când reveni cu atenţia la el, el nu se mişcase. Continuă:

— Ochii vă sunt la fel. Oasele obrajilor, maxilare. Curbura buzelor.

În acel moment mormăitul păru să vină de la Devil.

— O să-ţi mulţumesc dacă încetezi să-i mai cercetezi forma buzelor.

Obrajii ei se încălziră.

— Îmi pare rău. Se uită la Beast. A fost chiar nepoliticos din partea mea. Nu ar fi trebuit să observ.

Nici unuia din fraţi nu părea să îi pese de scuze, Devil deja se îndepărtă, aşteptându-se ca ea să-l urmeze. Bănuia că nimeni nu avea să stea ceremonios într-un depozit din Covent Garden şi să facă prezentările, aşa că se hotărî să o facă singură. Îi zâmbi fratelui lui Devil.

— Eu sunt Felicity.

Sprânceana aceea se ridică şi el se uită la mâna întinsă, dar nu o luă.

Serios. Erau fraţii crescuţi de o lupoaică?

— Asta este partea unde îmi spui numele tău real; ştiu că nu este Beast.

— Nu vorbi cu el, zise Devil, care cu picioarele lui lungi traversa încăperea pentru a ieşi din depozit.

— Dar crezi că numele lui este Devil?

Întrebarea veni pe o voce joasă şi hârâit, de parcă Beast nu îşi folosea vocea.

Ea clătină din cap.

— Oh! Nu. Nu cred deloc. Dar tu pari mai rezonabil.

— Nu sunt, îi răspunse el.

Felicity ar fi trebuit probabil să se simtă neliniştită de răspuns, în schimb descoperi că îi plăcea de acest al doilea frate mai tăcut.

— Nu mă uitam la buzele tale, ştii, zise ea. Doar că am observat că ale tale şi ale lui sunt la fel…

Nu mai continuă atunci când el ridică sprâncenele. Bănuia că nu ar fi trebuit să recunoască nici asta.

El mârâi şi Felicity îşi imagină că asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai relaxată.

În mod ciudat, aşa se întâmplă. Îl urmară împreună pe Devil, care dispăruse deja în umbrele depozitului – spera că suficient de departe încât să nu o fi auzit. În vreme ce mergeau, ea căută un subiect care ar fi putut să facă un bărbat nesociabil mai dispus să converseze.

— Vă ocupaţi de afacerea cu gheaţă de mult timp, deci?

El nu-i răspunse.

— De unde vine?

Tăcere.

Căută un alt subiect.

— Aţi proiectat voi căruţele de transport? Sunt impresionante.

Din nou tăcere.

— Trebuie să spun, Beast, ştii cum să faci o femeie să se relaxeze.

Dacă nu ar fi fost aşa de atentă la el, ar fi putut să nu audă micul zgomot ieşit din gâtul lui. Un fel de râs. Dar ea îl auzi şi o făcu să se simtă triumfătoare.

— Aha! Poţi răspunde!

El nu spuse nimic, dar între timp îl ajunseră pe Devil.

— Ţi-am spus să nu vorbeşti cu el.

— M-ai lăsat cu el!

— Asta nu înseamnă că ar trebui să vorbeşti cu el.

Se uită de la un frate la celălalt şi oftă, apoi flutură o mână la bărbaţii împrăştiaţi prin încăperea enormă.

— Aceştia sunt toţi angajaţii voştri?

Devil încuviinţă din cap.

Beast mârâi.

Felicity auzi şi se întoarse spre fratele lui.

— Asta. Ce vrea să însemne?

— Nu vorbi cu el, zise Devil.

Ea nu se întoarse.

— Eu cred că voi vorbi, mulţumesc foarte mult. Ce a însemnat zgomotul ăla?

— Aceştia sunt angajaţii lui.

Privirea lui Beast se desprinse de a ei. Ea clătină din cap.

— Însă nu doar asta a vrut să însemne, nu-i aşa?

Beast îi întâlni privirea şi ea ştiu că orice urma să spună era important. Şi adevărat.

— Genul de angajaţi care ar sări în foc pentru el.

Cuvintele se rostogoliră în întuneric, umplând depozitul, ajungând până la colţuri şi încălzindu-i. Încălzind-o. Ea se întoarse spre Devil, care stătea la câţiva paşi distanţă, cu mâinile în buzunare, cu o expresie iritată pe chip. Dar nu se uita la ea. Nu putea.

Era ruşinat.

Ea încuviinţă din cap, apoi spuse blând:

— Cred asta.

Şi chiar credea. Credea că acest individ care îşi spunea Devil era genul de bărbat care genera o profundă şi statornică loialitate celor din jurul lui. Credea că era un bărbat de care nu îţi băteai joc şi un bărbat care se ţinea de

cuvânt. Şi credea că era genul de bărbat care îşi îndeplinea partea lui dintr-o înţelegere.

— Cred asta, repetă ea, dorindu-şi ca el să se uite la ea. Când el se uită, ea îşi dădu seama că ochii lui nu erau la fel cu cei ai fratelui său. Privirea lui Beast nu făcea să-i bată inima. Înghiţi. Deci, te ajută să faci contrabandă?

Fruntea lui Devil se încreţi.

— Ne ajută să mutăm gheaţă.

Ea clătină din cap. Nu credea nicio secundă că aceşti doi bărbaţi, cu felul cum eliminau pericolul, erau doar simpli negustori de gheaţă.

— Şi unde ţineţi presupusa asta gheaţă?

El îşi îndreptă braţele şi strânse mâinile în pumn în buzunare, legănându-se pe călcâie şi uitându-se la tavan. Când răspunse, cuvintele lui erau pline de frustrare.

— Avem o hală dedesubt, Felicity.

Ea clipi.

— Dedesubt.

— Sub pământ.

Cuvântul suna ca un lucru interzis în încăperea slab luminată, rostit pe o voce joasă precum păcatul, de parcă el era Diavolul, invitând-o nu doar sub pământ – dar aşa de departe sub pământ, că ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.

O făcu să îşi dorească să experimenteze tot ce promitea. O făcu să ceară această experienţă fără ezitare.

— Arată-mi.

Nu se mişcă nimeni un moment şi Felicity crezu că ceruse prea mult. Că presase prea mult. Până la urmă, nu fusese invitată aici; desfăcuse încuietoarea ca să intre.

Dar fusese bine-venită aici. El o lăsase să desfacă încuietoarea. Îi dăduse liber prin depozit, o lăsase să stea printre oamenii lui şi să vadă activitatea şi, pentru o clipă, îi permisese să se simtă altfel decât singură. Îi dăduse acces liber în lumea lui într-o manieră cum niciun alt bărbat nu o făcuse. Şi acum, beată de puterea care venise cu accesul, voia totul. Fiecare centimetru.

Mai mult

— Te rog? adăugă ea în tăcerea care urmă cererii ei – de parcă politeţea avea să îi influenţeze răspunsul.

Şi aşa se întâmplă. Pentru că Devil se uită la fratele lui, care nu dezvălui niciunul din gândurile sale în vreme ce îi dădea lui Devil un inel mare de chei de alamă. Când cheile fură în mâna sa, Devil se întoarse, luând-o înspre o trapă mare de fier plasată în podea în apropiere, aplecându-se şi deschizând-o, scoţând la iveală o gaură neagră în pământ. Felicity se apropie, iar el se întinse după un cârlig din apropiere, aducând o haină.

— O să ai nevoie de asta, zis el. Va fi frig.

Ochii ei se lărgiră când se întinse după ea. Se întâmpla. El avea să îi arate. Îşi puse paltonul mare şi greu peste umeri, mirosul de flori de tutun şi ienupăr învăluind-o. Rezistă tentaţiei de a-şi îngropa nasul în rever. Haina era a lui. Îl privi.

— Ţie nu-ţi va fi frig?

— Nu, zise el, întinzându-se după un felinar din apropiere şi dispărând în groapă.

Ea se apropie de margine şi privi în jos după el, chipul îi era umbrit de lumina pâlpâitoare.

— Încă un lucru pe care-l controlezi? Nu te deranjează frigul?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Puterea mea stă în legiune.

Ea se întoarse şi coborî pe scara încorporată în lateralul trapei, încercând să rămână calmă, încercând să nu observe că lumea ei se schimba cu fiecare pas. Că bătrâna, comuna, respinsa Felicity rămânea în urmă şi în locul ei era o femeie nouă, ciudată care făcea lucruri precum spartul lacătelor care deschideau uşile, în loc să le închidă, şi vizitatul vizuinilor de contrabandişti şi purtatul de haine care miroseau a bărbaţi frumoşi şi înfricoşători care îşi spuneau Devil.

Dar un adevăr ca acesta era imposibil să nu fie observat.

Era ceva de zis când erai într-o alianţă cu Diavolul.

Când Felicity ajunse la sol, vorbi către stinghiile scării.

— Nu sunt sigură că exerciţi puterea pe care crezi, domnule.

— Şi de ce spui asta? întrebă el, cu o voce liniştită din întuneric. Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Mi-ai făcut o promisiune şi nu ai îndeplinit-o încă.

— Cum adică? Se apropiase? Sau era în întuneric făcând şiretlicuri. Din ce mi-ai spus, se pare că ducele tău este câştigat. Cum ai spus? Dansează de vis? Ce ai vrea mai mult?

— Nu mi-ai promis un duce, insistă ea.

— Exact asta ţi-am promis, zise el în vreme ce urcă câteva stinghii ale scării şi trase uşa pentru a o închide în urma lor, rămânând în întuneric.

Ea clipi.

— Este nevoie să ne închizi înăuntru?

— Uşa rămâne mereu închisă. Previne dezgheţul şi curiozitatea oricui ar putea fi interesat de ce facem în interiorul depozitului.

— Nu, mi-ai promis o molie, zise ea, fără să ştie de unde venea curajul. Fără să-i pese. Mi-ai promis aripi arse şi pasiune.

Ochii lui se aprinseră cu atenţie.

— Vezi tu, ducele nu riscă să ia foc, răspunse ea. Şi am crezut că este corect să te informez că, dacă nu eşti atent, rişti să fii *tu* cel care *îmi* este dator.

— Hmm, zise el, de parcă ea făcuse o remarcă de afaceri importantă. Şi cum sugerezi să schimbăm asta?

— E destul de simplu, şopti ea. El *era* mai aproape. Sau poate pentru că ea îl dorea mai aproape. Trebuie să mă înveţi cum să-l ispitesc.

— Să îl ispiteşti.

Ea trase aer adânc în piept, înconjurată de căldura lui, iar mirosul de flori de tutun şi ienupăr o îmbătă de putere. De dorinţă.

— Exact. Aş vrea să mă înveţi cum să-l fac să mă dorească. Dincolo de raţiune.

Capitolul 15

Ideea că nu orice bărbat ar dori-o pe Felicity Faircloth dincolo de raţiune depăşea înţelegerea. Nu că Devil intenţiona să îi spună asta.

Dar era important de observat că atunci când gândul îl lovise în hala întunecată de sub depozitul Bastarzilor Bătăuşi din Covent Garden, Devil nu se număra şi pe el în acel anumit grup de bărbaţi.

Normal, *el* avea nenumărate motive când venea vorba despre Felicity Faircloth. *El* nu era aproape de dincolo. Nici măcar când ea stătea la câţiva centimetri de el, purtându-i haina şi vorbind despre a transforma bărbaţii în cenuşă.

El era imun la farmecele doamnei.

„Adu-ţi aminte de plan”. Cuvintele reverberară prin el în vreme ce mâinile îi ardeau după ea, încordându-şi degetele, dorindu-şi nimic mai mult decât să se întindă după reverele hainei lui şi să o tragă lângă el, suficient de aproape pentru a o atinge, până când nu îşi va mai putea aminti numele ducelui de Marwick, darămite felul cum dansase omul.

„Ca un vis, pe dracu’”.

La acest gând, îşi drese vocea:

— Vrei o căsătorie din dragoste. Cu Marwick. O sfidă. Eşti prea în vârstă şi prea înţeleaptă ca să te hlizeşti, Felicity Faircloth.

Ea clătină din cap.

— N-am zis nimic despre o căsătorie din dragoste; vreau să mă dorească. Vreau pasiune.

Ar fi trebuit să fie ilegal ca o femeie precum Felicity Faircloth să pronunţe cuvântul pasiune. Invoca imagini cu întinderi mari de piele şi şuviţe frumoase castanii împrăştiate pe cearşafuri albe. Făcea un bărbat să se întrebe cum şi-ar arcui ea spatele la atingerea lui, cum ar putea să ceară atingerea lui. Cum ea ar putea să o dirijeze. Cum s-ar simţi mâna ei în mâna lui, mişcându-i degetele

spre locul unde ea le voia. Cum degetele ei s-ar simţi pe scalpul lui în vreme ce ea i-ar muta gura spre locul unde ea o voia.

Slavă Domnului că se aflau la patru metri şi jumătate de o hală plină cu gheaţă.

De fapt…

— Pe aici.

Ridică felinarul şi pomi pe coridorul lung şi întunecat, spre hala cu gheaţă, uitând pentru prima dată că nu îi păsa de întuneric. Recunoscător pentru această distragere, vorbi în timp ce mergeau:

— Îţi doreşti pasiune.

„Adu-ţi aminte de plan”.

— Da.

— De la Marwick.

— Este viitorul meu soţ, nu?

— Este doar o chestiune de timp, zise el, ştiind că ar trebui să fie mai implicat în acest demers, ţinând cont că Ewan şi Felicity trebuiau să fie logodiţi înainte ca el să o fure. Logodna făcea parte din plan. O parte din lecţia pentru Ewan. Pe care Devil dorea să i-o aplice.

— M-a întrebat aseară.

Se părea că el nu dorea să se întâmple aşa de repede. Se întoarse spre ea.

— Te-a întrebat ce?

Când îi zâmbi, părul ei sclipi ca arama în lumina lumânării.

— Dacă nu mă căsătoresc cu el. A fost destul de simplu. S-a prezentat, mi-a spus că era fericit să se însoare cu mine. Că era în căutarea unei soţii, şi eu… cum a zis? Oh, a fost teribil de romantic. În timp ce ea îşi căuta cuvintele, Devil scrâşni din dinţi. Oh, da. *Am apărut* la momentul potrivit.

Sfinte Dumnezeule! Ewan nu se pricepuse niciodată la vorbe, dar asta era cu adevărat rău. Dovedea că şi ducele avea un plan. Ceea ce însemna că poate cererea lui Felicity Faircloth nu era o idee chiar aşa de îngrozitoare.

— Într-adevăr, foarte romantic, zise el.

Ea ridică din umeri.

— Dar este foarte chipeş şi dansează de vis, cum am spus.

Nu i se părea posibil ca ea să-l tachineze. Cum ar fi putut să ştie cât îl iritau cuvintele?

— Şi ăsta este un lucru pe care toate femeile îl caută la soţii lor.

Ea râânji.

— Cum de ai ştiut?

Îl tachina. Îl tachina şi lui îi plăcea. Şi nu ar fi trebuit.

— Vrei ca omul să fie nebun după tine.

— Ei bine, eu încă nu sunt convinsă că nu e nebun, dar da. Nu asta vrea orice femeie de la soţul ei?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Ai multă experienţă cu soţii?

El îi ignoră întrebarea.

— Nu ştii ce ceri, zise el, luând o curbă pe coridor.

Ea îl urmă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Doar că pasiunea nu este un lucru cu care să te joci – odată ce aripile simt arse, este treaba ta să te ocupi de molie.

— Din vreme ce molia va fi soţul meu, îmi imaginez că va trebui să mă ocup de el oricum.

„Dar nu va fi soţul tău”. Devil rezistă tentaţiei de a rosti asta cu voce tare. Rezistă şi emoţiei care îl chinuia în timp ce gândea cuvintele. Vinovăţia.

— Mi-ai promis, Devil, zise ea blând. Am făcut o înţelegere. Ai spus că mă vei transforma într-o flacără.

Nu avea nimic de făcut ca s-o transforme într-o flacără. Ardea deja prea strălucitor.

Ajunseră la uşa exterioară a halei şi el se lăsă pe vine, punând felinarul pe podea şi luând inelul de chei. Ea veni lângă el, întinzându-se spre rândul de lacăte, degetele ei trecând peste fiecare de parcă le-ar fi putut deschide doar cu atingerea. Şi la felul cum se ocupase de Chubb mai devreme, o credea pe jumătate în stare.

Frigul trecea prin uşa de metal şi el îşi strânse umerii,

vârând o cheie în primul lacăt.

— De ce desfaci lacăte?

— Asta este relevant?

El îi aruncă o privire piezişă.

— Simt sigur că îţi dai seama cum poate fi de interes.

Îl privi desfăcând al doilea lacăt.

— Lumea este plină de uşi. Cerul ştia că asta era adevărat. Îmi place să îmi pot deschide propriile uşi.

— Şi ce ştii despre uşi încuiate, Felicity Faircloth?

— Aş vrea să încetezi să mai faci asta, zise ea. Să mă tratezi de parcă niciodată nu am vrut nimic în viaţa mea. De parcă totul mereu mi-a fost la îndemână.

— Nu aşa a fost?

— Lucrurile importante nu. Iubirea nu. Prietenia… nu. Familia abia.

— Îţi este mai bine fără acei prieteni.

— Te oferi să îmi fi un nou prieten?

„Da”.

— Nu.

Ea scoase un mic hohot de râs, întinzându-se pentru a lua de pe uşă unul dintre lacăte, în vreme ce el îşi continua treaba. Cu colţul ochiului, o vedea cum îl tot învârtea în mână.

— Descui lacăte pentru că pot. Pentru că sunt foarte puţine lucruri pe lume pe care le pot controla şi la lacăte mă pricep. Sunt o barieră peste care pot trece. Şi un secret pe care pot să-l cunosc. Şi la sfârşit, se apleacă în faţa voinţei mele. Ridică din umeri. Îmi place asta.

Îşi putea imagina să se plece în faţa voinţei sale. Nu ar trebui să-şi imagineze asta. Dar putea. Deschise prima uşă grea, aerul rece trecu peste ei în vreme ce apăru a doua uşă. Începu să lucreze la următorul rând de lacăte.

— Nu este genul de abilitate pe care te-ai aştepta să o aibă o femeie.

— Este exact genul de abilitate pe care *ar trebui* să o avem. Întreaga noastră lume este construită de bărbaţi. Pentru ei. Şi noi suntem aici doar ca decoraţiuni, aduse după ce se termină tot ce este important. Ei bine, eu m-am

săturat de sfârşituri. Lacătele sunt începuturi.

Se întoarse ca să uite la ea, consumat de dorinţa de a-i oferi un infinit de începuturi.

Ea continuă să vorbească, aparent hipnotizată de cheile lui în timp ce el lucra.

— Ideea este că înţeleg ce înseamnă să vrei să fii de partea cealaltă a uşii. Înţeleg ce înseamnă să ştii că încăperea nu este a mea să o iau. Aşa de multe uşi sunt închise pentru toţi, cu excepţia câtorva dintre noi. El deschise ultimul lacăt, şi ea încheie încet: De ce-ar trebui să decidă alţii care sunt uşile pentru mine?

Întrebarea, atât de onestă, de directă, îl făcu să-şi dorească să spargă fiecare uşă la care ea ar fi ajuns de acum până la sfârşitul timpului.

Devil se hotărî la cea din faţa lui, împingând-o pentru a dezvălui hala de gheaţă. Un zid de frig îi întâmpină şi dincolo de el, întuneric, începu să devină neliniştit – reticenţa faţă de întuneric, o dorinţă mult prea cunoscută de a fugi.

Felicity Faircloth nu avea o astfel de dorinţă. Păşi direct în încăpere, înfăşurându-şi braţele în jurul ei.

— Deci, este gheaţă.

El o urmă, ridicând felinarul chiar când spaţiul cavernos înghiţi lumina.

— Tot nu mă credeai?

— Nu întru totul.

— Şi ce credeai că îţi arăt aici jos?

— Bârlogul tău misterios de sub pământ?

— Bârlogurile de sub pământ sunt supraevaluate.

— Sunt?

— Nu sunt ferestre şi te faci ca dracu’ pe cizme.

Micul ei râs era o pâlpâire în întuneric.

— Mă aştept să am de dat nişte explicaţii mâine-dimineaţă când camerista îmi va vedea tivul de la fustă.

— Ce-o să-i spui? întrebă el.

— Oh, nu ştiu. Oftă. Grădinărit noaptea târziu? Nu contează. Nimeni nu se aşteaptă să explorez caverne subterane din Covent Garden.

— De ce nu?

Ea făcu o pauză şi el ar fi dat orice să îi vadă chipul, dar era prea ocupată să cerceteze prin întuneric.

— Pentru că sunt comună, zise ea simplu, distrasă. Teribil de comună.

— Felicity Faircloth, zise el, în cele câteva zile de când te cunosc, am aflat un adevăr de netăgăduit. Nu eşti deloc comună.

Se întoarse repede şi pe neaşteptate când auzi asta şi, în lumina felinarului, îi observă obrajii rozalii de la frig, ceea ce o făcea destul de… fermecătoare.

Whit l-ar fi mâncat la cină dacă ar fi ştiut că lui Devil doar îi venise în minte cuvântul *fermecător*. Era un cuvânt ridicol. Genul de cuvânt folosit de vreun filfizon sau dandy. Nu de un bastard care purta asupra lui un baston cu şiş. Şi ea nu era fermecătoare. Era un mijloc pentru a atinge un scop. O fată bătrână şi nedorită, aflată în orbita lui cu un singur scop – sfârşitul fratelui său.

Şi chiar dacă ea nu ar fi fost aşa, clar nu ar fi fost pentru el. Felicity Faircloth era fiica unui marchiz, sora unui conte şi atât de sus faţă de statutul lui, că ai fi zis că e din altă lume. Pielea ei de porţelan era prea perfectă, mâinile ei prea curate şi lumea ei prea grandioasă, încântarea din ochii ei mari faţă de depozitul lui din Covent Garden şi zâmbetul mândru când spărsese încuietoarea la viaţa lui de infractor demonstrau exact acest lucru. Lady Felicity nu ar şti niciodată ce însemna să fii comun.

Doar asta şi ar fi trebuit să fie suficient.

Însă ea zâmbi înainte ca el să pună capăt acestei nebunii, iar lumina lumânării juca feste, fiindcă din fermecătoare deveni dată naibii de frumoasă. Şi asta înainte să spună:

— Deloc comună; cred că ăsta a fost cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Dumnezeule!

Trebuia să o scoată de acolo.

— Bine, acum ai văzut cala.

— Nu, nu am văzut-o.

— Asta este tot ce e de văzut.

— Este întuneric, răspunse ea întinzându-se după felinar. Pot?

El îi dădu drumul fără tragere de inimă, îngrijorat la ideea că nu mai controla el lumina. Respiră adânc când ea se întoarse de la el şi merse mai departe în hală pentru a descoperi blocurile de gheaţă dinăuntru.

Încărcătura corăbiei fusese mutată cu grijă printr-un culoar lung şi drept tăiat prin înlăturarea blocurilor de gheaţă, dezvăluind centrul halei, care până cu câteva ore în urmă era plin de butoaie şi butoiaşe, lăzi şi lădiţe, acum în drum spre o puzderie de destinaţii din Anglia.

La dracu' dacă Felicity Faircloth nu o lua direct spre acel drum, de parcă participa la o petrecere cu ceai în mijlocul unui labirint.

— Mă întreb ce voi găsi *în* gheaţă? strigă ea.

El o urmă.

Nu. Urmă *lumina.* Nu fata.

Nu îi păsa ce se întâmpla cu fata. Să exploreze hala cât voia. Să degere pentru cum zăbovea în ea.

— Mai multă gheaţă, zise el când ea găsi centrul spaţiului şi pământul rece şi noroios.

— Nu sunt aşa de sigură.

Când ea luă colţul, lumina dispăru, iar întunericul se năpusti asupra lui din spate. Trase aer adânc în piept, menţinându-şi privirea pe umbra înceţoşată a capului şi umerilor ei de deasupra gheţii… până când dispăru şi umbra şi n-o mai văzu. Cu siguranţă, alunecase în băltoacele murdare din hală – pericolul când lucrai cu gheaţă.

— Ai grijă, îi atrase atenţia, grăbind pasul, ajungând în mijlocul gol al încăperii unde o găsi ghemuită, ţinând felinarul în faţa ei cu abilitatea unui căutător de comori pe malul Tamisei.

Ea se uită în sus la el.

— Aici nu este nimic.

El expiră.

— Nu.

— Doar urme a ceea ce a fost aici, zise ea cu un zâmbet crispat. O ladă grea acolo. Schimbă direcţia. Şi acolo, un butoi sau ceva de genul ăsta.

El ridică din sprâncene.

— Copoilor din Bow Street le lipsesc instinctele tale de detectiv.

Zâmbetul deveni rânjet.

— Poate în drum spre casă mă opresc pe acolo. Ce era?

— Gheaţă.

— Hmm, zise ea. Bănuiesc că era ceva alcoolic. Şi îţi mai spun ceva…

Îşi încrucişă braţele la piept şi îi răspunse sec:

— Aş vrea să o faci.

Arătă triumfătoare cu degetul spre el.

— Bănuiesc că era ceva ce a intrat în tară fără taxe.

Era aşa de mândră de ea însăşi, încât el aproape îi spuse că era whisky american. Încât el aproape că făcea o mulţime de lucruri.

Aproape o ridică în picioare şi sărută munca de detectiv de pe buzele ei.

Aproape.

În schimb îşi frecă mâinile şi suflă peste ele.

— Excelente deducţii, milady. Dar este al naibii de frig aici, aşa că ar trebui să ne întoarcem ca să îţi poţi efectua arestarea cetăţenească pentru acuzaţiile pe care le aduci şi pentru care nu ai nicio probă.

— Ar fi trebuit să porţi palton.

Îl dădu la o parte şi se duse înapoi la zidul din blocuri de gheaţă.

— Ce faci acum cu gheaţa?

— O expediem în toată Londra. Case, măcelării, cofetării şi restaurante. Şi tu îmi porţi paltonul.

— Este foarte amabil din partea ta, răspunse ea. Nu aveai o vestă?

— Scoatem profit de pe urma gheţii, altfel nu am face-o, zise el. De obicei nu mă îmbrac pentru munca brută.

— Am observat, zise ea şi Devil tresări la cuvintele ei

joase şi blânde.

— Ai observat.

— Era aproape indecent, zise ea cu voce tare, în defensivă. Nu sunt sigură cum aş fi putut să nu observ.

El se apropie de ea, neputându-se abţine, iar ea se dădu înapoi, întinzându-se, puse o mână pe zidul de gheaţă, retrăgând-o imediat când simţi frigul.

— Ai grijă, zise el.

— Ţi-e teamă că o să îngheţ?

El spuse adevărul:

— Mi-e teamă că o s-o topeşti.

Ea ridică o sprânceană spre el.

— Uiţi că nu am învăţat încă să fiu o flacără.

Niciodată în viaţa lui nu avea să înţeleagă de ce nu se oprise acolo. De ce nu luase felinarul şi nu o scosese de acolo.

— Tu şi dorinţa ta de a ne incinera pe toţi, Felicity Faircloth; eşti foarte periculoasă.

— Nu pentru tine, zise ea blând în vreme ce el se apropia, ademenit de cuvintele şoptite ca de cântecul unei sirene. Tu niciodată nu te vei apropia suficient de mult încât să arzi.

Era deja destul de aproape.

— Atunci, ar fi bine să ţii privirea spre altul.

„Nu. Ţine-o pe mine”.

„Putem să ardem împreună”.

Era suficient de aproape să o atingă.

— Atunci mă înveţi?

Orice. Orice ar cere.

— O să-mi arăţi cum să îi fac pe bărbaţi să mă adore?

Doamne, era tentant. Ea era tentantă.

„Dacă Ewan o adoră, va suferi mai mult când o vei lua de lângă el. Dacă va fi înnebunit de pasiune, îl vei pedepsi mai mult”.

Dar asta nu era tot. Acum era Felicity. Şi dacă ea îşi permitea să simtă pasiune faţă de Ewan, nu va fi doar distrusă de desfacerea logodnei lor, va fi devastată.

Va fi o victimă a războiului, vechi de zeci de ani, un

război cu care nu avea nicio legătură. Avea să fie rănită în proces; şi asta nu fusese niciodată în plan.

„Rahat. Asta mereu a fost în plan”.

Planul era să-i arate lui Ewan că Devil mereu avea să poată trage sforile. Că Ewan trăia prin bunăvoinţa fraţilor săi şi nimic altceva. Că putea termina orice căsătorie pe care el credea că o începe. Că îl puteau termina pe *el.*

Să o înveţe pe Felicity Faircloth despre pasiune avea să fie cea mai uşoară modalitate prin care Devil să îşi pună în acţiune planul. Putea să îi facă curte fetei în timp ce ea îi făcea curte ducelui, şi apoi, exact înainte de a se căsători, să o seducă şi să îi trimită un mesaj dar: „Fără moştenitori. Fără căsătorie. Fără liber-arbitru. Niciodată pentru tine”.

Aceasta era înţelegerea pe care o făcuseră, nu? Promisiunea pe care fraţii o făcuseră în întunericul nopţii când monstruosul lor tată îi manipulase şi îi pedepsise, gândindu-se la ei doar ca la nişte candidaţi care urmau în lunga linie de descendenţi Marwick.

Cei trei băieţi juraseră să nu îi dea niciodată tatălui lor ceea ce ceruse.

Dar Ewan câştigase întrecerea. Şi după acea el luase titlul, casa, averea, lumea pe care tatăl lor le-o oferise… rupsese rândurile şi încercase să obţină şi mai mult. Un moştenitor pentru un titlu care nu ar fi trebuit să fie al lui oricum.

Un fiu nelegitim, dispus cândva să ucidă pentru legitimitate, venea acum după ea pe o altă cale. Una pe care jurase că nu va merge.

Şi Devil avea să-l înveţe o lecţie.

Ceea ce însemna că Felicity va trebui să o înveţe şi ea.

El ridică felinarul din mâinile ei şi îl puse pe blocul de lângă ea. Lumina pâlpâia peste gheaţa tulbure, oferindu-i o strălucire ciudată, gri-verzuie. Îi vedea pulsul agitat la gât în vreme ce făcu asta, aşa de aproape era de ea.

Sau poate că nu putea. Poate că doar voia ca pulsul ei să fie agitat.

Poate că pulsul lui îl simţea.

Îi întâlni privirea, dornică şi frumoasă, şi se aplecă spre ea.

— Eşti sigură că vrei să deschizi uşa asta, Lady Spărgătoare de Lacăte? zise el, detestându-se pentru cuvinte.

Ştia că dacă ea accepta, avea să îi ruineze reputaţia. Nu avea de ales decât să îi ruineze reputaţia.

Dar ea nu ştia asta. Sau, dacă o ştia, nu îi păsa. Ochii ei scânteiau, în adâncul căprui pâlpâia lumina lumânării.

— Foarte sigură.

Niciun bărbat de pe planetă nu îi putea rezista.

Şi astfel el nu mai încercă să îi reziste.

Se întinse după ea, mâna îi atinse obrazul, degetele trecură peste pielea imposibil de fină a maxilarului ei, urmând forma oaselor, spre păr, zăbovind acolo, prinzându-se în buclele dese castanii, în acele ei de păr îndoite în lacăte, legându-l de ea. Buzele ei se deschiseră la atingere, iar inspirarea moale şi uimitoare de aer îi dezvăluia entuziasmul. Dorinţa ei.

Dezvăluind-o pe a lui.

Cu mâna liberă îi atinse cealaltă parte a feţei, explorând-o. Bucurându-se de mătasea pielii ei, de felul cum obrajii ei se înroşeau şi făceau gropiţe, în mica cută de la colţul gurii ei, unde o gropiţă apărea când ea îl provoca. Se aplecă spre ea, înnebunit, intenţionând să îşi pună buzele pe acea cută. Să o guste.

— Baba-oarba, şopti ea. Mâinile tale… Sunt ca jocul.

Un joc de copii. Fântâna casei de ţară. Un jucător legat la ochi, încercând să identifice un altul prin atingere. De parcă Devil nu ar cunoaşte-o de Felicity Faircloth după atingere pentru tot restul timpului.

— Închide ochii, zise el.

Ea clătină din cap.

— Nu aşa se joacă jocul.

— Nu mă joc un joc.

Privirea ei o găsi pe a lui.

— Nu?

Nu în acest moment.

— Închide ochii, repetă el.

Ea îi închise şi el veni şi mai aproape, aplecându-se şi punându-şi buzele pe urechea ei.

— Spune-mi ce simţi.

Putea auzi ce efect avea asupra ei – respiraţia care îi rămase blocată în piept, tremurând prin coloana lungă a gâtului ei când expiră, subţire şi mlădios, de parcă îi era greu să tragă aerul în plămâni.

Devil înţelegea sentimentul, chiar şi mai mult când una din mâinile ei se ridică pentru a plana deasupra umărului său – tachinându-l fără a-l atinge. El vorbi din nou, respiraţia lui suflând peste pometele înalt al obrazului ei, unde voia să o sărute.

— Felicity, cea mai frumoasă dintre toate… şopti el. Ce simţi?

— Eu… începu ea. Nu simt frigul.

Nu, nici el nu-şi imagina că-l simţea.

— Ce simţi? întrebă el din nou.

— Simt…

Mâna ei poposi pe umărul lui, greutatea fiind precum focul. El scoase un geamăt. Bărbaţii adulţi nu gemeau la atingerea umărului lor cu o mână.

Nici măcar dacă era o flacără, fierbinte şi imposibilă în camera glacială.

— Ce simţi?

— Cred că trebuie să fie…

„Spune-o”, zise el, cuvintele unei rugăciuni către un Dumnezeu care îl părăsise cu zeci de ani în urmă, dacă vreodată fusese binecuvântat de El. „Spune-o, ca să îţi pot oferi totul”.

Era posibil ca el să fi rostit cuvintele cu voce tare pentru că ea răspunse, frumoşii ei ochi căprui, negri în întuneric, îi găsiră pe ai lui, degetele ei se încordară pe umărul lui, mâna ei liberă ajunse să se odihnească sus pe pieptul lui când ea şopti complet surprinsă şi oarecum sigură:

— Dorinţă.

— Da, zise el, apropiindu-se, strângând-o mai puternic

şi trăgând-o spre el, reuşind cumva să găsească puterea de a nu o săruta. Şi eu o simt.

Ochii ei închişi, genele lungi şi întunecate ca o rană neagră pe pielea ei, strălucitori în lumina diafană şi glacială pentru o jumătate de secundă înainte de a se deschide din nou, îi găsiră pe ai lui.

— Eliberează-mă, şopti ea.

Cuvintele erau ciudate, perfecte, irezistibile, iar Devil făcu cum îi ordonă ea, degetele lui alunecară în părul ei, degetul mare îi mângâia obrazul, sorbindu-i buzele, o dată, de două ori, blând, savurându-i gustul – delicat şi incredibil de dulce.

Îşi ridică puţin capul, lăsând un spaţiu infim între ei, suficient cât ea să deschidă ochii. Degetele ei se prinseră de materialul cămăşii lui, trăgându-l pentru a-l aduce înapoi.

— Devil?

El clătină din cap, incapabil să se oprească.

— Când eram copil, şopti el, aplecându-se ca s-o mai guste, lingând-o încet, m-am furişat la târgul de May Day din Hyde Park. Încă un sărut, de data asta mai lung, terminându-se cu suspinul ei, frumos precum păcatul. O sărută pe obraz, apoi în colţul buzelor, unde se afla gropiţa, zăbăvi cu limba în acel loc până când ea se întoarse spre el. El se retrase, vrând dintr-odată ca ea să audă povestea. Era un stand plin cu vată de zahăr pe băţ, albă şi pufoasă precum norii – nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

Ea îl privea, şi el se aplecă să o sărute blând, neputând să se abţină din a nu-i linge buza plină de jos, adorând felul cum devenea alunecoasă la atingere, felul cum ea se deschidea către el.

— Copiii cereau zgomotos acea bunătate, şopti el, şi părinţii, preocupaţi de festivităţi, erau mai generoşi decât de obicei.

Ea zâmbi.

— Şi ţi-a cumpărat cineva una?

— Nimeni nu mi-a cumpărat niciodată nimic.

Zâmbetul ei pieri.

— Am privit cum zeci de alţi copii îşi primeau dulcele, iar eu îi uram pentru că ştiau ce gust au acei nori albi. Făcu o pauză. Aproape am furat una.

— Aproape?

Fusese alungat de paznicii târgului înainte să o poată fura.

— Ani în şir mi-am spus că ideea acelui dulce era mai bună decât orice gust ar fi putut avea.

Ea încuviinţă din cap.

— Spune-mi care e ideea.

— Eu nu puteam să am acelaşi gust cum mi-l imaginam că îl are dulcele. Nu puteam să fiu la fel de dulce sau la fel de păcătos sau la fel de delicios. Se apropie mai mult de ea, cuvintele lui erau o răsuflare pe buzele ei. Dar tu… Buzele îi alunecară peste ale ei, o atingere de mătase. Tu, Felicity Faircloth, ai putea să fii toate acele lucruri. Încă o atingere, micul scâncet care-i scăpă îl făcea să vrea să facă lucruri păcătoase, minunate. Tu s-ar putea să fii mai mult.

Degetele ei se încordară, ameninţând să rupă materialul cămăşii lui.

— Devil.

— Am să te fur pe tine, în schimb, zise el, ştiind că ea avea să audă cuvintele ca parte a poveştii şi nu cum ar trebui – ca adevăr. Am să te fur pe tine, mărturisi el din nou. Am să te fur şi am să te fac a mea.

— Nu este un furt dacă eu permit asta, şopti ea.

Fată prostuţă; normal că era un furt. Dar asta nu avea să-l oprească.

Capitolul 16

Era atât de dulce, de impetuoasă, senzuală şi moale, la fel ca vata de zahăr din anii trecuţi. Era păcat, sex, libertate, plăcere şi ceva mai mult, ceva mai rău, iar el era pierdut în senzaţia pe care o ofereau buzele ei şi în gustul

ei când i se deschise ca şi cum l-ar fi aşteptat întreaga viaţă.

Felicity Faircloth era perfecţiunea – prima gură gustată de Devil.

„Avea gustul promisiunii”.

Ea suspină, el gemu, strângând-o mai tare, degetele lui încurcându-se în părul ei în vreme ce ale ei atingeau barba de pe obrazul lui, unghiile ei răzuind peste obrazul lui până când ea îi trase capul în jos spre ea, de parcă aşteptase toată viaţa ei pentru acest sărut şi voia să merite.

„La naiba, voia să-l facă să merite”.

Îşi înfăşură braţele în jurul ei, trăgând-o spre el aşa de repede, încât ea gemu. Îi eliberă buzele şi spuse:

— Vreau să te ţin cum ţineam mai devreme, când ne uitam cum pleacă marfa, zise el.

Dumnezeule, de ce îi spunea ei asta?

Ea se ridică pe vârfuri şi îşi apăsă fruntea peste a lui.

— Vreau să mă ţii aşa, şopti ea.

Cum putea el să reziste la asta?

Reveni la buzele ei, jucându-se cu ele, blând, aţâţând-o cu limba până când ea suspină, deschizând ca să-l primească, dulce toată, o căldură de mătase şi o promisiune senzuală. Şi apoi Felicity Faircloth, cea comună, bătrână, respinsă, îl sărută la rândul ei, întâlnindu-i limba, răspunzându-i pe măsură ca un înger decăzut.

Ca o zeiţă.

Iar el se desfăta cu asta, cu plăcerea ei, cu suspinele şi cu gemetele ei şi cu fiorul care o străbătu când el îi deschise haina – nu haina lui – şi puse mâinile pe ea. Se desprinse din sărutul lor cu un geamăt.

— Devil.

— Ţi-e frig?

La naiba, normal că îi era frig. Erau înconjuraţi de gheaţă.

— Nu, răspunse gâfâind, în timp ce mâinile îi strângeau cămaşa în pumni, trăgându-l mai aproape. Nu, ard.

Strânsoarea ei aproape îl răvăşi – era magnifică, o regină în întuneric. Dădu la o parte reverele hainei, rezistând când o trase spre ea, pentru a-şi privi mâinile pe ea, pe rochia aceea frumoasă şi roz care nu avea ce să caute în locul ăsta care era prea întunecat, prea murdar şi prea păcătos pentru ea. Locul lui Felicity nu era aici, dar asta nu-l oprea să o atingă.

— Arzi, zise el, urmărind cu privirea mişcarea propriilor mâini, în sus pe corsaj spre linia gâtului, unde mătasea lăsa loc pielii imposibil de catifelate. O atinse acolo, unde respiraţia devenea greoaie şi rapidă, descoperindu-i plăcerea. Nu ai nevoie de lecţii despre foc. Eşti un infern.

Ea încuviinţă din cap.

— Simt asta.

El aproape zâmbi.

— Ai vrea să... Se opri, apoi continuă: Ai vrea să mă săruţi din nou?

Da. Dumnezeule! Da.

— Unde?

Ochii ei se măriră.

— Unde?

— Să-ţi arăt unde ţi-ar putea plăcea?

Buzele ei se curbară într-un zâmbet magnific.

— Da, te rog.

Departe de el să refuze o doamnă. Reveni cu mâinile pe talia ei, o trase mai aproape şi îşi puse buzele pe obrazul ei, lăsând să-i alunece limba de-a lungul maxilarului.

— Aici, poate?

— Oh, da. Oftă. Este destul de drăguţ.

— Hmm, zise el. Cred că putem mai bine de drăguţ. Coborî cu dinţii de-a lungul gâtului. Dar aici?

Degetele ei alunecară peste părul lui tuns scurt, unghiile îi zgâriau scalpul, trimiţând fiori de plăcere prin el în vreme ce sugea locul unde gâtul ei se întâlnea cu umărul, ştiind că trebuia să fie atent. Ştiind că nu putea să îi lase semne. Dorindu-şi cu disperare să îi facă semne. Ea scânci.

— Ce vrea să însemne asta?

Privirea ei alunecă spre a lui, iar sclipirea din ochii ei aproape îl puse în genunchi acolo în hală.

— Este *foarte* drăguţ.

Femeia îl tachina. Şi era delicios. Era tare ca fierul şi îşi mai slăbi strânsoarea, apucându-i talia şi ridicând-o pentru a sta pe gheaţa din spatele ei. Când ţipă surprinsă, el alunecă între picioarele ei, deşi fustele ei îi făceau imposibil să ajungă prea aproape, ceea ce era probabil mai bine.

Clar era mai bine.

Şi în acelaşi timp şi mai rău.

— Asta nu este…

Tăie singură cuvintele rostite fără aer.

El reveni la ea.

— Nu este genul de lucruri pe care-l fac doamnele.

Ea clătină din cap, muşcându-şi buza de jos.

— Aşa este, dar am descoperit că nu îmi pasă.

El râse atunci, un hohot scurt, ca un lătrat nedorit.

— Este delicios. Arată-mi alt loc.

Şi râsul lui se topi într-un geamăt.

Cu o mână o trase mai aproape, iar pe cealaltă şi-o puse pe glezna ei goală şi moale de sub fuste.

— Nu porţi ciorapi, şopti el la urechea ei.

— Este iunie, zise ea.

— Şi în iunie doamnele pot să se lipsească de ciorapi?

Ea îşi lăsă capul în jos, şi el adoră jena ei.

— Nu mă aşteptam să vadă cineva.

— Nu pot să văd, şopti el, lăsând frustrarea să îi umple cuvintele şi adorând râsul provocat de cuvinte.

— Nici eu nu mă aşteptam să mă atingă cineva.

— Mmm, răspunse el, urcând mai mult cu mâna. Asta este problema când eşti o flacără, Felicity… moliile vor să atingă.

— Arată-mi, şopti ea.

Dumnezeu să-l ajute, asta făcu, sărutând-o pe buze şi urcând mai mult cu mâna, săltându-i fustele deasupra genunchiului, descoperind un picior lung şi fin. Îi cuprinse

coapsa în mână, ridicându-i piciorul, apăsând mai mult şi la naiba dacă ea nu veni pe marginea blocului de gheaţă pentru a-l întâmpina. O sărută de mai multe ori pe umăr, coborî apoi pe panta unuia dintre sâni spre linia decolteului rochiei.

— Aici? şopti el, jucându-se la locul unde sânul ei se ridica din dantela rochiei.

Ridică o mână, trase de corsaj, descoperind mai multă piele, suficientă cât să scoată la iveală marginea de sus a sfârcului.

— Aici?

Linse pielea fină, adorând felul cum se încreţea sub atingerea lui. Ea şuieră de la senzaţie şi el se depărtă de ea.

— Ţi-e frig?

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu. Nu. Nu. Degetele i se încordară în părul lui, apoi ea se ridică spre el, reducând distanţa dintre ei. Din nou, te rog.

„Orice ce vrea ea. Totul”.

El gemu şi trase mai jos de linia rochiei, descoperindu-i sfârcul pentru a-l atinge cu buzele şi limba, pentru a-l ronţăi în timp ce împingea spre ea mădularul. Pantalonii dintr-odată îi deveniseră prea strâmţi. Ea ţipă uşor, apoi mai tare când el supse, apoi îi şopti numele în întuneric.

— Devil.

„Devon”, şopti mintea lui, dar îndepărtă gândul, refuzând să îl accepte. Nimeni nu îi spunea pe numele lui adevărat. Cu siguranţă, nicio femeie. Şi nu avea să o lase pe Felicity să fie prima.

Dar avea să o lase să facă alte lucruri – avea să o lase să-l atingă, să îi direcţioneze gura unde voia ea, să o lase să se apese mai mult peste mădularul lui lung, pulsând, chiar dacă ea nu ştia cât îl ispitea. Ce cerea.

— Vreau…

— Ştiu, răspunse el, împingându-se în ea, lăsând-o să guste plăcerea pe care i-o putea oferi.

Ea se prinse repede şi Devil se lăsă folosit de ea.

Gemu şi supse mai adânc, adorând ţipetele pe care le scotea în părul lui în vreme ce el lucra asupra ei cu limba şi buzele. În vreme ce ea lucra asupra lui. Era foc.

Iar el era în flăcări.

Tot ce dorea era să o întindă pe spate pe bucata asta de gheaţă şi să o venereze cu mâinile, gura şi mădularul lui până când ea avea să înveţe miile de feluri în care el îi putea oferi plăcere. Avea să-i permită. Era pierdută în plăcere, împingându-se în el, milogindu-se pentru ea.

— Te rog.

Ea suspină.

„Nu în seara asta”.

Rămase nemişcat, ridicându-şi buzele de pe sânii ei, oprind mişcarea mâinii pe coapsa ei unde se juca la cusătura lenjeriei.

„Nu încă. Anunţul căsătoriei nu a fost publicat”.

Şoapta veni din adâncul lui, din locul care plănuise răzbunarea împotriva fratelui său. Din locul care îl detestase pe fratele său timp de douăzeci de ani. Din locul care îl urâse pe tatăl lui deşi mai mult timp.

Ura nu avea nicio treabă cu Felicity Faircloth.

„Va avea. Avea să vină o vreme când ea îl va urî”.

O bătaie grea în uşa din metal a camerei sublinie gândul şi amândoi se întoarseră spre ea. Nu era încuiată, dar Whit şi Nik ştiau mai bine decât să intre fără permisiune. Ştiau de asemenea să nu bată la uşă decât dacă se întâmplase ceva rău.

El se retrase brusc, degetele ei îi eliberară capul, el îi coborî fustele, lăsându-le peste genunchi şi făcând un pas în spate – lăsând loc între ei în vreme ce respiraţiile lor grele răsunau în spaţiul cavernos.

Ea se întinse după el ca o zeiţă.

El clătină din cap, găsind cumva voinţa de a o refuza.

— Nu, şopti el. Gata în seara asta, Lady Flacără.

— Da…

El auzi frustrarea din cuvânt – aceeaşi frustrare care se furişa în el. Îl dorea. Dorea totul. Dar Felicity Faircloth nu ştia cum să ceară asta, slavă Cerului, şi se mulţumi cu un:

— Te rog!

Dumnezeule, voia să îi ofere totul.

„Nu în seara asta. Prea curând”.

N-ar trebui să îi ofere niciodată.

Bătaia din nou. Urgentă şi nedorind să fie ignorată.

El îi îndreptă corsetul şi trase haina strâns în jurul ei când ea tremură, pentru că frigul în sfârşit o găsise.

— Vino, zise el şi ea veni, urmându-l prin gheaţă spre uşa din metal.

În spatele uşii, Nik.

— Este a doua pentru Londra. Din nou.

Devil înjură.

— Cât a trecut? O oră?

— Suficient cât să iasă din mahala, zise ea. Ne aşteptau. I-au oprit înainte să traverseze Long Acre. Se îndreptau spre Mayfair.

Ieşeau deja pe uşa din metal, care zăngăni în urma lor, neîncuiată în vreme ce ei mergeau pe coridorul lung şi întunecat spre trapa prin care aveau să urce în depozit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Felicity lângă cotul lui. Este Coroana?

El o privi, pe jumătate recunoscător că ea ştia adevărul şi pe jumătate iritat că îl ştia.

— Ce ar vrea Coroana de la gheaţă? Apoi, fără să ezite, se uită la Nik. Băieţii?

— Dinuka s-a întors. Era unul dintre călăreţii care însoţeau transportul. A tras asupra lor. Crede că l-a omorât pe unul. Niall şi Hamish sunt împuşcaţi.

— La naiba, am schimbat ruta.

Era a treia deturnare a aceleiaşi livrări în două luni.

Suspinul lui Felicity îl făcu să nu mai înjure la aflarea veştii.

— Împuşcaţi de cine?

Nik se uită la ea.

— Nu ştim.

Dacă ar fi ştiut, Devil i-ar fi omorât deja. Înjură din nou când Nik ajunse la scară şi începu să urce. Niall era unul dintre cei mai buni vizitii ai Bastarzilor; scoţianul era cu ei

de când era copil. Hamish era fratele lui – abia ieşit din copilărie, nici măcar nu îi crescuse barbă.

— În viaţă? strigă el în sus spre Nik, întorcându-se să o ajute pe Felicity să iasă din hală.

Norvegianca se uită în jos la el.

— Nu ştim.

Încă o înjurătură când ridică felinarul şi Felicity se aplecă să îl ia de parcă făcuse asta de sute de ori, şi nu doar o singură dată.

— Devil, zise ea blând şi detestă mila din propria voce, de parcă înţelegea emoţiile care se luptau în el acum. Aceştia erau băieţii lui. Fiecare din ei, el trebuia să aibă grijă de ei.

Şi în noaptea aceea, trei dintre ei fuseseră ameninţaţi.

El îşi întoarse privirea, uitându-se în spate, spre hala de gheaţă.

Greşeală.

Era întuneric peste tot acum, că îi dăduse felinarul, şi apropierea lui, felul cum se furişa în colţurile conştiinţei lui era prea mult. Urcă scara, disperat să scape de el. Doar că niciodată nu putuse să scape de întuneric. Trăia în întuneric.

Dar acolo, la suprafaţă, era Felicity, lumină şi speranţă şi tot ceea ce el nu putea avea. Tot ceea ce cândva îi fusese promis. Tot ceea ce cândva îşi imaginase că ar putea fi al lui, într-un ambalaj frumos şi strălucitor.

Îngrijorarea din ochii ei era aproape pierzania lui.

Urlă un ordin către Nik să închidă trapa la hala de gheaţă.

Ce fusese în capul lui?

Ce *făcuse*?

Locul ei nu era aici – în acest loc sau în viaţa lui. El clătină o dată din cap şi traversă depozitul, îndreptându-se spre uşa pe care ea nu ar fi trebuit să intre niciodată, unde Whit stătea de gardă, cu ochii întunecaţi care vedeau totul, zăbovind pe un loc de lângă coapsa lui Devil. Mâna lui Devil se încorda sub privirea atentă a fratelui său şi îşi dădu seama că o ţinea pe Felicity de mână.

Nici nu băgase de seamă.

Devil îi dădu drumul la mână, prinzând bastonul cu şiş pe care Whit i-l aruncase înainte să iasă pe uşă şi să-l strige pe John, care sări de pe acoperiş, cu puşca în mână. Fluturând mâna spre Felicity fără să se oprească, Devil ordonă:

— Du-o acasă.

Răspunsul lui Felicity fu la fel de sonor precum focul unei arme în curtea depozitului.

— Nu.

Devil nu se uită la ea.

John încuviinţă din cap.

— Da, domnule.

— Stai! Fugi după Devil. Ce s-a întâmplat? Unde te duci? Lasă-mă să vin. Pot să ajut.

Trebuia să plece de aici. Era în pericol tot mai mare cu fiecare moment cu care zăbovea. Devenea tot mai periculoasă pentru el cu fiecare moment cu care zăbovea. Dacă ea nu ar fi fost aici? Poate că ar fi decis să conducă el echipa. Atunci Niall nu ar fi avut un glonţ în el.

Privirea lui o întâlni pe a lui Whit, calm, adunat şi fără să-l judece, dar Devil simţi imediat că era judecat.

Ce naiba făcea, jucându-se de-a pasiunea în hala de gheaţă în vreme ce oamenii cu vieţi, familii şi viitor erau împuşcaţi în numele lui? Dumnezeule! N-ar fi trebuit să o lase niciodată să intre. Nu o spusese Whit? Nu o ştiuse Devil?

„Ce încurcătură nenorocită”.

Repetă ordinul către John.

— Du-o acasă. Împuşcă pe oricine îţi stă în cale.

— Da, răspunse John, întinzându-se după mâna lui. Milady.

Ea se retrase.

— Nu. Cuvântul fu ferm, şi John ezită. Devil. Pot să ajut. Dacă este Coroana – nimeni nu se atinge de fiica unui marchiz.

În acel moment, Devil se opri, întorcându-se către ea, neputându-şi reţine frustrarea crescândă.

— Îţi închipui fie şi pentru o clipă că dacă cineva vine cu o puşcă la tine, o să le pese că eşti fiica unui marchiz? Crezi că le va păsa că eşti o doamnă care brodează şi vorbeşte două limbi străine şi ştie unde să pună nenorocita de lingură de supă şi este logodită cu un duce?

Ochii ei se lărgiră, iar el ar fi trebuit să se oprească, dar nu o făcu. Era furios. Pe el, dar şi pe ea, pentru inocenţa ei tinerească şi certitudinea că lumea nu era amară şi crudă.

— Nu o vor face. Nici pentru o secundă. De fapt, vor ţinti spre tine, care arăţi ca o rază de soare şi miroşi a iasomie, pentru că ştiu că bărbaţii crescuţi în întuneric vor face orice pentru lumină. Ea rămase cu gura căscată, şi el o opri înainte să poată vorbi. Crezi că ne poţi ajuta? râse scurt şi fără veselie. Ce vei face, vei sparge lacăte?

Spatele ei se îndreptă şi el detestă fiorul de vinovăţie care veni cu suferinţa din ochii ei.

— Nu eşti de niciun ajutor. Crezi că ăsta este un joc; crezi că întunericul este o jucărie nouă strălucitoare. Ei bine, iată cea mai importantă lecţie pentru tine – întunericul nu este pentru prinţese. A sosit momentul să te duci înapoi în turnul tău din poveste. Nu te mai întoarce.

Întoarse spatele fetei, lăsând-o în tăcere şi îndreptându-se către calul înşeuat care îl aştepta în mijlocul curţii.

Felicity Faircloth nu era pregătită pentru tăcere.

— Deci încalci înţelegerea? strigă după el, cu o voce puternică şi fermă, un cântec de sirenă.

Roti calul ca să o poată vedea în umbrele felinarelor risipite prin curte. Vântul îi foşnea fustele şi câteva şuviţe de păr pe care le eliberase când o sărutase îi atârnau pe lângă faţă.

Pieptul i se strânse la această imagine – la linia dreaptă a umerilor ei şi la bărbia mândră.

— Ai ducele, nu?

— Nu cum mi-a fost promis.

A naibii pasiune, diferită de orice trăise el. Nu ar fi trebuit să accepte niciodată cererea asta, pentru că acum

era dispus să facă orice pentru a o reţine să împartă acelaşi aer cu fratele lui – darămite să o împartă pe ea cu el.

— Ar trebui să ştii mai bine decât să crezi promisiunile unui bărbat ca mine. Înţelegerea s-a terminat. Du-te acasă, Felicity. Nu eşti bine-venită aici.

Ea îl privi un moment îndelungat şi fiecare centimetru din el ştiu că ar trebui să se întoarcă înainte ca ea să vorbească din nou. Dar nu putu. Şi atunci ea vorbi, cuvinte sarcastice şi usturătoare ca o lovitură de bici.

— Spune-mi, Devil, ce vei face ca să mă ţii departe? Vei încuia uşile?

Ce naiba… îl provoca? Avea idee cine era el? Ce fel de bărbat era? Dădu să descalece. Să se apropie de ea şi…

Dumnezeule! Voia să o sărute până la leşin.

Ce naiba făcuse?

— Devil, îl avertiză Whit, călare pe propriul cal, oprind mişcarea lui Devil.

Existau lucruri mai importante decât să îi dea o lecţie lui Felicity Faircloth. Privi în jos spre ea de pe calul lui mare şi negru – aruncându-i o privire rece, de gheaţă care înspăimântase bărbaţi mai mari, mai puternici.

Nu mai puternici.

— Du-o acasă, zise el fără să se uite la John.

Ea nu îşi luă privirea de la el în vreme ce omul lui se apropia de ea. Într-adevăr, o sprânceană şatenă se ridică într-o frumoasă sfidare.

Devil îşi întoarse calul cu faţa spre Whit, care îl privea cu chipul împietrit.

— Ce? mormăi Devil.

— Mirosind a iasomie? zise Whit pe un ton sec.

Înjurătura lui Devil se pierdu în vânt în vreme ce Bastarzii dădeau pinteni cailor pentru a-i pune în mişcare, îndreptându-se spre Fleet Street pentru a-şi salva oamenii răniţi.

Capitolul 17

— Ar putea să fie mort.

Două dimineţi mai târziu, Felicity împungea acul în broderia ei din gherghef cu o violenţă care egala gândul, ratând pe puţin să-şi dea sângele – nu că ameninţarea asta îi încetini următoarea împunsătură. Sau cea care urmă.

— Nu-mi pasă dacă este mort, adăugă ea, adresându-se verandei din casa Bumble, în ciuda faptului că nu se afla nicio creatură vie în ea. A fost nemilos şi nu va conta deloc dacă este mort.

Doar că Devil, înainte de a fi nemilos, nu fusese deloc nemilos.

Înainte ca Devil să fie nemilos, fusese opusul.

O sărutase, o atinsese şi o făcuse să suspine în feluri în care ea nu ştia că o persoană poate suspina. O făcuse să simtă lucruri pe care nu le mai simţise niciodată.

— Nu că ar conta vreunul din lucrurile astea, de vreme ce în ultima perioadă a fost nemilos şi probabil este mort, îşi repetă ea, împungând din nou acul în broderie cu o forţă periculoasă.

Nu era mort.

Cuvintele şoptiră prin mintea ei în vreme ce-şi continua proiectul, rezistând tentaţiei de a găsi o bucată de hârtie şi de a-i trimite un bilet în care să-i spună detaliat ce putea să-şi facă de unul singur dacă era mort. Rezistând tentaţiei şi mai mari de a arunca ghergheful în foc şi de a se duce în Covent Garden în plină zi şi să-i vadă chiar ea cadavrul.

Lui Felicity îi trecu prin minte că o femeie ar trebui să poată simţi moartea unui bărbat dacă ea aproape îşi ruinase reputaţia cu el într-o hală cu gheaţă de sub un depozit cu doar câteva ore în urmă. Şi totuşi, ea nu simţi aşa ceva. Universul era într-adevăr frustrant.

Puse ghergheful în poală şi scoase un oftat.

— Ar fi bine să nu fie mort.

— Doamne, Felicity, normal că nu este mort! cântă

mama ei din uşă.

Trioul ei de baseţi lătrară entuziasmaţi pentru a sublinia afirmaţia şi trezind-o pe Felicity din reveria ei limbută.

Felicity se întoarse.

— Poftim?

Marchiza îşi flutură mâna prin aer şi râse în maniera aceea a mamelor când nu vor ca fetele lor să le pună în situaţii jenante.

— Incontestabil nu este mort! Clar are afaceri de care să se ocupe de când l-ai văzut ultima oară.

Felicity clipi.

— Îmi cer scuze, mamă. Cine nu este mort?

— Ducele, desigur! zise mama ei şi unul dintre baseţi lătră, apoi dărâmă repede coşul de broderie al lui Felicity şi începu să roadă mânerul, determinând-o pe marchiză să adauge pe un ton dulce: Nu, nu, Rosie, ăla nu e bun pentru tine.

Câinele mârâi şi continuă să roadă.

— Nu sugeram că ducele este mort, zise Felicity, dar aş putea să spun că nu e ceva imposibil, mamă. Până la urmă nu l-am văzut pe duce de câteva zile şi deci nu *ştim* dacă e în viaţă.

— Putem presupune că nu a murit în biroul tatălui tău în ultimele cinci minute, răspunse marchiza, aplecându-se pentru a trage câinele de lângă coş – lucru care nu funcţionă cum plănuise ea, pentru că basetul strânse mai tare şi luă tot coşul cu el în braţele stăpânei.

— Tata este aici?

Felicity ridică din sprâncene. Dacă marchizul de Bumble era acasă, chiar se întâmpla ceva serios.

— Normal că este, zise mama lui Felicity. Unde altundeva ar putea să fie când e vorba despre căsătoria ta? Trase de coş şi câinele mârâi. Rosecrantz. Dă-i drumul, dragă.

Felicity dădu ochii peste cap şi se ridică, rămânând cu goblenul în mână.

— Despre asta discută? Despre căsătoria mea?

Mama ei zâmbi.

— Ducele tău a venit să ne salveze de o viaţă în sărăcie.

Felicity împietri când auzi cuvintele, sincere şi oarecum frivole, ecoul cuvintelor lui Devil de cu două seri înainte. „Familia ta nu va fi niciodată suficient de săracă pentru a se teme de sărăcie”.

Fusese defensivă când el spusese asta, de parcă el nu o lua în serios.

Dar aici, când cuvintele răsunară sub acoperişul familiei sale, în vreme ce ele erau îmbrăcate în rochiile lor la modă, înconjurate de câinii mamei, care mâncau mai bine decât copiii din mahalaua în care trăia Devil şi erau mai în siguranţă decât băieţii care lucrau pentru el – le înţelegea.

Cum fusese viaţa lui?

Poate că fusese manipulată în ultimele luni – forţată să se mărite fără să i se spună de ce, dezamăgită fără motiv –, dar nu se îndoise niciodată de dragostea familiei. Nu se temuse niciodată pentru siguranţa sau pentru viaţa ei.

Însă Devil, da – ştia asta la fel de bine cum ştia gustul sărutului lui. Aşa cum ştia cum era atingerea lui. Şi gândul o mistuia.

Ce îl salvase pe Devil de trecutul lui?

Sau fusese obligat să se salveze singur?

Mama ei îi întrerupse gândurile.

— Foarte bine. Să pui mâna pe un duce singuratic este o treabă incredibil de bună. Ştiam că o poţi face.

Atenţia lui Felicity se îndreptă spre marchiză.

— Păi, dacă eşti aruncată în calea unui număr suficient de duci, eşti obligată să câştigi unul, bănuiesc.

Sprâncenele mamei se ridicară.

— Cu siguranţă, nu eşti nefericită cu căsătoria. Acesta este infinit mai bun decât ultimul.

— Nu ştim, răspunse Felicity.

— Nu fi prostuţă, se înfurie marchiza. Ultimul era deja *însurat.*

— Cel puţin ultimul afişa emoţii.

— Vrea să se însoare cu tine, Felicity. Tonul mamei devenea din ce în ce mai tăios. Asta este suficientă emoţie.

— De fapt, nu m-a cerut, răspunse ea. A spus că sunt convenabilă. Că i-am făcut căutarea unei soţii mai uşoară.

— Ei bine. Nu văd o minciună în asta. Într-adevăr, s-ar putea să fie prima dată când te-ai purtat îndatoritoare, răspunse marchiza. Şi ca nu cumva să uiţi, nu este ca şi cum eşti de *încercare*... eşti fiica unui marchiz, sora unui conte!

— Şi am dinţi excelenţi.

— Exact! răspunse marchiza.

Dar ea era mai mult de atât. Oare mama ei nu vedea? Nu era doar fata respinsă de la bal, disperată să facă orice era necesar pentru a cuceri un bărbat şi a salva finanţele familiei. „Arăta ca razele soarelui şi mirosea ca iasomia”.

Gândul o făcu să simtă un val de căldură prin ea. Când el o spusese în urmă cu două nopţi, avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-i ceară explicaţii. Nu păruse un compliment chiar dacă sunase ca cel mai frumos compliment pe care îl auzise.

„Bărbaţii crescuţi în întuneric ar face orice pentru lumină”.

Se întrebă dacă el îşi dădu se seama cât de mult dorea ea să exploreze întunericul.

Doar că nu putea. Dorinţele ei veneau pe locul doi, după nevoile familiei sale. Era singura lor speranţă – şi nu conta că nu fusese niciodată liberă de jugul pe care ei îl doriseră pentru ea. Nu conta că ea abia zărise un pic din întuneric şi îşi pierdea gustul pentru lumină.

Nu conta că nu o interesa să cheme ducele la flacăra ei. Că dorea o altă molie. O pereche diferită de aripi arse.

O molie care părea să nu aibă niciun interes să zboare în apropierea ei.

Şi aşa rămânea aici: lipsită de flacără. Doar Felicity.

Ultima şansă a familiei sale.

Întâlni privirea mamei.

— Ducele a venit aici pentru mine?

— Bine, a venit să se întâlnească cu tatăl tău. Şi cu fratele tău. Să stabilească detaliile căsătoriei cu tine.

— Este aici să ne umple cuferele din nou.

Mama ei înclină din cap – recunoaştere tacită. Mi s-a spus că este bogat precum diavolul.

Felicity se abţinu să-i spună mamei că îl cunoştea pe Diavol şi el era mai bogat decât oricine cunoscuse ea vreodată. Nu conta desigur, pentru că banii lui Devil nu aveau să fie salvarea cerească a marchizului de Bumble. Nu aveau niciodată să-l salveze pe fratele ei de la ruina sigură.

Şi pe ea? Oare o putea salva?

Nu. Banii lui Devil nu erau ca să o salveze pe Felicity. Nici bărbatul nu era pentru asta.

„Nu te mai întoarce”.

Cuvintele reverberară prin ea, reci şi clare.

Deci, rămânea aici cu ducele. Ducele promis de Devil. Ducele pe care cumva i-l adusese. Cumva… fără să-i spună cum. Fără să-i spună *de ce*. Cu siguranţă, exista un motiv, nu? Dar nu era suficient de important ca ea să ştie, exact cum nu fusese suficient de important pentru familia ei să-i spună de planurile lor. Să-i spună temerile lor. Să-i spună cum trebuia ea să-i salveze.

Exact cum nu era important pentru ducele de Marwick să-i spună de ce în primul rând era aşa de dispus să se însoare cu ea.

„Încă o uşă încuiată”.

De data asta avea să o descuie.

Felicity oftă din nou.

— Bănuiesc că ar trebui să merg să îl salut.

Ieşi din camera de zi, cu marchiza bombănind în urma ei şi ajunse în faţa uşii închise a biroului tatălui ei în câteva secunde.

Bătu ferm la uşă, apăsând deja pe clanţă când tatăl ei strigă:

— Intră!

Când intră, fratele ei se ridică. Tatăl ei rămase în spatele biroului, dar îi trebui lui Felicity un moment ca să-l

găsească pe ducele de Marwick, care stătea în picioare lângă uşile franceze, în partea îndepărtată a camerei.

— Felicity… începu Arthur.

— Nu! Nu! Accident! cântă mama ei de pe hol, cu cei trei baseţi venind în urma ei. Accident! Asta în timp ce intra în cameră fluturând dintr-o mână. Felicity nu şi-a dat seama că era o întâlnire între bărbaţi, Excelentă.

Ducele se întoarse, întâlnind privirea lui Felicity.

— Ce credeaţi că se întâmplă?

Nu era un om obişnuit ducele. Nu părea periculos – ci mai degrabă… ieşit din comun.

— Credeam că discutaţi despre căsătoria noastră şi legătura cu situaţia financiară a fratelui şi a tatălui meu.

El încuviinţă o dată din cap.

— Chiar despre asta discutam.

O invita înăuntru? Conta?

— Atunci sunt sigură că nu vă deranjează dacă mă alătur.

Mama ei era în pragul apoplexiei.

— Nu poţi face asta. Conversaţia asta nu este pentru femei!

— Fato! o avertiză tatăl ei din spatele biroului.

Fără să îşi ia privirea de la duce, Felicity spuse:

— Aş vrea să cred că este pentru femei, pentru că întregul scop este să se stabilească un preţ, nu-i aşa?

— Ai grijă, Felicity, o avertiză tatăl ei, iar Felicity îşi dădu seama că în trecut ar fi plecat la acel avertisment rece şi indiferent.

De dragul proprietăţii. Ca să rămână cu eticheta de fiică bună şi ascultătoare faţă de un bărbat care niciodată nu-i acordase prea multă atenţie. Nici măcar când era singura lui şansă de salvare.

Dar îşi dădu seama că în acest moment nu mai ţinea neapărat la proprietate.

Nici nu mai voia să îşi lase familia să ia decizii legate viitorul ei. Nu când ea era singura lor monedă de negociere.

Dar ducele o scuti de toate astea.

— Normal că ar trebui să rămâneţi.

Şi aşa hotărârea fu luată. El reveni la fereastră şi Felicity observă că părul lui strălucea ca aurul în cameră, de parcă omul călătorea cu propria sursă de lumină.

Bănuia că o altă femeie l-ar găsi incredibil de frumos. Şi ei i se păruse aşa, nu? La un moment dat nu se referise la el ca fiind cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată? Desigur, fusese o minciună. Spusă altui bărbat, mai frumos.

Un bărbat care nu ar trebui să fie aşa de frumos, dar, de fapt, era atât de frumos, încât o făcea să-i vină să scuipe la cât de enervant era.

— Unde rămăseserăţi?

— Discutam termenii căsătoriei noastre.

Ea încuviinţă din cap.

— Fără mine.

— Felicity… zise mama ei înainte de a se întoarce spre duce. Iertaţi-o, Excelenţă. Am crescut-o mai puţin implicată.

— Asta pentru că aţi preferat să nu îmi spuneţi nimic despre planurile voastre legate de viitorul meu, zise Felicity.

— Nu am vrut să te îngrijorăm, răspunse Arthur.

Ea se uită la fratele ei.

— Să vă spun ce mă îngrijorează pe mine? El nu răspunse, dar văzu vinovăţia de pe chipul lui. Bun. Faptul că chiar după tot ce s-a întâmplat, voi tot nu puteţi să vedeţi dincolo de problemele voastre.

— La naiba, fato. Aşa se face, interveni tatăl ei. Femeilor le place să creadă că o căsătorie este despre dragoste. Nu este. Este o afacere. Discutăm afaceri.

Ea se uită la tatăl ei, apoi din nou la Arthur.

— Atunci, cu siguranţă, veţi înţelege că mă îngrijorează faptul că mă credeaţi o marfă care urmează să fie tranzacţionată fără consimţământul meu.

— Cineva ar putea susţine că v-aţi dat consimţământul când aţi anunţat jumătate din Londra că ne vom căsători, sublinie ducele – care avea dreptate.

Ea traversă camera spre el.

— Cu toate astea, Excelenţa Sa cu siguranţă va înţelege că am toate drepturile să fiu interesată de termenii cu care eu am fost de acord?

Logodnicul ei era mai calm decât oricând, atenţia lui fiind îndreptată spre un gard viu distant.

— Cu siguranţă, înţeleg, pentru că sunt mai mult decât termenii cu care *aţi* fost de acord.

Felicity ezită. Era posibil ca acest om să îi fie aliat? Era greu de spus cum putea să fie la cât de impenetrabil era.

— Desigur. Am uitat că tata şi Arthur vorbesc în numele meu.

— Felicity… începu Arthur.

Ducele îl întrerupse.

— Nu sunt sigur că cineva din lume vorbeşte în numele dumneavoastră.

— Asta este o insultă? întrebă ea.

— Nu, de fapt nu este.

Era un bărbat ciudat.

— Şi deci? Cu ce am fost de acord?

— Anunţurile se vor face imediat şi ne vom căsători peste trei săptămâni. După aceea, aţi fost de acord să locuiţi în Londra, într-o casă aleasă de dumneavoastră.

— Aveţi mai mult de o casă în Londra?

— Nu, dar sunt foarte bogat şi sunteţi bine-venită să cumpăraţi alta, dacă găsiţi una care să vă placă.

Ea încuviinţă din cap.

— Şi nu sunteţi interesat unde vom locui?

— Din moment ce *noi* nu vom locui acolo, nu sunt.

Cuvintele o surprinseră. Se uită la tatăl ei, pe al cărui maxilar se observă iritarea, apoi la mama ei, care rămăsese cu gura un pic deschisă, apoi la Arthur care părea încremenit pe covor. Reveni cu atenţia la duce.

— Vreţi să spuneţi, cum *dumneavoastră* nu veţi locui acolo.

El îşi înclină capul şi reveni cu atenţia la grădinile de dincolo de fereastră.

Ea îl privi o clipă.

— Nu vă interesează să vă căsătoriţi cu mine.

— Nu în mod deosebit, răspunse el absent.

„Cam atât despre molii şi flăcări”.

— Dar o veţi face oricum.

El rămase tăcut.

Felicity îşi miji privirea.

— Şi apoi?

O parte a gurii lui se curbă într-un zâmbet crispat.

— Veţi fi foarte bogată, Lady Felicity. Sigur veţi găsi ceva de făcut.

Ea deschise gura. Mama ei icni. Tatăl ei tuşi. Arthur rămase tăcut.

Cuvintele nu erau crude. Ducele nu era furios, înverşunat şi nici nu o pedepsea. Era pur şi simplu direct. Şi era ceva în acel adevăr pe care i-l spusese lui Felicity… suficient cât să o facă să se întrebe ce anume plănuia.

— Lucrurile nu merg cum mă aşteptam eu.

— Şi cum credeaţi că vor decurge?

— Credeam că doriţi… Se opri.

— Credeaţi că ne vom iubi?

Nu. Iubirea nu făcuse niciodată parte din asta. Cel puţin nu cu el. Poate cu un alt bărbat când era mai tânără. Un alt soţ fără chip. Înalt, misterios, cu ochi aurii şi buze făcute pentru păcat.

Ea îndepărtă gândul.

— Nu.

El încuviinţă din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Privirea lui coborî spre ghergheful pe care ea continua să îl ţină în mână. Aceea este o vulpe?

Ea ridică goblenul, privind surprinsă spre el. Uitase ce făcea înainte ca el să ajungă aici şi totul se stricase.

— Da, este.

— Cu o găină?

Într-adevăr, era. Animalul portocaliu cu alb ţinea o găină de un cafeniu mătăsos în gură.

— Da.

— Sfinte Dumnezeule!

Ea ridică ochii la el.

— Mă pricep la cusut.

— Observ. Făcu un pas înainte, fără să îşi ridice privirea. Sângele este destul de…

Se uită la gherghef, apoi spuse:

— Macabru?

El încuviinţă din cap.

— Macabru.

— Eram furioasă când am început.

Devil o izgonise din lumea lui şi plecase înarmat Dumnezeu ştia unde. Ar putea să fie mort.

Nu era mort.

Conta? O trimisese acasă şi îi spusese să nu se mai întoarcă niciodată. Ar putea la fel de bine să fie mort pentru că scăpase de el. Nu-i plăcu felul cum i se strânse pieptul la idee. Ea nu era pregătită să scape de el. Sau de lumea în care el trăia sau de semnele de magie pe care el i le arătase.

Dar el era pregătit să scape de ea, iar Felicity era aici, negociind termenii unei căsătorii fără iubire cu acest duce ciudat care propune nimic asemănător magiei.

Iat-o din nou singură.

— Aşa vă arătaţi emoţiile? insistă Marwick curios. Prin brodat?

— Şi mai vorbesc şi singură.

— Dumnezeule, fato… te va crede nebună.

Ea nu se uită la tatăl ei.

— Asta-i în regulă pentru că şi eu îl consider un pic nebun.

— Felicity!

Mama ei ameninţa fără îndoială aerul. Unul dintre câini lătră şi atacă piciorul în formă de labă de animal al biroului.

— La naiba, Catherine, ţipă tatăl către mama ei.

— Gilly! Opreşte-te! Fără muşcat! Guildenstern! Destul!

Câinele continuă.

Arthur se uită fix în tavan şi oftă.

Ducele nu părea deranjat de haos. Ochii lui reveniră la

ferestre.

— Atunci ne-am înţeles?

Ea bănuia că da. Se uită la fratele ei, întâlnind ochii căprui la fel de cunoscuţi că ai ei. Văzu rugămintea. Speranţa. Şi nu putu opri enervarea care o copleşi

— Şi aşa ne-am înţeles. Ne căsătorim şi trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Fratele ei avu bunul-simţ să afişeze o privire vinovată.

— O meriţi, zise ea, neputând să-şi reţină tristeţea din voce. Şi din minte. Tu şi Pru şi copiii. Meritaţi orice v-aţi dori vreodată. Meritaţi să fiţi fericiţi. Şi vi-o voi oferi fericită. Dar nu sunt sigură că nu vă voi mai invidia uneori pentru ea.

Arthur încuviinţă din cap.

— Ştiu.

Se întoarse şi-l găsi pe duce privind-o pentru prima dată cu altceva pe chip decât plictiseală. Ceva precum dorul. Ceea ce, desigur, era imposibil. Acest duce nebun nu părea genul căruia să îi fie *dor*. Şi cu siguranţă nu de ea. Niciodată nu avea să înţeleagă de ce îl întrebase.

— Aţi vrea să vedeţi grădinile?

— Nu, interveni tatăl ei, cu frustrare evidentă. Nu am terminat.

— Aş vrea, de fapt, spuse ducele, înainte de a se întoarce către marchiz. Putem să discutăm despre frânghia pe care vă voi arunca-o amândurora ca să nu vă înecaţi când mă întorc.

Şi cu asta, puse mâna pe clanţă şi deschise uşa spre balcon. Stând într-o parte, îi permise ei să iasă înainte de a o urma afară, închizând ferm uşa în urma lor.

Felicity nu apucase să facă trei paşi când el spuse:

— Nu-mi pasă de familia dumneavoastră.

— Nici mie în acest moment, răspunse ea. Apoi, bănuind că trebuia să ofere o explicaţie, spuse: Sunt disperaţi.

El o depăşi, îndreptându-se spre treptele de piatră care duceau spre grădini, aşteptându-se ca ea să-l urmeze.

— Ei nu ştiu ce înseamnă disperarea.

Cuvintele erau aşa de familiare – un ecou al vorbelor

lui Devil de la depozit dar păreau ridicole după locul şi omul care le rostise primul şi Felicity îşi dădu seama că o deranjau.

— Ce ştie un duce bogat ca un rege despre disperare?

El se întoarse spre ea, având ceva suficient de neliniştitor în ochi, încât să o facă să se oprească.

— Ştiu că tatăl dumneavoastră este marchiz, fratele, conte şi chiar dacă nu v-au măritat încă, nu reuşesc să înţeleagă nivelul de dorinţă pe care bărbaţii îl pot atinge. Şi mai ştiu că dacă simt măcar un dram de dragoste pentru dumneavoastră, vor regreta că vă sacrifică pentru propria fericire.

Ea inspiră adânc când auzi cuvintele, clare şi pline de onestitate. Deschise gura. O închise. Apoi mai încercă o dată.

— Sunt familia mea. Vreau să li protejez.

— Ei ar trebui să vă protejeze, îi răspunse.

— De dumneavoastră?

Păru că se luptă cu răspunsul, apoi se hotărî.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi de mine.

Ea încuviinţă din cap.

— Mai ales că nu aveţi nicio intenţie să interacţionăm după ce ne căsătorim. De ce să mă tem… că mă pierd în grămezile dumneavoastră de bani?

El nu zâmbi.

— Vă aşteptaţi să interacţionăm?

Întrebarea nu ar fi trebuit să invoce viziunea din urmă cu două nopţi – interacţiunea pe care Devil i-o oferise. Sărutul care îi furase aerul şi gândurile mai mult decât ar fi trebuit. Dacă *acesta* era modul obişnuit de a interacţiona la cuplurile căsătorite, cu siguranţă nu se aştepta la el. Îşi apăsă mâinile pe obraji să îndepărteze roşeaţa care veni cu amintirea şi răspunse:

— Nu ştiu. Nu mă aşteptam la nimic din toate astea. El nu răspunse şi ea îl întrebă: De ce căsătoria cu mine, Excelenţă?

— Aş prefera să nu îmi spuneţi aşa.

Ea îşi înclină capul.

— Excelenţă?

— Nu îmi place.

— Bine, zise ea încet, mai puţin surprinsă de cerere şi mai mult de felul simplu cum fusese făcută cererea, de parcă era ceva perfect normal. De ce te însori cu mine?

Privirea lui nu se dezlipi de gardul verde de la capătul grădinii.

— Ai mai întrebat. Răspunsul nu s-a schimbat; eşti convenabilă.

— Iar eu sunt clar leşinată, zise ea sec.

El îi aruncă o privire şi ea îi zâmbi. El nu.

— De ce te sacrifici pentru familia ta?

— Ce alegere am?

— Alegerea de a trăi viaţa pe care o doreşti.

Felicity zâmbi blând.

— Are cineva viaţa pe care o doreşte cu adevărat?

— Unii dintre noi au şansa asta, răspunse el, distras din nou.

— Dar nu tu.

El clătină din cap.

— Nu.

Se întrebă ce făcuse ca acest bărbat – un prinţ între oameni, frumos şi bogat şi cu un titlu, atât de pierdut pentru propriul viitor încât să aleagă o căsătorie fără dragoste în ciuda şansei unei vieţi aşa cum şi-o dorea.

— Ai o familie?

— Nu.

Răspunsul fu sec şi lipsit de emoţie.

Ştia că tatăl lui murise cu ani în urmă.

— Fără mamă?

— Fără.

— Fraţi?

— Morţi.

Ce tragic! Nu era de mirare că era aşa de ciudat.

— Îmi pare rău, zise ea. Poate că sunt supărată pe Arthur acum, dar ţin la el.

— De ce?

Ea se gândi un moment.

— Păi, este un frate bun şi un soţ bun. Un tată bun.

— Nu am văzut nicio dovadă despre cum este ca soţ sau tată, dar pot să spun că nu pare un frate bun.

Ea îşi strânse buzele la această evaluare.

Se aşternu tăcerea, până când Felicity aproape crezu că el uitase că ea se afla acolo. Se uita la gardul verde distant cu privirea goală. Şi apoi, după un moment lung, el zise:

— Cred că este frumos să ai un partener în trecut, spuse el.

Era. Arthur o înnebunea şi ea era iritată că el ţinuse secretă situaţia finanţelor familiei faţă de ea, cu atât mai mult cu cât el încercase să îi manipuleze viitorul pentru asta. Dar era fratele şi prietenul ei şi îi era greu să creadă că el nu îşi dorea cel mai bun pentru ea. Chiar şi învăluită de incertitudine, ştia că familia ei îi dorea binele – nu o obligaseră să facă această căsătorie; ea făcuse pasul.

Chiar dacă acum nu mai dorea asta.

Chiar dacă acum dorea altceva.

Chiar dacă acum dorea un partener diferit. Un viitor diferit. Un viitor imposibil. Dar nu era imposibil pentru el şi ea simţi că trebuie să sublinieze asta.

— Îţi dai seama că fără mine... încă ai putea găsi o parteneră în viitor?

De parcă el ar fi fost departe, reveni la ea, şi Felicity îşi dădu seama cât de închis era, recunoscu conflictul din ochii lui de un frumos căprui auriu – un ecou ciudat şi neliniştitor al altei perechi de ochi care ameninţaseră să o consume.

Înainte de a permite gândurilor ei să umble după Devil, ducele vorbi:

— Nu pot să o găsesc.

— Eu nu sunt ea.

Felicity îi oferi un mic zâmbet.

— Şi eu nu sunt el.

„Nu. Nu eşti”.

Ea trase aer în piept.

— Şi deci?

— Şi aşa anunţurile vor fi publicate, iar eu voi trimite luni unul la *News*. Aşa de simplu era. Şi în trei săptămâni o poţi lua de la capăt, o ducesă, cu familia care va avea din nou bani, putere, succes. Cu o singură condiţie, zise ducele absent, întorcându-şi atenţia la gardul verde. Un sărut.

Ea împietri.

— Poftim?

— Cred că am fost clar, zise ducele. Aş vrea un sărut.

— Acum?

El încuviinţă din cap.

— Exact.

Ea se încruntă. Nu ştia multe despre bărbaţi, asta recunoştea, dar nu exista niciun dubiu în mintea ei că acesta nu îşi dorea să o sărute. Nu chiar.

— De ce?

— Contează?

— Ţinând cont că ai fost mai mult decât clar că nu ai niciun interes pasional faţă de mine, sincer, da. Contează.

El se apropie de ea.

— Destul de corect. Motivul este pentru că îl doresc.

— Eu… Se opri. Un sărut?

Îşi coborî capul spre ea, blocându-i priveliştea spre grădini cu umerii lui laţi şi chipul lui frumos.

— Doar unul.

„De ce nu?” se gândi ea. De ce să nu-l sărute şi să vadă dacă toate săruturile sunt la fel de minunate precum acela pe care i-l dăduse Devil în hala de gheaţă?

Ducele era aproape.

— Nu te voi săruta, dacă tu nu îmi permiţi.

Privirea ei zbură spre a lui. Poate că sărutările cu Devil nu fuseseră speciale. Poate că fusese un sărutat comun şi obişnuit.

— De ce n-ar fi toate sărutările la fel? şopti ea.

Nu avea să o ştie decât dacă săruta un alt bărbat şi tocmai se întâmpla să aibă unul acum.

— Vorbeşti singură, zise el, privind-o, văzând cu ochii lui de chihlimbar mai mult decât voia ea. Nu voi fi primul care te sărută, nu-i aşa?

— Nu văd de ce este asta treaba ta, zise ea obraznic. Nici eu nu voi primul tău sărut.

El nu-i răspunse, îşi puse în schimb mâinile peste braţele ei şi o întoarse în aşa fel încât ea era cu spatele la gardul viu pe care el îl găsise aşa de fascinant toată după-amiaza. Când fu aşezată cu grijă – din cine ştie ce motiv el reveni cu atenţia la ceea ce avea de făcut, se aplecă şi îşi puse buzele peste ale ei.

Fu… lipsit de evenimente. Buzele lui erau ferme şi calde şi complet nemişcate. Şi nu doar în sensul că sărutul în sine nu o mişca. Nici el, literalmente, nu se mişca. Îşi pusese buzele peste ale ei şi o săruta de parcă el era o statuie. O statuie frumoasă, asta putea să admită, dat totuşi o statuie.

Nu era nici pe departe ceva asemănător cu sărutul primit de la Devil.

Ea abia îşi dădu seama de asta când el îşi înălţă capul şi îi dădu drumul, de parcă fusese ars – şi nu în felul în care se ardeau moliile. Ci în felul care se termina cu tratament medicamentos.

Privi în jos spre ea şi spuse:

— Destinul este un lucru crud, Lady Felicity. Într-un alt timp, într-un alt loc, ai fi putut avea un alt duce care te-ar fi iubit dincolo de raţiune.

Înaintea ca ea să apuce să îi răspundă, el o împinse din calea sa şi sări spre gardul verde, dând la o parte crengile şi întinzând un braţ lung prin el.

Era nebun.

Clar.

Ea făcu un pas în tentativa de a-l opri.

— Un… duce?

El mârâi răspunsul, pe jumătate în gardul viu.

— Cu riscul de a fi impertinentă, pot să te întreb de ce eşti aşa de interesat de gardul viu?

Ea nu ştia ce avea el să zică. Bănuia că el ar putea să-i spună că îi amintea de cineva sau de ceva – orice era ce îl transformase în acest om ciudat. Ar fi putut să îşi imagineze că el avea să îi spună că are o afinitate pentru

natură – până la urmă era un cunoscut pustnic al Londrei, pentru că îşi petrecuse întreaga viaţă la ţară. Nu ar fi surprins-o dacă el i-ar fi zis că era interesat de o anumită specie de pasăre văzută sau vreo buruiană răsărită pe jos.

Dar nu se aştepta deloc să scoată un băiat din gardul verde.

Felicity rămase cu gura căscată când ducele de Marwick se ridică şi târî băiatul în picioare.

— Cunoşti spionul nostru?

Copilul părea să nu aibă mai mult de zece sau unsprezece ani, lung şi slab ca o scândură, cu o faţă acoperită de funingine şi o şapcă trasă jos peste frunte. Ea făcu un pas înainte şi ridică marginea pentru a-i vedea ochii, albaştri ca marea şi la fel de sfidători. Clătină din cap.

— Nu.

Ducele atrase atenţia băiatului.

— Mă urmăreai?

Băiatul nu spuse nimic.

— Nu, zise ducele. Nu ai fi în grădini dacă mă urmăreai. Ai fi în faţă, aşteptându-mă să plec. O urmăreai pe Lady Felicity, nu-i aşa?

— Nu-ţi zic nimica, se răsti băiatul.

Inima lui Felicity începu să bată puternic.

— Eşti din mahala.

Ducele ridică din sprânceană, dar nu zise nimic.

Nici băiatul nu spuse nimic, dar nici nu trebuia. Felicity nu avea nevoie de confirmare. Ceva asemănător cu panica o străbătu. Panică şi disperare.

— Este în viaţă? întrebă ea, privind cum băiatul nu îi răspunde. Se aplecă, privindu-l direct în ochi. Este?

Încuviinţă slab din cap.

Un val de uşurare.

— Şi ceilalţi?

Ridică sfidător din bărbie.

— Au găuri în ei, dar da.

Ea închise ochii pentru o clipă, revenindu-şi. Apoi spuse:

— Am un mesaj pentru angajatorul tău, zise ea privind

spre duce. Spune-i că în curând mă voi căsători şi nu mai am nevoie de atenţia lui – sau a ta. Înţelegi?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea blând.

— Brixton, zise el. Sprâncenele ei se încruntară auzindu-i numele, şi băiatul deveni defensiv. Acolo m-a găsit.

Ea încuviinţă din cap, detestând felul cum cuvintele îi apăsau în piept.

— Ar fi bine să te întorci, Brixton. Privi spre duce. Dă-i drumul.

Marwick se uită la băiat, de parcă tocmai descoperea că ţinea un copil sus şi zise:

— Ai grijă să-i spui despre sărut.

Îl puse pe Brixton jos fără să ezite şi băiatul dispăru ca o săgeată, peste gardul viu şi în lumea de dincolo. Ea se uită după el mai mult decât ar fi trebuit, dorindu-şi să-l urmărească mai mult decât putea.

Dorindu-şi, punct.

Se întoarse într-un final spre duce, care nu părea deloc surprins de turnura evenimentelor. Într-adevăr, era o lumină în ochii lui căprui care nu fusese acolo înainte. Ceva ce semăna cu satisfacţia, deci nu avea niciun sens de ce se vedea asta. Ea trase aer adânc.

— Mulţumesc.

— Vrei să îmi spui despre angajatorul băiatului?

Ea clătină din cap.

— Nu.

El încuviinţă.

— Spune-mi atunci asta. Aveam dreptate sau nu?

— În legătură cu ce?

— Dacă sărutul merită sau nu să fie raportat de micul nostru paznic.

Pentru o clipă Felicity îşi permise să lase fantezia să se dezvolte – ideea că lui Devil i-ar păsa că ducele a sărutat-o. Că anunţuri se vor face. Că s-ar putea să îi pese că ea se întorsese acasă după ce el o aruncase afară şi hotărâse să îşi vadă de viaţa ei cu un alt bărbat. Că el şi-ar

putea regreta acţiunile.

Dar asta era tot ceea ce era – o fantezie.

Întâlni privirea logodnicului ei.

— Nu aveai dreptate.

Capitolul 18

Venise să îi spună că ea nu îi putea folosi băieţii ca mesageri.

Venise să îi spună că el avea lucruri mai importante în viaţa lui – responsabilităţi care cântăreau mai greu decât o fată plictisită priceputǎ la spart încuietori pentru care el avea puţin timp şi mai puţin interes.

Venise să îi spună că el nu îi aparţinea şi că nici pentru o secundă ea nu ar trebui să gândească că el îi aparţine.

Nu venise pentru că Ewan o sărutase.

Şi dacă venise pentru că Ewan o sărutase, nu era din cauza lui Felicity. Era pentru că îşi cunoştea fratele suficient de bine încât să ştie că Ewan încerca să demonstreze ceva. Încerca să-i trimită propriul mesaj lui Devil, că îşi avea căsătoria şi moştenitorul la o întindere de mână.

Oricum, nu venise pentru Felicity.

Cel puţin asta îşi spusese Devil în vreme ce traversa grădinile din spatele casei Bumble la câteva ore după ce Brixton se întorsese în mahala cu veşti despre sărut, descoperirea lui ulterioară, şi faptul că Felicity Faircloth îl trimisese înapoi ca să livreze o dojană angajatorului său.

Devil îşi puse bastonul sub braţ şi începu să urce spalierul de trandafiri de sub fereastra ei. Era la câţiva paşi deasupra pământului când ea îi vorbi de dedesubt.

— Am crezut că ai murit.

Înlemni, agăţându-se de stinghii şi de butuci mai mult decât voia să admită, detestând felul cum vocea ei îl făcuse să rămână fără aer şi inima să-i bată mai puternic decât ar trebui. Nu era din cauza ei, îşi spuse el. Era pentru că era

încă pe muchie faţă de ultima dată când o văzuse. De la vestea că transportul Bastarzilor fusese atacat şi oamenii lor răniţi. De la faptul că el fusese cu ea în loc să aibă grijă de oamenii lui.

Asta era tot.

Privi în jos spre ea.

O greşeală.

Soarele apunea peste acoperişurile din Mayfair, trimiţând raze de lumină de culoarea cuprului în grădini, prinzându-se în părul ei şi aprinzându-l, ca şi satinul rochiei. Roz din nou, care era acum culoarea iadului mulţumită jocului luminii. Nu că Devil ar fi trebuit să observe că era roz. Nu ar fi trebuit. Nu ar fi trebuit nici să se întrebe dacă purta lenjeria pe care el o cumpărase pentru ea cu câteva zile în urmă. Cu siguranţă nu ar fi trebuit să se întrebe dacă lenjeria avea panglici roz de satin aşa cum ceruse el.

Să întrebe despre ele era un alt lucru pe care nu ar fi trebuit să îl facă.

Dumnezeule! Era magnifică.

Nici asta nu ar fi trebuit să observe, dar era imposibil să nu observe, la felul cum arăta de parcă fusese creată în foc şi păcat. Era frumoasă şi era periculoasă. Făcea un bărbat să vrea să zboare chiar la ea. Nu ca o molie. Că le-ar.

Singurul lucru pe care ar fi trebuit să îl observe era că această femeie nu era pentru el.

— După cum poţi vedea, nu sunt mort.

— Nu, eşti chiar sănătos.

— Nu trebuie să pari aşa de dezamăgită, răspunse el, coborând câţiva paşi înainte de a sări pe pământ şi de a-şi lua băţul în mână.

— Am crezut că ai murit, repetă ea când el se întoarse cu faţa spre ea, ochii ei căprui şi catifelaţi fiind o tentaţie periculoasă.

Era prea aproape, dar el era cu spatele la spalier şi nu se putea mişca.

— Şi ai fost foarte mulţumită?

— Oh, da, am sărit într-un picior de mulţumire, zise ea

obraznic. Şi apoi, după o clipă: Prostule!

El ridică din sprâncene.

— Poftim?

— Tu m-ai trimis acasă, răspunse ea, vorbind încet de parcă el era un copil care nu putea să îşi amintească evenimentele din urmă cu două seri. Te-ai urcat pe un cal cu arma ta idioată – care nu oferă niciun fel de protecţie împotriva gloanţelor, aş adăuga eu – şi ai plecat în întuneric fără să te mai gândeşti la mine. Stând acolo. În curtea depozitului tău. Sigură că vei fi ucis. Obrajii ei se înroşiră, nările îi fremătau, iar pulsul de la gât se precipită. Era mai frumoasă decât fusese vreodată. Şi apoi omul tău m-a împachetat într-o trăsura şi m-a dus acasă. De parcă totul era în regulă.

— Totul era în regulă, zise Devil.

— Da, dar eu nu *ştiam* asta! zise ea, cu vocea ridicată. Am crezut că eşti mort!

El clătină din cap.

— Nu sunt.

— Nu. Nu eşti. Eşti doar un nemernic.

Şi cu asta, ea făcu stânga împrejur şi-l lăsă, nedându-i altă alternativă decât să o urmeze ca un câine în lesă.

Nu-i păsa de comparaţie, nici de potrivirea ei, dar îi păsa să o urmeze.

— Ai grijă, Felicity Faircloth, sau voi începe să cred că te îngrijorează bunăstarea mea.

— Nu sunt, zise ea fără să se uite în urmă.

Supărarea din cuvinte îl făcu să zâmbească, ceea ce era ciudat.

— Felicity?

Ea flutură o mână în aer în vreme ce trecea printre arbuştii dezordonaţi şi înalţi din spatele grădinii.

— Nu ar trebui să fii aici.

— Tu m-ai invocat, zise el.

Ea se întoarse spre el la auzul cuvintelor, frustrarea ei de mai devreme transformându-se în furie.

— Nu am făcut aşa ceva!

— Nu? Nu mi-ai trimis băiatul pachet să mă aducă?

— Nu! insistă ea. L-am trimis pe Brixton pachet pentru că *spionii* tăi nu sunt bine-veniţi în gardul meu viu.

— L-ai trimis cu un mesaj clar pentru mine.

— Nu a fost deloc clar dacă tu crezi că voiam să te chem.

— Cred că mereu vrei să mă chemi.

— Eu… începu ea, apoi se opri. Asta-i ridicol.

El nu se putu opri să nu se apropie de ea, să nu o tragă aproape.

— Cred că ai emis o provocare în curtea depozitului meu, arătând ca o regină şi când eu nu te-am băgat în seamă, ai zis să mă aduci la tine. Ai crezut că apar aici, disperat după tine.

— Nu mi-am imaginat că eşti disperat după mine.

El se aplecă.

— Atunci nu eşti aşa de creativă cum am crezut eu. Acum două nopţi nu ai zis către toţi cei adunaţi că nu ai terminat cu mine?

— Nu, chiar nu am zis asta. Am spus că nu am terminat cu Covent Garden. Este un lucru cu totul diferit.

— Nu când Covent Garden este al meu.

Ea se întoarse, avansând mai mult pe drumul cu gard viu.

— Îmi pare rău să te aduc la realitate din infatuata părere de sine pe care o ai, domnule, dar nu ai fost în gândurile mele, cu excepţia faptului că eram pregătită să-mi iau datoria.

El rămase nemişcat, neplăcându-i cuvintele.

— Datoria ta?

— Într-adevăr, aruncă ea peste umăr. Am crezut că vrei să ştii că lecţiile tale au funcţionat.

Dintre toate lucrurile pe care ea le-ar fi putut spune, acestea erau cuvintele cele mai probabile să-l stârnească pe Devil.

— Lecţiile mele?

— Lecţiile tale despre pasiune, normal. Ducele a fost aici azi-dimineaţă ca să discute termenii căsătoriei noastre, şi eu am luat frâiele în mână.

Strânse mai tare bastonul cu şiş, instinctul făcându-l să-şi dorească să scoată arma din el şi să o pună la gâtul fratelui său vitreg.

— Despre ce vorbeşti?

Ea se întoarse, fără să se oprească, întinzând larg mâinile în timp ce mergea cu spatele, cu obrajii roşii.

— Despre sărutat, normal. Şi apoi, de parcă făcuse o remarcă despre vreme, completă cercul şi continuă îndepărtându-se de el: Nu ţi-a spus Brixton?

Devil bătu cu bastonul de două ori în palmă. Un fior de nelinişte trecu prin el. Normal că Brixton raportase că Ewan o sărutase. Dar când Devil făcuse presiuni asupra băiatului pentru mai multe informaţii, acesta îi spusese că fusese scurt şi superficial – exact opusul a ceea ce se întâmplase cu el în hala de gheaţă în urmă cu două nopţi.

Nu fusese nimic superficial când el şi Felicity fuseseră împreună.

Deci, ce se întâmplase după ce Ewan îl expediase pe băiat? Ea nu purta mănuşi. Se atinseseră? Piele pe piele? O sărutase cu pasiune?

Sfinte Dumnezeule! *Îl* sărutase *ea?*

Imposibil. Şi totuşi…

„Am luat frâiele în mână”.

Devil o urmă, ocolind un colţ pentru a o vedea îndreptându-se spre capătul unei bănci enorme din piatră, care avea probabil vreo şase metri lungime.

— L-ai sărutat.

— Nu trebuie să o spui ca şi cum ai fi şocat. Nu ăsta era scopul lecţiilor tale?

Nu. Poate că sărutul lor începuse ca ceva educativ, dar se terminase ca erotism – plăcere pură şi liberă. Plăcere pe care Devil refuza să creadă că ea o resimţise cu Ewan.

Plăcere pe care el îşi imagina că nu o va mai putea simţi cu altcineva.

Dar Devil nu spuse nimic din toate astea. Întrebă în schimb:

— Şi? Ai fost satisfăcută de rezultat?

Ea se aşeză, desfăcându-şi fustele şi ridicând un

gherghef de broderie de pe bancă.

— Desigur.

Sângele îi ţiuia în urechi – suficient de tare încât să-l facă să se întrebe dacă înnebunea.

— Ce ai făcut?

Ea îşi înclină capul.

— Ce am făcut?

— Cum l-ai câştigat?

— Ce vrei să sugerezi? Că nu îi voi putea arde aripile până la urmă? Ce s-a întâmplat cu „Nu eşti un porc, Felicity Faircloth?” Cu o apreciere aşa de plastică din partea ta cum să nu-l fi câştigat?

— Nu eşti un porc, răspunse el, simţindu-se ca un măgar. Simţindu-se dezechilibrat. Dar nu asta e ideea. Nu vei obţine niciodată pasiune de la Marwick.

— Poate că i-am câştigat inima cu sărutul meu remarcabil.

Buzele ei se curbară într-un arc perfect, făcându-l să-şi dorească să nu discute despre sărutat, dar făcând fix asta.

— Imposibil.

Ei îi căzu faţa şi el se detestă pentru felul cum o lăsase fără putere. Dorindu-şi imediat să i-o aducă înapoi, chiar dacă nu ar fi trebuit. Chiar dacă redându-i puterea ar fi făcut-o doar mai periculoasă.

— Da? Nu mi-ai promis tu asta? Nu ai spus că va fi sclavul meu? Arzându-şi aripile?

Îşi lovi bastonul de cizmă.

— Am minţit.

Ea se încruntă.

— Cumva asta nu mă surprinde.

— Marwick nu este bărbatul care să-ţi ofere pasiune.

— Nu ştii asta.

— De fapt, ştiu.

— De unde?

„Pentru că l-am văzut cum i-a întors spatele fără să se gândească de două ori”.

Ea îşi miji ochii la el.

— Nimeni în Londra nu-l cunoaşte. Dar tu da, nu-i aşa?

El ezită.

— Da.

— Cum?

— Nu este important.

Ce minciună era asta.

— Din moment ce va fi soţul meu, mi se pare important.

„Nu va fi soţul tău”. Nu-i putea spune asta, aşa că tăcu.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama de la început, zise ea. Din momentul în care mi l-ai promis. Ce este el pentru tine? Ce eşti tu pentru el? Cum de ai un asemenea control asupra lui?

— Nimeni nu-l controlează pe ducele de Marwick.

Asta măcar era adevărat. Asta măcar îi putea spune.

— Cu excepţia ta, zise ea. Cine este? Un rival de afaceri? Fruntea ei se încruntă. Din cauza lui au fost împuşcaţi oamenii tăi?

— Nu.

Cel puţin Devil nu credea asta.

Ea încuviinţă o dată din cap, pierdută în faţa amintirii nopţii din mahala. Privirea ei o găsi pe a lui, plină de îngrijorare.

— Oamenii tăi. Brixton a zis că nu erau…

I se strânse pieptul când îşi dădu seama că chiar şi acum, chiar şi când ea îşi vărsa nervii pe el, se îngrijora de starea oamenilor lui – băieţi pe care nu-i cunoştea.

— Marfa s-a dus, dar oamenii sunt în viaţă.

Cei doi bărbaţi avuseseră noroc ţinând cont de totul. El şi Whit îi găsiseră inconştienţi, nu de la sângele pierdut, ci de la fisurile din craniu. Stătuse treaz aproape două nopţi, ameninţând doctorii ca să se asigure că rămân în viaţă.

— Se vor face bine.

Ea scoase un oftat.

— Sunt recunoscătoare pentru asta.

— Nu la fel de mult ca mine.

Ea râmji la el.

— Păcat că ţi-a fost furată gheaţa. Ciudat lucru pe lista unui hoţ.

El ridică o sprânceană la observaţia ei.

— Oamenilor le place să-şi ţină lucrurile reci.

— Desigur, zise ea. Cum oare ar face asta fără – cum vi se spune – Bastarzii Bătăuşi?

El încuviinţă din cap.

— De ce vi se spune aşa?

O amintire îi trecu prin faţa ochilor – prima lui noapte în Londra, după trei zile şi jumătate nedormite –, el, Whit şi Grace îngrămădiţi împreună într-un colţ, flămânzi şi speriaţi, neavând altceva în afară de unul pe celălalt şi lecţia învăţată de la tatăl lor – luptă cât de murdar poţi.

— Când am ajuns în mahala, eram cei mai buni bătăuşi pe care-i văzuseră.

Ea îl privi de pe locul ei.

— Câţi ani aveaţi?

— Doisprezece.

Ochii ei se măriră.

— Eraţi copii.

— Copiii învaţă să se bată, Felicity.

Ea reflectă puţin, şi el se întrebă dacă nu urma o predică – despre drepturile copiilor şi cum ar fi trebuit să aibă o copilărie mai bună. Se încordă, pregătindu-se, dar ea nu ţinu nicio predică. În schimb, zise:

— Dar nu ar trebui.

Dumnezeu ştia că asta era adevărat.

Se ridică atunci şi privirea lui ajunse pe ghergheful ei.

— Dumnezeule! Vulpea aia omoară o găină?

O aruncă pe bancă.

— Eram furioasă.

— Văd asta.

Ea păşi spre el.

— Deci, tu şi Beast eraţi mici şi aţi învăţat să vă bateţi.

— Eram tineri şi ştiam *deja* să ne batem, o corectă el.

Ne-am bătut pentru resturi pe stradă timp de câteva săptămâni înainte de a fi descoperiţi de un om care ţinea un ring de lupte. Făcu o pauză. Am ajuns toţi trei să fim proprietarii ringului. Şi apoi al Covent Gardenului.

— Voi trei?

— Eu, Beast şi Dahlia.

— Dahlia se bătea?

Devil rânji, amintindu-şi de Grace în rochia ei murdară şi apoi de prima ei pereche de ghete frumoase şi strălucitoare – cumpărate din ceea ce câştigase.

— Se bătea mai tare decât noi doi la un loc. A adunat suficiente victorii ca să-şi înceapă propria afacere cu mult înaintea noastră. Noi eram Copii Bătăuşi în comparaţie. Dahlia… ea a fost Bastardul Bătăuş original.

Felicity zâmbi.

— Îmi place de ea.

— Nu eşti singura, zise el încuviinţând din cap.

— Dar acum nu mai folosiţi pumnii, zise ea coborându-şi privirea spre locul unde mâna lui goală ţinea bastonul cu şiş.

Propria mână se mişcă şi el se întrebă dacă îl va atinge. Se întrebă dacă o va lăsa.

Normal că o va lăsa.

Bătu cu bastonul de două ori pe vârful ghetei.

— Nu. Când înveţi să foloseşti oţelul, nu te mai întorci la pumni.

Ai făcut ce ai putut ca să te protejezi. Să-ţi protejezi fratele şi sora.

Echipa ta. Şi o lamă era mai puternică decât un pumn.

— Dar încă te mai lupţi.

Felicity se holba încă la degetele lui şi el devenea tot mai neliniştit.

Îşi îndoi degetele. Îşi drese vocea.

— Doar când trebuie. Lui Beast îi place spectacolul. Privirea ei tremura în a lui.

— Te-ai luptat noaptea trecută?

El clătină din cap.

— Când am ajuns, bunurile nu mai erau.

— Dar ai fi făcut-o.

Se întinse spre el şi amândoi erau transfiguraţi în vreme ce degetele ei îi atingeau degetele, albe de la cât de puternic strângea bastonul, marcate de cicatrici şi semne, câştigate în mahala.

— Te-ai fi pus în pericol.

Atingerea ei era destul de veninoasă, făcându-l să-şi dorească să îi ofere tot ce dorea ea, tot ce avea el. Ar trebui să se mişte.

— Aş fi făcut ce era nevoie pentru a-i proteja pe ai mei.

— Ce nobil, şopti ea.

— Nu, Felicity Faircloth, zise el. Nu mă transforma în prinţ. Nu este nimic nobil la mine.

Frumoşii ei ochi căprui îi găsiră pe ai lui.

— Cred că te înşeli.

Degetul ei mare mângâia înainte şi înapoi degetele lui şi lui Devil îi trecu prin cap că niciodată nu îşi dăduse seama ce sensibilă era mâna. Cât de puternică putea să fie o atingere. Simţise în degete doar durere şi acum ea îl distrugea cu plăcere, făcându-l să vrea să o tragă în braţele lui şi să-i arate acelaşi lucru.

Doar că el nu trebuia să o dorească.

Scoase mâna de sub atingerea ei.

— Am venit să-ţi spun că nu mă poţi chema.

Privirea ei căprui şi bogată nu şovăi.

— Nu pot veni la tine şi nu te pot chema la mine.

— Nu, zise el. Nu este nevoie de niciuna.

Ea clătină din cap şi vorbi blând, cu vocea joasă şi senzuală ca o promisiune.

— Nu sunt de acord.

— Nu poţi, zise el de parcă nu însemnase nimic.

Ceea ce nu era aşa. De fapt, însemnase aşa de puţin că ea schimbă subiectul, privirea ei studiindu-i chipul de parcă încerca să îl memoreze.

— Ştii că nu te-am văzut niciodată în lumina soarelui?

— Ce?

— Te-am văzut la lumina lumânării şi în strălucirea

stranie a halei de gheaţă, în miezul nopţii afară şi la lumina stelelor seara pe balconul unei săli de bal. Dar nu te-am văzut niciodată la lumina soarelui. Eşti foarte frumos.

Era aşa de aproape de el. Suficient de aproape că el îi putea urmări privirea în vreme ce ea îi explora chipul, absorbindu-i toate defectele şi unghiurile. Suficient de aproape ca el să exploreze chipul ei – perfect faţă de defectele lui. Şi cumva, nu se putu abţine să nu spună:

— Este ciudat. Toate dăţile când ne-am întâlnit în întuneric, şi eu te-am văzut doar în lumina soarelui.

Ea rămase fără aer, iar el avu nevoie să-şi adune toată voinţa ca să nu o atingă.

Ceea ce nu conta, pentru că ea se întinse în acel moment şi îl atinse, degetele ei erau ca focul pe pielea lui, navigând de-a lungul pometelui şi în jos spre maxilar unde ea urmări unghiurile ascuţite înainte de a-şi atinge într-un final scopul – cicatricea lui. Ţesutul de acolo era ciudat şi sensibil, nervii nu puteau distinge diferenţa dintre durere şi plăcere şi ea părea să ştie asta pentru că atingerea ei era remarcabil de blândă.

— Cum te-ai ales cu ea?

El nu se mişcă, îi era prea teamă că dacă se mişca, ea ar putea să înceteze să-l mai atingă. Şi prea teamă că ea s-ar putea să-l atingă mai mult. Era agonie.

— Fratele meu.

Fruntea ei se încreţi şi privirea îi zbură spre a lui.

— Beast?

El clătină din cap.

— Nu am ştiut că mai ai un frate.

— Nu ştii multe lucruri despre mine.

Felicity încuviinţă din cap.

— Aşa este, zise ea blând. Este greşit că aş vrea să ştiu totul?

Dumnezeule! Avea să-l omoare. El făcu un pas în spate şi pierderea atingerii ei ameninţă cu acelaşi lucru. Îşi feri privirea, disperat să spună ceva. Ceva care să nu implice să o sărute până când niciunul dintre ei nu-şi va mai aminti toate motivele pentru care nu puteau fi împreună.

Motive care erau cu miile.

El îşi drese vocea» concentrându-se pe forma ciudată a băncii din spatele ei.

— De ce este banca asta curbată?

O perioadă mai lungă ea păru prea ocupată să-l privească pentru a răspunde, concentrarea ei îl făcea să înjure lumina zilei şi să-şi dorească să existe umbre în care să se ascundă.

Ar trebui să plece.

Doar că ea îi răspunse.

— Este o bancă şoptitoare, zise ea. Acustica este proiectată ca dacă cineva vorbeşte în şoaptă la capătul ăsta, persoana de la celălalt capăt să audă. Se spune că a fost dăruită uneia dintre doamnele casei de către grădinarul ei. Erau… Roşi, frumos şi sincer, apoi îşi drese vocea: Erau amanţi.

Roşeaţa aceea aproape îl omorî.

Analiză banca, apoi se mută la capătul celălalt, sprijinindu-se, cu picioarele deschise, punând o mână peste spatele băncii, făcând un efort să pară relaxat.

— Deci, dacă eu stau aici…

Atunci, ea se mută, aşezându-se la celălalt capăt. Privi în jos spre poala ei. Apoi vorbi, cuvintele ajungând în urechea lui ca şi cum ar fi fost lângă el. De parcă l-ar fi atins.

— Nimeni nu va şti vreodată ce suntem unul pentru celălalt.

Rareori Devil era surprins, dar banca îl surprinse. Sau poate cuvintele lui Felicity îl surprinseseră. Poate că era ideea că ei ar putea avea ceva – că ei doi ar putea însemna ceva unul pentru celălalt. Se uită imediat spre ea, dar ea rămase cu ochii încremeniţi în ghergheful broderiei.

— Nimeni nu va şti vreodată că noi am vorbit, zise el.

Ea clătină din cap.

— Locul perfect de întâlnire pentru spioni.

Buzele lui zvâcniră.

— Observi multe întâlniri clandestine în grădinile tale?

Ea nu fu aşa ezitantă cu zâmbetul ei.

— În ultima vreme spalierul meu de trandafiri a tot fost folosit. Privi spre el şi şopti: În general trebuie să fii pregătit pentru orice.

El era vrăjit de silueta ei – de coloana dreaptă şi de felul cum i se ridicau şi îi coborau sânii, de maxilarul delicat şi de cum i se umfla trunchiul. Era Delilah lui Rubens, făcându-l să-şi dorească să fie Samson, la picioarele ei, netezindu-i fustele sărutate de soare.

Dispus să îi dea orice, chiar şi puterea lui.

— Ştii povestea lui Ianus?

Ea îşi înclină capul.

— Zeul roman?

El se rezemă, întinzându-şi picioarele în faţa lui.

— Zeul uşilor şi al lacătelor.

— Au un zeu?

— Şi o zeiţă chiar.

— Spune-mi.

Şoapta era plină de nerăbdare şi el se întoarse să o privească, vrăjit de ochii ei căprui şi calzi.

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

— De fiecare dată când am încercat să te tentez, Felicity Faircloth, şi tot ce trebuia să fac era să îţi povestesc despre zeul lacătelor.

— Te-ai descurcat foarte bine să mă tentezi şi fără asta, dar oricum aş vrea să aud.

Inima lui Devil tresări la sinceritatea ei şi fu un exerciţiu de control să rămână unde se afla.

— Avea două feţe. Una vedea mereu viitorul, cealaltă mereu trecutul. Nu exista un secret în lume care să poată fi ascuns de el, pentru că ştia totul şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Începutul şi sfârşitul. Omniscienţa lui îl făcea cel mai puternic dintre zei, rivalizând chiar cu Jupiter.

Ea se aplecă spre el şi privirea lui ajunse pe locul unde pielea ei, pistruiată de soare, ieşea de sub mătasea rochiei. Corsetul era strâns bine pe corpul ei şi Devil până la urmă era doar un om; zăbovi acolo, privind cum sânii ei solicitau libertate. Era frumos, dar nimic asemănător cu expresia din ochii ei când repetă cererea.

— Spune-mi.

Cuvintele îl făcură să se simtă ca un rege. Voia să îi spună poveşti pentru tot restul timpului, să o distreze, să zăbovească în prezenţa ei şi să afle ce o fascina… poveştile care o atingeau direct în miezul a ceea ce era ea, frumoasa lui spărgătoare de lacăte.

Nu a lui îndepărtă gândul şi continuă.

— Dar să vezi viitorul şi trecutul este la fel de mult un cadou, cât este un blestem, vezi tu, şi pentru fiecare început frumos el vedea şi un sfârşit dureros. Şi asta îl devasta pe Ianus, pentru că vedea moartea din viaţă, tragedia din dragoste.

— Ce îngrozitor, şopti Felicity în urechea lui de la depărtare.

— Nu dormea. Nu mânca. Nu găsea plăcere la nimeni şi în nimic, şi îşi petrecea tot timpul – o eternitate – păzind trecutul, protejându-l de inevitabilul viitor. Ceilalţi zei erau rivali unii cu ceilalţi şi se luptau pentru a avea acces la puterile unii altora, dar niciunul nu se războia cu Ianus… vedeau suferinţa pe care el o îndura şi păstrau distanţa.

Ea se aplecă în faţă, rochia strângându-se şi mai mult, tentându-l şi mai mult – precum viitorul care putea fi văzut şi de care nu te puteai proteja.

— Îmi închipui că nu era un zeu prea vesel.

El scoase un hohot de râs mic.

— Nu era. Ochii ei se lărgiră şi se ridică. Ce este?

— Nimic, doar că râzi aşa de rar. Făcu o pauză. Şi îmi place.

Obrajii lui se încălziră. De parcă ar fi fost un băiat. Îşi drese vocea:

— Oricum. Ianus putea vedea viitorul şi ştia că aducea doar tragedie. Doar că era un lucru pe care nu-l putea vedea. Un lucru ce nu-l putea prezice.

Ochii ei căprui sclipiră.

— O femeie.

— Ce te face să spui asta?

Ea îşi flutură o mână în aer.

— Dacă este ceva impredictibil mereu este o femeie.

Suntem schimbătoare precum vremea, nu ştiai? Spre deosebire de bărbaţi care mereu au un scop clar şi logic în acţiunile lor.

Încheie cu o tuse seacă.

El înclină din cap.

— Era o femeie.

— Ah. Vezi?

— Vrei să îţi spun povestea sau nu?

Ea se sprijini de bancă, luându-şi capul în mâini.

— Da, te rog.

— Numele ei era Cardea. Şi el nu a văzut-o venind, dar când a fost acolo, a văzut-o în culori vii şi strălucitoare. Şi frumuseţea ei era cea mai mare pe care el o cunoscuse vreodată.

— Nu sunt mereu cele mai mari frumuseţi femeile astea impredictibile?

— Te crezi aşa de deşteaptă, Felicity Faircloth.

Ea râni.

— Nu sunt?

— În cazul ăsta nu, vezi tu, nimeni altcineva nu îi putea vedea frumuseţea. Era comună şi neinteresantă pentru restul zeilor. Fusese făcută aşa dinainte de naştere, ca pedeapsă pentru mama ei care o înfruntase pe Iunona. Aşa că fiica fu pedepsită cu mediocritatea.

— Ei bine, asta cu siguranţă pot să o înţeleg, zise ea încet şi lui Devil îi dădu prin cap că ea nu intenţionase ca el să audă cuvintele.

Nu le-ar fi auzit dacă nu era banca.

— Dar ea nu era comună. Şi nu era neinteresantă. Era peste măsură de frumoasă şi Ianus putea să vadă asta. Putea să vadă începutul şi sfârşitul ei. Şi a văzut în ea ceva ce niciodată nu îşi permisese să vadă.

Buzele ei se deschiseră ca să tragă aer. *A lui era*.

— Ce a văzut?

— Prezentul.

Ar fi rămas acolo pentru totdeauna, pe banca asta, captiv în atenţia ei absorbită.

— Nu-i păsase niciodată de prezent. Nu până când ea

a apărut, continuă el.

Nu până când ea i-a arătat ceea ce putea să fie.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au căsătorit şi la consumarea căsătoriei lor, Ianus, zeul cu două feţe, a devenit zeul cu trei. Dar doar Cardea putea să-i vadă a treia faţă – era doar pentru ea, faţa care trăia bucuria şi fericirea şi bunătatea şi iubirea şi pacea. Faţa care vedea prezentul. Doar Cardea avea privilegiul de a vedea zeul în forma lui completă, glorioasă. Cum doar Ianus era privilegiat să îşi vadă zeiţă în acelaşi fel.

— Ea l-a eliberat, şopti Felicity şi cuvintele ameninţară să-l aducă pe Devil în genunchi.

El încuviinţă din cap.

— Era cheia lui. Cuvintele răsunară ca o roată pe pietriş. Şi pentru că ea i-a dăruit prezentul, el i-a oferit ce a putut din trecut şi din viitor, din începuturi şi sfârşituri. Romanii îi venerau pe Ianus în prima lună din an, dar prin voinţa lui, o onorau pe Cardea în prima zi a fiecărei luni – sfârşitul a ceea ce se întâmplase, începutul a ceea ce avea să vină.

— Şi apoi? Ce s-a întâmplat cu ei?

— S-au bucurat unul de celălalt, răspunse el. S-au bucurat că în sfârşit au găsit cealaltă fiinţă din întreaga lume care îi putea vedea aşa cum erau. Nu erau niciodată despărţiţi – Ianus, zeul încuietorilor pentru totdeauna, Cardea, zeiţa balamalelor pentru totdeauna. Şi Pământul continuă să se învârtă.

Ea alunecă spre el o clipă, până îşi dădu seama ce făcea – că nu ar trebui să se mişte. Că nu era cuviincios. Nu că ceva între ei fusese cuviincios.

O voia lângă el. Să o atingă. Banca asta era un instrument de tortură.

— Ţi-a plăcut sărutul?

Nu ar fi trebuit să o întrebe, dar ea îi răspunse oricum.

— Care?

El ridică o sprânceană.

— Ştiu că ţi-a plăcut cel dintre noi.

— Ce modestie!

— Nu este vanitate. Ţi-a plăcut. Făcu o pauză. Şi mie.

Ea trase aer brusc, iar el o văzu cum îşi îndreaptă spatele. Poate că era uşurinţa şoaptei, dar nu se putu abţine să nu adauge:

— Ţi-a spus cineva că roşeşti frumos?

Roşul se furişă pe obrajii ei.

— Nu.

— Da – mă face să mă gândesc la fructele de pădure de vară şi la brânza dulce.

Ea privi în jos spre poala ei.

— Nu ar trebui…

— Mă face să mă întreb ce pot să văd că s-a făcut roz. Mă face să mă întreb dacă tot rozul acela este la fel de dulce cum arată.

— Nu ar trebui…

— Ştiu că buzele tale sunt dulci – sfârcurile la fel. Ştiai că au aceeaşi culoare? Rozul acela perfect şi frumos.

Obrajii ei erau în flăcări.

— Opreşte-te, şopti ea şi el ar fi putut să jure că îi auzise zgomotul respiraţiei pe aleea secretă de piatră.

Îşi coborî vocea la nivel de şoaptă.

— Crezi că jignim banca?

Ea râse uşor, iar Devil se întări să nu fie afectat de acel sunet, aşa de aproape şi totuşi aşa de imposibil de departe.

— Pentru că eu îmi imaginez că atunci când banca asta a fost dăruită stăpânei casei, amantul ei stătea la capăt şi spunea lucruri mai rele.

Îl privi atunci, şi el văzu căldura din ochii ei. Curiozitatea. Felicity voia să audă ce era mai rău.

Mai bine.

— Să-ţi zic ce-mi imaginez că spunea? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap. Abia. Dar. Suficient. Şi, în mod miraculos, nu îşi îndepărtă privirea. Voia să audă mai mult şi voia să audă de la el.

— Îmi imaginez că îi spunea că a construit locul ăsta în interiorul labirintului de gard viu ca nimeni să nu vadă.

Pentru că, vezi tu, Felicity cea mai Frumoasă, nu este suficient că putem şopti şi nu putem fi auziţi… pentru că arăţi tot ce gândeşti şi simţi pe chipul tău deschis şi frumos.

Ea ridică o mână la obraz şi el îşi continuă litania blândă:

— Îmi imaginez că amantul doamnei adora felul cum emoţiile jucau pe chipul ei – felul cum buzele ei se deschideau şi erau ispita întruchipată. Îmi imaginez că el se minuna de culoarea lor roz, uimit de felul cum se potriveau perfect cu vârful sânilor ei rotunzi şi perfecţiunea roz din altă parte. Ea suspină, ochii ei zburând spre el. El tânji. Văd că nu eşti aşa de inocentă cum ai vrea să te creadă alţii, iubire.

— Ar trebui să te opreşti.

— Probabil, răspunse el. Dar ai prefera să continui?

— Da.

Dumnezeule, doar cuvântul acela, lauda din el, se revolta în el. Voia să-l audă din partea ei din nou şi din nou în vreme ce vorbea, atingea şi săruta. Voia să audă când degetele ei treceau prin părul lui, când se prindeau de umerii lui, când îi dirija gura unde voia ea ca el să se ducă.

Vru să se ridice, să se ducă la ea şi să continue cu mâinile şi buzele lui, dar ea-l făcu să rămână pe loc.

— Devil. El îi întâlni privirea. M-ai minţit.

De o sută de ori. De o mie de ori.

— Despre ce?

— Marwick nu avea să-şi ardă niciodată aripile.

— Aşa este.

Nu că Devil ar fi lăsat ca lucrurile să ajungă aşa de departe. Nu după ce îşi dăduse seama cât de tare ardea ea.

— Tot vreau aripile arse.

Soarele apunea şi întunericul se lăsa şi cu el, abilitatea lui de a-i rezista. El clătină din cap.

— Nu-l pot face să te dorească.

„Nu o voi face”.

Ce încurcătură crease! Pierduse controlul asupra tot. Îşi cedase toată puterea acestei femei, care habar nu avea cum s-o exercite.

Ea clătină din cap.

— Nu îl vreau pe Marwick.

Era la şase metri distanţă şi cuvintele şoptite răsunau precum un foc de armă la urechile lui, dar tot nu credea că le auzise bine.

— Mai zi o dată.

Felicity îl privea din capătul ei de bancă, ochii ei căprui catifelaţi erau neclintiţi.

— Marwick nu este molia mea.

— Cine atunci?

— Tu, şopti ea.

El venea deja spre ea, consumat de foc, ştiind că nu avea să îi supravieţuiască.

Capitolul 19

Îl dorea.

Nu în acest moment, pe banca şoptitoare din grădină.

Îl dorea pentru totdeauna.

Şi nu doar pentru că nu îl dorea pe ciudatul duce care nu părea interesat de căsătorie şi cu atât mai puţin interesat de restul lucrurilor ce ţineau de căsătorie. Nu, îl dorea pentru că dorea un bărbat care o săruta de parcă ea era tot ceea ce-şi dorea. Dorea un bărbat care o tachina şi apoi o vrăjea cu poveşti de demult. Dorea un bărbat care îi făcea promisiuni de care doar el se putea ţine.

Îl voia pe acest bărbat. Devil.

Nu-i cunoştea numele sau trecutul, dar îi ştia ochii şi atingerea şi felul cum o vedea şi o asculta, şi îl dorea. Ca partener. Pentru un viitor.

Aici, în grădinile casei familiei sale. În Covent Garden. În Patagonia. Unde voia el.

Şi când el coborî în genunchi în faţa ei, de parcă fusese acolo de mii de ori înainte, punând o mână pe şoldul ei şi cealaltă în jurul gâtului ei pentru a o trage spre el şi a o săruta, îl dori şi mai mult.

Şi nu doar pentru că sărutul lui o făcea să îşi dorească să trăiască aici, pe banca asta, şoaptele lui tentante în ureche, buzele lui pe pielea ei, o făceau să îşi dorească asta pentru restul vieţii.

— Felicity Faircloth, mă vei distruge, şopti el, luându-i gura, furând săruturi printre cuvinte. M-am jurat că vin aici… să îţi spun să mă laşi în pace… să îţi spun să uiţi de mine.

Mâinile ei ajunseră pe umerii lui, prinzând materialul cămăşii în vreme ce el aluneca cu buzele pe obrajii ei, luându-i lobul urechii între dinţi şi rozându-l.

— Nu vreau să te las în pace, şopti ea. Nu vreau să te uit.

„Nu vreau să mă mărit cu altcineva”.

El se retrase, punând suficientă distanţă între ei ca să-i poată vedea chipul.

— De ce?

Cum o putuse întreba asta? Cum putea ea să îi dea un răspuns?

— Pentru că vreau să te văd pe tine în întregime, răspunse ea, ca un ecou al poveştii pe care el abia i-o spusese. Vreau să îţi văd trecutul şi viitorul.

El clătină din cap.

— Nu sunt un zeu, Felicity Faircloth. Sunt exact opusul. Iar tu eşti prea bună pentru trecutul sau viitorul meu.

„Cum rămâne cu prezentul tău?” ar fi vrut ea să-l întrebe. În schimb, îl trase spre ea şi el veni, sărutând-o din nou, gemând, lingându-i buzele până când ea le deschise şi el putu să intre, tentând-o. Ea suspină, iar el o răsplăti pentru sunet adâncind sărutul, cu o mână amestecându-i acele de păr, în vreme ce cealaltă îi găsi glezna, fină şi goală sub fustele ei. Degetele lui calde se înfăşurară în jurul gleznei ei, puternice şi ferme, apoi începu să urce pe interiorul piciorului.

— Din nou fără ciorapi, zise el. Floarea mea păcătoasă.

— Stai, suspină ea, şi el se opri, atingerea lui încetând

când ea se retrase, dorindu-şi să-i vadă ochii – acei frumoşi ochi de culoarea chihlimbarului, cu un cerc negru. De ce mă minţi?

— Te mint?

Ea îi cercetă chipul înainte de a spune:

— Cred că da, să ştii. Cred că mă minţi de fiecare dată când te uiţi la mine.

— Mint de fiecare dată când mă uit la altcineva.

— Spune-mi ceva adevărat, zise ea.

— Te doresc.

Cuvintele ieşiră instantaneu şi ea văzu adevărul din ele. Plăcerea se răspândi prin ea.

Dar nu era suficient.

— Şi altceva.

El clătină din cap.

— Nu mai este altceva. Nu acum.

— Încă o minciună, şopti ea, dar se aplecă spre el şi îl sărută oricum, simţindu-i dorinţa.

Egală cu a ei. Când sărutul se sfârşi, amândoi gâfâiau. Devil petrecu o mână mare şi fermă în jurul gâtului ei şi îşi apăsă fruntea peste a ei. Închise ochii şi spuse dureros de moale:

— Este singurul adevăr. Te doresc. Niciodată în viaţa mea nu am visat să doresc pe cineva cum te doresc pe tine. Curată şi perfectă. Deschise ochii, găsind privirea ei imediat. Este ca şi cum aş dori lumina soarelui.

Acest bărbat avea să fie sfârşitul ei. Avea să o ruineze pentru toţi ceilalţi.

— Dar nu poţi să ţii lumina soarelui, şopti el. Oricât de mult îţi doreşti să o atingi, îţi alunecă printre degete, alungată de întuneric.

Ea clătină din cap.

— Greşeşti. Lumina soarelui nu este alungată de întuneric. Este completată.

Şi apoi îi sărută din nou, iar el preluă controlul, temperându-i nerăbdarea cu priceperea lui – încetinind, prelungind, adâncind mângâierile. Degetele lui alunecau pe interiorul piciorului ei.

Ea îl lăsă să o atingă, îl lăsă să se joace cu genunchiul ei, făcu loc atingerii lui pe pielea aceea care nu fusese niciodată atinsă înainte. Suspină când el trecu mai sus, atingerea lui fiind ca o şoaptă, abia simţind-o, dar consumând-o oricum.

El întrerupse sărutul.

— Aşa de fină, zise el, lăsând sărutări calde, pline pe ceafa ei în vreme ce ea gemea de plăcere. Precum mătasea. Continuă să urce cu atingerea, lăsând foc în urma lui, până când atinse o margine de satin şi dantelă. Atinse cu degetele panglica pe care o găsi acolo şi ea o lăsă să se desfacă. Astea sunt…

Ea încuviinţă din cap, ştiind că ar fi trebuit să fie mai jenată. Dar nu-i păsa.

— Cele pe care mi le-ai dat tu.

— Dacă m-aş uita… Trase de legătură, slăbind-o de pe picior şi ea închise ochii la senzaţie. Ar fi roz?

Ea încuviinţă din cap.

— Pot?

— Să poţi ce? zise ea deschizând ochii dintr-odată.

— Pot să mă uit?

Cumva se abţinu să spună cuvintele cu voce tare. Dar nu se putu abţine să nu încuviinţeze din cap, ştiind că nu ar fi trebuit să o facă. Ştiind că voia tot ce îi promisese el.

În momentul în care ea încuviinţă, el se mişcă, aşezându-se pentru a-i ridica fustele şi a o descoperi. Obrajii ei luară foc când el ajunse la panglicile roz de mătase.

— Îmi voi aminti de panglicile astea roz drăguţe, zise el blând, mai mult către el decât către ea în vreme ce degetele lui calde alunecau pe sub ele, pe sub materiale de-a lungul coapsei, pentru tot restul vieţii mele.

Felicity se lăsă pe spate, oferindu-i mai mult acces.

— Îmi voi aminti *asta*.

Privirea lui se îndreptă spre a ei. Mâna lui urca spre talia ei, spre o altă panglică roz, una pe care nu o putea vedea, dar pe care o desfăcu fără eforturi oricum.

— Asta?

Ea gemu.

— Da.

Prinse panglica de la talie.

— Să-ţi mai ofer şi alte amintiri, iubire?

— Da, şopti ea şi el trase, scoţând lenjeria eficient. Te rog.

Aruncând-o într-o parte, reveni cu mâinile pe picioarele ei, acum complet goale, acoperite de rochia din mătase roz.

— Mult mai frumoase fără panglici, şopti el, sărutând-o pe genunchi. Mângâierea trimise un val de căldură prin ea. Deschide, iubire.

Poate că era felul cum simţise ordinul pe pielea pe care nimeni nu o atinsese vreodată.

Poate că era sunetul – mârâitul care îi făcu inima să tresară.

Dar cel mai probabil restul o făcuse pe Felicity să îşi deschidă coapsele pentru aer, soare şi acest magnific bărbat.

Era mângâierea. *Iubire*.

Chiar era periculos.

Pentru că în clipa în care ea făcu cum el îi ceruse, mâinile lui puternice, calde, muncite ajunseră pe interiorul genunchilor ei şi o ţinură deschisă, privirea lui ajungând la spaţiul umbrit dintre coapsele ei, gâtul lui muncea ca şi cum el se reţinea să…

Ea se întinse după el, degetele ei alunecară pe chipul lui, peste cicatricea lui, palidă din cauza muşchiului care tresărea sub ea.

— Arăţi de parcă… El îi întâlni privirea şi ce văzu acolo o lăsă fără aer. Arăţi…

— Înfometat. Mâinile lui se mişcară atunci, alunecând în sus pe coapsele ei, împingându-i fustele cât de sus se putea. Mi-e foame de tine, Felicity Faircloth. Sunt înfometat după tine. Degetele lui ajunseră la buclele întunecate care îi adăposteau sexul. Vreau să te ating, iubire. Şi vreau mai mult. Vreau să te gust.

Cuvintele poate că o şocaseră, dar el le sublinie cu o

atingere blândă, o alunecare înceată în vreme ce o deschidea.

— Vreau să ştiu fiecare centimetru din tine. Ce îţi oferă plăcere. O mişcare, un geamăt adânc, delicios. Eşti aşa de udă pentru mine.

O roşeaţă în obraji, şi el clătină din cap, ridicându-se în genunchi pentru a-i fura un sărut.

— Nu, şopti el. Să nu te ruşinezi niciodată de asta. O vrei, nu? Atingerea mea?

Ea închise ochii.

— Da.

Mai mult decât orice.

— Îmi vrei sărutul.

Ea îl trase spre ea şi îl luă buzele.

— Da.

— Fată lacomă. O poţi primi de fiecare dată când ceri.

Cuvintele trimiseră un lichid de foc prin ea.

— O vreau acum.

El râse jos şi aspru la auzul cuvintelor.

— Vreau să ţi-o ofer. O mângâie şi ea gemu. Îţi place asta? Ea încuviinţă din cap, ridicându-şi şoldurile către el. Aici? O atingere lentă şi lungă. Sau aici? Un cerc ferm, blând şi lent. Ea suspină. Ah… zise el. Acolo.

Încă un cerc şi coloana ei era dreaptă, degetele ei încordate pe umărul lui, ochii închişi, gura deschisă.

— Da. Acolo. Te rog.

— Hmm.

Atingerile circulare continuară, leneşe şi perfecte şi amestecate. Ea se aplecă pentru a-i lua mâna, prinzându-l de încheietură.

— Vrei să mă opresc?

— Nu! Gemu. Da. Eu nu… El se opri, şi ea îl detestă puţin pentru asta. Deschise ochii. Nu te opri.

El se aplecă şi o sărută din nou, apoi spuse:

— Cred că ar trebui să îţi arăt altceva.

— Dar îmi place! protestă ea.

— Îţi va plăcea asta mai mult, şopti el.

Se arcui spre el când degetele lui se retraseră.

— Devil, te rog.

— Devon.

Privirea ei se întâlni cu a lui, clară şi frumoasă şi plină de ceva ce ea nu recunoscu prea bine.

— Poftim?

— Spune-mi Devon.

Inima ei ameninţa să-i sară din piept, mâna îi alunecă peste obrazul lui.

— Devon.

Ca răspuns el îşi coborî capul la coapsa ei, de parcă o venera. Ceea ce era o nebunie, desigur. El era cel care merita să fie venerat. Îi mângâie părul, cu degetele care tremurau din nevoia de el. După sărutul lui, da. După atingerea lui, da. Dar *el.*

— Devon, şopti ea din nou.

Numele îl eliberă şi o sărută fin pe coapsă, din nou şi din nou, alergând pe pielea fină către sexul ei, în vreme ce mâinile ei îi mângâiau în continuare părul scurt şi neted. El îi desfăcu petalele, deschizând-o pentru a o privi şi pentru o clipă ea se luptă, jenată de acţiunile lui.

Până când el vorbi, cu respiraţia fierbinte şi devastatoare spre ea:

— Aşa de frumoasă. O sărută exact deasupra sexului, inspirând adânc de parcă îşi aduna puterile. Nu ar fi trebuit să îţi spun. Acum îmi eşti datoare.

Dacă doar ar fi adevărat. Şi totuşi…

— Devon.

Se uită în sus la ea, iar ochii lui erau tot ce putea să vadă.

— Arată-mi ce-ţi place.

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu…

— Vei şti.

Şi apoi o sărută, iar ea se pierdu, suspinând de plăcere, în vreme ce el îşi apăsa limba în moliciunea ei şi făcea dragoste cu ea cu acele cercuri lente care descoperise că ei îi plac aşa de mult. Felicity era terminată, cu mâinile pe capul lui în vreme ce limba lui îi mângâia

centrul umflat, făcând-o să simtă plăcerea în cascade.

Degetele ei se încordară, ţinându-l lângă ea. Se mişca spre el, şi Devil – Devon – gemea, lăsând-o să-l folosească, savurând-o, de parcă ea era tot ceea ce îşi dorea. La acel sunet, Felicity îi dădu jenată drumul şi el îşi înălţă capul imediat, punând capăt plăcerii ei. *Nu!* Ea clătină din cap, ridicându-şi mâinile.

— Îmi pare rău… Eu nu…

El se întinse după una din mâinile ei, sărutând-o în mijlocul palmei în vreme ce o aşeza la loc pe capul lui.

— Să nu îţi ceri niciodată scuze pentru ceea ce vrei, iubire. Că îmi arăţi cum să îţi ofer plăcere.

Ea îşi închise ochii, oripilată de cuvinte, sigură că femeile *nu făceau* aşa ceva.

Devil reveni la ce făcea, abia atingând cu limba pe miezul ei. Prea uşor. Abia acolo. Ea deschise ochii.

— Devon.

Numele veni cu un vaiet. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar Felicity văzu neastâmpăr.

— Te rog, zise ea. Mai mult.

— Arată-mi, o îndemnă el, continuând să o provoace.

Ştia ce voia el de la ea. Putea să o facă?

El se lăsă pe spate şi suflă un curent lung şi lent de aer peste ea. Blând. Inutil. La naiba. Ea îşi ridică şoldurile. Devil îi răsplăti mişcarea cu un supt scurt al cărnii ei încordate până când gemu.

Şi apoi, el, monstrul, reveni la atingerea abia simţită.

— Fă-o!

Îşi înălţă capul şi îi aruncă o privire clar provocatoare.

— Fă-o tu.

Dumnezeu să o ajute, o făcu, ghidându-l, ridicându-şi şoldurile, luându-şi plăcerea. Ca răspuns, el îşi petrecu braţele peste şoldurile ei, trăgând-o mai aproape, strângând-o mai tare şi ferm, hrănindu-se din ea în vreme ce Felicity îi suspina numele din nou şi din nou, zvârcolindu-se contra lui. Mişcă o mână pentru a-i spori plăcerea, alunecând în ea, găsind un loc care o făcea să vadă stele.

— Devon!

Răspunsul lui fu un geamăt, vibraţia adăugă la imensa plăcere pe care i-o provoca; urgenţa din ea o făcu să îşi încordeze strângerea, să îşi ridice şoldurile, să îi sporească plăcerea. Şi Felicity se pierdu, fără să poată să facă ceva în afară de a se dărui acestui bărbat magnific şi atingerii lui la fel de magnifice, fremătând, strigându-i numele de parcă lumea se clătina şi tot ceea ce ştia ea se schimbase.

Şi cumva, în vreme ce zbura, izbucni în râs.

Era incontrolabil – o exclamaţie de euforie adâncă, aproape de nesuportat, străbătând-o în vreme ce el invoca plăcerea din ea, iar ea se mişca contra lui şi se abandona. Şi râse, şi râse, şi se bucură de acest bărbat, de sărutul lui, de atingerea lui, degetele ei mişcându-se prin părul lui tuns scurt.

Curând gura lui se moleşi, iar degetele se opriră în vreme ce ea se liniştea. El îşi întoarse capul, aşezându-şi din nou buzele pe coapsă, blând. Felicity îi mângâie capul şi chipul, ceafa şi frumoşii lui umeri largi, nevrând să îi dea drumul.

— Asta a fost…

El o privi şi ea putu citi dorinţa în ochii lui întunecaţi şi păcătoşi.

— A fost glorios.

Ea roşi.

— Nu mă aşteptam… Nu am vrut să râd.

— Ştiu.

Era normal să râdă? Nu-l putea întreba. Aşa că spuse:

— Nu m-am mai simţit niciodată aşa.

Ceva licări pe chipul lui, acolo şi apoi dispăru înainte ca ea să apuce să citească, înlocuit de un zâmbet şiret, din colţul gurii.

— Ştiu, iubire. Am fost aici. Te-am simţit pe mine. Strâmtă pe degetele mele. Pulsând pe limba mea. Şi râsul ăla… a fost cel mai erotic lucru pe care l-am auzit vreodată. Voi auzi acest râs în visele mele pentru tot restul timpului.

Apoi se ridică, frecându-şi palmele peste coapse. În spatele lui, ultimele raze de soare înroşeau cerul.

Era plecat. Încă acolo, dar nu mai era cu ea, de parcă

nici nu fusese acolo. Ea avansă pe bancă.

— Devon?

El clătină din cap, abia privind-o.

— Nu ar fi trebuit să îţi spun asta.

— De ce nu?

— Pentru că nu este pentru tine.

Cuvintele o usturară ca o lovitură. Se încordă.

Înjură, încet şi urât, trecându-şi mâinile peste capul perfect rotund. Ea detesta că observa acea perfecţiune. Detesta că observa tot ce avea legătură cu el – tăietura întunecată peste sprâncenele lui, peste ochii lui, adâncitura dintre ei. Linia dreaptă a nasului şi abia perceptibila zimţuire a vârfului. Umbra de barbă de pe obraji, de parcă nu se putea bărbieri suficient pentru a ţine întunecimea ei sub frâu. Şi acea cicatrice, ticăloasă şi frumoasă pentru că era a lui.

„Nu pentru tine”.

Niciodată al ei.

El era lacătul pe care ea nu avea să-l deschidă niciodată.

Nu conta că el părea să ştie o duzină de metode de a o deschide pe ea.

— Mi-ai cerut ceva adevărat, zise el cu un ton aspru în voce. Mai devreme.

Ea se ridică, vrând să se elibereze de banca care niciodată nu avea să mai fie a ei, pentru că mereu avea să fie a lui.

— Da. Şi ai minţit.

— Nu am minţit, zise el. Ţi-am spus că te doresc.

„Pentru o clipă, *nu pentru totdeauna”* Nu spuse asta şi fu mândră de ea.

— Şi nu am minţit nici când ţi-am spus că numele meu nu era pentru tine.

Nu trebuia să o spună de două ori. Nu trebuia să înţepe de două ori.

— Da, *Devil.* Nu sunt bătută în cap. Înţeleg că numele tău primit la naştere este prea preţios pentru a-l împărtăşi cu mine.

El îşi îndepărtă iar privirea. Înjură din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Felicity. Când zic că nu este pentru tine, este pentru că nu este deloc preţios. Pentru că te pângăreşte când îl rosteşti.

Ea clătină din cap.

— Eu nu…

— Nu este numele primit la naştere; nu am un astfel de nume. Am fost găsit când aveam câteva zile, înfăşat în scutece şi plângând pe malul râului Culm, cu un bilet prins de scutece, cu instrucţiuni să-i fiu trimis tatălui meu.

„Sfinte Dumnezeule”.

I se strânse inima. La imaginea lui, copil… Bebeluş. Abandonat.

— Cine ar face aşa ceva?

— Mama mea, zise el fără emoţie. Înainte de a-şi umple buzunarele şi de a intra în apă, crezând că îmi va fi mai bine fără ea.

Lui Felicity i se făcu rău. Ce o fi înfruntat biata femeie? Ce temeri ducea cu ea? Ce tristeţi?

Şi apoi el adăugă:

— A crezut că el mă va accepta.

Normal că asta crezuse. Cine nu l-ar accepta pe acest bărbat uriaş, mândru, sclipitor şi curajos? Cum ar putea un bărbat să nu iubească un astfel de fiu?

Cum putea cineva să nu iubească un asemenea bărbat?

Cum l-ar putea abandona cineva?

Gândul o inundă ca o revărsare de ape. Îl iubea. Cumva se îndrăgostise de el. Ce avea să facă?

Făcu un pas către el, întinzându-se spre el, vrând să-i arate. Vrând să-l iubească.

— Devil.

Clătină din cap la numele şoptit şi făcu un pas înapoi, refuzându-i atingerea, rostind cuvinte insensibile. În mod miraculos.

— Nu a venit după mine. Şi nimeni din oraş nu voia un paria bastard – aşa că m-au trimis la un orfelinat. Nu aveam un nume aşa că mi-au spus Devon Culm – din zona de unde

veneam şi de la râul în care a murit mama mea.

Se întinse din nou spre el, dar el se retrase din nou.

— Tatăl tău… probabil că nu ştia… scrisoarea nu a ajuns la el… nu te-ar fi abandonat niciodată.

— Vei fi mamă minunată cândva, zise el. Ţi-am mai spus asta, dar vreau să ştii că acum vorbesc serios. Va veni o vreme când vei avea fete frumoase cu păr şaten, Felicity, şi vreau să ţii minte că vei fi o mamă remarcabilă.

Lacrimile îi înţepau ochii la aceste cuvinte – la invocarea acelor copii pe care nu-i voia dacă nu erau împărtăşiţi cu bărbatul pe care îl iubea. Cu *acest* bărbat, pe care îl iubea.

— Ai vrut adevărul, Felicity Faircloth, şi iată-l. Sunt aşa de mult sub tine că te murdăresc chiar şi cu gândurile mele.

Ea îşi ridică bărbia.

— Nu este adevărat.

Nu vedea cât de magnific era? Nu înţelegea că făcea cât zece bărbaţi? Mai puternic şi mai înţelept şi mai inteligent decât oricare pe care îl cunoscuse ea vreodată?

Atunci el se întinse după ea, degetele îi atinseră obrazul într-o mângâiere care semăna prea mult cu un rămas-bun. Felicity se întinse să îi prindă mâna.

— Devil, repetă ea. Nu este adevărat.

— Am făcut o greşeală, zise el aşa de încet, că vorbele aproape se pierdură în vânt.

Cuvintele o răniră şi o întristară pe Felicity.

— Asta nu e o greşeală. Este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

El clătină din cap.

— Nu mă vei ierta niciodată, adăugă Devil, privind-o. Dacă te iau de la viaţa pe care o meriţi. Nu mă mai căuta.

Lăsă să îi cadă mâna şi se întoarse. Îl privi cum pleacă, dorindu-şi să se întoarcă. Spunându-şi că dacă el se întorcea, ar însemna ceva. Dacă se întorcea, ţinea la ea.

Nu se întoarse.

Frustrarea şi supărarea mocneau în ea.

— De ce? strigă ea după el, devenind tot mai

nervoasă.

Detesta felul cum el o dezbrăcase şi o făcuse să creadă că *conta* – şi apoi o abandonase de parcă nu era nimic mai mult decât o distracţie de după-amiază. De parcă nu era nimic.

El se opri, dar nu se uită la ea.

Felicity nu se mişcă, refuzând să alerge după el. Chiar şi o fată bătrână avea mândria ei. Dar se eliberă de frustrare.

— De ce eu? De ce să mă laşi să gust din asta? Din tine? Din lumea ta? De ce să mă laşi să o am şi apoi să mi-o iei?

Îi era tot mai greu să-l vadă în lumina tot mai slabă şi se întrebă dacă el avea să îi răspundă. Când îi răspunse, fu aşa de încet încât se întrebă dacă el intenţionase ca ea să audă. Dacă îşi dăduse seama că vântul avea să-i poarte cuvintele la ea aşa cum o făcuse mai devreme banca.

— Pentru că eşti prea importantă.

Şi dispăru în întuneric.

Capitolul 20

Felicity ţinuse cont de instrucţiunile lui.

Nu-l căutase, nici nu intrase cu forţa în birourile sau în depozitul lui, nici nu fusese văzută în Covent Garden de vreunul dintre paznicii lui. De fapt, Brixton, care revenise la locul lui, din faţa casei Bumble, nu avusese de raportat aproape nicio activitate din partea lui Felicity de când Devil o lăsase în grădinile ei.

Nici măcar nu îi trimisese un bilet.

Trecuseră trei zile şi Felicity îl lăsase în pace, iar Devil descoperi cu fiecare secundă care trecea că era din ce în ce mai mistuit de dor.

Poate că ar fi putut evita asta, dacă nu ar fi răspuns la chemarea pe care ea o trimisese prin Brixton. Poate că ar fi putut să o ignore, dacă nu ar fi sărutat-o în grădini. Dacă nu

şi-ar fi amintit sunetul vocii ei purtat de banca şoptitoare. Dacă nu ar fi ştiut că răsese când avusese orgasm.

Râsese când avusese orgasm.

Nu cunoscuse niciodată o femeie care să se abandoneze plăcerii aşa. Atât de deplin, de complet, încât plăcerea se revărsa din ea ca o bucurie pură, veritabilă. Tot restul vieţii lui avea să îşi amintească sunetul râsului ei în acea grădină, împărtăşită cu el, cu asfinţitul soarelui, cu copacii şi nimic altceva.

Pentru tot restul vieţii lui avea să viseze la gustul plăcerii ei şi la sunetul ei. Îl distrusese.

Petrecuse trei zile prefăcându-se că ignoră amintirea plăcerii ei, a râsului care se rostogolise glorios şi, în final, pentru că eşuase, plecase din birourile lui pentru a întâmpina ultimul transport de gheaţă pe Tamisa. Soarele abia apusese – trimiţând raze aurii şi violete peste cerul Londrei – şi era flux.

Devil traversă Fleet Street, spre docuri, verificându-şi ceasul pe măsură ce mergea – nouă şi zece minute. Observă liniştea din cârciumile frecventate de docherii Londrei, majoritatea dintre ei ar fi găsit de lucru în seara asta, ajutând la venirea şi plecarea navelor din danele de acostare de pe marginea râului, în vreme ce mareea era înaltă şi vasele puteau fi controlate. Când mareea se retrăgea, aveau să treacă douăsprezece ore înainte ca navele să poată fi mutate – şi timpul la transportul maritim însemna bani.

Traversând în jos spre marginea râului, mergând cu bastonul în mână, continuă de-a lungul docurilor pe o distanţă de câteva sute de metri, spre dana închiriată de Bastarzi în serile când primeau încărcături. O corabie masivă se contura neagră pe cerul gri, abia ancorată, pe jumătate scufundată în apa înaltă din cauza încărcăturii – o sută cincizeci de tone de gheaţă, mare parte din ea topită în interiorul halei.

Whit era deja acolo, cu pălăria neagră trasă în jos peste frunte, haina mare fluturând în vânt şi cu Nik lângă el. Norvegianca frunzărea hârtiile încărcăturii sub privirea

nervoasă a căpitanului corăbiei.

— După hârtii totul este acolo, zise ea. Dar nu putem fi siguri până nu ajungem la ea.

— Cât? întrebă Whit, ridicând bărbia în semn de recunoaştere la sosirea lui Devil.

— Miercuri noaptea dacă suntem norocoşi. Deci peste două nopţi. Dacă începem să scoatem ce s-a topit în hală din noaptea asta, din clipa în care mareea începe să scadă, am putea termina mai devreme.

— Două nopţi şi nimic mai mult, mârâi Whit. Nu putem risca să stăm mai mult fără o pază completă.

— O să vrem paznici în plus şi la mutarea în depozit, zise Devil, bătând cu bastonul lui pe plăcile docului. Nu vreau să mai văd altă încărcătură compromisă.

— Făcut.

— Excelentă treabă, Nik.

Norvegianca înclină abia vizibil din cap în semn de recunoaştere a laudei.

— Mai ales că Devil nu a avut nimic de-a face cu încărcătura asta, adăugă Whit.

Devil privi la el.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ai tocat două săptămâni după fată.

— De ce dracu’ mă urmăreşti?

Whit îşi îndreptă privirea spre doc.

— Atâta vreme cât el este aici, urmăresc pe toată lumea.

Ewan.

— Dacă ne voia, venea după noi.

— O vrea pe Grace.

— Este protejată de acoperirea ei şi de paznicii personali.

Whit scoase un mârâit jos şi scrâşni.

— Sunt surprins că ştiai că avem un transport care soseşte astăzi, cu tot timpul petrecut cu fata ta.

Ce nemernic era frate-său!

— A trebuit să o conving să aibă încredere în mine dacă vrem să o folosim ca să-l pedepsim.

Whit mârâi.

— Asta este în continuare planul, nu?

— Nu, răspunse Devil instantaneu, ştiind că avea să intre în belele, dar respinse ideea de a o folosi pe Felicity ca un pion în jocul lor atât de detaliat acum că el nu mai găsea tăria să pretindă altceva.

Dumnezeule, făcuse o încurcătură din el.

— Un plan prost, nu? zise Whit şi Devil rezistă tentaţiei de a trimite un pumn în faţa fratelui său.

— Lasă-mă în pace.

Whit împărţi o privire cu Nik, care vorbi în numele amândurora.

— Dacă nu ăsta este planul, atunci ce ai făcut tot timpul ăsta?

— Tu fă-ţi griji de corabie, zise Devil. Nu e treaba ta.

Ea ridică din umeri şi se întoarse.

— E o întrebare corectă, frate.

Era. Dar asta nu însemna că Devil trebuia să răspundă.

— Ţi-ai găsit limba în seara asta?

— Cineva trebuie să te ajute să rezolvi tâmpenia asta.

— Mă ocup, zise Devil.

Se ocupa.

„Urma să se ocupe”.

Tot ce trebuia să facă era să înceteze să se mai gândească la nenorocitul ăla de râs.

— Nebuni nenorociţi.

Devil se întoarse spre cuvinte.

— Excelent. Se uită la Nik. Pleacă cât încă mai poţi.

Norvegianca se îndreptă spre pasarelă pentru a începe să cerceteze hala în vreme ce Grace se apropia, înaltă şi mândră şi perfect îmbrăcată într-un costum de culoare stacojie. Era flancată de doi dintre locotenenţii ei – femei în haine negre croite asemănător. Tot ce se vedea sub îmbrăcămintea exterioară a celor trei erau cizmele negre, dar Devil ştia că toate purtau pantaloni – buni pentru mersul rapid şi pentru fuga şi mai rapidă, dacă aveau nevoie să se folosească de această abilitate. Gărzile se

opriră la câţiva metri distanţă de ei, iar Grace se apropie.

Whit îşi ridică sprâncenele şi privi peste umăr la sora lor pentru o vreme îndelungată înainte de a reveni cu atenţia la corabia pe jumătate scufundată în apă.

— ’Nă seara, Dahlia.

Grace îşi miji ochii la Whit.

— Tu de ce naiba eşti aşa de vorbăreţ? Înainte să apuce să răspundă, ea se întoarse spre Devil: Voi doi împreună aveţi simţul unui arici tâmpit.

— Sunt convins că cei mai buni şi mai strălucitţi din Londra te găsesc fermecătoare, zise Devil.

— Credeai că nu o să aflu? Credeai că o să se întâmple fără ca eu să ştiu? Este posibil ca voi doi să vă fi lovit la cap în acelaşi timp şi să fi uitat că eu sunt mai inteligentă decât voi?

Whit se uită la Devil.

— Pare supărată.

— *Supărată?*

Grace dădu un pumn în urechea lui Whit cu viteza luminii.

— Hei! Whit dansă în spate, cu o mână la urechea vătămată. Ce dracu’!

— Nu ar trebui să vorbeşti când nu ai mai exersat de atât de mult, Beast. Păşi către el, cu degetul ridicat spre nasul lui. *Tu* ar fi trebuit să-mi spui.

— Să-ţi spun ce? întrebă Whit aproape văitându-se frustrat.

Ea însă deja îi întorsese spatele, îndreptându-se spre Devil, care îşi ţinea ridicat bastonul pentru a o ţine la distanţă.

— Iar tu… ar trebui să te arunc în râu. Meriţi să puţi ca râul zile întregi. Meriţi orice creatură perversă din noroi care şi-ar găsi calea spre tine.

Devil îşi coborî bastonul, dând înapoi la cuvinte. Grace fusese mereu cea mai bună la ameninţările verbale. Devil era mai bun la a le pune în practică.

— Sfinte Dumnezeule! Asta-i macabru.

— Ştii ce zi este?

— Ce?

— Ştii. Ce zi. Este.

— Este luni.

Devil deveni nervos.

— Da, chiar este luni. Băgă mâna în buzunar şi scoase un ziar. Şi ştii ce apare în ziarul de luni?

— Rahat.

Whit scoase un fluierat jos.

— Ah! Şi deci ne întoarcem la evaluarea mea iniţială.

— Arici tâmpiţi, zise Whit.

Grace se întoarse şi ridică un deget în mănuşa neagră la el.

— Arici. La singular. Un creier minuscul să-l împărţiţi amândoi.

Reveni la Devil.

— Nu ştiu ce urmăreşti, zise el, rezistând ruşinii.

— Nici măcar să nu încerci să negi. Şi nu face pe prostul, deşi eşti clar unul. Făcu o pauză şi trase aer. Şi când vorbi, cuvintele erau mai blânde decât se aşteptase el. Pline de mai multă emoţie decât se aşteptase ea. Anunţurile s-au făcut ieri la Saint Paul. Anunţul logodnei ducelui de Marwick este astăzi în ziarul *News*.

Devil se întinse după ziar.

— Dahlia…

Ea îi lovi mâna cu ziarul rulat şi el se feri.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Nu credeam că tu…

Se uită spre Whit, care nu îl ajută deloc. Reveni cu atenţia la Grace şi înjură.

— Ce credeai că o să fac? Că o să mă arunc de pe cel mai apropiat pod?

Devil întoarse privirea.

— Nu. Normal că nu.

— Că îmi voi rupe hainele?

El încercă un mic zâmbet.

— Poate.

Ea îi aruncă o privire.

— Hainele mele sunt mult prea scumpe pentru a le

rupe.

El scoase un mic hohot de râs la asta.

— Normal că sunt.

— Ce atunci?

— Ei bine, crima nu era ceva imposibil, răspunse Devil. Şi ultimul lucru de care avem nevoie este un duce mort.

Whit mârâi.

— Nu este ca şi cum nu am avut aşa ceva înainte.

Grace îi ignoră pe amândoi.

— Nu sunt aici pentru că el se va însura. Sunt aici să-mi explicaţi de ce fetele mele îmi spun că logodnica lui se află sub protecţia Bastarzilor Bătăuşi.

El înlemni la acele cuvinte.

Grace observă, cum observa totul, ridicând dintr-o sprânceană roşcată.

— Nu tocmai ai terminat de subliniat că ultimul lucru de care avem nevoie este un aristocrat mort? Trebuia s-o protejez pe fată. Vrea în Garden la fel de mult cum toată lumea de aici vrea să iasă.

— Ce caută fiica marchizului de Bumble în Garden, Dev? întrebă sora lui.

Whit îngreuna şi mai mult lucrurile.

— Lui Devil îi place de fată.

Grace nu-şi luă ochii de la el.

— Îi place?

„Îmi place prea mult”.

— Este fata aia ştearsă din birourile tale, nu?

— Nu este ştearsă.

Cuvintele atraseră şi atenţia lui Whit, şi a lui Grace. Whit mârâi, iar sora lui spuse gânditoare:

— Da… Nu cred că e ştearsă.

Devil se simţi ca un idiot, dar nu răspunse.

Grace schimbă abordarea.

— De ce nu mi-ai spune că încerci să îl manipulezi?

— Pentru că am fost de acord să nu vă mai întâlniţi niciodată. Pentru că ne-am înţeles că nimic ce are legătură cu el nu este sigur pentru tine.

Grace era prea valoroasă. Ducele nu putea să afle niciodată unde era. Grace era dovada unui trecut pentru care Ewan ar fi făcut orice să-l ţină secret.

Dacă Grace era descoperită, Ewan ajungea în ştreang.

Cuvintele fură urmate de o tăcere lungă, iar fata adăugă:

— Am fost de acord cu asta în urmă cu zeci de ani.

— Nu este mai puţin adevărat acum şi ştii asta. A venit după tine. Îşi aduce aminte înţelegerea. Fără moştenitori. Şi vrea un schimb.

În ochii lui Grace se văzu că înţelegea.

— Un schimb? Sau le vrea pe amândouă?

— Nu primeşte niciuna, răspunse Devil.

Se uită de la un frate la altul.

— Nu mai suntem copii. Whit îşi băgă mâinile în buzunarele hainei lui mari în vreme ce ea continuă: Nu trebuie să mă mai protejaţi. Pot să îl înfrunt de la egal pe Ewan în orice zi. Lasă-l să vină după mine şi-i voi arăta tăişul ascuţit al sabiei mele.

Nu era adevărat. Ewan era slăbiciunea dintotdeauna a lui Grace. Aşa cum ea era a lui.

Şi soarta era o curvă crudă pentru că-i făcuse pe fiecare sfârşitul celuilalt

— Grace… începu Devil blând.

Ea îl întrerupse cu un fluturat de mână.

— Şi ce? Ce joc faci, Dev? Doar nu plănuieşti să laşi fata să se mărite cu el, nu?

— Nu.

Dumnezeule! Nu.

— Atunci ce? Plănui ai să le strici logodna şi să-i trimiţi un mesaj? Fără moştenitori?

Privi spre Whit.

Whit deschise larg mâinile.

— Am vrut să-l bat măr şi să-l trimit înapoi în provincie.

Grace râânji.

— Tot o idioţenie este, dar mai puţin. Dumnezeule, voi doi. Deveni serioasă. Trebuia să fiu implicată în plan, zise

ea blând. Ar trebui să fiu de acum înainte.

— De ce?

— Pentru că nu el mi-a furat viitorul.

— Asta-i o minciună nenorocită, zise Whit.

— Ţi-a furat viitorul din momentul în care a respirat. Al tău mai mult decât al nostru, fu Devil de acord. Şi trecutul ei. Şi inima ei – dar nu discutau niciodată despre asta. Tu erai moştenitoarea.

Grace rămase nemişcată, fiecare centimetru din ea se opri la acele cuvinte. Clătină din cap.

— Eu nu am fost. Niciodată moştenitoare.

Fusese fată. Nu că asta ar fi contat când ducele, tatăl lor, îşi pusese în mişcare îngrozitorul plan. Devil insistă.

— Tu te-ai născut ducesă, ai creştinat viitorul duce. Şi Ewan ţi-a furat viitorul la fel cum a făcut-o tatăl nostru.

Grace îşi întoarse privirea, vântul de pe Tamisa biciuia materialul plin al hainei stacojii în jurul picioarelor ei.

— Tatăl vostru m-a urât de la început, zise ea suficient de tare să fie auzită peste vânt. Mă aşteptam la trădarea *lui*; nu conta pe mai mult de la el. Clătină din cap. Dar Ewan…

Devil detesta confuzia din vocea surorii lui.

— Ne-a trădat pe toţi. Ne-a furat viitorul tuturor. Dar tu eşti singura căreia i-a furat trecutul.

Ea se uită la el, privirea alunecându-i pe cicatricea de pe obrazul lui.

— Aproape te-a omorât.

— Aproape ne-a omorât pe toţi, răspunse Devil, cu semnul încordat pe pielea lui.

— Încă ar putea să o facă, zise ea. Şi iată celălalt motiv pentru care ar trebui să fiu în plan; eu sunt cea care-l cunoaşte cel mai bine. Acest lucru măcar era adevărat. Şi Ewan nu poate fi manipulat; el este cel care manipulează.

— Nu de data asta.

— Nu este un prost; ştie că eu sunt păstrătoarea tuturor secretelor lui, zise ea. Ce ştiu eu – *existenţa* mea – îl trimite la galere. Nu se va opri până când nu mă va găsi. Nu s-a oprit în douăzeci de ani.

— Îi spunem că eşti moartă, zise Whit. Ăsta a fost mereu planul dacă el se apropia suficient cât să te miroasă.

Ea clătină din cap.

— Băiete, nu mă bagi în pământ până nu mor. Este prea aproape ca să nu mă găsească.

— Nu va şti niciodată unde eşti.

— Şi când am să obosesc să mă ascund?

Whit mârâi, apoi ea se întoarse spre el.

— Bietul Beast! Mereu dorind să dai întâi cu pumnul în ceva.

Se uită la Devil, lăsând accentul de Garden să se audă.

— Nicio grijă, fraţilor. Nu va fi primul duce cu care ne-am luptat şi am câştigat. Făcu o pauză şi continuă. Încetaţi să vă mai faceţi griji pentru mine şi îngrijoraţi-vă de înţelegere. Fără moştenitori.

Grace se întoarse spre Whit care mârâi.

— Ce?

— Devil a stricat totul.

Devil îşi scrâşni dinţii.

— Nu am stricat. Am un plan.

Grace îl privi.

— Ce fel de plan?

— Da, frate. Whit se uită la el. Ce fel de plan? Ştim că nu o vei răni pe fată.

Ar trebui să-i bată pe amândoi.

— O scot din asta.

— Din căsătorie? răspunse Grace. Când el nu răspunse, ea adăugă: Cum? Dacă el o lasă, va avea reputaţia ruinată. Dacă ea îl lasă, va avea reputaţia ruinată. Nu este un scenariu în care fata nu este ruinată şi ai ştiut asta de la bun început.

— Era ruinată înainte ca el să se apropie de ea, zise Whit.

Devil se întoarse către fratele lui.

— Nu era.

O pauză. Apoi Grace spuse:

— Am auzit la fel. Că a fost găsită într-un dormitor

care nu era al ei.

— De unde ştii asta?

Grace ridică dintr-o sprânceană în direcţia lui.

— Trebuie să îţi reamintesc că eu sunt cea care are reţeaua de spioni decenţi? Să-ţi spun ce am auzit despre tine şi Felicity Faircloth cea Terminată?

El nu băgă în seamă ironia.

— Ideea este că ea nu este ruinată. Este…

Perfectă.

Ei bine, nu putea spune asta.

— Oh, Doamne, zise Grace.

Whit îşi scoase pălăria şi îşi frecă capul cu o mână.

— Vezi?

— Ce să vadă? întrebă Devil.

— Ţii la fată.

— Nu.

— Atunci arunc-o la lup. Du-o la marginea altarului şi ruineaz-o. Demonstrează-i lui Ewan că nu se va căsători niciodată cât ai să trăieşti tu. Sau, dacă o face, va fi la fel de păcălit asupra moştenitorilor cum a fost propriul lui tatăl. Că vei elimina posibilitatea ca el să aibă vreun moştenitor. Respectă-ţi jurământul.

El îşi întoarse privirea de la sora lui.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că ea va avea reputaţia ruinată în ecuaţie. Prin mâinile mele.

— Fetele mele îmi spun că este deja ruinată, Devil. Jumătate din Garden te-a văzut sărutând fata în noaptea în care ai zis lumii că ea este intangibilă.

Nu ar fi trebuit niciodată să o atingă în acea noapte. Sau în niciuna dintre nopţile de după. Dar nu acesta era felul de ruinare pe care îl avea el în plan. Nu ruinarea prostească ce venea cu un sărut clandestin. O noapte de plăcere – momente furate care nu însemnau nimic. Ca planul lui Devil să funcţioneze, el ar fi trebuit să o facă public. În faţa întregii lumi.

Şi Felicity ar fi exilată pentru asta. Nu ar mai fi

niciodată o bijuterie a *aristocraţiei*. Nu s-ar mai întoarce niciodată la locul de onoare. Nu ar mai fi niciodată în centrul acelei lumi după care ea tânjea.

Grace zâmbi când Devon rămase fără un răspuns.

— Spune-mi din nou că nu îţi pasă de fată.

— La naiba!

Normal că îi păsa. Era imposibil să nu îi pese. Şi el făcuse o mare încurcătură de la început, din momentul în care o văzuse pe balcon. Din momentul în care se abătuse de la planul de a-şi trimite fratele pachet şi alesese în schimb să zăbovească cu ea... îi făcuse promisiuni pe care nu avea nicio intenţie să le ţină. Îi făcuse promisiuni pe care nu le putea ţine nici dacă voia.

— Ai aruncat-o deja la lupi, Dev, zise sora lui. Există doar o cale de a o salva.

El se întoarse spre ea, incapabil să îşi poată reţine furia rece din voce.

— Ewan nu va avea moştenitori. Şi cu siguranţă nu îi va avea de la Felicity Faircloth.

„Este a mea”.

O sprânceană roşie se ridică.

— Nu Ewan.

El se încruntă.

— Cine? Pe cine ştim noi care să fie suficient de bun pentru ea?

Grace zâmbi atunci, deschis şi necalculat. Privi spre Whit.

— Într-adevăr, pe cine.

— *Beast?*

Devil crezu că îşi pierde minţile la ideea fratelui său atingând-o pe Felicity.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Whit. Poate chiar eşti inteligent cât un arici. Se referă la tine, Dev. Să te căsătoreşti *tu* cu fata.

Emoţia se răzvrăti în el pentru o secundă, forţa ei trimiţându-l înapoi. Entuziasmul, dorinţa şi ceva periculos, imposibil de aproape de speranţă.

Imposibil de aproape şi imposibil.

El îşi închise emoţiile.

— Nu.

— De ce nu?

— Nu mă vrea.

Minciună.

„Nu Marwick este molia. Tu eşti”.

— Tu o vrei?

„Da. Normal”. Nu-şi putea imagina că un bărbat ar putea să nu o dorească. Strânse şi mai tare capul leului de argint din palma lui.

Grace îi ignoră răspunsul.

— Te-ai putea însura cu ea. Să o salvezi de la ruină.

— Nu aş salva-o. Aş schimba o ruină cu alta. Ce este mai dezastruos pentru o doamnă născută în aristocraţie decât viaţa ca o doamnă în noroiul din Covent Garden? Ce fel de viaţă ar avea aici?

— Te rog, îl sfidă Grace. Eşti bogat ca un rege, Devil. I-ai putea cumpăra toată partea de vest din Berkeley Square.

— I-ai putea cumpăra tot Berkeley Square, adăugă Whit.

Nu ar fi suficient. I-ar putea cumpăra Mayfair. O lojă la fiecare teatru. Dineuri cu cei mai puternici oameni ai Londrei. Audienţe la rege. Ar putea să o îmbrace în cele mai frumoase rochii pe care le-ar putea crea Herbert. Şi ea nu ar fi niciodată acceptată de ei. Nu ar fi niciodată bine-venită înapoi. Pentru că se măritase cu un infractor. Unul cu care ei trăiau în pace, dar oricum un infractor. Un bastard, crescut într-un orfelinat şi educat în mahala.

„Dacă ar fi fost el cel care ar fi câştigat titlul de duce, ar fi putut să fie diferit”. Clătină din cap, detestând gândul – un gând pe care nu-l mai avusese de douăzeci de ani, de când era copil, când foamea îl rodea şi era disperat să doarmă altundeva decât pe străzi.

În spatele lor, se auziră paşi, iuţi şi furioşi. O faţă de cel mult doisprezece ani, blondă şi subţire ca o trestie, se opri în faţa locotenenţilor lui Grace.

— Una de-a mea, zise Grace, ridicând vocea şi

făcându-i semn să înainteze. Lăsaţi-o să treacă.

Fata se apropie, cu o bucată de hârtie în mână. Lăsă un genunchi în jos.

— Domnişoară Condry.

Grace întinse o mână, luă biletul şi îl deschise, nemaifiind atentă la Devil.

Slavă Cerului! Spusese deja destule ca să arate ca un nebun bolnav de dragoste.

Poate că era un mesaj suficient de important pentru ea, încât să nu-l mai întrebe despre Felicity.

Băgă hârtia în buzunar, îi dădu o monedă mesagerei, care deja se întorcea în întuneric.

— Du-te. În siguranţă. Grace reveni cu atenţia la el. Mă gândeam că ruina doamnei ar trebui să fie propria decizie, nu crezi?

Poate că nu era destul, şi Grace avea să vorbească despre Felicity pentru totdeauna, ca o tortură perfectă.

— A luat deja decizia. A minţit că se mărită cu un duce pentru a reveni în societate. L-a ales pe Marwick, un duce pe care nu-l întâlnise niciodată.

„Am vrut să-i pedepsesc”, îi spusese ea. „Şi am vrut ca ei să mă vrea înapoi”.

— Am greşit aducând-o pe Felicity Faircloth în această luptă.

Whit mormăi.

— Dumnezeu ştie cât e de adevărat, fu Grace de acord.

— O voi scoate din asta şi îi voi salva viitorul.

Grace încuviinţă din cap, revenind cu atenţia asupra bucăţii de hârtie care îi fusese adusă.

— Nu sunt sigură că îi mai poţi controla viitorul.

— Nu sunt aşa de sigur că vreodată i l-a controlat, zise Whit, întărindu-se în faţa vântului.

Se încruntă la amândoi.

— Voi doi vă puteţi duce dracului.

— Spune-mi. Grace nu ridică privirea. Ca parte a aranjamentului tău, doamna a cerut să fie şcolită în arta tentaţiei?

Devil înlemni. De unde ştia Grace asta?

— A cerut. Da.

Sora lui îl privi.

— Şi tu nu i-ai putut oferi instrucţiuni verbale?

— Am instruit-o bine. Whit ridică din sprâncene la asta şi Devil avu senzaţia clară că roţile se desprind de căruţă. Dar nu era vorba despre a tenta pe oricine. Era vorba despre a-l tenta pe cel de netentat. Era vorba despre a-l tenta pe *Ewan,* pentru numele lui Dumnezeu. Ca să revină în societate. Să se ridice la potenţialul ei. Îşi vrea restaurată reputaţia, alături de cea a familiei sale. Nu ai ascultat până acum?

— Fetei nu pare să-i pese niciun pic de reputaţia ei, Devil, zise Grace. Aş putea să merg aşa de departe, încât să zic că nu o interesează câtuşi de puţin ce crede societatea despre ea.

— De unde ai şti tu asta? izbucni el. Ai întâlnit-o o dată.

Ea flutură biletul.

— Pentru că este la club chiar acum.

El îngheţă.

— Care club?

O sprânceană roşcată perfect arcuită se ridică în vreme ce îi răspunse perfect calmă:

— Clubul meu.

Se auzi o bătaie, urmată de glasul lui Whit.

— Fir-ar al dracului!

Sau poate Devil fusese cel care o spusese. Nu era sigur, pentru că era distras de valul de furie care veni peste el la cuvintele ei.

Plecă într-o secundă, dispărând în întuneric fără să îşi ia rămas-bun, picioarele sale lungi mâncând pământul până când, nemulţumit de viteză, începu să fugă.

Grace şi Whit rămaseră lângă docuri, privindu-şi fratele care dispărea în întuneric înainte ca ea să se întoarcă spre el şi să spună:

— Ei bine. Asta este neaşteptat.

Whit încuviinţă o dată din cap.

— Îţi dai seama că lui Ewan nu-i va plăcea când Devil va câştiga.

— Îmi dau seama.

El o privi.

— Trebuie să dispari o vreme, Grace.

— Ştiu, zise ea încuviinţând din cap.

Capitolul 21

Felicity era destul de sigură că pe Shelton Street, numărul 72 era un bordel.

Când bătuse la uşă cu o oră în urmă, o mică uşă construită înăuntru se deschisese, dezvăluind doi ochi frumoşi daţi cu tuş. Şi când spuse ochilor că Dahlia o invitase, mica uşă scoase la iveală o uşă mai mare şi ea fusese poftită înăuntru.

O frumuseţe înaltă, cu păr negru şi ochi albaştri precum safirele o întâmpinase într-un salon de recepţie încântător, îi explicase că Dahlia nu era prezentă în acel moment şi o invitase pe Felicity să o aştepte. Cum curiozitatea lui Felicity era imposibil de domolit, desigur că fusese de acord.

La acel moment primi o mască şi fu însoţită într-un salon mai mare, de formă ovală, îmbrăcat în mătase şi satin, unde se afla în jur de o duzină de canapele, fotolii şi perne turtite. Băuturi erau oferite.

Şi apoi sosiră bărbaţii.

Sau, mai bine zis, începură să sosească.

Salonul se făIea cu şase uşi, toate închise, cu excepţia momentului când anunţau intrarea unora dintre cei mai frumoşi bărbaţi ai Angliei. Şi ei tot soseau, aceşti bărbaţi încântători, oferind mai mult vin, mai multă brânză, dulciuri şi prune dulci. Stăteau aproape şi îi ofereau poveşti despre forţa lor, povestindu-i glume încântătoare şi amuzante şi făcând-o în general să se simtă de parcă era singura femeie din lume.

Făcând-o aproape să uite motivul pentru care venise.

Acest lucru era remarcabil – aceşti bărbaţi încântători o făcură să se simtă centrul lumii lor în ciuda prezenţei altor femei, toate purtând măşti când intraseră, ale căror veniri şi plecări păreau să aibă ca scop să se cupleze cu aceşti domni (şi în unele cazuri cu mai mult de unul).

Fără dubiu pentru a face dragoste.

Lui Felicity îi trecu prin cap că într-o vreme s-ar fi simţit inconfortabil văzând ce se întâmpla pe Shelton Street, numărul 72, dar acum era mai mult decât încântată de decizia de a fi acceptat invitaţia Dhaliei, pentru că dacă cineva o putea învăţa cum să seducă un bărbat precum Devil, aceşti bărbaţi, impresionant de fermecători, puteau.

Un bărbat înalt şi chipeş o întreţinea; se prezentase ca fiind Nelson – *precum eroul*, *doar că mai chipeş* cu un zâmbet în ochii blânzi care aveau nişte riduri încântătoare la colţuri şi îl făceau să pară genul de bărbat cu care cuiva i-ar plăcea să-şi petreacă toată viaţa, nu doar o seară.

După ce o copleşi cu complimente, începu să îi povestească istoria unei pisici pe care o cunoscuse cândva – una care avea o înclinaţie pentru slujbele din biserică, şi nu doar ca să participe la ele.

— Îi plăcea în mod deosebit să se urce la amvon şi să se întindă peste Cartea de rugăciuni a Bisericii Anglicane. N-are sens să mai zic că vicarului nu-i păsa şi trebuia frecvent să scoată pisica pentru a-şi putea continua predica.

Felicity râse închipuindu-şi scena în vreme ce Nelson adăugă, cu ochii negri sclipind:

— Mereu mi s-a părut un tratament crud. Biata pisică voia doar să fie mângâiată.

Dublul înţeles al cuvintelor nu-i scăpă lui Felicity şi ochii i se măriră la flirt. Era considerat un flirt dacă era atât de făţiş?

Înainte să caute un răspuns, se auziră două bătăi şi simţi vibraţia scândurilor în vreme ce privirea lui Nelson se îndreptă spre locul din spatele ei, urcând până când ochii lui erau şi ei mari şi el era deja în picioare.

Felicity ştiu înainte să se întoarcă ce era acolo.

Sau mai degrabă pe *cine* avea să vadă.

Asta nu schimbă felul cum îi bătea inima când îl descoperi pe Devil, înalt în întuneric, îmbrăcat tot în negru, cu bastonul în mână, cu o furtună în ochi. Rămase fără aer în vreme ce el îi căuta chipul, cu maxilarul zvâcnind sălbatic, făcând-o să-şi dorească să se întindă şi să-l atingă. Să îl liniştească.

Nu. Nu avea să se întâmple aşa ceva.

Îşi îndreptă spatele şi spuse:

— Ce cauţi aici?

— Locul ăsta nu e pentru tine.

Ea ripostă imediat:

— Nu înţeleg în ce calitate îmi spui asta.

Dacă era posibil, unghiurile feţei deveniră mai ascuţite, iar ochii mai întunecaţi.

— Pentru că locul ăsta este în Covent Garden, şi eu sunt stăpânul Covent Gardenului, Felicity Faircloth.

Ea rânji.

— Bine. Atunci îţi sugerez să te gândeşti foarte bine înainte de a da unei prinţese din poveste frâu liber pe proprietatea ta.

— La naiba, Felicity, zise el, cu vocea suficient de joasă ca să nu atragă atenţia celorlalţi din salon. Nu poţi să fugi din Mayfair când ai tu chef.

— Se pare că pot, totuşi, nu?

Slavă Cerului că era o fată bătrână; nimeni nu se gândea să se asigure că eşti în dormitorul tău după ce te-ai retras. Erai destul de mulţumită când evadai din propria casă.

Cu atât mai mult când reuşeai să dai o lecţie bine meritată unui bărbat arogant. Simţindu-se chiar mândră de ea însăşi, se răsuci pe călcâie şi traversă salonul, deschizând una dintre frumoasele uşi din mahon şi trecând direct prin ea – de parcă avea vreo idee unde se ducea.

Avea să se îngrijoreze pentru asta când avea să scape de el.

Felicity închise uşa în urma ei în sunetul înjurăturii lui.

Din fericire, era o cheie în uşă, pe care ea o răsuci, apoi o băgă în buzunar. Se uită în jur. Se afla pe casa scărilor, slab luminată şi cu pereţi acoperiţi cu satin auriu şi stacojiu, cu trepte din lemn înguste urcând spre ce se afla sus.

Mânerul uşii se mişcă.

— Deschide uşa.

— Nu, zise ea. Nu cred că o voi face.

O pauză. Apoi din nou.

— Felicity! Deschide uşa!

Fremătă de entuziasm. De entuziasm şi de un sentiment de libertate cum nu mai simţise niciodată.

— Îmi imaginez că ţi-ai dori să ai un talent cu încuietorile acum, nu-i aşa?

— Nu am nevoie de talent cu încuietorile, iubire.

Iubire. Alintul umplu spaţiul mic şi liniştit. Nu ar fi trebuit să se lase încălzită de cuvânt, dar se întâmplă. Nu ar fi trebuit să se lase încălzită de *eh* Nu o rănise el? Nu o izgonise el? Nu o îndepărtase de lângă el?

Oftă furioasă.

Dar tot voia acel alint.

Dar tot dorea acel bărbat.

Felicity se răsuci pe un călcâi şi porni în sus pe scări iute, încercând să pună distanţă între ei înainte ca el să găsească o cheie şi să vină după ea. Sau poate că voia să se distanţeze de sentimentele pentru el. Nu mai conta. Îşi imagină că avea un minut sau două înainte ca frumoasa femeie care o întâmpinase la uşă să îi dea o cheie.

Urcase trei sferturi din trepte când uşa se deschise, ricoşând în perete doar ca să fie oprită de puternicul braţ al lui Devil care intra pe uşă. Gura ei se deschise, iar ea rămase împietrită pe scări.

— Eşti *nebun?* Puteam să mă aflu acolo!

— Nu erai, zise el venind după ea.

Ea făcu un pas în spate pe trepte, cu inima bătând puternic.

— Ai rupt uşa surorii tale.

— Sora mea este foarte bogată. O va repara. El continua să se apropie. Nu sunt mulţumit de tine acum,

Felicity Faircloth.

Ea continuă să urce, cu o mână ridicându-şi fustele pentru a-şi oferi libertate de mişcare.

— Pot să văd asta, *pentru că tocmai ai spart o uşă.*

— Nu ar fi trebuit să fac asta, dacă nu apăreai în Covent Garden.

— Nu are nimic de a face cu tine.

Se retrase.

— Are doar cu mine de a face.

El avansă.

— Mi-ai spus să nu te mai caut.

Se apropia de ea. Şi Felicity îşi dădu seama că îi plăcea felul cum pulsul i se accelera cu fiecare pas măsurat.

— Aşa că ai căutat un bordel?

Ea făcu o pauză, punând o mână pe perete pentru a se echilibra.

— Bănuiam eu că asta este!

Acum cam regreta că nu îl explorase mai mult.

— O *bănuială?* Devil privi spre tavan cerând parcă răbdare. Ce naiba altceva ar putea să fie? Un al doilea White? Special pentru Covent Garden?

Ea îşi înclină capul.

— Mi-a trecut prin cap că ar putea fi un… ştii… dar nu arăta aşa… bordelesc. El aproape ajunse lângă ea. De ce sunt toate doamnele mascate?

— Încă mai fugi de mine?

Ea îşi înclină capul din nou.

— Pentru moment.

— Doar pentru că ţi-am stârnit interesul şi acum vrei răspunsuri.

— De ce sunt toate doamnele mascate?

Se opri pe treapta de sub ea şi diferenţa de înălţime îi aduse ochi în ochi.

— Pentru că nu doresc să fie recunoscute.

— Asta e ideea? Clienţii nu vor să vadă chipurile femeilor?

— Felicity… Făcu o pauză, în timp ce o umbră de

zâmbet apăru pe buzele lui. Draga mea, femeile *sunt* clienţii.

De uimire, gura ei se deschise şi formă un cerc perfect rotund.

— Oh!

Era un bordel – *pe invers.*

— Oh, repetă ea. Asta ar explica de ce Nelson era aşa de încântător.

— Nelson se pricepe foarte bine la ceea ce face.

— Îmi imaginez, zise ea încet.

— Aş prefera să nu.

Devil scoase un mic mârâit.

Ochii ei se lărgiră. Era posibil ca el să fie… gelos? Nu. Asta era imposibil. Bărbaţii precum Devil nu simt gelozie pentru femei precum Felicity Faircloth.

El îi întrerupse gândurile.

— Ce cauţi aici?

„Am venit să învăţ cum să te câştig”.

— Am o invitaţie.

— Da, şi sora mea este norocoasă că am hotărât să nu o arunc în Tamisa pentru că te-a invitat. Era aşa de aproape şi vorbea atât de încet din umbre. Acum, te mai întreb o dată, milady, şi ai face bine să îmi spui adevărul. Ce cauţi aici?

Pentru prima dată în viaţa ei, când auzi adresându-i-se cu *milady*, se întrebă cum ar fi să fie realmente doamna cuiva. Cum ar fi fost să stea lângă el? Să-l atingă când vrea? Şi el să o atingă pe ea?

Îl dorea.

Dar în loc să zică asta, rosti:

— Mi-ai spus că nu mai pot veni la tine.

El închise ochii cu o clipă mai mult decât ar fi trebuit.

— Da.

Răspunsul deranjă.

— Vrei să îţi iei prăjitura şi să o mănânci, iar eu nu voi permite. Fie te poţi spăla pe mâini de mine sau poţi încerca să fii cel care mă păstrează, Devil, dar nu poţi avea ambele lucruri. Iar eu nu caut un om să mă păstreze, oricum.

— Pentru că te afli într-un bordel din Covent Garden, cred că ar trebui.

— Sunt într-un bordel din Covent Garden pentru că m-am săturat de paznici şi există o lume largă plină de lucruri despre care vreau să învăţ.

— Ar trebui să mergi acasă.

— Şi ce voi învăţa acolo, cum să fiu mielul de sacrificiu? Cum să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc? Cum să salvez o familie despre care am descoperit că o dispreţuiesc mai mult decât ar trebui?

Încă un mârâit jos.

— Şi ce crezi că te va învăţa locul ăsta?

„Cum să te câştig”.

Ea înghiţi în sec.

— Toate lucrurile pe care tu mi le refuzi.

Îşi miji ochii.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus despre pasiune, Felicity? Ţi-am spus că nu este precum iubirea – nu este răbdătoare şi bună sau cum îi place Bibliei să ne spună. Nu era dorinţă. Este *nevoie.*

Căldura venea dinspre el în valuri, înfăşurându-se în jurul ei precum promisiunea cuvintelor lui. Cum ar fi ca el să aibă nevoie de ea? Ar fi la fel de îmbătător cum simţea ea că are nevoie de el?

Pentru că începea să simtă că avea nevoie de el.

Cu siguranţă, de asta o duruse aşa de mult când o părăsise.

Nu pentru că-l iubea.

Şi apoi el adăugă:

— Pasiunea de cele mai multe ori vine cu cel mai rău dintre păcate decât cu cea mai frumoasă virtute.

Auzi vinovăţia din cuvintele lui şi nu se putu abţine să nu ridice mâna, să nu pună degetele pe obrazul lui, dorindu-şi ca mănuşile să dispară. Dorindu-şi să-l poată simţi, piele pe piele.

— Tu ştii despre păcate, nu-i aşa, Devil?

El închise ochii, lăsându-se atins, transmiţând un val de plăcere în adâncul trupului ei.

— Ştiu mai multe despre păcate decât poţi visa.

— Mi-ai spus cândva că îmi poţi vedea păcatul, zise ea.

El deschise frumoşii lui ochi, întunecaţi şi atoateştiutori.

— Este invidia. Îi invidiezi pentru poziţiile lor. Pentru vieţile lor. Pentru că sunt acceptaţi de societate.

Poate că aşa fusese înainte. Poate că existase o vreme când ar fi făcut orice aibă viaţa pe care restul societăţii o avea. Fericirea. Acceptarea. Dar acum nu mai era aşa.

— Greşeşti. Nu acesta este păcatul meu.

Fu rândul lui să ridice o mână. Să o atingă pe obraz cu degetele lui incredibil de calde.

— Care este atunci?

— Este dorinţa, zise ea abia rostind cuvintele.

El înjură încet în întuneric. Atât de imposibil de frumoasă şi aproape.

Ea insistă, ştiind că nu ar fi trebuit. Dar nu se putea opri.

— Te vreau pe *tine*, Devil. Vreau să *te* cuceresc. Vreau să fiu flacăra *ta*. Dar mă tem… Făcu o pauză, detestând felul cum el o privea, de parcă vedea fiecare cuvânt care venea înainte ca ea să-l articuleze. Şi poate că aşa era. Nu conta. Mă tem însă că eu sunt molia.

Degetele lui se mişcară, alunecând pe ceafa ei, în părul ei, trăgând-o spre el şi făcând-o să ia foc.

Nu era niciun dubiu – ceea ce nu făcu decât să sporească ceaţa puternică ce veni peste ea. Acum un moment era sigură că el voia să scape de ea şi în următorul ei îi fura aerul, raţiunea şi sănătatea, cuprinzându-i chipul cu o mână în vreme ce cealaltă se înfăşură în jurul spatelui ei şi o trăgea mai aproape de căldura lui. Gura lui se juca peste a ei, trimiţând valuri de senzaţii prin ea, nefinisate şi perfecte, limba lui caldă şi senzuală o atingea pe a ei.

Ar putea la fel de bine să fie ultima dată când el o săruta şi era *magnific*.

Ar putea trăi fericită pentru totdeauna aici, în braţele

lui, pe această casă a scărilor.

Doar că în urma lui se auzi cineva tuşind şi, deşi părea la kilometri distanţă, o copleşi panica de a fi descoperită. Îi împinse umerii şi Devil îşi ridică buzele de pe ale ei într-o mişcare lentă şi leneşă, de parcă nu avea niciun motiv să facă asta.

— Ce? întrebă el, fără să îşi ia ochii de la ea.

— Mi-ai spart uşa, zise Dahlia de jos.

El mormăi recunoscându-şi fapta, cu ochii la Felicity, ai cărei obraji ardeau. Mâna lui coborî în jos şi o luă de mână.

— Avem camere pentru asta, să ştii, adăugă Dahlia.

Buzele lui Devil se strânseră într-o linie dreaptă.

— Vezi-ţi de treaba ta. Se aplecă şi o sărută pe Felicity din nou, iute şi temeinic, lăsând-o fără aer când ridică brusc capul şi zise: Vino cu mine.

De parcă putea face şi altceva.

Urcară scările una câte una. El nu ezită – nu încetini pasul, nici măcar când Felicity se întinse să vadă culoarele frumoase şi misterioase de jos, acea promisiune a aventurii şi a păcatului. O conduse tot mai sus. Inima lui Felicity bătea din ce în ce mai tare până când el se opri într-un loc de pe casa scărilor negru ca smoala, de unde nu mai era loc de mers mai departe.

Atunci el îi dădu drumul şi puse mâinile pe tavan, inelele sclipeau în întuneric la câţiva centimetri deasupra capului şi împinse o uşă construită în interior, ridicându-se şi ieşind, lăsând-o pe Felicity să se uite uimită la frumosul lui corp profilându-se pe fundalul cerului înstelat.

Când se întinse şi îi oferi o mână, ea nu ezită, şi el o trase afară în noapte, unde el domnea.

Capitolul 22

O dusese pe acoperişuri.

Ştia că nu ar fi trebuit să o facă. Ştia că ar fi trebuit să

o urce într-o birjă şi să o trimită înapoi în Mayfair – neatinsă, la reşedinţa de generaţii a familiei sale. Ştia că era o greşeală să o aducă în lumea asta care îi aparţinea în întregime lui şi nu reprezenta nimic pentru ea, care nu avea să facă altceva decât să o murdărească.

Dar dacă dorinţa era păcatul lui Felicity, era şi al lui Devil. Şi, Dumnezeule, o dorea.

O dorea mai mult decât dorise orice altceva şi Devil îşi petrecuse mare parte din tinereţe sărac şi furios, fiindu-i foame şi frig. Ar fi putut să reziste dorinţei – dar atunci ea îi mărturisise: „Te doresc. Vreau să fiu flacăra ta… dar mă tem însă că sunt molia ta”.

Şi tot ce-şi dorea Devil era să o ia undeva unde puteau să ardă împreună.

După ce o trase pe acoperişul clubului lui Grace, închise uşa – se ridică şi o descoperi holbându-se în noapte, oraşul de dedesubt şi stelele de deasupra, la fel de dare ca viziunea lui despre viitor.

Cel pe care avea să-l petreacă fără ea.

Dar în seara asta, avea să împartă lumea asta cu ea, chiar dacă ştia că avea să regrete asta pentru totdeauna. Cum putea el să reziste?

Mai ales când ea ridică mâna şi îşi scoase masca pe care o primise înăuntru, descoperindu-se în faţa nopţii calde. Se întoarse încet, absorbind totul cu ochii mari. Apoi ridică privirea spre ochii lui şi zâmbetul de pe chipul ei ameninţă să-l pună în genunchi.

— Este magnific.

— Da, este, zise el, începând şi el să respire greu.

Ea clătină din cap.

— Nu mă gândesc niciodată la acoperişuri.

El îi întinse mâna.

— Sunt cea mai bună cale pentru a călători.

Îşi aşeză mâna în a lui, oferindu-i încrederea înainte ca el să o conducă de pe o clădire pe alta, în josul unei străzi de oraş curbată, în sus şi peste acoperişuri, de pe o culme pe alta, în jurul coşurilor şi peste ţiglele sparte.

— Unde mergem?

— Departe, zise el.

Ea se opri la cuvintele lui, dându-i drumul la mână. Când el o privi, ea privea în altă direcţie, spre oraş. În vreme ce el privea, ea îşi întinse braţele larg şi-şi întoarse faţa spre cer, respirând noaptea, cu un mic zâmbet jucăuş pe buze.

Devil îngheţă, neputând să îşi ia ochii de la ea, de la bucuria din ochii ei, de la culoarea dată de entuziasm obrajilor ei, de la părul ei care sclipea argintiu în lumina lunii. Pentru o secundă ea fu Cardea, nevăzută de întreaga lume cu excepţia lui – începutul şi sfârşitul, trecutul şi viitorul. Prezentul.

La fel de frumoasă precum cerul nopţii.

— Ador asta, zise ea. Cuvintele răsunară puternic şi pline de pasiune. Iubesc libertatea. Că nimeni nu ştie că suntem aici, secrete în întuneric.

— Îţi place întunericul, zise el.

Cuvintele ieşiră hârâite, precum roţile de pe caldarâmul de dedesubt.

Ea îl privi cu o licărire în ochi.

— Da. Îmi place pentru că te înfăşori în el. Îmi place pentru că tu îl iubeşti aşa de clar.

El strânse mai puternic bastonul, apoi îl lovi de două ori de vârful ghetei.

— De fapt, nu îl iubesc.

Ea ridică din sprâncene şi îşi coborî braţele în lateral.

— Îmi vine greu să cred din moment ce eşti stăpân peste el.

El se căţără până în vârful acoperişului, subliniind distanţa faţă de celălalt, ca să nu trebuiască să se uite la ea când spuse:

— Când eram copil, mă temeam de întuneric.

O bătaie, apoi fustele ei fremătând peste ţiglele de pe acoperiş în timp ce ea se apropia. Fără să se întoarcă, ştia că dorea să ajungă lângă el. Să îl atingă. Şi nu crezu că ar putea suporta mila, aşa că, continuă să meargă în jos spre acoperişul de dedesubt şi în sus pe treptele de fier spre următorul. Şi în tot acest timp vorbind – mai mult decât

vorbise vreodată cu cineva – gândindu-se să o oprească din a-l atinge. Să o oprească din a mai dori vreodată să-l atingă.

— Lumânările erau scumpe, aşa că nu le aprindeau la orfelinat, zise el, liniştindu-se pe următorul acoperiş, cu privirea fixată pe un felinar care atârna în afara unei cârciumi îndepărtate. Şi în mahala făceam tot ce puteam pentru a evita monştrii care pândesc în întuneric.

Cu toate astea ea avansa, cu numele lui ca o rugăciune pe buzele ei.

Bătu cu bastonul pe ţigla roşie, marcând acoperişul de sub gheata lui, dorindu-şi să se întoarcă şi să o înfrunte, să-i spună: „Nu veni mai aproape. Să nu-ţi pese de mine”.

— Era imposibil să îi protejez, zise el către oraşul de dincolo.

Ea se opri.

— Fratele şi sora ta sunt foarte norocoşi să te aibă. Am văzut cum se uită la tine; orice ai făcut, i-ai protejat cât de mult s-a putut.

— Asta nu-i adevărat, zise el dur.

— Şi tu erai un copil, Devon, zise ea în spatele lui, pronunţând aşa de blând cuvintele că el aproape că nu-şi auzi numele printre ele.

Minciună. Normal că-l auzise. Numele lui pe buzele ei era izbăvire.

Una pe care nu o merita.

— Faptul că ştiu asta nu ajută cu regretele.

Felicity ajunse atunci lângă el, dar în mod miraculos nu-l atinse, ci se aşeză la picioarele lui pe culmea acoperişului, uitându-se în sus la el.

— Eşti prea dur cu tine; cu cât poţi fi mai mare?

Ar trebui să încheie conversaţia aici şi să o ducă jos, pe uşa încastrată în acoperişul de mai jos, în birourile lui. Ar trebui să o trimită acasă. Se aşeză în schimb lângă ea, cu faţa în direcţia opusă. Ea puse mâna ei înmănuşată pe acoperişul dintre ei. Devil i-o luă într-a lui, trăgând-o în poală, minunându-se de felul cum luna transforma satinul în argint.

Când răspunse, o făcu către acel fir de argint care cumva în mod magic era tors în acest întuneric pe care îl iubea şi îl ura deopotrivă.

— Ne-am născut în aceeaşi zi.

O bătaie.

— Cum este asta…

El îi desenă încet degetele prin mănuşă. Sus şi jos, ca o rugăciune.

— Femei diferite.

Degetele ei tresăriră sub atingerea lui. Sub cuvintele lui.

— Dar acelaşi bărbat.

— Nu şi Grace.

— Grace, zise ea încreţindu-şi fruntea. Dahlia.

El încuviinţă din cap.

— Ea are un alt tată. De aceea este probabil mai bună decât noi la un loc.

Degetele lui găsiră nasturii de la mănuşa ei şi începură să-i desfacă.

Priviră împreună cum apare pielea încheieturii ei, înainte ca Felicity să spună blând:

— Parcă ai zis că nu îţi cunoşti tatăl.

— Am zis că tatăl meu nu a vrut să mă ia când mama a murit.

— Dar mai târziu?

El încuviinţă din cap, refuzând să o privească în faţă, scoţând în schimb mănuşa de satin cu o mişcare lungă, lentă care îi aţâţă dorinţa.

— Mai târziu, am devenit utili. Făcu o pauză. Când şi-a dat seama că Grace va fi tot ceea ce va primi.

Ea clătină din cap.

— Nu înţeleg. Nu era fiica lui.

— Totuşi, era căsătorit cu mama ei. Şi era aşa de disperat să aibă un moştenitor, încât a fost dispus să o accepte ca fiind a lui.

„Un moştenitor însemna…”

— Avea un titlu.

El încuviinţă din cap.

Avu nevoie de toată energia ca să nu-l întrebe despre ce titlu discutau.

— Dar… el avea fii. De ce să nu aştepte? De ce să nu încerce să găsească un alt moştenitor? Unul legitim?

— Nu era posibil. Nu avea să primească unul niciodată.

Era confuză.

— De ce?

Avea cea mai frumoasă piele. El îi întoarse palma în sus şi făcu cercuri pe ea.

— Pentru că nu mai putea face copii după ce mama lui Grace l-a împuşcat.

Ochii ei se lărgiră.

— L-a împuşcat unde?

Atunci Devil se uită la ea.

— În locul unde face imposibil să mai procreezi moştenitori.

Ea deschise gura. Apoi o închise.

— Aşa că a rămas cu o fată. Niciun moştenitor.

— Majoritatea bărbaţilor ar fi renunţat, zise el. Ar fi lăsat linia să se stingă. Să treacă la vreun văr îndepărtat. Dar tatăl meu era disperat după moştenire.

Mâna ei se strânse în jurul degetelor lui, prinzând-o în căldura ei, făcându-l să-şi dorească ca ea să rămână alături de el pentru totdeauna şi să ţină frigul la distanţă.

— Tu şi Beast.

El încuviinţă din cap.

— Whit.

Ea zâmbi auzind numele real al lui Whit.

— Îl prefer pe ăsta, dacă e să fiu sinceră. Devon şi Whit, zise ea dând drumul degetelor lui şi ridicându-şi mâna goală spre chipul lui. El închise ochii, ştiind la ce se gândea ea înainte de a-l atinge şi lăsând ca buricele moi ale degetelor ei să parcurgă cicatricea albă şi lungă de pe obrazul lui. Şi cel care a făcut asta.

— Ewan.

Îi prinse mâna într-a lui, înclinându-se spre atingere în vreme ce îi spunea istoria pentru prima dată în viaţa lui –

detestându-se imediat pentru că aducea la viaţă trecutul şi pentru că îi făcea o plăcere remarcabilă să vorbească în sfârşit despre el.

— Am crezut că sunt salvat când a apărut la orfelinat – tatăl meu. Ea încuviinţă din cap, iar Devil continuă: Mama mea lăsase câteva monede, dar familia care m-a luat în grijă cât au aşteptat un semn de la el şi-a luat tălpăşiţa şi s-a îmbarcat.

— Pentru un copil?

Şocul ei era palpabil şi lui Devil îi trecu prin cap că existau nişte lucruri pe care nu avea să i le spună niciodată – lucruri de care o va proteja, să nu ştie vreodată că există pe lume.

El băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de pânză. Descusută şi uzată. Privirea ei căzu pe ea în vreme ce el îşi freca degetul mare peste broderie, pe acul de tinichea ataşat. Ştia că ea ar fi vrut să o ia. Să o analizeze. Dar nu făcu asta, şi el se lupta între dorinţa de a i-o da şi a o ascunde – dorindu-şi instantaneu să împărtăşească, dar îngrozit de ea, de dovada că niciodată nu avea să fie suficient. Alese să ţină în palma lui, dezvăluind M-ul care cândva fusese roşu şi frumos cusut, acum decolorat spre maro şi abia vizibil pe pânză. Talismanul lui.

Trecutul lui.

Voia ca ea să înţeleagă.

— Aveam zece ani când a venit – ironic, noaptea. Veniseră să mă ia din camera băieţilor şi încă mai pot să văd lumina lumânării preotului. Fără să îşi dea seama, îi strânse mâna. Am crezut că sunt salvat. Tatăl meu m-a dus la ţară, pe o proprietate care rivaliza cu tot ceea ce visasem eu. M-a prezentat fraţilor mei. Făcu o pauză, apoi repetă: Şi eu credeam că fusesem salvat.

Strânsoarea ei se încordă, degetele ei împletite cu ale lui, de parcă putea vedea deja trecutul.

— Nu fusesem salvat, zise el. Schimbasem un întuneric cu altul.

Devil putea să simtă interesul viu, neîncetat şi ascuţit al lui Felicity. Nu se uită la ea. Nu putea. Continuă în schimb

să vorbească spre mâna ei, întorcând-o, trecând cu degetul mare peste degetele ei, savurând atingerea urcuşurilor şi coborâşurilor degetelor.

— Ziua în care ne-am născut ar fi trebuit să fie extrem de ruşinoasă pentru un tată. Patru copii. Trei băieţi şi o fată. Clătină din cap. Nu ar trebui să mă bucur de asta, ştiind cum se termină povestea, dar sunt mândru să spun că tot ce îşi dorea tatăl meu în ziua aceea era un moştenitor şi nu a primit unul. Singurul pe care l-ar fi putut trece drept moştenitor s-a născut fată. Şi ceilalţi… Privi spre cerul înstelat. Eram toţi bastarzi.

Încercă să îi dea drumul, dar ea nu îngădui asta. Mâna ei o strânse pe a lui din ce în ce mai mult în vreme ce el continuă:

— Dar tatăl meu era un om perspicace. Şi pentru el, numele era mai important decât averea. Sau viitorul. Sau adevărul. Şi a pretins că i s-a născut un moştenitor. Un băiat.

Felicity mări ochii.

— Asta-i ilegal.

„Nu doar ilegal. Poate fi pedepsit cu moartea când moştenitorul avea să preia titlul”.

— Nu a descoperit nimeni asta? Nu a zis nimeni nimic?

Devil ştia că era greu de crezut. Deseori noaptea târziu se chinuia cu amintirea aceea, fiind sigur că înţelesese ceva greşit. Casa fusese plină de servitori. Mulţi ar fi observat. Ar fi trebuit să vorbească.

Dar el fusese acolo. Şi amintirile nu minţeau.

Clătină din cap.

— Nimeni nu s-a gândit să se uite. Grace era ţinută la ţară – niciodată adusă în oraş, lucru cu care mama ei fusese de acord mai mult decât fericită, pentru că şi Grace era o bastardă. O mână de jucării, servitori loiali care stăteau cu ei. Şi tatăl meu avea un plan. În definitiv, avea trei fii. Nelegitimi, cu siguranţă, dar totuşi fii. Ne-a adunat când aveam zece ani. Ne-a dus la casa de la ţară şi ne-a vorbit despre planul lui. Unul dintre noi, vezi tu, avea să fie

moştenitorul. Bogat peste măsură. Educat la cele mai bune şcoli. Nu avea să îi lipsească vreodată ceva. Mâncare, băutură, putere, femei, orice îşi dorea.

Strânsoarea ei ameninţa să îi întrerupă circulaţia sângelui din degete.

— Devil, şopti ea.

El o privi.

Era important ca acum să îşi amintească asta, numele pe care îl moştenise, nu de la familia lui, ci din nimic. Era important ca şi el să ţină minte asta aici, cu ea, care era ispita pură – făcându-l să-şi dorească să o facă a lui. Mu câştigase întrecerea. Nu el era ducele. El era încă un nimeni.

Amintirile se învârtejeau. Whit, subţire ca o trestie şi mic, cu prea mulţi dinţi pe chipul lui mic, cu zâmbetul şugubăţ, mare şi strălucitor. Grace, înaltă şi voinică, cu ochii plini de tristeţe. Şi Ewan, numai picioare lungi şi oase ascuţite, ca un mânz. Şi cu o hotărâre monstruoasă.

— Unul dintre noi avea să moştenească totul. Iar ceilalţi aveau să aibă o soartă diferită. Mai puţin importantă.

— Cum? şopti ea către el. Cum a ales?

Devil clătină din cap.

— El ţi-ar fi spus că nu a ales el. Ţi-ar fi spus că noi am ales.

— Cum?

— Ne-am luptat pentru moştenire.

Ea oftă lung auzind această dezvăluire dură şi josnică.

— Cum v-aţi luptat?

În acel moment s-a uitat la ea, reuşind în sfârşit să îi întâlnească privirea. Dornic să vadă oroarea din ochii ei. Pregătit ca ea să înţeleagă de unde venea el. Şi cum. Pregătit ca ea să vadă ce ştiuse el de la început – că era aşa de mult sub ea, încât la fel de bine ar fi putut să fie în iad.

Când ea avea să dispară din viaţa lui, avea să fie în iad.

— Oricum, ne cerea el.

Felicity îi strânse mâna mai tare decât îşi imaginase el că ar fi în stare.

— Nu. Asta-i nebunie.

Încuviinţă din cap.

— Probele fizice erau uşoare. Întâi beţe şi pietre. Pumni şi foc. Dar cele mentale – acelea erau cele care ne distrugeau. Ne încuia singuri în întuneric. Detesta să îi povestească asta, dar nu putea opri cuvintele din a ieşi. Ne spunea că ne va da drumul, ne va lăsa la lumină, dacă alegeam pe un altul cu care să ne batem.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Ne oferea cadouri, le lua înapoi. Dulciuri. Jucării… Făcu o pauză, o amintire îl şicana la marginea minţii. Mi-a dat un câine. L-a lăsat să îmi ţină de cald în întuneric timp de zile întregi. Şi apoi mi-a spus că îl pot păstra pentru totdeauna dacă îl dau la schimb pentru unul dintre ceilalţi.

Ea se lipi mai mult de el. Îşi înfăşură braţul în jurul lui, de parcă ar fi putut să îndepărteze amintirea.

— Nu.

El clătină din cap şi se uită la cer, trăgând aer în piept.

— Am refuzat. Whit era fratele meu. Grace sora mea. Şi Ewan…

Ewan fusese singurul căruia i se permisese să-şi păstreze câinele.

„Ce făcuse Ewan?”

Felicity clătină din cap. Îşi lipi chipul de braţul lui.

— Nu.

Braţul lui o cuprinse, mângâind-o pe păr, trăgând-o mai aproape strâns de el. „Ewan nu o va avea niciodată pe Felicity”.

— Voia să îi fie moştenitor cel mai puternic dintre noi. Cel mai flămând.

Voia un fiu care să-i ducă moştenirea mai departe.

— La un moment dat, continuă el, am încetat să mă mai întrec. Am încercat pur şi simplu să îi protejez pe ceilalţi.

— Eraţi copii, şopti ea, şi el auzi durerea din vocea ei,

de parcă ei niciodată nu i-ar fi trecut prin cap o asemenea tortură. Cu siguranţă, cineva a încercat să-i oprească fărădelegile.

— Sunt fărădelegi dacă sunt descoperite, zise el încet. Am găsit modalităţi de a sta împreună. De a rămâne întregi la minte. Ne-am făcut promisiuni unii altora, să nu-l lăsăm niciodată să câştige. Să nu-l lăsăm niciodată să ne despartă.

Felicity privea în jos spre poala ei, şi el ştiu că acesta era sfârşitul. Că ea nu avea să se întoarcă în Covent Garden după această poveste. Nu avea să mai vină înapoi la el. Făcu un efort să termine.

— Dar când a venit vorba să ne ţinem de promisiune… nu am fost suficient de puternici.

Cicatricea de pe obrazul lui ardea la amintirea sabiei lui Ewan, ascuţită şi neplăcută. La ordinul care o provocase. Vocea tatălui răsunând în întuneric.

„Dacă îl vrei, băiete, trebuie să îl iei de la ceilalţi”.

Ewan venind după el.

Expiră lung, stingând acea amintire.

— Nu am avut de ales, am fugit.

Ea nu se uită în sus.

— Aici.

Devil încuviinţă din cap.

— Cât aţi stat acolo?

— Doi ani. Aveam doisprezece ani când am plecat.

Ea expiră brusc.

— Doi ani.

El o trase mai aproape şi o sărută pe tâmplă.

— Am supravieţuit.

Se uită la el, suficient de îndelung ca frumoasa ei privire să-i facă inima să tresalte.

— Mi-aş dori să îţi pot da acei ani înapoi.

Îi zâmbi şi îi mângâie obrazul moale cu degetul mare.

— I-aş lua. În ochii ei frumoşi erau lacrimi. Nu, iubire, clătină el din cap. Fără lacrimi. Nu pentru mine.

Ea îşi şterse una.

— Nu era nimeni în care să ai încredere?

— Aveam încredere unii în alţii, zise el. Şi acesta era adevărul. Am jurat că aveam să devenim puternici, bogaţi ca regii. Şi vom împărţi pedeapsa unică şi interminabilă – tatăl meu mereu şi-a dorit moştenitori. Atâta vreme cât aveam să fim în viaţă, nu avea să-i aibă niciodată.

Ochii ei scânteiau în lumina stelelor, gura era strânsă într-o linie fermă, dreaptă.

— Vreau să moară.

El ridică din sprâncene.

— Ştiu că este greşit. Ştiu că este un păcat. Dar tatăl tău – urăsc până şi să îi spun aşa – nu merită mai mult decât moartea.

Îi luă o clipă să găsească un răspuns.

— A primit-o.

Ea încuviinţă din cap.

— Sper că a fost dureroasă.

Nu se putu abţine să nu zâmbească. Magnifica lui spărgătoare de lacăte, cunoscută de toată Londra ca o floare retrasă, era o leoaică.

— Dacă nu era mort, tu eşti suficientă să mă faci să doresc să ţi-l aduc ca pe un trofeu.

— Nu este o glumă, Devon, zise ea, cu vocea tremurând de emoţie. Nu ai meritat asta. Niciunul dintre voi. Normal că eşti îngrozit de întuneric. Doar asta ai avut.

El o strânse, şoptind în părul ei:

— Că o crezi sau nu, iubire, acum îmi este imposibil să îmi aduc aminte felurile cum mă îngrozea întunericul. Aşa cum îmi este imposibil să îmi imaginez că vreodată mă voi gândi la întuneric fără să mă gândesc la seara asta. Fără să mă gândesc la tine.

Felicity se întoarse spre el, luându-l de talie, trăgându-l spre ea în vreme ce îşi îndoia picioarele şi se lipea de el. Mişcarea, imediată şi neplănuită, îl tulbură şi nu putu rezista să nu îi copieze poziţia, aplecându-se spre ea, înfăşurându-şi braţul în jurul ei şi trăgând-o aproape. Îşi lipi faţa de gâtul ei şi îi inspiră mirosul delicios. Iasomia nu va mai fi niciodată la fel pentru el. Avea să îi amintească mereu de această femeie magnifică, cu pielea ei fină şi

trupul ei senzual şi gândul la el – suficient cât să îi sporească dorinţa.

Abia atunci, când se ghemuiseră unul în altul, în timp ce-i savura prezenţa, îi simţi lacrimile, umezeala de pe gât, respiraţia agitată. Se retrase şi o sărută pe urmele umede de pe obraz.

— Nu, fată dulce. Nu. Fără lacrimi. Nu le merit.

Pumnul ei îi strânse marginea hainei, trăgând de material şi pe el mai aproape.

— Încetează să mai zici asta, şopti ea. Încetează să încerci să mă convingi că nu eşti valoros.

El îi ridică mâna goală şi o duse la buze, sărutându-i palma.

— Dar aşa este.

— Nu. Taci din gură.

Îşi trecu dinţii peste carnea plină de la baza degetului ei mare.

— În comparaţie cu mine, tu eşti o prinţesă. Regina zânelor. Nu vezi? Linse pielea fină de acolo. Trecutul meu este lipsit de valoare. Viitorul la fel. Dar al tău… Respiraţia lui era fierbinte pe palma ei. Îţi văd viitorul, la fel ca Ianus. Şi este glorios.

„Fără mine."

Ea auzi cuvintele pe care el nu le rosti.

— Greşeşti. Trecutul tău este ceea ce eşti – este foarte valoros. Şi viitorul meu este nimic fără tine. Singurul lucru glorios este prezentul.

— Nu, iubire. Prezentul nostru… Scoase un mic hohot de râs. Prezentul nostru este tortură.

— De ce?

El se întinse după ea, petrecându-şi degetele peste ceafa ei, trăgând-o mai aproape. O ţinea nemişcată pentru a o putea privi când avea să îi spună adevărul.

— Pentru că prezentul meu eşti doar tu, Felicity Faircloth. Şi tu nu poţi fi viitorul meu.

Închise ochii la aceste cuvinte, rămânând aşa pentru o perioadă imposibil de lungă, în vreme ce buzele îi tresăreau de la frustrare şi emoţii, iar gâtul lucra şi ea

respira greu şi furioasă. Când în sfârşit îi deschise, în ochii ei frumoşi străluceau lacrimile. Lacrimi şi furie şi ceva ce recunoscu pentru că era exact ce avea şi el.

Nevoie.

— Atunci hai să trăim prezentul, şopti ea.

Şi îl sărută.

Capitolul 23

Felicity avea să-şi amintească pentru tot restul vieţii ei căldura lui. Căldura lui şi felul cum el îşi petrecuse o mână prin părul ei când o sărutase. Căldura lui şi felul cum îi împrăştiase acele de păr pe acoperiş şi o trăsese în poală pentru a-şi permite fiecare un acces mai uşor la celălalt şi la mângâiat.

Ea îşi strecură mâinile în haina lui desfăcută, adorând căldura neagră şi luxuriantă pe care o găsi acolo, lăţimea pieptului său, felul cum se ridicau şi se curbau muşchii de pe spate, felul cum el îi permisese accesul la el, geamătul jos de plăcere care îl străbătea, vibrând în ea în vreme ce el îşi deschidea buzele delicioase şi le aşeza peste ale ei.

Sărutul era lent şi adânc, de parcă aveau tot restul timpului să exploreze. Şi în mângâierea aceea lungă, ameţitoare aşa părea – că acel acoperiş din Covent Garden, sub lună şi stele, era doar pentru ei, la fel de intim şi de perfect ca însuşi sărutul. Când el îi eliberă buzele, ea deschise ochii şi îi găsi pe ai lui, privind-o, observându-i plăcerea, luându-şi propria plăcere din a ei. Şi atunci el spuse:

— N-ai avut nevoie să fii învăţată să fii o flacără, Felicity.

Şi ea se întinse pentru a-l trage la ea din nou.

— Mereu a fost în tine, şopti el pe buzele ei în timp ce ea suspină de plăcere, lăsându-l să prindă sunetul pentru un moment mai lung, înainte ca el să adauge: Eşti cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată şi dacă

am doar acest moment – prezentul – cu tine, atunci îmi doresc să te fac să arzi până când ai să faci stelele să fie geloase pe căldura ta.

Cuvintele o străbătură ca focul, iute şi furios, făcând-o să ameţească şi să respire repede când el îşi atinse buzele de obrazul ei, aplecându-se spre ureche.

— Ai face asta? Ai arde pentru mine? În seara asta?

— Da, răspunse ea străbătută de un fior de plăcere în vreme ce el îi chinuia lobul urechii. Da, te rog.

— Aşa de politicoasă, zise el încet şi delicios. Mergem înăuntru? Abia am mai dormit în patul meu amintindu-mi de tine stând pe el.

Ea se retrase şi îi întâlni privirea. Nu-şi putu reţine uimirea şi încântarea din voce.

— Serios?

El îi oferi un mic zâmbet.

— Serios. Mâinile tale pe cuvertură, pantofii tăi roz frumoşi legănându-se. Îmi imaginez…

— Spune-mi, zise ea când el se opri.

— N-ar trebui.

— Te rog!

El se aplecă mârâind şi îi fură un sărut. Zăbovi cu limba.

— Nu te pot refuza.

— Mă refuzi tot timpul.

El clătină din cap.

— Nu asta. Niciodată asta, iubire.

O sărută din nou, lent şi perfect, apoi îşi lipi fruntea de a ei şi spuse:

— Îmi imaginez că îngenunchez acolo, la picioarele tale, că îţi scot pantofii şi că urc, explorându-ţi corpul. Mâna lui urmă linia piciorului de sub fuste. Am obosit să îmi imaginez ce este sub fustele astea roz, milady. Şi când stau întins în pat şi aştept să adorm, îmi imaginez cum te dezbrac şi cum mă încălzesc în tine, aşa moale, cu forme, mătăsoasă şi perfectă.

Ea expiră lung şi tremurător.

— Vreau asta.

— Îţi voi oferi asta, flacăra mea. Îţi voi oferi orice doreşti.

El se ridică, întinzându-se spre ea pentru a o ridica deasupra acoperişului, destul cât buzele lor să fie la acelaşi nivel. O sărută din nou, apoi şopti.

— Mereu îţi voi oferi ceea ce doreşti.

Era o minciună şi ea ştia asta.

„Spune-mi ceva adevărat”.

O ridică în braţe pentru a-i oferi ceea ce promisese, dar ea îi puse mâna pe piept.

— Stai.

O rafală de vânt se învârteji în jurul lor şi Devil încremeni, în timp ce vântul îi biciuia haina în spate şi îi învăluia pe amândoi în fustele ei. Înlemni, nu se mişcă, ţinând-o de parcă nu era deloc grea, cu ochii în ochii ei, aşteptând ca ea să continue.

— Orice.

— Nu vreau să intru.

El închise ochii la aceste cuvinte, strânsoarea i se încordă în jurul ei pentru o secundă înainte de a încuviinţa din cap şi de a spune blând:

— Înţeleg. Te duc acasă, milady.

Inima lui Felicity se agită când el se mişcă pentru a o lăsa jos.

— Nu, şopti ea. Nu înţelegi. Nu vreau să intru… îţi petrecu degetele peste părul lui tuns scurt, adorând felul cum se mişca peste pielea ei. Pentru că vreau să stau aici.

Degetele se jucau cu urechea lui şi ea adoră felul cum el îşi apleca supus capul spre atingerea ei, de parcă nu îi putea rezista. Dumnezeu ştia că ea nu îi putea rezista.

— În lumea ta, şopti ea. În întuneric. Sub stele.

El continuă să rămână nemişcat încă un moment, singura dovadă că o auzise fiind mişcarea imperceptibilă de pe obrazul său. Şi apoi coborî de pe culme, fără să-i dea drumul până când ajunse la acoperişul plat de dedesubt. O puse jos, făcu un pas în spate, îşi scoase haina, o învârti şi o întinse la picioarele sale.

După ce făcu asta, îi întinse un braţ lung şi puternic,

cu palma în sus. O invitaţie irezistibilă.

Ea se mişcă instantaneu, coborând de pe acoperişul cu ţigle în braţele lui care o aşteptau şi când el o ridică din nou, fu ca să o aşeze jos, pe lâna moale a hainei, care o învălui cu căldura şi parfumul lui înainte ca el să vină deasupra ei, să-şi aşeze buzele peste ale ei şi să înceapă încet să o scoată din minţi. Să o lase fără haine.

— În prima noapte, pe balconul de la balul Marwick... O dezbrăcă de mantaua îmblănită. A fost prea întuneric ca să-ţi văd culoarea rochiei... O sărută pe pielea fină de pe maxilar. Şi mi-am imaginat că erai înveşmântată în lumina lunii.

Mâinile ei îi mângâiau capul.

— Mă faci să simt ca şi cum asta ar fi posibil.

— Orice este posibil, promise el, furându-i buzele din nou.

Printre sărutările lungi şi pline de dor, el îi desfăcu panglicile din faţa corsajului, dând materialul la o parte pentru a descoperi corsetul, iar sânii se ridicară deasupra. El îi eliberă buzele, coborând cu limba în josul gâtului, apoi spre umărul pe care îl muşcă. Ea suspină spre cer de surpriză şi plăcere.

— Îţi place asta? zise el blând pe pielea ei.

— Da, zise ea, cu degetele curbate pe ceafa lui, ţinându-l acolo.

Apoi făcu magie cu corsetul ei şi sânii i se revărsară în noapte, aerul rece năvălind peste pielea ei ţinută prizonieră. Încă un suspin, acesta provocând un mic râs pe umărul ei în vreme ce el se mişca, mângâind şi făcând cercuri pe lângă capete înainte ca el să îşi ridice capul, găsindu-i privirea pentru o secundă înainte de a coborî mai jos. Buzele lui se înmuiară în vreme ce el o absorbea şi ea se arcuia spre el, cerându-i şi mai multă atenţie. Mai multă atingere din partea lui.

Mai mult din el.

El îi oferi, coborându-şi capul, încercuind un sfârc întărit înainte ca buzele lui să se închidă în jurul lui şi să-l sugă blând, muncind sfârcul întărit până când ea strigă, iar

degetele ei se flexară pe capul lui perfect, ţinându-l acolo, de parcă nu ar fi vrut să îi dea niciodată drumul.

Poate că nu i-ar fi dat drumul, dacă el nu ar fi gemut când sugea ritmic şi îndelungat. Dacă lui nu i-ar fi alunecat mâna sub fustele ei. Dacă ea nu şi-ar fi ridicat coapsele, în întâmpinarea lui. Dacă mişcarea nu l-ar fi distras de la sarcina lui, făcându-l să se elibereze din sărut, gâfâind sălbatic.

— Dumnezeule, Felicity! Ai gustul păcatului.

Şoldurile lui se loviră de ale ei şi o durere se adună în miezul ei – o durere pe care apropierea lui o făcea mai mult sau mai puţin suportabilă.

— Devon. Suspină. Am nevoie…

— Ştiu, iubire.

Îşi ridică greutatea de pe ea şi se ocupă rapid de rochia ei şi de vesta lui înainte de a reveni la ea, cu mâinile alunecând pe pielea ei goală.

— Îţi este frig?

Ea râse. Nu se putea abţine. Ideea de a-i fi frig alături de el…

— Nu, zise ea. Ard.

Buzele lui le găsiră din nou pe ale ei.

— Dumnezeu ştie că ăsta-i adevărul.

Ea îi prinse mâinile în ale ei, alunecând cu degetele peste ale lui, retrăgându-se când dădu de metalul rece acolo. Trecu cu degetul mare încet peste fiecare inel rece de argint şi spuse:

— De unde simt astea?

El îi urmări privirea în jos, cu o expresie uimită pe chip, ca şi cum nu se mai gândise la inele de foarte mulţi ani. Zâmbi.

— Era un bărbat în Garden care obişnuia să le facă. Nimeni nu avea bani de aur – dar argint puteai să cumperi. Toţi luptătorii purtau inele din astea… o etalare a puterii lor. A succesului lor în ring. Arătă spre cel de pe degetul mare. Asta este de când am spart primul nas. Apoi arătă spre inelul de pe degetul inelar. Asta este de la primul knockout. Şi apoi arătă spre al treilea, de pe degetul

arătător. Asta este de la ultima luptă purtată de nevoie.

Îşi flexă mâna o dată, de două ori, strângându-şi degetele într-un pumn greu.

— Nici măcar nu mă mai gândesc la ele.

Ea îi ridică mâna spre buzele ei, sărutând fiecare dintre inelele de argint.

— Dovada caracterului tău.

El mârâi, trăgând-o spre el pentru a o săruta cum trebuie şi ea profită de ocazie pentru a trece cu mâinile peste cămaşa sa, trăgând-o din banda pantalonilor, fiindu-i sete de el. Îşi strecură mâinile sub tiv, găsind pielea caldă şi fină, disperată să fie mai aproape de el. Imediat.

— Devil.

— Ştiu, repetă el.

Şi aşa era. Îi ştia corpul mai bine decât putea ea să viseze. Ştia locurile care tânjeau după atingerea lui, pielea care îi voia sărutul. Degetele lui prinseră vârful tare al unui sân, în vreme ce îi lingea gâtul, o dată, de două ori, făcând-o să simtă fiori de plăcere prin ea.

Ţipă în noapte, frustrată, dornică şi disperată după el.

El se opri la acel zgomot şi ea deschise ochii. O privi, în ochii lui de chihlimbar era ceva magnific.

— Acoperişul a fost o alegere excelentă.

Ea se încruntă.

— De ce?

Se aplecă şi supse vârful sânului cu gura sa caldă, fierbinte şi minunată. Şi când ea ţipă de plăcere, el îi dădu drumul, lipindu-şi fruntea de a ei şi răspunzându-i:

— Pentru că atunci când ţipi de plăcere în noapte, poţi fi cât de gălăgioasă vrei.

Ea roşi la cuvintele lui.

— Nu o să mai ţip.

El îşi coborî şoldurile peste ale ei, lipindu-şi mădularul tare de partea ei moale.

— Poate că nu. Poate vei râde.

Roşi şi mai tare.

— Nu am vrut să râd…

Devil clătină din cap.

— Să nu îndrăzneşti să îţi ceri scuze pentru asta, iubire. Voi muri cu sunetul râsului tău în urechi. Plăcerea pură din el. A fost glorios. O sărută din nou. Tot ce vreau să fac este să îl invoc din nou.

Ea îşi închise ochii, în ea luptându-se ruşinea şi dorinţa.

Dorinţa câştigă.

— Vreau să-l invoci din nou.

Îşi ridică din nou şoldurile, bucurându-se de înjurătura printre buze care veni odată cu mişcarea. Dacă era posibil, mădularul lui deveni şi mai tare. Mai lung.

— Dar porţi cu mult prea multe haine decât aş vrea eu.

El îşi exprimă plăcerea printr-un mârâit, rostogolindu-se de pe ea şi ridicându-se în picioare pentru a-şi scoate cămaşa, apoi ghetele şi pantalonii. Mişcările lui erau naturale de parcă era extrem de confortabil cu corpul lui – şi cum să nu fie? Era perfect. Ar fi putut petrece ore privindu-l.

Când se ridică din nou, în pielea goală şi se întoarse spre ea, ea ridică o mână.

— Stai.

El rămase nemişcat, cu privirea fierbinte şi flămândă.

— Ce este?

Ea se ridică în fund, trăgând haina lui în jurul ei.

— Vreau să mă uit.

Cuvintele îl schimbară. Îşi aplecă capul, trecând cu mâna prin părul tuns scurt, mişcare foarte afectuoasă şi care afişa izbitoarea perfecţiune a braţelor şi umerilor lui. Lui Felicity i se uscă gura când mâna lui trecu peste ceafa sa şi alunecă peste piept, frecând înainte şi înapoi înainte de a cădea într-o parte.

— Uită-te cât vrei, milady.

Ea îşi flutură mâna leneşă în aer, precum o regină, indicându-i să se întoarcă şi ca un miracol, el se întoarse. Cu un rânjet pe buze, reveni în poziţia iniţială.

— Ai decis ce faci cu mine?

Amintirea primei nopţi, în dormitorul ei, o tachina. „N-

am înţeles niciodată ce poţi face cu bărbaţii extraordinar de frumoşi”.

Îi întâlni privirea.

— Tot nu *sunt* sigură ce pot face, dar am descoperit că sunt dispusă să văd ce urmează.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt foarte fericit să aud asta.

Sfinte Dumnezeule! Era splendid – jocul luminii lunii peste pielea lui, părul întunecat de pe pieptul lui. Muşchii sculptaţi, culmile de pe şolduri, delicioasa curbă a spatelui, muşchii grei ai coapselor. Şi între ele, mădularul lui, tare şi frumos şi pulsând.

— Când te-am văzut în baia ta… sub… începu ea, fără să îşi poată lua privirea de pe mădularul lui. Am vrut să mă uit la tine… Era tot ce puteam face ca să nu vin la marginea căzii şi să văd…

— La naiba, Felicity, gemu el.

Privirea ei zbură spre chipul lui la auzul înjurăturii gemute.

— Ce?

El privi spre cer, expirând lung şi frumos.

— Iartă-mă, zise el aşa de blând că ea îşi dădu seama că poate el nu voia ca ea să audă. Şi atunci el se uită din nou la ea. Ţi-ai lins buzele, iubire.

Mâna îi zbură la gură.

— Da?

El rânji, dinţii albi strălucindu-i şi prima ei privire la zâmbetul lui păcătos fu suficientă ca să o lase fără aer.

— Să nu îndrăzneşti să îţi fie ruşine. Eu doar – Dumnezeule! – vreau ca asta să fie perfect pentru tine şi când te uiţi la mine aşa – ca şi cum o vrei…

Se opri când privirea ei coborî din nou, la mădularul lui, şi apoi mâna lui se mişcă şi el îşi luă mădularul în mână, mângâindu-l pe toată lungimea magnifică. Gura ei saliva şi o femeie în poziţia ei nu putea face prea multe.

Se holbă la mâna lui, la mişcările lui lente, languroase şi înghiţi. Era aşa perfect.

— O vreau.

Sunetul pe care îl scoase – jos şi întunecat – o făcu să tremure de dorinţă, adunându-i-se în locuri adânci pe care abia le descoperea. Şi când el se mişcă, venind spre ea, inima începu să îi bată.

— Am să te fac să spui asta de mii de ori înainte să terminăm, mârâi el, îngenunchind lângă ea, îndreptându-se spre haina pe care ea o strânsese în jurul goliciunii ei.

Ea o strânse mai mult.

El îşi înclină capul.

— Felicity?

Privirea ei zbură din nou spre a lui, absorbindu-i frumuseţea brută.

— Sunt…

Se opri. Devil aşteptă cu o infinită răbdare. Ea încercă din nou.

— Eu… nu sunt ca tine.

El se lăsă pe călcâie, de parcă se simţea perfect confortabil. De parcă ar fi putut trăi toată viaţa lui fără haine şi fără să se gândească vreodată de două ori. Privirea lui se înmuie.

— Ştiu asta, iubire. Asta-i unul dintre principalele motive pentru care aş vrea să dau haina asta la o parte.

— Vreau să zic… înghiţi. Nu am mai fost vreodată goală. Cu un bărbat.

El îi oferi un mic zâmbet, strâmb şi superb.

— Ştiu şi asta.

— Nu sunt… eu nu…

Dădu drumul materialului. Aşteptă.

— Eşti perfect, zise ea. Dar eu… eu am numai defecte.

El o privi o vreme îndelungată. O eternitate. Secundele durau cât anii. Şi apoi, când ea crezu că totul se terminase, el zise liniştit şi sigur:

— Iată ceva adevărat, Felicity Faircloth, floare retrasă, spărgătoare de lacăte şi minune; nu există un singur lucru defect la tine.

Ea roşi. Şi cumva, pentru un moment efemer, îl crezu.

— Te rog, iubire. Dă-mi voie să-ţi arăt.

O studia de parcă era tabloul unui maestru, veni apoi în lateralul ei şi o aşeză ca să poată sta unul lângă celălalt, explorându-se cu mâinile şi gurile, mâna lui pe pielea ei, degetele ei prin părul lui negru de pe pieptul său. Buzele lui căutau gropiţele de pe abdomenul ei rotund în vreme ce picioarele ei se deschideau pentru mădularul lui lung.

— Mai spune-mi o dată, şopti el spre stomacul ei, cu o mână alunecând pe pielea fină de pe interiorul coapsei.

Ea înţelese imediat.

— Te doresc.

Îi explora curbele muşchilor, dealurile şi văile corpului.

O sărută din nou ca răsplată pentru cuvintele ei. Supse. Linse. Alunecă.

Şi în tot acest timp mâinile lui se mişcau mai aproape de scopul său.

Şi al ei.

— Unde mă vrei?

Ea se zvârcoli sub el, ruşinată de întrebare şi el o muşcă de piele din nou, o împunsătură mică, suficient cât să o facă să suspine şi să-l dorească şi mai mult. De unde ştia asta? Că o muşcătură delicată poate seduce la fel de bine ca un sărut? Înainte să apuce să întrebe, el desfăcu petalele şi zise încet şi păcătos:

— Aici?

Încă un suspin.

— Da.

Îi mângâie carnea care pulsa, moale, apoi ferm, răsucind şi dezmierdând.

— Mai spune-mi o dată. Îţi voi da tot ce vrei – tot ce trebuie să faci este să ceri.

— Îl vreau, gâfâi ea. Se lovi de el, dorind şi mai mult atingerea lui. Te rog. Vreau…

Degetul lui mare făcu un cerc, făcând-o să ia foc.

— Să-ţi spun eu cuvintele, iubire?

— Da, zise ea. Vreau fiecare cuvânt. Toate cuvintele perverse.

El scoase o altă înjurătură.

— Ai să mă distrugi, Felicity Faircloth.

— Nu înainte de a-mi da cuvintele.

Suspină, adorând faptul că şi el era la fel de impresionat ca ea.

— Vrei să termini, zise el. Vrei ca eu să te fac să termini.

O altă atingere, o altă mângâiere. Şi încă una, şi încă una.

— Da.

— Îmi vrei degetele aici.

El se mişcă şi ea ţipă când el o umplu, magnific, mâinile ei erau pe capul lui, împingându-l mai jos şi mai jos. El gemu din nou.

— Ce fată perversă, îmi vrei şi gura.

— Da, zise ea din nou. Da, o vreau.

Şi el i-o dădu, punându-şi limba pe fierbinţeala ei moale, savurându-i gustul, în timp ce degetele lui îşi continuau treaba, făcând dragoste cu ea prin mişcări lente, savuroase. Cu mâna liberă îi ridică un picior pe umărul lui, deschizând-o către el. Nu se putea abţine să nu-şi împingă şoldurile spre el şi nici nu voia – ţipând acelaşi cuvânt din nou şi din nou, ţinându-şi mâinile în părul lui, ţinându-l lângă ea până când ajunse pe culmile extazului, strigându-i numele către lumea întreagă în vreme ce el o muncea cu mâinile şi gura şi limba până când singurul lucru de care mai ştia era plăcerea.

Şi cum cobora din plăcerea ei, limba lui se liniştea, degetele se opreau, iar ea pulsa pe el. Îl trase mai aproape, cu numele lui pe buzele ei, dornică de mai mult.

Dornică după tot.

Îi urmă atingerea, urcându-se peste el, furându-i buzele într-un sărut lung şi dulce. Un sărut care alimenta focul din nou, înainte ca ea să se retragă şi să-şi pună mâinile pe trunchiul lui, alunecând cu ele în jos spre suişurile şi platourile corpului pentru a găsi acea parte din corp care o încremenea.

Când degetele ei îi atinseră mădularul, el îşi îndepărtă şoldurile de ea.

— Stai, iubire.

Felicity deschise ochii.

— Te rog, şopti ea. Te rog, lasă-mă să te ating.

El gemu şi o sărută din nou.

— Nu cred că pot să te las să faci asta, draga mea, zise el pe buzele ei. Nu cred că pot suporta. Nu vreau să se termine.

Ea se opri. Nu se putea termina. Voia şi restul.

Voia totul.

Fiecare atingere, fiecare sărut, fiecare moment care avea să-i lege unul de celălalt.

Încuviinţă din cap, refuzând să renunţe la privirea lui şi zâmbi.

Ochii lui se plimbară spre buze, apoi înapoi.

— Ăsta-i un zâmbet pervers, milady.

— Sunt doamna ta, zise ea blând, cu mâna mişcându-se încet, suficient cât să-l cuprindă. Să-l exploreze puţin.

Şuieră de plăcere.

— Da. La naiba. Da.

Şi atunci se întinse după mâna aceea călătoare şi o duse înapoi pe pieptul lui, un loc mai sigur.

— Într-o zi mă vei lăsa să te ating, spuse ea.

El îşi întoarse privirea, apoi reveni spre ea. O mişcare abia perceptibilă. Mai puţin de o secundă. Mai puţin de atât. Şi totuşi fu suficient ca Felicity să ştie adevărul. Nu va exista niciun cândva. Nici mâine, nici săptămâna viitoare, nici anul viitor. Nu avea să mai fie o altă noapte aici, pe acoperişul birourilor sau în camerele lui sau în hala de gheaţă din depozit. Doar noaptea asta era. Îşi jucase mâna în seara asta.

Noaptea asta era tot ceea ce aveau.

Şi mâine el va fi plecat.

Ea îşi ridică şoldurile către el, adorând felul cum mădularul lui îi atingea petalele ei umede, alunecoase, fine, fierbinţi ca soarele. Ţipătul ei de plăcere fu întâmpinat de geamătul lui jos, până când el se retrase, coborând din nou.

— Vrei să termini din nou, iubire?

Unde se ducea?

— Stai, zise ea.

Buzele lui erau din nou pe trunchiul ei. Felicity încercă să se ridice.

— Stai, Devon.

El îşi frecă umbra aspră a bărbii peste pielea ei.

— Voi avea grijă de tine. Întinde-te. Intenţionez să îţi gust plăcerea de o duzină de ori în noaptea asta. De o sută de ori.

Dar nu în felul în care ea dorea. Nu cu toată fiinţa lui.

— Stai, repetă ea, ridicându-şi de data asta genunchiul, apăsându-l pe el. Îndepărtându-l în vreme ce încerca să se ridice. Nu.

El se opri imediat la acel nu, pierzându-şi echilibrul, şi puse mâna caldă pe coapsa ei.

— Ce este?

— Nu vreau asta.

Degetul lui mare atinse pielea caldă şi moale de pe coapsa ei, şi respiraţia i se opri în piept, urmând un val de căldură, când el zise încet şi întunecat:

— Nu vrei?

Normal că voia. Dumnezeule, bărbatul era magnific!

— Vreau să zic, nu vreau să am doar eu orgasm. Vreau cu tine.

Vreau să… Ezită. Şi apoi o spuse: împreună.

El îi dădu drumul instantaneu:

— Pentru că dacă te ating aşa… Se opri, întoarse privirea spre clădirile din depărtare, întunecate pe cerul înstelat. Şi apoi reveni la ea. Felicity… dacă merg până la capăt… îţi distrug reputaţia.

Acest fapt avea menirea să o sperie. Dar o făcu să-l dorească şi mai mult.

— Mi-ai spus că îmi vei oferi ce vreau. Asta vreau. Vreau în seara asta. Cu tine. Totul. Te vreau pe tine tot.

— Nu asta. Îţi voi da orice, dar nu asta.

Părea încolţit.

— De ce?

— Felicity. Începu să se ridice. Nu sunt pentru tine.

Ea se ridică în genunchi, urmându-l.

— De ce nu?

— Pentru că sunt născut Dumnezeu ştie unde şi am renăscut aici, în mizeria din Covent Garden. Sunt prea spurcat pentru a mai fi curăţat. Şi sunt aşa de mult sub tine că trebuie să fac un efort pentru a mă uita la tine.

— Greşeşti, zise ea întinzându-se după el, neştiind ce altceva să facă. El se retrase. Greşeşti.

— Te asigur că nu. Lucrurile pe care le-am făcut… Făcu o pauză, trecând cu mâna peste cap. Lucrurile pe care le voi face. Se îndepărtă de ea. Nu, Felicity. Am terminat. Îmbracă-te şi o să te duc acasă.

— Devil, zise ea, ştiind că dacă pleca de pe acoperiş avea să-l piardă pentru totdeauna. Te rog. Te vreau. Eu… Ezită din nou. Şi apoi spuse singurele cuvinte pe care le găsi: Te iubesc.

Ochii lui se măriră şi mâna de lângă el se mişcă. Întinzându-se spre ea? Te rog, să se întindă după ea.

— Felicity… Numele ei răsună aspru pe buzele lui. Nu…

Ea rezistă ameninţării lacrimilor. Normal că nu o iubea şi el. Nu era genul de bărbat care să o iubească. Cu toate astea, nu se putu abţine să nu adauge:

— Eşti tot ceea ce-mi doresc. Tu. Asta. Orice vine.

El clătină din cap.

— Crezi că Londra te va primi înapoi dacă te legi de mine? Crezi că îţi vei relua locul în sălile de bal din Mayfair? Că o să iei ceaiul cu regina sau ce faceţi voi acolo?

— Nu vreau să iau ceaiul cu regina, idiotule, răspunse ea copleşită de frustrare. Am obosit ca alţii să îmi aleagă viaţa. Familia mea decide unde merg, ce fac, cu cine să mă mărit. Aristocraţia îmi spune unde îmi e locul într-o sală de bal, la ce pot să sper ca femeie, unde sunt limitele dorinţelor mele. *Să nu ceri prea mult*, m-au avertizat ei. *Eşti prea bătrână, prea comună, prea ciudată, prea imperfectă.* Nu ar trebui să vreau mai mult decât ceea ce primesc cu recunoştinţă – resturile celorlalţi.

Atunci el se întinse după ea, dar ea era ocupată cu furia ei.

— Nu sunt prea bătrână.

El clătină din cap.

— Nu eşti.

— Nu sunt prea comună.

— Nu eşti nici pe departe comună.

— Şi toţi suntem imperfecţi.

— Tu nu.

„Atunci de ce nu mă vrei?”

Îşi trase genunchii la piept şi îşi mărturisi păcatul:

— Nu vreau să îi salvez.

— Familia ta.

Ea încuviinţă din cap.

— Sunt ultima lor speranţă. Şi ar trebui să vreau să sacrific totul pentru ei. Pentru viitorul lor. Dar nu vreau. Mă indignează asta.

— Ar trebui să te indigneze, zise el.

— Nu le pasă de mine, şopti ea către genunchii ei. Bănuiesc că mă iubesc şi mă tolerează şi le-ar fi dor de mine dacă aş pleca, dar nu sunt sigură că ar observa asta chiar imediat, sincer – mama mea nu a observat că am luat obiceiul de a-mi petrece serile în Covent Garden, iar Arthur îşi face atâtea griji pentru propria căsnicie, că nu are timp o secundă să se gândească la mine. Iar tatăl meu… Se opri. Abia este un personaj în piesa asta. Este *deus ex machina*, vine şi pleacă pentru a semna hârtii şi a lua banii.

Privi în sus spre Devil.

— Nu vreau asta.

— Ştiu.

— Nu am vrut niciodată să îl câştig pe duce. Serios.

— Ai vrut mai mult de atât.

— Da, şopti ea.

— Ai vrut căsătoria, bărbatul, iubirea, pasiunea, viaţa, lumea largă.

Analiză cuvintele – surprindeau perfect ce voia ea. Dar nu Mayfair. Mayfair nu îl mai voia. Voia aici. Acum. Covent Garden. Cu regele lui.

„Mai mult decât putea avea. Mereu mai mult”.

— Să-ţi spun ceva adevărat?

El expiră lung, aspru, cu numele ei în acel aer ca o

rugăciune.

— Nu.

— Ei bine, tot am să-ţi spun, ţinând cont că ţi-am spus deja ce era mai rău, spuse ea, neputând să oprească cuvintele să iasă. Detest ceaiul. Vreau să beau whisky. Genul ăla cu care tu nu recunoşti că faci contrabandă cu el din America cu toată gheaţa aia. Vreau să fac dragoste cu tine în hala ta de gheaţă şi să fac baie în cada ta enormă. În timp ce tu priveşti. Vreau să port pantaloni ca Nik şi să învăţ fiecare colţişor din Covent Garden. Vreau să stau lângă tine aici pe acoperiş şi acolo în strada de dedesubt şi vreau să mă înveţi să mânuiesc un şiş la fel de bine cum sparg un lacăt. Făcu o pauză, bucurându-se şi detestând la fel de mult expresia de uimire de pe chipul lui. Dar mai mult decât toate astea… te vreau pe tine.

— Lumea asta este plină de păcate, Felicity, iar eu sunt cel mai rău dintre ele.

Ea clătină din cap.

— Nu. Lumea asta este încuiată. Tu eşti încuiat aici. Ca ceva preţios. Îi întâlni privirea. O susţinu. Şi eu o vreau. În noaptea asta.

Mereu.

— Asta nu are cum să se termine fără distrugerea reputaţiei tale.

— Reputaţia mea este deja distrusă.

El clătină din cap.

— Nu în felul în care contează.

Felicity se gândi că argumentul era mai mult de semantică. Şi apoi, ca o promisiune, o amintire reveni. Sălbatică şi nebună, cum era ea în momentul în care o folosi.

— Nu-l voi câştiga niciodată pe duce, ştii. Anunţuri sunt făcute, da, dar chiar dacă ar fi să mă mărit cu el, nu l-aş câştiga. Nu îl vreau. Şi el nu mă vrea. Nu cu pasiune. Nu cu un scop.

— Pentru el nu este important, zise Devil. El nu ştie despre pasiune.

— Dar tu da, răspunse ea.

El înjură în întuneric.

— Da, la naiba! Da, ştiu despre pasiune. Mă consumă aici, în seara asta, gol pe un acoperiş din Covent Garden unde oricine poate da de noi.

Ea zâmbi la aceste cuvinte, mândria şi iubirea agitându-se prin ea. Acest bărbat magnific. Se întinse după el şi el o lăsă, o lăsă să îi atingă coapsa, o lăsă să se apropie, chiar când ea îşi înmuie cuvintele şi spuse:

— Şi dacă cineva ar da peste noi…

— Ar trebui să-l omor că te-a văzut goală.

Ea încuviinţă din cap. Sfinte Dumnezeule! Nu avea să iubească pe nimeni în felul în care îl iubea pe el.

— Devil… şopti ea, cu mâna alunecând pe pieptul lui gol, flirtând cu pielea de acolo.

El îi prinse mâna cu a lui.

— Felicity…

Detesta resemnarea din tonul lui.

— În urmă cu ceva nopţi am făcut o înţelegere, zise ea, aplecându-se sărutându-l în colţul buzelor lui pline şi frumoase. Mi s-a promis un sclav.

El îşi dădu seama spre ce bătea ea. Clătină din cap.

— Felicity…

— Nu. Aia a fost înţelegerea. Doar nu o renegi, nu?

Analiză situaţia. Ea privi lupta care se ducea pe chipul lui frumos, cicatricea care devenise albă pe obrazul lui în vreme ce el era cu privirea fixă pe un acoperiş în depărtare. Profită de ocazie să se aplece şi să-l sărute pe obraz.

— Devil, şopti ea în urechea lui, adorând fiorul din el la acel cuvânt. Conform înţelegerii noastre încă îmi datorezi o favoare.

Mâinile lui se opriră pe ale ei, iar braţele o cuprinseră. O trase mai aproape.

— Da.

— Este o lume minunată.

El râse în urechea ei, încet, hârşâit şi fără amuzament.

— Da, aşa este.

— Favoarea mea, atunci?

Plăcerea o străbătu când el îi mângâie pielea goală de pe spate.

— Cere.

Ea îşi lipi buzele de urechea lui.

— Vreau noaptea asta.

Înainte să dispară cuvintele, Devil o întoarse, o puse jos, venind deasupra ei, ţinându-i chipul în mâinile lui puternice şi răvăşind-o cu un sărut – lung şi senzual, făcându-i corpul să cânte sânii, coapsele, locul acela moale dintre ele care îi plăcea aşa de mult şi după care încă tânjea.

Felicity îşi ridică coapsele şi se împinse în el, iar el îşi desprinse gura de a ei cu un şuierat, aruncându-şi capul pe spate pentru a-şi dezvălui gâtul lung. Când privi spre ea din nou, frumoşii lui ochi de chihlimbar erau plini de dorinţă şi ceva asemănător cu durerea.

— O noapte, zise el. O noapte şi apoi mă laşi. O noapte şi apoi îţi iei locul în lumea în care aparţii.

De parcă o noapte ar fi putut vreodată să fie suficientă.

— Da, minţi ea.

— O voi face cum trebuie, şopti el. Vei fi în siguranţă.

Ea încuviinţă din cap.

— Asta faci.

Acest bărbat frumos îşi petrecuse viaţa întreagă protejând.

El îi întâlni privirea.

— Vei avea totul.

„Dar nu pe tine”.

Ea îndepărtă gândul din capul ei, întinzându-se spre el.

— Te rog. Îşi ridică şoldurile spre el. Nu te opri.

Ea expiră şi râse lung în acelaşi timp, aplecându-se pentru a suge un sfârc până când deveni tare şi încordat.

— N-am nicio intenţie să mă opresc, fata mea lacomă.

Degetele lui îşi găsiră calea spre miezul ei, mângâind şi zăbovind, întinzând şi pipăind, în timp ce ea respira din ce în ce mai repede, traversată de plăcere. Se chinuia să-i

ţină mâna lipită de a ei, chiar când atingerea lui se înmuia.

— Mai mult, zise ea. Vreau totul.

— Şi eu, şopti el, lipindu-şi fruntea de a ei şi sărutând-o din nou. Doamne, am să ador să fiu în tine când termini.

— Da. Ea-l sărută. Te rog.

— Aşa de lacomă.

Ea încuviinţă din cap.

— Desfrânată.

El pufni într-un mic hohot de râs reţinut.

— N-ar trebui să ştii cuvântul ăsta.

— M-ai învăţat altele mai rele, zise ea.

— Aşa e, îi răspunse el.

Cuvintele răsunară strangulate în vreme ce el se împingea în ea.

— Nu le poţi retrage, zise ea, desfăcându-şi coapsele pentru a-i face loc în vreme ce vârful lui se aşeza la intrarea în ea, fierbinte şi fin şi, oh…

— Mmm, zise el aspru. Oh…

Şi apoi aluneca în ea cu un control perfect, încet şi fin. Iar ei îi dădu prin cap că senzaţia ar putea să o înnebunească. El era aşa de tare şi aşa de plin, întinzând-o mai mult decât şi-ar fi putut ea imagina, nu era durere, nu era plăcere, ci ceva de nesuportat, o combinaţie glorioasă a amândurora. Nu. Plăcere. Aşa de multă plăcere. Suspină.

El îngheţă.

— Felicity? Vorbeşte cu mine.

Ea clătină din cap.

— Iubire… O sărută blând. Draga mea, spune ceva.

Ochii ei zburară spre ai lui.

— Oh…

— Ceva mai mult decât *oh*, iubire. Nu vreau să te rănesc.

Ea se arcui spre el, iar Devon intră mai adânc în ea. Gemu şi închise ochii.

— Oh… zise ea.

El râse din nou, frumos şi perfect.

— Draga mea, dacă nu spui altceva în afară de variaţii ale lui *oh*, mă voi opri.

Ea deschise ochii.

— Să nu îndrăzneşti.

— Ei bine, asta-i mai mult decât *oh*, zise el ridicând din sprâncene.

Ea îi cuprinse umerii, alunecând cu mâinile peste muşchii lui, unul mai încordat decât celălalt.

— Vrei mai multe cuvinte?

— Am nevoie de el, zise el blând. Am nevoie să ştiu că îţi este bine.

Ea îi zâmbi la asta şi se ridică furându-i gura într-un sărut lent. Când termină, îşi curbă mâna la ceafa lui, privindu-l în ochi şi spuse:

— Vreau totul.

Şi el, slavă Cerului, începu să se mişte. Curse lungi, încete care o făceau să simtă plăcerea din nou şi din nou.

— Spune-mi ce simţi, iubire.

Voia să o facă, dar îi era imposibil – iar îşi pierduse cuvintele. I le furase el cu sărutul şi atingerea lui şi cu lungimea lui delicioasă, mângâind, ghidând, oferindu-i plăcere. Mişcările lui erau lente şi delicioase, suficient cât să înlăture ultimele urme de durere care mai rămăseseră, lăsând în urmă doar suspine şi gâfâieli şi un ritm perfect – un ritm pe care îl egală fericită.

Şi când ea făcu asta, el deschise ochi, întâlnindu-i privirea, iar ea îşi pierdu din nou cuvintele la dorinţa pură şi nealterată din ochii lui. Se întinse după el, alunecând cu degetele de-a lungul maxilarului lui, unde era cicatricea lui albă şi zimţată.

— Şi tu vrei totul.

— Da… îşi sâsâi plăcerea. La naiba, da, vreau totul.

Şi apoi şoldurile lui rulară frumos şi ea ţipă în vreme ce el o atingea în locul acela magic. Se opri, ridicând dintr-o sprânceană.

— Acolo?

Repetă mişcarea.

Ea îi strânse umerii.

— Da.

Din nou.

— Te rog.

Din nou.

— Devil, gâfâi ea.

— Spune-mi din nou, mârâi el, urcând-o tot mai sus. Spune-mi din nou cuvintele.

Ea deschise ochii şi îi găsi pe ai lui.

— Te iubesc, şopti ea în vreme ce el se împingea în ea.

— Da.

— Te iubesc. Se prinse de el, cuvintele ei erau ca o rugăciune. O litanie. Te iubesc.

— Da.

Tot timpul ei se uită în ochii ei, şoptind acel singur frumos cuvânt, din nou şi din nou, în vreme ce îi oferea tot ceea ce ea – şi dorise vreodată. Tot ceea ce ea visase vreodată. Iar ea îşi şoptea dragostea şi ei alunecau împreună spre plăcere, greu, iute, perfect, precum adevărul. Şi când plăcerea o traversă ca un val, el îi prinse primul ţipăt şi apoi râsul cu un sărut. Şi abia atunci, cu sunetul dezordonat al plăcerii ei în urechile lui, îşi găsi şi el eliberarea, adânc şi puternic, cu numele ei pe buze.

Minute mai târziu, poate ore, stăteau în linişte sub stele, dându-şi seama uimiţi ce făcuseră. Devil inversase poziţiile în care se aflau, capul lui Felicity se odihnea acum peste pieptul lui, în timp ce degetele ei desenau cercuri pe pielea lui.

O ţinea strâns lipită de el, cu braţele şi haina lui ţinându-i cald, cu degetele prin părul ei într-o mângâiere delicioasă şi ritmată. Şi pentru acea scurtă eternitate, ea îşi imagină că noaptea aceea îl schimbase şi pe el la fel de mult ca pe ea.

Închise ochii, auzindu-i bătaia constantă a inimii în gândurile ei – fantezia liniştită şi domestică se termină cu el luându-i mâna în a lui şi făgăduindu-se solemn ca fiind al ei pentru totdeauna. Ea trase aer în piept, plin de mirosul lui, tutun, floare de ienupăr şi păcat, şi îşi imagină că de acum pentru veşnicie orice aluzie din acest miros avea să îi invoce falsele amintiri pe care le ţesea în braţele lui.

O nuntă în Covent Garden, o petrecere gălăgioasă cu vin şi cântece şi o noapte care urma chiar pe acest acoperiş – repetiţia acestei nopţi dar mai bine, pentru că nu s-ar termina cu el părăsind-o.

S-ar termina cu o viaţă împreună. O căsătorie. Un parteneriat. Copii cu ochi frumoşi de culoarea chihlimbarului, umeri zdraveni şi nasuri drepte şi puternice. Copii care ar învăţa că lumea este largă şi bună şi că aristocraţia nu este nimic în comparaţie cu bărbaţii şi femeile care muncesc din greu şi care construiesc oraşul în care ei trăiesc şi îl fac mai bun în fiecare zi.

Bărbaţi ca tatăl lor. Femei aşa cum spera ea să devină alături de el.

Închise ochii şi îşi imagină acei copii. Îi dorea. Îi iubea deja.

Aşa cum îl iubea pe tatăl lor.

— Felicity. Îi pronunţă numele, pe un ton jos şi perfect şi ea îşi înălţă capul şi îi întâlni privirea. Se apropie răsăritul.

Răsăritul, gata să ardă întunericul şi cu el, acele amintiri preţioase şi inexistente.

„Nu mă trimite înapoi. Păstrează-mă aici. Aici îmi este locul”.

Nu pronunţă cuvintele, dar el păru să le audă oricum. Expiră şi spuse:

— Meriţi mai mult decât asta, zise el. Meriţi o noapte a nunţii. Cu un bărbat de zece ori mai bun decât ce sunt eu. Cu un bărbat care îţi poate oferi aristocraţia, titlul, numele şi averea, o casă în Mayfair şi o proprietate în provincie care a fost în familie de generaţii.

— Greşeşti, izbucni ea furioasă.

— Nu.

— Nu vreau lucrurile alea.

O privi îndelung.

— Spune-mi din nou de ce plângeai în acel dormitor, în ziua în care ai spart încuietoarea. În ziua în care prietenii tăi ţi-au întors spatele. Spune-mi din nou de ce jeleai.

Se ruşină.

— Nu este acelaşi lucru, protestă ea. *Eu* nu mai sunt aceeaşi. Nu îmi pasă de Mayfair şi de baluri.

— Dacă aş crede asta… îşi îndepărtă privirea, uitându-se la stele. M-aş târî la tine fără să ezit, dar dacă aş face-o, nu ai avea niciodată, viaţa aceea. Nici acceptarea.

— M-ai iubi? şopti ea, abia auzindu-se, abia diferenţiindu-se de sunetul vântului peste ţiglele acoperişului.

Era sunetul pielii peste piele. Sunetul respiraţiilor lor amestecate.

Sunetul speranţei.

El expiră lung şi întretăiat. Şi atunci îi spuse ceva adevărat:

— Nu suficient.

Şi acolo, sub stele, în acest loc pe care ajunsese să-l iubească, Felicity hotărî să îi demonstreze că se înşela.

Capitolul 24

În seara următoare, când Felicity cobora din trăsura familiei, îşi dădu seama că totul se schimbase. Mama ei o urmă imediat, cu fustele bogate din satin roz învolburându-se în jurul ei.

Cu un an în urmă, cu o lună în urmă, cu două săptămâni în urmă, Felicity tânjea exact după acest moment. Era jumătatea lui iunie şi vara sosise. Toată Londra se pregătea să împacheteze şi să plece în provincie, dar cele mai bune bârfe ale oraşului nu visau să plece înaintea acestui anume bal – balul ducesei de Northumberland, vestitorul verii, cel mai fascinant bal al sezonului.

Cu un an în urmă, cu o lună în urmă, cu două săptămâni în urmă, Felicity nu şi-ar fi putut imagina un eveniment mai de dorit decât acesta, urcând scările casei Northumberland, ale cărei ferestre străluceau de la lumina lumânărilor. Mama ei tremurând de-a dreptul de încântare

lângă Felicity, pentru că o mână de oaspeţi adunaţi afară şi înghesuiţi în jurul uşii o salutaseră fără ezitare.

O întâmpinaseră.

O revendicaseră.

Doar că totul se schimbase.

Şi nu se schimbase doar faptul că ea nu mai era Felicity cea ciudată, fata care stătea pe marginea sălii de bal, fata bătrână.

Nici că era pentru toţi cei adunaţi viitoarea ducesă de Marwick.

Oh, ăsta era dar motivul pentru care aristocraţia credea că totul se schimbase. Dar Felicity ştia mai bine. Ştia că ceea ce se schimbase, scurt şi irevocabil, era faptul că se îndrăgostise de lumea dincolo de acesta şi de bărbatul care i-o dezvăluise. Şi adevărul trăda un altul: lumea asta la care cândva ţinuse atât de mult nu era nimic în comparaţie cu lumea lui. Cu *el.*

Lucru pe care el nu-l credea şi aşa, fără scăpare, Felicity venise în locul acesta plin cu oamenii aceştia, ca să i-o dovedească.

Faptul că ştia acest lucru o făcu să îşi îndrepte spatele şi umerii, îşi ţinea bărbia sus, pentru că dintr-odată nu era dispusă să permită acestui loc – acestor oameni – să aibă putere asupra ei. Exista un singur om care o putea influenţa. Şi o singură speranţă de a-l câştiga.

Ceea ce însemna că trebuia să îşi găsească logodnicul.

— Logodna ta a făcut lumea să ne observe! zise marchiza entuziasmată în vreme ce păşeau în marele foaier al casei Northumberland, înconjurate de o mulţime de oameni. Se uită spre scările principale, pline de petrecăreţi şi scoase un mic ţipăt. Anul trecut nu am fost invitaţi; nu eram bine-veniţi. Din cauza… bine, ştii tu.

Felicity încetini şi se uită la mama ei.

— Nu ştiu, de fapt.

Marchiza se uită la ea şi îşi coborî vocea.

— Din cauza scandalului tău.

— Vrei să spui scandalul legat de trimiterea mea la

piaţa de nuntă a ducelui de Haven?

Mama ei clătină din cap.

— Nu doar asta.

— Scandalul că eu sunt o fată bătrână?

— Şi ăsta ar fi putut fi un mic motiv.

— Este mai mare sau mai mic decât motivul că am fost exilată din cercul de nestemate al aristocraţiei?

— Serios, Felicity.

Mama ei se uită în jur cu un hohot prea zgomotos de râs, evident temându-se că cineva le-ar putea auzi.

Felicity era mai puţin interesată de această eventualitate.

— Aş fi crezut că scandalul care ne-a tăiat numele de pe lista invitaţilor era cel legat de faptul că tata şi Arthur au pierdut toţi banii familiei.

Ochii mamei se lărgiră.

— Felicity!

Felicity îşi strânse buzele, ştiind că acum nu era nici locul, nici momentul, dar nu prea îi păsa. Se întoarse şi se îndreptă spre scările care duceau spre marea sală de bal.

— Nu contează, mamă. Până la urmă suntem aici în seara asta.

— Da, zise marchiza. Asta-i partea cea mai importantă. Aşa cum este şi ducele. Şi vom fi şi anul viitor. Şi în toţi anii ce vor urma.

„Eu nu voi fi”.

— Până şi tatăl tău plănuieşte să îşi facă apariţia în seara asta.

Normal că tatăl ei îşi va face apariţia acum că simţea că îşi poate arăta faţa, când cuferele familiei erau din nou aproape pline.

Felicity se concentră pe capătul scărilor.

— Trebuie să-l găsesc pe duce.

Nu apucă să facă zece paşi când o voce o strigă de undeva de sus:

— Felicity!

Vocea era suficient de cunoscută încât o făcu să ezite în mişcarea ei, întorcându-se imediat pentru a da de ochii

strălucitori ai Natashei Corkwood, sclipind cu interes în vreme ce îi făcea cu mâna din capătul scărilor, dând din cap şi agitându-se pentru a menţine contactul cu Felicity. Se întoarse să spună ceva companionului ei, iar Jared, Lord Faulk, privi peste umăr pentru a-i urmări privirea. Citi în ochii lui că o recunoscuse şi mai citi ceva. O privire de prădător.

Felicity se uită imediat în altă parte, grăbind pasul cu care urca scările.

Când ajunse sus, Natasha o strigă din nou, mai aproape decât i-ar fi plăcut lui Felicity.

— Felicity!

— Dragă, ar trebui să ne oprim. Lady Natasha şi Lord Faulk sunt prietenii tăi.

Şi mama ei şterse trecutul, de parcă optsprezece luni de ruşine, tristeţe şi confuzie erau nimic.

„Prietenia nu este mereu ceea ce credem noi”.

Cuvintele lui Devil răsunară prin ea, tentând-o să le întoarcă spatele şi să-i lase acolo în faţa fiecărui londonez a cărui părere bună o curtau. În schimb, se întoarse să îi înfrunte.

— Felicity! zise Natasha fără suflare, cu un zâmbet fals pe chip. Te aşteptam!

Mâna ei se aşeză pe braţul lui Felicity.

Privirea acesteia căzu pe atingerea ofensatoare suficient de mult încât Natasha să îşi ia mâna, moment în care Felicity se uită în sus şi spuse:

— De ce?

Obrajii Tashei se înroşiră şi clipi, un mic râs nervos disimulându-i uimirea.

— De ce… pentru că ne-a fost dor de tine! Ochii ei se mutară la fratele ei. Nu-i aşa, Jared?

Lord Faulk rânji, dezvelindu-şi dinţii mari, aproape prea mari pentru gura lui.

— Desigur.

De parcă trecutul nici nu existase. De parcă avuseseră o vagă neînţelegere după prea multă şampanie, şi nu faptul că ei cu toţii se prefăcuseră că Felicity nu

existase timp de optsprezece luni. De parcă încă mai erau oamenii ei.

De parcă ea mai voia ca ei să fie oamenii ei vreodată.

Nefericiţi.

Din nou cuvintele lui Devil, joase şi întunecate, şoptite în urechea ei. Amintirea lor o întări.

— Rochia ta este *uimitoare.*

Natasha încă vorbea şi mâinile lui Felicity se mişcară spre fustele ample, de un roz strălucitor. Rochia sosise în acea dimineaţă de la Madame Herbert, modista, împreună cu un bilet în care franţuzoaica îi mulţumea lui Felicity pentru comanda pentru „duci viitori… şi pentru oricine altcineva ar putea să apară şi să se bucure de tine în roz”.

Şi era uimitoare, mai luxoasă decât orice purtase vreodată, cu un decolteu adânc care descoperea mult din umeri, cu fuste roz magnifice cusute cu un fir de mătase de culoarea violetelor, dându-i rochiei senzaţia de apus.

Sau mai bine, ca apusul de soare din Devon, îşi dorea ca Devil să o poată vedea.

Devil avea să o vadă, normal. În momentul în care avea să termine cu ducele, pe care nu-l putea găsi în grămada de oameni. Gândul făcu să îi bată inima şi Felicity pomi să îşi caute logodnicul, avansând în salon.

— Mulţumesc, Natasha – tu mereu arăţi frumos, spuse marchiza la capătul răbdării, umplând tăcerea când Felicity nu o făcu.

Tasha făcu o reverenţă.

— Mulţumesc, milady. Şi felicitări pentru viitorul ginere!

Marchiza chicoti.

Natasha chicoti.

Jared zâmbi.

Felicity se uită de la unul la altul şi spuse:

— Sunt eu nebună sau încerci să fim din nou prietene?

Obrajii Natashei se colorară intens.

— Poftim?

— Felicity! interveni mama ei.

— Sunt chiar serioasă, Natasha. Mi se pare că ai vrea să pretinzi că nu ne-am despărţit niciodată. Că nu m-ai dat niciodată *afară* din grupul tău – nu aşa ai spus?

Natasha deschise, apoi închise gura.

Felicity îşi ignoră fosta prietenă, fără să se arate deloc interesată de ea – pentru prima dată vreodată. Căută prin marea de petrecăreţi care se îndreptau spre sala de bal. Libertate. Fără să îşi ia la revedere, spuse:

— Trebuie să-l găsesc pe duce.

— Oh, normal că trebuie să îl găsească, zise marchiza prea entuziastă, dornică din cine ştie ce motiv să nu rămână fără urmăritori. Adăugă mai încet: Cuplurile logodite doresc să fie unul în compania celuilalt cât de mult posibil, ştiţi.

— Oh, *desigur*, se gudură Natasha în beneficiul tuturor celor adunaţi. Suntem toţi *încă* aşa de impresionaţi că ai reuşit să pui mâna pe el! Până la urmă, Felicity nu este fix genul de soţie după care umblă un *duce*.

— Nu am pus mâna pe el, zise Felicity absentă, mergând mai departe.

Natasha afişă o privire de pisică sălbatică în hambar care tocmai vede un şoarece.

— *Nu?*

Urmă un moment de tăcere, apoi râsul prea sonor al mamei.

— Oh, Felicity! Ce glumă! Normal, anunţurile de căsătorie au fost făcute deja! S-a publicat un anunţ în ziarul *News!*

— Bănuiesc că da. Bine, oricum, nu aş fi aşa de interesată de asta, Tasha… zise Felicity privind-o rece pe cealaltă femeie, pentru că, chiar dacă am pus mâna pe el, oricum nu ai fi niciodată bine-venită în casa noastră.

Tasha rămase cu gura căscată, iar mama lui Felicity pufni oripilată de bădărănia lui Felicity. Din fericire, Felicity fu salvată şi nu mai trebui să continue pentru că îşi descoperi logodnicul, cu un cap blond mai înalt decât oricine din sala de bal, de partea cealaltă a înghesuielii. În clipa în care îl văzu începu să îi bată inima. Se despărţi de

tovarăşii nedoriţi, făcându-şi loc prin mulţime pentru a ajunge la el.

Pentru a se elibera de el.

Când ajunse la el era singur, stătea drept şi se uita fără scop la mulţime. Se aşeză direct în faţa lui.

— Vă salut, Excelenţă.

Privirea lui se îndreptă spre ea, apoi înapoi la bal.

— Te-am rugat să nu îmi spui aşa. Făcu o pauză. Cine este femeia aia?

Ea privi peste umăr şi o văzu pe Natasha fandosindu-se în apropiere, făcând pe victima cu ochii mari.

— Lady Natasha Corkwood.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că nu este bine-venită în casa noastră.

El se uită la ea.

— De ce nu?

— Pentru că m-a rănit. Şi am descoperit că nu mai vreau să fiu rănită.

El ridică din umeri.

— Destul de corect.

— Nu că ar conta, din moment ce noi nu vom împărţi o casă.

— Aşa, fu el de acord. Dar este o figură de stil frumoasă şi sunt sigur că te-a ajutat să acumulezi puncte.

Ea trase aer adânc.

— Dar nu asta am vrut spun.

El o privi şi ea văzu în ochii lui înţelegere. Înţelegere şi încă ceva. Ceva precum respectul?

— Ce este?

Era normal ca o logodnă începută în faţa întregii lumi să se termine tot aşa. Măcar Felicity o termina în faţa ducelui, şi nu în faţa unei adunături înnebunitoare de bârfitori.

— Mă tem că nu mă pot mărita cu tine.

Asta-i atrase atenţia. O privi o clipă îndelungată şi apoi spuse:

— Pot să întreb de ce?

Jumătate din lume se uita la ei şi Felicity descoperi că

nu îi păsa. Dar ducelui cu siguranţă da.

— Vrei să găsim un loc unde am putea… vorbi?

— Nu neapărat, zise el.

Făcu o pauză.

— Exce… Se opri. Duce.

— Spune-mi de ce.

— Bine, zise ea cu inima bătând puternic. Pentru că iubesc pe altcineva. Pentru că eu cred că el mă poate iubi. Tot ce trebuie să fac este să-l conving că-l vreau mai mult decât orice pe lumea asta.

El întâlni ochii.

— Îmi imaginez că tatăl tău nu va fi încântat de decizia ta.

Ea clătină din cap.

— Aşa cred şi eu. Eram cam ultima speranţă pentru el.

— Şi pentru fratele tău, sublinie el. Mi-au luat banii mai mult decât fericiţi.

— În schimbul unei căsătorii fără iubire, zise ea. Clătină din cap. Nu asta îmi doresc.

— Şi ce ştii despre iubire? întrebă el, uşor batjocoritor.

„Aş trece prin foc pentru el”. Whit folosise cuvintele în depozit în acea noapte, explicând loialitatea angajaţilor lui Devil. Acum înţelegea asta. Îl iubea. Se uită la duce.

— Destul cât să ştiu că o doresc mai mult decât vreau restul.

El zâmbi afectat

— Şi tu ar trebui la fel, adăugă ea. Când el nu răspunse, adăugă la cererea ei ezitant: Mă întreb dacă te pot convinge să investeşti cumva în fratele meu? Ştie foarte multe despre afaceri, în ciuda…

El o întrerupse.

— Spune-mi cum arată.

Ea ezită. Întreba despre… iubire?

— Este imposibil de descris.

— Încearcă.

Ea îşi feri privirea, ajungând să se uite la un cuplu care dansa, femeia fiind într-o frumoasă rochie de culoarea

safirului. Erau pe jumătate întorşi, spatele ei era perfect arcuit peste braţul lui puternic, fustele fluturau în spatele ei. Se uita în sus la el, zâmbind, şi el se uita în jos la ea absorbit şi în acel moment, erau perfecţi, suficient cât să îţi fure respiraţia. Nu datorită rochiei ei sau hainei lui sau felului cum se mişcau sau faptului că atunci când se opriră la acea turnantă, fustele ei fluturară în jurul amândurora şi el avea să le simtă greutatea pe picioarele sale şi să-şi dorească senzaţia pentru o viaţă.

Tristeţea, dorinţa şi hotărârea se luptau în ea când Felicity îşi îndreptă din nou atenţia spre duce.

— Găseşte-ţi jumătatea. Găseşte-o şi las-o să te iubească.

— Nu este aşa de uşor.

Cuvintele erau aspre.

— Ei bine, ai putea începe prin a o căuta, zise ea.

— O caut de doisprezece ani. Mai mult. De când îmi pot aminti.

Era imposibil să înţelegi greşit cuvintele. Ducele nu vorbea despre o femeie fără nume, fără chip cu care ar putea trăi tot restul zilelor sale. Căuta pe cineva anume.

Ea încuviinţă din cap.

— Atunci merită aşteptarea. Şi când o vei găsi, vei fi fericit pentru acel moment.

— Când o voi găsi, voi fi mai nefericit decât am fost vreodată.

O viziune îi trecu prin faţa ochilor. Devil, noaptea trecută, spunându-i că nu ar putea niciodată să o iubească suficient. El conducând-o acasă când lumina îşi făcea apariţia pe cer. Sărutul moale pe care i-l dădu în grădini înainte ca ea să se furişeze pe uşa bucătăriilor. Cum îl simţise ca un rămas-bun. Lacrimile care veniseră, spontane şi deloc bine-venite, dar acolo oricum, până când ea hotărâse că nu mai voia să fie manipulată şi că sosise vremea ca ea să manipuleze.

— Ai vrea să dansezi, Lady Felicity?

Fruntea ei se încruntă.

— Poftim?

— Suntem la un bal, nu? Nu este ceva de neimaginat.

Nu voia să danseze.

El continuă:

— Toată Londra ne priveşte, iar tu nu eşti cea mai puţin emotivă persoană pe care am cunoscut-o.

Dar nu toată Londra se uita. Era o mică fracţiune din Londra, una pe care ea o găsea din ce în ce mai puţin tolerabilă. Cu toate astea îl lăsă să o conducă în centrul sălii de bal şi să o ia în braţe. Dansară câteva minute în tăcere înainte ca el să spună:

— Deci, crezi că fratele meu este îndrăgostit de tine.

Felicity făcu un pas în spate când auzi asta sau cât de departe putu în timp ce dansa. Sigur nu auzise bine. Sigur nu spusese…

— Pof… poftim?

— Nu este nevoie să faci pe inocenta, milady, zise el. Umblă după tine de la început, nu? Din noaptea în care ai anunţat logodna?

Ea pierdu câţiva paşi la aceste cuvinte şi braţele lui se încordară în jurul ei, ridicând-o de pe podea într-o secundă, în vreme ce ea îşi recăpăta echilibrul.

Era confuză, privirea ei se îndreptă spre ochii lui. Nu putea vorbi despre Devil.

Devil, ai căror ochi erau la fel, frumoşi şi de culoarea chihlimbarului, cu cei ai ducelui – pe care ar fi trebuit să-i observe mai devreme. Şi i-ar fi observat mai devreme dacă ai lui Devil nu ar fi fost aşa de plini de căldură, şi aceştia atât de reci.

Dintr-odată îşi dădu seama.

Sfinte Dumnezeule!

„Tatăl lui Devil fusese ducele de Marwick”.

Ceea ce însemna că bărbatul de lângă ea era…

— Ewan.

Pentru un observator exterior, numele nu păru să aibă niciun impact asupra lui. Dar Felicity era în braţele lui, la câţiva centimetri de el şi văzu cum îl lovi, ca şi cum şi-ar fi strâns pumnul şi l-ar fi lovit direct în maxilar. Fiecare centimetru din el era încordat. Maxilarul era încordat.

Respiraţia i se oprise în piept. Mâna lui împietri în a ei şi braţele îi deveniră ca oţelul pe spatele ei. Şi apoi el se uită la ea, ochii lui era plini de adevăr şi ceva de care ar fi trebuit să îi fie teamă.

Dar lui Felicity nu-i era teamă. Era confuză şi şocată şi mai simţea încă vreo jumătate de duzină de emoţii, dar nu găsea loc pentru teamă, pentru că era prea plină de furie. Pentru că dacă ea avea dreptate şi acest bărbat era Ewan, al treilea frate, răpit şi dus în provincie pentru a se lupta pentru un titlu într-un joc monstruos, însemna că el era câştigătorul jocului. Şi în loc să-şi ţină fraţii aproape şi să ţină la ei aşa cum ar fi trebuit – aşa cum *meritau* să aibă grijă de ei – îi lăsase să se lupte şi să cerşească pe străzi, fără să ştie vreodată unde aveau să găsească următorul gest de bunătate. Fără să ştie vreodată unde aveau să găsească bunătate.

Şi doar pentru asta îl detesta.

— Ţi-a povestit despre mine, zise el.

În cuvinte era surprindere. Ceva asemănător cu admiraţie.

Ea tremura de furie. Vru să întrerupă dansul. El nu-i îngădui. Ea făcu presiuni asupra braţului său cu toată forţa de care era în stare.

— Dă-mi drumul.

— Nu încă.

— Mă răneşti.

— Eu rănesc mulţi oameni.

— L-ai tăiat cu sabia pe faţă.

— Te asigur că nu am avut de ales.

— Nu. În mod clar, lumea asta valora mai mult decât *fratele* tău. Clătină din cap. Ai greşit. Eu l-aş alege în ciuda acestui loc în orice zi. Îl aleg acum. În detrimentul tău.

Ochii ducelui fulgerară.

— N-ai să mă crezi, dar n-am avut nimic de a face cu lumea asta.

— Nu, sunt sigură că nu, îl luă ea peste picior. Nici cu titlu, nici cu casa, nici cu banii.

— Crezi ce vrei, Lady Felicity, dar este adevărat. El a

fost un mijloc pentru a atinge un scop.

Cuvintele nu erau crude. Erau oneste.

Fruntea ei se încruntă.

— Ce fel de scop ar avea nevoie de un asemenea mijloc? Îl detesta pe acest bărbat. Ar trebui să fii bătut pentru ce i-ai făcut. Era un copil.

— Şi eu la fel. Făcu o pauză. Apoi continuă pe un ton firesc: Dacă doar ai fi fost cu noi, Lady Felicity, poate că l-ai fi putut salva. Poate că ne-ai fi putut salva pe toţi.

— Nu are nevoie să fie salvat, zise ea blând. Este magnific. Puternic, curajos şi onorabil.

— Da?

Ceva în întrebare o nelinişti, de parcă ducele era un maestru al şahului şi îi putea vedea sfârşitul inevitabil. Se împinse în el din nou, dorindu-şi să se îndepărteze de acest bărbat transformat în monstru.

— Am crezut că eşti ciudat. Nu eşti. Eşti oribil.

— Sunt. Cum este şi el.

Ea clătină din cap.

— Nu.

Răspunsul lui veni imediat:

— Nu este fără de păcat, milady. Nu eşti curioasă să ştii cum a aflat de tine? Cum de a ajuns să fie interesat de tine?

Ea clătină din cap, gândindu-se în urmă.

— A fost din întâmplare. Am minţit – despre logodna noastră el a auzit.

El râse atunci, iar sunetul o făcu să simtă un fior rece din cap până în picioare.

— Nimic în vieţile noastre nu s-a petrecut din întâmplare. Şi acum eşti parte din noi, Felicity Faircloth. Acum eşti legată de noi. Şi nimic nu va mai fi pentru tine din întâmplare. Nici logodne. Nici să le rupi. Nici rochii de bal aurii sau spioni în gardurile vii. Chiar şi păsările pe care le vei auzi cântând în timpul nopţii nu vor ciripi din întâmplare.

Felicity îngheţă şi salonul se umplu de revelaţie – că acest bărbat, acest om odios şi oribil era în mod inexorabil

legat de Devil. Că fusese legat de atâţia ani şi că, mai rău, ştia cât interacţionase ea cu el. Că o folosise, în ciuda lor. Că o folosise *din cauza* lor, manipulând-o fără efort.

— Mă foloseai ca să ajungi la el.

— Da. Deşi, ca să fiu sincer, nu intenţionasem de la început să te folosesc. Partea asta chiar a fost din *întâmplare*, de fapt.

O întoarse, învârtind-o prin sala de bal şi, pentru un observator din afară, păreau legaţi unul de celălalt – un cuplu perfect. Nimeni nu putea să vadă felul cum ea se împingea în el, dorindu-şi să fie cât mai departe de el şi de orice urma el să spună.

— I-am căutat timp de doisprezece ani, ştiai asta? Cu niciun rezultat. Aveam un fir despre doi fraţi în Covent Garden. Negustori de gheaţă. Posibil contrabandişti. Dar conduceau străzile, plăteau bine pentru loialitate şi erau bine protejaţi. Nu am avut de ales şi am încercat o nouă abordare. Am venit în oraş, difuzând ştirea că îmi caut soţie.

Ea începu să înţeleagă.

— Pentru a-i scoate din umbre.

El înclină surprins din cap.

— Exact. Se puteau ascunde de mine, dar nu ar fi stat liniştiţi dacă ar fi crezut că nu respectam înţelegerea noastră.

Privirea lui era fixată pe un punct de dincolo de umărul ei.

— Fără moştenitori.

Şi mai multă surprindere.

— Ţi-a spus şi asta?

— N-a avut niciodată intenţia să ne lase să ne căsătorim, şopti ea.

Ducele râse şi cei din jurul lor se întoarseră spre ei la sunetul neaşteptat. Lui nu-i păsa.

— Normal că nu. Suntem făcuţi din acelaşi aluat, milady. Te-ai dovedit foarte utilă pentru mine… şi extrem de utilă pentru el.

— Cum?

— Ai fost un mesaj. Nu îmi este permisă fericirea. Nu îmi este permis un viitor. De parcă lucrurile astea au fost vreodată în cărţile mele.

Privirea i se îndreptă spre a lui, cu inima bătându-i tare în urechi împreună cu zgomotul din încăpere.

— Nu înţeleg. Nu m-ai vrut. Nu ţi-aş fi adus fericirea.

— Nu. Dar mi-ai fi putut aduce moştenitori. Şi asta el nu avea să permită. Asta era singura pedeapsă pe care i-o puteam da tatălui nostru. Fără moştenitori. Vezi tu, linia se sfârşeşte cu mine. Şi îmi cunosc fratele destul de bine ca să ştiu că Devon s-ar asigura de asta.

„Aveam să ne împărţim pedeapsa fără final”.

Şi Felicity era arma pe care el o alesese. Arma pe care se părea că amândoi o aleseseră.

Şi apoi el adăugă:

— Şi promisiunea că tu mi-l vei livra pe Devon.

Ea încetini şi se opri, iar ducele permise asta. Fustele ei se înfoiară în jurul ei, chiar dacă restul oamenilor continuau să danseze. Capetele se întoarseră spre ei, şoaptele începuseră deja. Lui Felicity nu-i păsa.

— Îi recunosc meritul; şi-a făcut treaba bine. Făcu o pauză. Bănuiesc că te-a avut deja. Bănuiesc că se aştepta ca tu să vii aici în seara asta şi să rupi logodna noastră. Ceea ce tu ai şi făcut, pentru că te crezi îndrăgostită de el. Pentru că îţi închipui că îl poţi convinge că şi el te iubeşte.

Încăperea se învârtea în jurul lor. Să-şi dea seama că Devil o trădase veni puternic şi iute şi o făcu să-şi dorească să-şi regleze conturile şi să îl rănească fizic pe omul arogant din faţa ei. Şi atunci el adăugă pe un ton lipsit de emoţie:

— Biată fată! Ar fi trebuit să ştii mai bine. Devon nu poate iubi. Nu este în el. El, ca şi noi ceilalţi, şi ca tatăl nostru înaintea noastră, nu poate face altceva decât să distrugă. Sper ca măcar a ta să fi fost agreabilă.

Cuvintele ameninţau să o sfâşie. Să o facă să revină la Felicity cea Deznădăjduită. Felicity cea Terminată. Dar nu avea să permită asta. Reveni la postura ei, cu umerii drepţi şi bărbia mândră, refuzând să recunoască lacrimile

ameninţătoare. Nu avea să plângă. Nu era timp pentru asta.

Făcu în schimb un pas în spate, punând distanţă între ei şi cel mai apropiat cuplu încetini, întinzându-şi gâturile pentru a vedea. Nu fu nevoie să se întindă când ei îi zbură mâna, nici nu fu nevoie să facă un efort ca să audă sunetul făcut de palma ei peste obrazul lui.

El încasă palma fără un cuvânt şi întreaga încăpere resimţi şocul.

Capitolul 25

Devil petrecuse ore întregi în seara aceea în noroiul Tamisei, muncind cu cârligul, cea mai bună metodă de a-şi ţine mintea ocupată de la ceea ce făcuse. Târâse şi ridicase până când muşchii îl dureră, până când hainele lui erau ude de la transpiraţie şi se simţea ca şi cum pielea de pe umerii lui fusese jupuită. Abia atunci găsi forţa să se întoarcă acasă, îl durea totul, mirosea urât şi era suficient de obosit pentru a face o baie şi a dormi până se trezea din nou, tare, fierbinte şi întinzându-se după singurul lucru pe care nu-l putea avea.

Dumnezeule! Abia trecuse o zi şi îi simţea lipsa.

Înjură şi descuie uşa de la birourile lui, clădirea fiind cufundată în linişte.

Copleşit de oboseală, urcă scările şi băgă o cheie în încuietoare, doar ca să descopere că nu era nevoie de cheie. Cineva descuiase uşa de la camera lui şi deşi existau vreo şase posibilităţi plauzibile, doar o persoană îşi dorea să fie, iar în acelaşi timp îşi dorea să fie oricine altcineva în afară de ea.

Deschise uşa, iar balamaua scârţâi din cauza mişcării lente.

Felicity stătea în mijlocul biroului, în cea mai frumoasă rochie roz pe care o văzuse vreodată – genul de rochie pentru care orice bărbat ar ucide ca să o dea jos –,

nemişcată, dreaptă şi senină, îndreptându-şi imediat privirea spre el, de parcă stătea acolo dintotdeauna, aşteptându-l. De parcă *ar* sta acolo pentru totdeauna, până când el s-ar întoarce.

Trecut, viitor şi imposibilul şi gloriosul prezent.

Intră, închizând uşa după el, pregătindu-se pentru ce va urma. Adunându-şi puterile pentru a o trimite pachet din nou.

— Te-aş întreba cum ai intrat în clădire, dar nu cred că mi-ar plăcea răspunsul. Făcu un gest cu bărbia spre rochia ei, neputând să se abţină să nu-i sublinieze eleganţa. Nu s-a mai văzut niciodată o rochie ca asta în Covent Garden, milady.

Ea nu privi în jos spre rochie.

— Vin de la balul Northumberland.

El fluieră lung.

— Ai transmis salutările mele nobililor?

— Nu, de fapt, zise ea. Eram prea ocupată să rup logodna.

Cuvintele îl răscoliră. Se mişcă spre ea fără să se mai gândească. Fals. Exista un singur gând. *Da*. Da, era liberă şi în sfârşit putea fi a lui.

Doar că ea nu putea.

— De ce?

— Pentru că nu voiam să mă mărit cu ducele sau cu oricine altcineva din aristocraţie.

„Căsătoreşte-te cu mine”.

Ea continuă:

— Pentru că am crezut că dacă o fac acolo – dacă rup logodna într-un loc public, în faţa întregii aristocraţii –, atunci vei vedea că sunt dispusă să întorc spatele acelei lumi şi să vin alături de tine, în acest loc.

Inima lui începu să bată puternic.

— Vezi tu, după aceea… după ce l-am lovit pe duce în public…

— L-ai lovit? Se întinse spre ea. Te-a…

Ea se feri de atingerea lui, iar el încremeni, groaza şi încă ceva cuibărindu-se în sufletul lui. Teama.

— Da, chiar l-am lovit. În mijlocul unei săli de bal din casa uneia dintre cele mai puternice familii din istorie. Acum chiar sunt cu adevărat ruinată.

Lui nu-i păsa de ruinare. Îi păsa de *ea*.

— De ce l-ai lovit? Te-a rănit?

Ea râse cu amărăciune.

— M-a rănit? Nu.

— Atunci de ce…

— Bănuiesc că o femeie s-ar simţi rănită dacă ar descoperi că a fost trădată de bărbatul cu care era pe cale să se căsătorească… îl privi un moment îndelungat, fără să vorbească. Dar nu m-aş fi măritat niciodată cu el, nu-i aşa? De la bun început?

Întrebarea se aşeză între ei precum gheaţa.

— Nu-i aşa, Devil?

Îşi strânse buzele, dintr-odată dezechilibrat; pământul îi fugea de sub picioare.

— Aşa e.

— Interesant este faptul că nici el nu avea nicio intenţie să se însoare cu mine, deci măcar o dată, tu şi fratele tău nu eraţi în dezacord.

Sângele năvăli în urechile lui Devil.

Frate.

Ştia.

— Cum ai aflat?

O bătaie. Apoi:

— Ştiu pentru că sunteţi la fel.

Nu.

— Nu suntem deloc la fel.

Ea îşi miji privirea spre el.

— Prostii. Semănaţi mai mult decât îţi poţi imagina.

Nu ştia cum îl răneau cuvintele. Cum îl înfuriau. Cum şopteau adevărul.

— Nici unul din voi nu s-a gândit de două ori înainte de a mă folosi. El, ca să te scoată din întuneric, ca să te găsească după doisprezece ani de căutări. Dar iată adevărul… Făcu o pauză şi el ştiu că urma lovitura. Ştiu şi că nu putea să scape de ea. Chiar nu-mi pasă de el. Nu am

încredere în el. Nu m-am dezgolit în faţa lui şi, mai rău, nu mi-am dezvelit inima în faţa lui. Şi astfel, în vreme ce păcatele lui din trecut sunt cu siguranţă monstruoase… în vreme ce merita cu siguranţă palma pe care i-am dat-o… în vreme ce îi doresc să fie foarte bolnav… păcatul lui nu este nimic în comparaţie cu al tău.

Ea se întoarse, ocolindu-i biroul şi mergând la fereastra din capătul îndepărtat al încăperii. Sunetul fustelor atingând covorul era precum un foc de armă. Detesta să o privească cum îl părăseşte. Detesta felul cum aerul părea prea rece cu fiecare pas făcut de ea, de parcă ar fi putut fi lăsat în frig şi ar îngheţa fără ea.

Şi aşa s-ar întâmpla.

Rămase nemişcată la fereastră, ridicând o mână spre un ochi de sticlă mată, mic şi abia transparent. Nu merita să acoperi ferestrele din Covent Garden cu sticlă bună şi privind-o pe Felicity îmbrăcată ca o regină şi trecându-şi degetele peste geam nu făcea altceva decât să sublinieze tot ceea ce ştia Devil că era adevărat. Nu putea să o aibă.

Descoperirea pe care o făcuse în seara asta era cel mai bun lucru.

„Ea nu era pentru el”.

— Mă iubeşti? Întrebarea atât de directă veni ca o lovitură. Te întreb pentru că în urmă cu două nopţi, pe acoperişul acestei clădiri, mi-ai spus că nu mă poţi iubi suficient ca să te căsătoreşti cu mine. Şi am crezut că era un scut pe care l-ai ridicat pentru a te proteja de convingerea prostească că eu aş prefera lumea aceea în locul acesteia.

Aşa era. Dumnezeule! Ar fi trebuit să îi spună atunci când avusese ocazia.

Doar că ar fi fost încă aici. Şi ar fi durut şi mai mult. De parcă putea să doară mai tare.

— Aşa că te întreb acum, în seara asta, mă iubeşti vreun pic?

Nu avea să supravieţuiască după asta.

— Felicity.

Veni spre ea, ocolind biroul, dar ea nu se uită la el.

Rămase la fereastră, privind acoperişurile dezordonate din Covent Garden, tot ceea ce el îi putea oferi.

— Te-am rugat să mă iubeşti. Te-am rugat să mă crezi că eu eram potrivită pentru tine. Că eram potrivită pentru locul ăsta.

„Eşti. Mereu ai fost”.

— Felicity.

Numele ei era ca pietrişul în gâtul lui.

— Normal, zise ea cu un zâmbet pe buze. Ruşinată. Am întrebat toate astea pentru că nu ştiam adevărul. Nu ştiam cât de bine m-am potrivit cu planurile tale.

Inima lui se opri, apoi bătu ca un tunet.

— Felicity.

— Încetează să-mi mai rosteşti numele, zise ea pe un ton rece şi furios. Nu ai dreptul să îmi pronunţi numele.

Asta măcar era adevărat.

— *Felicity Faircloth*, ai şoptit când ai intrat în dormitorul meu cu atâtea nopţi în urmă şi mi-ai făcut promisiuni pe care niciun bărbat nu le-ar putea îndeplini. Ţi-ai bătut joc de numele meu de poveste, spunându-mi că îmi vei oferi o poveste. Promiţându-mi-o. Ştiind că era tot ceea ce-mi doream.

— Am minţit, spuse el.

Ea râse aspru şi fără veselie.

— Deci, am ghicit. Ai crezut că mă puteai ispiti să intru în jocul tău cu promisiuni că voi fi iubită din nou. Că voi fi acceptată din nou. Că voi fi parte din acea lumea. Şi eu m-am aruncat orbeşte. Fericită. Pentru că te-am crezut.

El detesta cuvintele. Afirmaţia dorinţei de a reveni în turnul ei şi de a se juca de-a prinţesa din nou.

— Şi apoi ai înrăutăţit lucrurile. Mi-ai arătat o lume largă pe care eu am vrut-o mai mult decât orice am avut înainte. Mi-ai arătat o viaţă care merita trăită. Şi mi-ai prezentat un bărbat care merita…

Se opri, dar el oricum auzi sfârşitul propoziţiei. *Un bărbat care merita iubit.* Auzi cuvintele pe care ea nu avea să i le ofere niciodată. Nu acum când ştia adevărul.

Ea clătină din cap.

— Eşti mai rău decât toţi. Aş prefera să primesc câte o tăietură de la fiecare din membrii aristocraţiei decât minciunile tale. Promisiunile tale manipulatoare. Îmi doresc… Clătină din cap şi se uită afară pe geam. Îmi doresc ca tu să nu-mi fi ştiut niciodată numele. Îmi doresc să fi fost un secret. Ca al tău.

— Nu mai este un secret, zise el. Ţi l-am spus.

— Da. Mi l-ai spus. Devon Culm. Nume dat pentru trecut.

— Ăsta-i adevărul.

Ea încuviinţă din cap.

— Mi-a spus că intenţionai să mă seduci sub nasul lui. Să mă foloseşti ca să-i dai o lecţie.

El încuviinţă din cap.

— Aşa e.

Ea râse iar fără veselie.

— Îţi voi spune asta, eşti singura persoană pe care am întâlnit-o al cărui adevăr este numai minciună. Nu mi-ai spus numele tău, pentru că nu voiai să-l ştiu. Nu era adevărat, dar el nu spuse asta. Nu mi l-ai spus pentru că voiai să continui să mă ispiteşti. Să mă faci să fiu pionul tău. Ştiai că povestea avea să mă afecteze. Ştiai că trecutul tău avea să mă lege de tine. Şi m-ai vânat ştiind asta, în vreme ce îmi plănuiai ruina. Făcu o pauză, cu furie şi regret în ochi. Cu furia Devil putea să se descurce – mereu fusese în stare să facă faţă furiei. Dar ultima – era un cuţit în burtă să se gândească la ea regretând că îl cunoscuse. Toate astea în timp ce mă făceai să te iubesc.

Cuvintele ameninţau să-l strivească.

— Înţelegerea noastră. Făcută în urmă cu multe nopţi. Urma să mi-l dai pe duce, şi eu trebuia să îţi fac o favoare. Care era datoria pe care plănuiai să o încasezi?

— Felicity.

— *Care era?*

Furia era ca o lovitură.

— O noapte. Dumnezeule, se simţea ca un monstru. Ruinarea ta. O bătaie. Apoi, încet, mai mult către ea decât către el:

— Fără moştenitori. Râse iar fără amuzament. Nu ştiu ce era mai rău, zise ea, iar el îi auzi tristeţea din voce. Faptul că tu intenţionai să mă distrugi de dragul sportului sau…

— Nu era sport.

— Răzbunarea este un sport. Nu este important. Nimic nu se schimbă până la urmă şi greşelile au fost făcute de două ori. Făcu o pauză. Şi oameni inocenţi au fost răniţi. Eu am fost rănită. Vinovăţia îl izbi în timp ce ea vorbea, când îşi întoarse frumoşii ochi căprui către el şi spuse: Am fost rănită de mii de ori şi niciuna nu a contat în comparaţie cu asta… în comparaţie cu tine. Diavol, într-adevăr.

Trecu cu mâna peste piept unde o durere se aşezase – una de care nu se aştepta vreodată să scape.

— Felicity, te rog…

Ea nu ezită.

— Ce este mai rău decât asta însă – decât planul tău stupid – este faptul că ţi-aş fi dat o mie de nopţi. Tot ce trebuia să faci era să ceri. Îşi îndepărtă privirea de la el. Ce proastă am fost să cred că pot înfrunta Diavolul!

— Felicity.

— Nu, clătină ea din cap. M-ai prostit suficient. Tu şi cuvintele tale drăguţe. „Eşti importantă, Felicity…”

Chiar era.

— „Eşti frumoasă, Felicity… Eşti cu aşa de mult deasupra mea că abia te pot vedea, Felicity…” Ce minciuni!

Doar că nu erau. Doamne, nu intenţionase să fie.

— Şi apoi… „Nu, Felicity, nu putem. Nu îţi voi distruge reputaţia…” Făcu o pauză. Asta-i favorita mea. Cât de frumos când ăsta era de fapt planul de la bun început. Să îmi strici logodna. Viitorul. *Pe mine*.

„Nu. Nu pe acoperiş. Până atunci… tot ce voiam era să te protejez”.

La acel moment tot ce voia era să o iubească.

Ea se întoarse şi îl privi. În ochi îi luceau furia, frustrarea şi lacrimi nevărsate.

— Ştii, începusem să cred. Începusem să cred că simt

mai mult. Începusem să cred că Felicity cea Terminată putea fi Felicity cea Curajoasă. Că Felicity din Mayfair putea să renască pe acoperişurile din Covent Garden. În mâinile tale.

Fiecare cuvânt era o lovitură, precum cuţitele lui Whit, aruncate unul după altul în pieptul lui, făcându-l să-şi dorească să îngenuncheze şi să-i spună adevărul. Doar că ea îi dădea lui şansa de a-i oferi viaţa pe care o merita. Tot ce trebuia el să facă era să suporte că o pierde. Tot ce trebuia să facă era să o aleagă pe ea în locul lui.

Tristeţea i se vedea în ochi şi el se întări pentru a nu se uita în altă parte. Pentru a nu se duce la ea. Pentru a nu se mişca.

— Ţi-am făcut planul să funcţioneze, nu-i aşa? Am luat decizia în locul tău. Am ales ruinarea, crezând că asta îmi va aduce fericire. Îl sfida. Crezând că te pot convinge că putem fi fericiţi. Că nu vreau nimic dacă nu pot avea asta. Dacă nu te pot avea pe tine. Cât ai râs! Cât te-oi fi distrat!

Nu! Dumnezeule, nu! Nimic din noaptea de pe acoperiş nu avea legătură cu răzbunarea. Nimic nu avea legătură cu fratele lui. Era vorba despre ea şi despre el şi despre faptul că ştia că ea era tot ceea ce îşi dorise, întinsă goală în faţa lui. Pentru totdeauna.

Nu ea fusese cea care renăscuse pe acoperiş, ci el.

Dar dacă el îi spunea asta, ea ar rămâne. Şi nu putea să-i permită să rămână. Nu aici. Nu când el putea să-i ofere tot restul lumii.

Tristeţea fu înlocuită de furie. Bun, furia era bună. Putea să canalizeze furia. Putea să-i supravieţuiască. Aşa că el avea să alimenteze acea furie.

— Să-ţi spun ceva adevărat?

— Da, zise ea şi el detestă cuvântul de pe buzele ei…

Acel cuvânt care răsuna în urechea lui ca atunci când făcuse dragoste cu ea. Acel cuvânt care însemna că erau împreună. Că erau parteneri. Cuvântul care marca plăcerea ei şi viitorul lor.

Dar nu exista un viitor împreună. Exista doar al ei. Ei îi putea oferi un viitor. Îi putea oferi prezentul. Şi-l merita.

Merita tot timpul.

— Spune-mi, zise ea, lăsând cuvintele să iasă furioase şi cu forţă. Spune-mi ceva adevărat, mincinosule.

Aşa că el făcu singurul lucru pe care îl putea face. Îi dădu drumul din lumea asta care nu o merita. O eliberă.

Minţi.

— Ai fost răzbunarea perfectă.

Ea înlemni, mijind ochii cu o ură fierbinte care nu era nimic în comparaţie cu cea pe care o avea el pentru el însuşi – cea care se infiltra prin el, aşezându-se în muşchi şi oase şi furând orice fărâmă de fericire care mai era în el.

Ura era bună, îşi zise el. Ura însemna fără lacrimi.

Dar însemna şi fără iubire.

Îi furase asta, ca un hoţ. Nu, nu ei i-o furase. O furase de la el.

Şi iubirea lui, frumoasa lui fată bătrână, floare retrasă care spărgea lacăte, nu plânse. Îşi ridică în schimb bărbia şi spuse, calmă ca o regină:

— Meriţi întunericul.

Şi-l lăsă în întuneric.

Capitolul 26

În dimineaţa următoare, în loc să se îndrepte spre depozit pentru a supraveghea mutarea gheţii de la transportul care tocmai sosise, în loc să se pregătească pentru livrarea din acea seară de aproape două tone de bunuri netaxate şi ilegale, în loc să se îndrepte spre docurile Tamisei sau spre depozitul Bastarzilor din mahala, Devil îşi puse haina şi pălăria şi se duse să-l vadă pe Arthur, contele Grout, moştenitorul titlului de marchiz de Bumble.

Aşa cum se aştepta, fu întors de la uşă de un majordom care ar fi putut să iasă din casa oricărui bogătaş la felul cum îşi afişă abilitatea de a se uita de sus în jos la un bărbat care era cu cincisprezece centimetri mai înalt şi cu treizeci de kilograme mai greu decât el.

Lui Devil i se spuse că Excelenţa Sa, contele Grout, nu primea.

Ceea ce, fără îndoială, era rezultatul faptului că pe cartea de vizită a lui Devil scria doar atât. *Devil*

— Al naibii Mayfair, mormăi el la uşa care i se închise ferm în faţă, aproape lăsându-l fără nas.

Nimeni din partea asta a oraşului nu-şi dădea seama că oamenii asemenea lui erau deseori mai bogaţi şi mai puternici decât puteau ei visa şi, prin urmare, nişte aliaţi buni?

„Nu pentru Felicity”.

Îndepărtă gândul.

La naiba! Trebuia să găsească o altă modalitate de a pătrunde în casă. Pentru ea.

Ocolind casa şi ajungând în spatele ei, studie o serie de posibilităţi diferite: ar putea sparge un geam ca să intre la parter; ar putea să se caţăre pe zidul cu iederă din spate ca să ajungă spre Dumnezeu ştie ce era la fereastra de la etajul trei; sau s-ar putea căţăra pe copacul care avea o creangă proeminentă ce ducea direct spre balconul de la etajul doi.

Un balcon asemănător cu cel al lui Felicity din casa Bumble.

Cum avusese noroc cu acel balcon, Devil alese copacul, căţărându-se repede înainte de a coborî uşor pe fierul forjat al Julietei, testând în linişte uşa, care era deschisă.

Toţi aristocraţii erau idioţi. Era un miracol că nimeni nu jefuise casa asta legat la ochi.

Exact înainte de a păşi în încăpere, auzi vocea unei femei.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Nu am vrut să te îngrijorezi.

— Nu ţi-a trecut prin cap că o să mă îngrijorez când ai început să pleci din casă înainte ca eu să mă trezesc şi să te întorci după ce mă culcam? Nu ţi-a trecut prin cap că am să observ că ceva era îngrozitor de greşit când soţul meu a încetat să mai vorbească cu mine?

— La naiba, Pru – nu tu trebuie să te îngrijorezi. Ţi-am spus, mă voi ocupa de asta.

Devil închise ochii şi îşi întoarse faţa spre cer. Se părea că dăduse peste un dormitor, în care Grout şi nevastă-sa aveau o ceartă de îndrăgostiţi.

— Nu eu trebuie să mă îngrijorez... eşti nebun dacă crezi că nu mă va interesa viaţa noastră.

Devil rămase tăcut. Din informaţiile pe care le adunase despre familia lui Felicity, Devil aflase că, după toate aparenţele, Lady Grout era destul de plictisitoare, foarte interesată de cărţi şi acuarele, dar şi că era jumătatea unui cuplu bazat pe dragoste de lungă durată. Grout se însurase cu ea când aveau amândoi douăzeci de ani. După aceea trăiseră amândoi fericiţi în oraş în vreme ce el făcea avere din investiţii bune, înainte de a avea primul copil, un băiat, cu cinci ani în urmă. Doamna era din nou gravidă, i se spusese lui Devil.

— Nu te poţi ocupa de asta, Arthur. Nu de unul singur. Eşti în pierdere. Şi chiar dacă eu nu am două coroane adunate, am creier în cap şi dorinţa de a ajuta, în ciuda deciziei tale de cap sec de a avea secrete faţă de mine.

Faptul că Lady Grout ar fi plictisitoare nu mai era credibil.

— Am făcut de ruşine pe toată lumea! Şi pe părinţii mei! Şi pe Felicity!

— Oh, om idiot! Ai făcut o greşeală! Şi tatăl tău la fel. Ca şi sora ta, aş adăuga eu, deşi îmi imaginez că a avut mai mult decât un motiv decent pentru care l-a lovit pe duce şi tare aş vrea să-l ştiu.

Urmă o pauză lung şi apoi liniştea fu întreruptă:

— Asta-i treaba mea, Pru. Să te fac fericită. În siguranţă. În confort. Să am grijă de tine. Cu asta am fost de acord când ne-am căsătorit.

Devil îi înţelegea frustrarea. Senzaţia de disperare care venea când voiai să protejezi persoana iubită. Nu de asta era aici? Ca să o protejeze pe Felicity?

— Iar eu am fost de acord să mă supun! Dar îţi zic ceva, Arthur, am cam terminat cu asta.

Devil ridică din sprâncene. Doamna nu era fericită.

— Ori suntem parteneri pe viaţă, ori nu suntem. Nu îmi pasă dacă suntem săraci ca un şoarece din biserică. Nu îmi pasă dacă întreaga Londra refuză să ne mai primească în casele lor. Nu-mi pasă dacă nu mai suntem invitaţi la niciun bal cât mai trăim, atât timp cât suntem împreună în asta.

„Nu mai sunt aceeaşi. Nu îmi pasă de Mayfair şi de baluri”.

— Te iubesc, zise contesa încet. Te-am iubit de când eram copii. Te-am iubit bogat. Şi acum te iubesc sărac. Tu mă iubeşti?

„Tu mă iubeşti?”

Întrebarea îl obseda pe Devil de când Felicity îl întrebase cu şase ore în urmă. Şi acum, rostită de alte buze, ameninţa să-l îngenuncheze.

— Da, zise contele. Da, normal că te iubesc. De aia am ţinut totul sub tăcere.

Da.

Da, normal că o iubea. Iubea totul la ea. Ea era lumina soarelui, aerul proaspăt şi speranţa.

Da. O iubea sălbatic.

Şi distrusese asta. O folosise şi o minţise şi o întorsese împotriva lui. O trădase pe ea şi iubirea ei. Şi avea să-şi ducă pedeapsa trăindu-şi zilele îndrăgostit nebuneşte de ea şi trăind fără ea.

Ceea ce era probabil mai bine, pentru că iubirea nu schimba faptul că Felicity mereu avea să fie Mayfair şi el mereu avea să fie Covent Garden. El nu avea niciodată să fie suficient de bun pentru a sta în lumina ei, dar, cu siguranţă, o putea proteja de întuneric.

Mai mult decât să o protejeze pe ea. Îi putea oferi tot ceea ce visase ea vreodată.

Sosise momentul ca Devil să intre într-un al doilea dormitor al familiei Faircloth şi să le ofere celor care se aflau acolo tot ce-şi doreau.

Şi de data asta nu intenţiona să mai greşească.

*

După ce termină de vorbit cu contele şi contesa, Devil reveni la depozit unde îşi continuă munca obositoare, pregătind hala pentru noul transport, recunoscător pentru durerea din muşchii săi – cămaşa lui de penitenţă pentru păcatele comise împotriva femeii pe care o iubea.

Pedeapsa pentru minciunile sale.

Munci neobosit alături de alţi şase bărbaţi care se roteau pentru a evita să stea prea mult timp în temperaturile joase. Devil îmbrăţişă frigul aşa cum o făcea cu întunericul şi cu durerea, acceptându-l ca pe pedeapsa sa. Întâmpinându-l astfel. În jur de o duzină de felinare atârnau sus pe tavan, dar nu erau suficiente pentru a ţine întunericul sub control şi el ignoră fiorul de panică care venea din când în când atunci când se uita în direcţia greşită şi găsea întunericul infinit, la fel cum ignora transpiraţia care îi udase hainele. La scurt timp după ce a început munca, îşi scoase haina şi o puse peste unul din zidurile înalte de gheaţă pentru a se putea mişca mai liber.

Mult după ce pierduse şirul turelor care se rotiseră prin hală, sosi Whit, închizând uşa mare din metal în urma lui pentru a ţine frigul înăuntru. Purta o haină groasă şi pălărie, cizme până la genunchi – care îi fuseseră de ajutor pentru că îşi petrecuse ziua pe docuri în gheaţa topită.

Whit se uită cum Devil agăţa şi ridica nişte blocuri imense de gheaţă înainte de a mârâi.

— Ai nevoie de mâncare.

Devil clătină din cap.

— Şi de apă.

Whit îi întinse un ghem.

Devil mută grămada de gheaţă în centrul halei şi ridică un alt cub.

— Sunt înconjurat de apă.

— Eşti ud de transpiraţie. Şi încărcătura este pe drum. Oamenii au nevoie de tine în forţă pentru a-i ajuta când soseşte.

Devil nu-şi dezvălui surpriza la această informaţie;

dacă încărcătura era pe drum, soarele apusese şi se lăsase întunericul într-adevăr, fiind aproape miezul nopţii, şi deci ore întregi de când coborâse în hala întunecată şi-şi începuse munca.

— Voi fi suficient de puternic când ajunge aici. Am construit întreaga hală, nu?

Whit traversă camera cu o privire evaluatoare.

— Aşa-i.

Devil încuviinţă din cap, fără să bage în seamă frigul – sudoarea care îl îngheţa din momentul în care se oprise din muncă.

— Atunci lasă-mă să revin la ce făceam. Şi fă-ţi griji pentru propria ta forţă.

Whit îl privi un moment îndelungat şi apoi spuse:

— Grace a plecat.

Devil înlemni, întorcându-se către fratele său.

— Pentru cât timp?

— Suficient cât să-l ţinem pe Ewan sub control. N-o să-i placă că ai câştigat fata.

— N-am câştigat fata.

— Am auzit că l-a pocnit, Whit făcu o pauză. Felicity Faircloth, cu numele unei prinţese de poveste, dă cu dreapta ca un luptător de clasă.

Devil nu răspunse. Nu credea că putea găsi cuvintele cu care să ocolească junghiul din gât când fratele său se mândri cu femeia pe care el o iubea.

După o tăcere îndelungată Whit adăugă:

— Măcar puneţi haina înapoi pe tine. Ştii ce se întâmplă în frig, Devil; nu o poţi salva pe fată dacă eşti mort.

Devil se uită furios la fratele său.

— Am salvat-o deja pe fată.

Sprâncenele lui Whit puseră o întrebare tăcută.

— Nu o vezi prin Garden, nu? Acum ieşi dracului de aici.

Whit ezită, de parcă ar mai fi vrut să spună ceva şi apoi se întoarse ca să plece.

— Vor ajunge aici în treizeci de minute. Apoi începe

munca adevărată.

Şi aşa se întâmplă, câţiva bărbaţi puternici şi robuşti aduseră în hală lăzi, butoaie, cutii şi butoiaşe – cel mai mare transport importat vreodată de Bastarzi. După aceea mai multă gheaţă. Mii de kilograme şi Devil rămase, ignorând setea şi foamea care îl chinuiau, ignorând durerea din umeri.

Prefera toate astea în locul a ce-l aştepta deasupra, în lumea fără Felicity.

Oamenii descărcară repede marfa – o abilitate preţuită care venea cu anii de experienţă. Hala era utilă doar dacă încărcătura era adusă înăuntru şi ascunsă cât de repede se putea, prevenind prea mult dezgheţ şi posibila descoperire din această cauză.

Cu o oră înainte de răsărit, când cerul trecea de la negru la cenuşiu, Devil ieşi din hală cu felinarul în mână, ca să confirme că livrarea era completă. Echipa care muncise era adunată sus – şaizeci de bărbaţi şi băieţi în total, plus Nik şi o mână de femei tinere din mahala care lucraseră cu ea, asigurându-se că afacerea merge fără probleme.

De partea cealaltă a depozitului, Whit era căţărat pe un eşafod din lemn masiv şi se adresa oamenilor. Un fior traversă grupul; Whit nu prea se pricepea la discursuri. Sau la orice fel de discurs. Şi totuşi, iată-l aici.

— A fost o noapte bună, băieţi – găsi femeile din mulţime, privindu-le pe fiecare în ochi – şi fete. Rămâne aici până când suntem siguri că o putem muta şi voi sunteţi în siguranţă. După cum ştiţi, pierdem bani cu fiecare zi în care încărcătura este în hală… Clătină din cap şi privi în ochi cât de mulţi dintre oamenii săi putu, iar accentul de mahala i se auzi în cuvinte. Dar nu vă gândiţi nicio clipă că cei mai importanţi din clădirea asta nu sunteţi voi. Eu şi Devil – ştim asta mai bine decât oricine. Şi dacă tot vorbim despre asta, să nu o uităm pe draga noastră Annika, cu un creier la fel de deştept cum îi e gura.

Grupul îl ovaţionă, iar colţurile ochilor lui Whit se încreţiră de satisfacţie când se uită peste mulţime. Când îl găsi pe Devil în spate, ridică bărbia în semn de

recunoaştere înainte de a spune:

— Calhoun ţine Vrabia deschisă pentru noi. Berea este din partea Bastarzilor în dimineaţa asta, fraţilor.

Un alt chiot răguşit răsună când Whit sări pe pământ, trecând printre oameni şi îndreptându-se spre Devil, care îşi înclină capul şi zise:

— Eşti la fel de bun la discursuri motivaţionale precum Wellington.

— Ajută dacă închei cu băutură. Vii cu noi?

Devil clătină din cap.

— Nu.

— Destul de corect. Whit îl bătu pe Devil pe umăr şi şuieră de durere. Şocat, Whit îi dădu drumul imediat. O să te doară în scurtă vreme. Eşti ud până la piele. Este un miracol că mai stai în picioare; du-te acasă şi spune-le să-ţi pregătească o baie fierbinte.

Devil clătină din cap.

— Încă puţin. Trebuie să termin ultimul zid şi să încui cala. Oamenii merită sărbătoarea.

— Ai muncit toată ziua acolo jos. Ai muncit mai mult decât oricare dintre noi. Meriţi să te odihneşti. Când Devil nu spuse nimic, el adăugă: Trimit vorbă acasă. O să-ţi pregătească o baie într-o oră. Să fii acolo pentru ea.

El încuviinţă din cap pentru că nu voia ca Whit să ştie adevărul – că nu voia să se întoarcă la acea clădire care era plină de amintiri legate de felul cum o rănise.

— Du-te. Termin şi mă duc să dorm.

— Bănuiesc că nu va fi un pat cald cu Felicity Faircloth?

Ideea îl duru.

— Prefer să nu vorbeşti.

— Data viitoare când mai duci fata pe acoperişuri, Dev, dă jos paza.

El scoase o înjurătură.

— Paza nu va scoate un cuvânt despre Felicity Faircloth.

— Normal că nu. Şi apoi, după ce vor auzi că l-a pocnit pe Marwick în faţa ducesei de Northumberland, o vor

iubi şi mai mult.

— Şi mai mult?

Ochii lui Whit se întunecară.

— Există zvonuri că te face fericit, frate.

Aşa este. Felicity îl făcea fericit – mai fericit decât fusese vreodată, dacă era să fie onest. Nu era genul de bărbat care îşi permitea luxul fericirii, excepţia era în braţele ei. Şi în ochii ei.

— Nu vreau să discut despre Felicity Faircloth. Şi concediez pe oricine o face. Nu este pentru Garden.

Fratele lui îl privi o vreme, nemişcându-se, înainte de a încuviinţa o dată din cap şi de a se întoarce.

Grupul plecă repede, în vreme ce primul grup de pază îşi croia drumul spre acoperiş. Nimeni nu avea să intre în clădire fără a fi împuşcat. Doar dacă nu cumva aveau acordul special al înşişi Bastarzilor. Aşa că Devil era singur când coborî din depozitul întunecat în hala întunecată, unde doar un felinar rămăsese să ardă.

Era singur când luă cârligul pentru ultimul rând de gheaţă, ridicând şi mutând până când blocurile erau egale într-un zid perfect, una peste alta până la doi metri înălţime. Acest efort, peste cel din restul zilei, era foarte mare şi până la terminarea sarcinii respiraţia îi era sacadată şi grea. Se îndreptă încet spre uşă, luând felinarul şi ieşi din hală, puse felinarul pe podea şi închise uşa de metal din spatele lui, dornic să încuie cât mai repede şi să scape de întuneric.

„De parcă acum ar scăpa vreodată de întuneric”.

Înainte să apuce să atingă primul lacăt, o voce răsună.

— Unde este?

Devil se întoarse şi dădu de Ewan în întuneric.

— Cum ai ajuns aici?

Fratele lui se apropie, intrând în lumina slabă a felinarului, cu părul blond, înalt şi lat în umeri – prea lat pentru a fi un aristocrat. Era un miracol că nimeni nu observase lipsa lui de rafinament – un semn de la mama lui săracă deşi Devil îşi imagina că aristocraţia vedea ce dorea

să vadă.

Ewan ignoră întrebarea. O repetă pe a lui.

— Unde este?

— Te voi pedepsi dacă îmi răneşti încă unul dintre oameni.

— Încă unul? întrebă ducele inocent.

— Tu o faci, nu? Ne furi marfa?

— De ce-ai crede asta?

— Aristocratul de pe docuri, care ne urmăreşte navele. Sincronizarea – furturile au început imediat după ce ţi-ai anunţat întoarcerea. Şi acum… eşti aici. Ce, nu-ţi este de ajuns că ne ameninţi vieţile? Trebuia să vii şi după mijloacele noastre de trai?

Ewan se sprijini de peretele tunelului întunecat.

— Nu am venit niciodată după vieţile voastre.

— Prostii. Chiar dacă nu mi-aş aminti de ultima noapte la conac, când ai venit după noi cu o sabie suficient de ascuţită ca să ne omoare, vii după noi de ani de zile. Ţi-am întâlnit spionii, Ewan. I-am gonit. Am crescut o generaţie în mahala cu o singură regulă. Nimeni nu vorbeşte despre Bastarzi.

Argintul sclipi şi Devil îşi îndreptă privirea spre mâna fratelui său care ţinea bastonul lui Devil. Inima începu să-i bată puternic şi se forţă să râdă.

— Crezi că ai să mă reduci la tăcere? Încă mai crezi că eşti ucigaşul dintre noi? Am douăzeci de ani de mahala faţă de tine, filfizonule.

Ewan strânse din buze.

Devil continuă:

— Dar chiar dacă ar exista o şansă să mă dobori, nu ai face-o.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru acelaşi motiv pentru care în urmă cu toţi anii ăia ne-ai lăsat să fugim – pentru că dacă mă omori, nu vei şti niciodată ce s-a întâmplat cu Grace.

La auzul cuvintelor nu se schimbă nimic la duce, nici cadenţa respiraţiei, nici postura dreaptă a spatelui, dar Devil nu avea nevoie de dovadă că atinsese un nerv

sensibil. Existase o vreme când îl cunoscuse pe Ewan ca pe el însuşi. Şi încă îl mai ştia. Ei trei erau împletiţi împreună. Toţi patru erau.

— Te-am găsit pe tine, zise Ewan într-un final.

Cuvintele transmiseră un fior prin Devil care rivaliza cu gheaţa din hală.

— Da. Dar nu pe ea.

— Ai făcut o greşeală, Dev. Făcuse mai multe greşeli şi această consecinţă nu era nimic în comparaţie cu celelalte. Ar fi trebuit să fii mai grijuliu cu Felicity Faircloth.

„Spune-mi ceva adevărat”.

— Am auzit că te-a plesnit.

Ewan ridică o mână la obraz.

— N-a fost fericită când a aflat motivele mele ulterioare.

— Nici pe ale mele.

„Ţi-aş fi dat o mie de nopţi. Şi tot ce trebuia să faci era să ceri”.

— I-am spus că ar fi trebuit să fie cu noi la conac.

Conacul unde fuseseră antrenaţi şi testaţi, unde Ewan îşi câştigase titlul şi tatăl lor îşi câştigase moştenitorul.

Dacă ea ar fi fost acolo, Devil nu ar fi supravieţuit niciodată. Ar fi fost prea ocupat să o protejeze pe Felicity pentru a se proteja pe el însuşi. Clătină din cap.

— Nu aş vrea să fie nici pe aproape de conac. Aş muri înainte ca ea să fie martoră la vreun moment din suferinţa noastră. Nu ştiu cum locuieşti acolo. Aş fi ars totul din temelie.

— Mă gândesc la asta în fiecare zi, răspunse Ewan calm. Poate într-o zi o voi face.

Devil îl privi îndelung. Ewan mereu fusese aşa, calm şi evaluând, de parcă nu simţea emoţiile pe care le simţeau restul oamenilor. De parcă îi găsea interesanţi în maniera vagă în care găseai curiozităţile dintr-un dulap.

Grace fusese singura persoană capabilă să îl facă pe Ewan să simtă. Şi chiar şi atunci, el aproape o omorâse. Nimic nu stătea între Ewan şi ceea ce voia el.

Nimic, în afară de Devil, se părea. Mereu Devil.

— Nu eu îţi fur încărcătura, zise Ewan după o vreme, pentru a schimba subiectul, lucru nu neapărat nepotrivit.

Devil îl credea. Până la urmă, totul era pe faţă acum şi nimeni nu avea motiv să mintă.

— Contele Cheadle îţi fură încărcătura.

Devil ridică din sprâncene. Nu era sigur dacă să-l creadă, dar Ewan nu avea niciun motiv să mintă.

— Nu ţi-a dat prin cap să faci ceva în legătură cu asta?

— Toţi suntem nişte criminali într-un fel sau altul, Devon, zise Ewan simplu. Şi apoi, nu băutura ta mă interesează.

— Nu. Te interesează ceva mult mai valoros. Imposibilul.

— Numai ea mă interesează, zise Ewan. Şi Felicity Faircloth şi-a îndeplinit scopul de a mă aduce aici. Suficient de aproape încât să o pot găsi. Lady Felicity a fost convenabilă, asta o recunosc… şi mai convenabilă decât mi-am imaginat eu că putea să fie când mi-am dat seama că ţii la ea.

Cuvintele îl înfuriară pe Devil. Felicity era mai mult decât ceva convenabil. Era mai mult decât un pion.

— Cum îndrăzneşti să o manipulezi ca să ajungi la mine?

Ewan ridică o sprânceană blondă spre el.

— Mai spune-o o dată. De data asta mai încet.

Devil înjură. Da, şi el o folosise pe Felicity. La început. O secundă, înainte să îşi dea seama. Din momentul în care o trimisese în sala de bal, cu un mesaj pentru Ewan, pierduse orice voinţă să îşi mai urmeze planul. Se împotmolise. Şi căzuse.

— Problema e că Felicity Faircloth nu este doar convenabilă, Devon. Este prea inteligentă pentru propriul ei bine. Şi ne cunoaşte secretul.

Devil se încordă, cuvintele şi semnificaţia lor răsunând clar, ca sunetul unei arme de foc în întuneric. Rezistă tentaţiei de a-şi petrece mâinile în jurul gâtului fratelui său şi să termine cu totul acum.

— Şi acum ajungem la subiect. Ar fi trebuit să te omorâm când am avut ocazia.

— Ştii, frate, în majoritatea zilelor îmi doresc să fi făcut asta. Dar tu eşti cel căruia mereu i-au plăcut înţelegerile, Devon. Dacă era vreun târg, tu trebuia să-l faci.

„Nu pentru ea”. Felicity era prea importantă ca să facă vreun târg pentru ea.

— Dacă o atingi, mori. Ăsta-i singurul târg care contează.

Ewan se uită de-a lungul coridorului în întuneric.

— Sunt surprins că ai găsit în tine puterea de-a iubi pe cineva, Dev, la cât de sigur erai cândva că emoţia e o născocire.

Pe buzele altcuiva cuvintele ar fi putut suna batjocoritor. Sau amabil. Dar pe ale lui Ewan erau curioase, de parcă Devil era un specimen sub un vas de sticlă.

Ewan continuă:

— Spune-mi, când ţi-ai dat seama? Când am sărutat-o pe balcon la bal? În rochia aurie? Aia a fost o cruzime, apropo.

Devil detestă revelaţia că Ewan îl manipulase inclusiv pe el.

— A fost doar un memento că nu ai fost niciodată suficient de bun pentru Grace. Că nu ţi-ai ţinut niciodată promisiunile faţă de ea.

Ducele îşi miji privirea.

— Sau a fost când băiatul din gardul verde a venit înapoi raportându-ţi că am sărutat-o pe Felicity în grădină? Atunci ţi-ai dat seama că o iubeşti? Făcu o pauză. Ştii, te iubea deja atunci. Şi cred că şi tu o iubeai, mai ales cu ce viteză ai revendicat-o.

Cuvintele îl răniră. Şi îl înfuriau pentru că păreau o trădare de cea mai joasă speţă faptul că ducele de Marwick ştia că Devil o iubea pe Felicity când ea nu. Când nu avea să ştie niciodată, pentru că dacă el i-ar spune, s-ar putea să nu poată rezistă următorului gest al ei şi ea nu ar fi primit niciodată viaţa pe care o merita.

— Dacă doar te-ai fi decis să o iubeşti de la început, în loc să o manipulezi pentru a mă pedepsi, poate am fi evitat toate astea…

— Gândeşte-te foarte bine înainte de a o ameninţa pe Felicity, frate.

Ochii ducelui îi întâlniră pe ai lui Devil.

— De ce-aş face asta?

— Pentru că nu voi ezita să te distrug în numele ei.

— Ai face orice pentru ea, nu-i aşa?

Devil clătină din cap.

— Absolut. Aş renunţa bucuros la orice pentru fericirea ei. Voi ajunge în şteang pentru că omor un duce… fără să mă gândesc de două ori.

— Înţelegerea este simplă, Devon. Tu îmi spui unde o pot găsi pe Grace şi eu nu o voi pedepsi pe Felicity Faircloth pentru că ştie ce nu ar trebui să ştie. Şi mai bine, nu doar că o las să trăiască; o las să rupă ea logodna noastră oricum terminată. Îi dau banii abia prezentului ei tată. Şi fratelui. O las mai bine decât am găsit-o. Cu mult mai bine decât ar putea să fie cu tine.

Cuvintele reci îl înfuriară pe Devil. Ideea că Ewan ar putea fi în apropierea lui Felicity îl înfuria. Felicity, prinţesa lui din poveste.

Fratele lui insistă.

— Mărinimie din partea mea, nu crezi? Făcu o pauză. Dar dacă nu mi-o dai pe Grace… nu am de ales şi trebuie să o pedepsesc. Şi pe tine. Voi forţa căsătoria. Voi duce fata în provincie, undeva unde nu vei da de ea niciodată. Şi mă voi asigura că nu o vei mai vedea vreodată.

Devil se încordă. Făcu un efort să ridice dintr-o sprânceană.

— Crezi că există vreun loc unde să nu te găsesc? Am petrecut ani întregi în întuneric, Ewan, în timp ce tu te-ai înmuiat în lumină.

Urmă o lungă tăcere, apoi un simplu:

— Atunci vino după ea. Dar dacă te apropii, să ştii că îi voi lua lucrurile pe care le iubeşte. Fiecare privire pe care i-o vei arunca va duce la pierderea lumii de care abia de

curând a început să se bucure. Să nu uiţi niciodată că am învăţat cum să te pedepsesc de la tatăl nostru.

Amintirea se trezi. Ieşind din pământul întunecat, ochii roşii după o noapte de plâns, după câinele pe care i-l luase tatăl lui, Ewan pe peluza conacului, jucându-se cu al lui.

Ewan, care îşi alesese deja viitorul în detrimentul trecutului lor împreună. Moştenitorul perfect.

— Eşti un monstru nenorocit. Exact ca el.

Ewan nu se mişcă.

— Poate. Dar tu ai adus fata în afacerea asta, nu-i aşa? Tu ai pus-o pe masă ca pe o armă. Eu doar o folosesc.

Lui Devil îi ajunsese. Se aruncă peste holul întunecat, cu pumnul deja ridicat, cu toată greutatea corpului în urma pumnului, făcând să răsune osul lovind carnea. Capul ducelui se duse pe spate, mişcarea fu întreruptă de peretele de piatră din spatele său.

— Crezi că o poţi ameninţa?

Ewan îşi reveni cu o viteză uimitoare, lovind cu pumnul greu şi făcându-l pe Devil să resimtă o durere radiantă în ochi. Devil îl trăgea deja pe fratele său de pe perete pentru a-i căra croşeu după croşeu.

— Crezi că nu o să te las aici, să putrezeşti în noroiul ăsta, după ce am făcut totul ca să o protejez pe ea? Am renunţat la singura mea şansă la fericire pentru a o proteja de asta. De trecutul meu. De al *tău*, javră nenorocită.

Ewan deschise ochii. Nu era impresionat.

— Şi ce-ai face ca s-o găseşti dacă ar fi pierdută?

„Orice”.

Respirând greu, Devil îşi aruncă fratele însângerat pe pământ şi se îndepărtă de el. La uşa halei căută în buzunar cheile.

— Unde este? Ewan se ridicase în capul oaselor, cu spatele la zid, cu chipul în umbre, cu sânge negru curgându-i pe bărbie. Am petrecut doisprezece ani căutându-vă. Şi când aud despre voi – despre Bastarzi – aud doar despre tine şi Whit. Fără femei. Fără soţii. Fără soră. Unde este?

Simţea angoasa din vorbele fratelui său şi pentru o clipă – o singură clipă – Devil se gândi să îi spună adevărul. Avea să o urmărească pe Felicity din umbre toată viaţa sa. Avea să o vadă căsătorindu-se şi îmbătrânind. Având copii – ţânci şateni spărgători de lacăte, care erau mai mult decât păreau. Şi dacă nu o putea găsi?

Fără femeia pe care o iubea cu siguranţă ar înnebuni la fel ca fratele său.

Dar în urmă cu câţiva ani, când trei copii fugeau de trecutul lor oribil şi se îndreptau spre un viitor luminos, o făcuseră din cauza bărbatului din fata lor. Pentru că îi trădase în mod brutal.

Cicatricea lui Devil pulsă la această amintire.

Şi astăzi, Devil îşi împărţea pedeapsa cu o iuţeală de neegalat.

— Ai încercat să o omori, Ewan. Ultimul test al tatălui nostru şi tu ai fost cel care a ridicat sabia. Ewan îşi întoarse privirea. Ea este dovada furtului tău. Tu ai furat titlul de duce. Dar, mai rău, i-ai furat numele.

Ewan se întoarse spre el, cu ochii sălbatici.

— Nu l-a vrut niciodată.

— L-ai furat oricum, zise Devil. Eram copii, dar voi doi mereu păreaţi mai mari. Eraţi legaţi unul de celălalt.

— O iubeam.

Devil ştia asta. Ewan şi Grace erau prea tineri pentru iubire şi totuşi ea existase. Lucru care făcuse ca ceea ce se întâmplase să fie şi mai grav.

— Atunci ar fi trebuit să o protejezi.

— Am făcut-o! Am lăsat-o să fugă cu voi!

Devil îşi întoarse faţa, arătându-i lui Ewan cicatricea.

— Doar după ce te-am împiedicat s-o distrugi. Crezi că nu-mi amintesc? Crezi că nu mai simt cum mă arde sabia ta?

Pedeapsă şi protecţie, două feţe ale aceleiaşi monede. Nu învăţase lecţia pe propria piele? Nu se pedepsise protejând-o pe Grace în toţi acei ani? Nu se pedepsise din nou pentru a o proteja pe Felicity?

Nu avea el să îşi primească pedeapsa din nou şi din

nou pentru siguranţa ei?

Şi acum avea să-l pedepsească pe Ewan.

— Grace nu mai este.

Minciuna răsună prin întuneric, clară şi rece. Şi pentru prima dată de când apăruse, ducele se arătă. Respiraţia lui Ewan era zgomotoasă şi aspră, de parcă Devil îşi scosese şişul din baston şi îi pusese vârful la inima lui.

Şi asta făcuse.

— Unde?

— Unde nu o vei găsi niciodată.

— Spune-mi.

Vocea joasă a lui Ewan tremura.

Devil îşi privea fratele cu atenţie şi dădu lovitura finală.

— Unde niciunul din noi nu o poate găsi.

Să creadă Ewan că Grace este moartă. Ea avea să fie furioasă pe Devil, dar dacă aşa avea să o scape de acest monstru să nu mai fie pe urmele ei, atunci el avea să îndure furia surorii sale. Şi apoi, Ewan merita suferinţa. Devil avea să doarmă bine în seara asta.

Doar că de fapt nu avea să doarmă, pentru că avea să fie fără Felicity.

Se întoarse cu spatele, revenind la lacăte, scoţându-şi cheile. Dumnezeule, era sătul de tot. Era Ianus, blestemat să vadă doar trecutul stricat şi viitorul cenuşiu.

Şi precum Ianus nu putea vedea prezentul.

Licărirea argintului de la capul de leu din vârful bastonul veni prea târziu ca el să se mai poată apăra. Lovitura îl puse în genunchi, durerea era sfâşietoare.

— Trebuia să o protejezi.

Devil îşi înghiţi durerea şi minţi perfect, o minciună de care orice bun contrabandist ar fi fost mândru.

— Tu trebuia să o protejezi primul.

Ewan mugi, dezlănţuindu-şi furia fără avertisment.

— Tu mi-ai luat-o.

Încăperea se învârtea.

— A venit de bunăvoie. A fost dornică să vină.

— În noaptea asta ţi-ai semnat condamnarea la

moarte, frate. Dacă eu trebuie să trăiesc fără dragoste, tu poţi muri fără ea.

Cuvintele fură o lovitură mai dură decât lovitura fizică pe care i-o dădu Ewan.

Felicity. Devil îşi pierdea repede cunoştinţa. Duse o mână la tâmplă, simţind umezeala caldă de acolo. Sânge.

Felicity. Nu voia să moară fără ea.

Fără să o mai vadă o dată. Fără să o mai atingă o dată, fără să-i mai simtă căldura moale. Fără un ultim sărut.

Fără să-i spună ceva adevărat.

Felicity. Fără să-i spună că o iubea.

Ar fi trebuit să-i spună că o iubea.

S-ar fi căsătorit cu ea… *s-a căsătorit cu ea.*

Un sunet de metal răsună aspru şi cumva familiar.

Nu. Nu s-a căsătorit cu ea. A părăsit-o.

S-a căsătorit cu ea. A fost o nuntă nebună în Covent Garden cu vioară şi cimpoi şi prea mult vin şi prea multă muzică şi el i-a spus de sute de ori că o iubeşte. *De o mie de ori*.

O alunecare. Corpul lui târât prin noroiul îngheţat în hală.

S-a căsătorit cu ea şi a făcut din ea regina din Garden, *iar oamenii lui i-au jurat loialitate, apoi ea a rămas grea cu un copil. Cu copii*. *Fetiţe care aveau în cap numai maşini, la fel ca mama lor. Şi nu a regretat asta*.

Şi nici el.

Nu. Stai. Nu a făcut asta. Nu era trecutul. Era viitorul.

Se rostogoli pe mâini şi genunchi, abia mai putând să vadă pâlpâirea luminii felinarului pe holul alăturat. Trebuia să ajungă la ea. Să o protejeze.

Să o iubească.

Trebuia să ştie că el o iubea.

Că ea era lumina.

Lumina. Se îndepărta. Ewan se afla în prag.

— Dacă eu trebuie să trăiesc în întuneric, tu poţi să mori în el.

Devil se întinse spre uşă, dar întunericul infinit al halei îi fura deja răsuflarea. *Nu, nu întunericul.*

— Felicity!

Uşa se închise, lăsând lumina afară.

— Nu!

Singurul răspuns fu zgomotul încuietorilor. Unul câte unul. Încuindu-l în hală.

— Felicity! urlă Devil, copleşit de teamă şi panică.

Se forţă să lupte cu ceaţa şi să ajungă la uşă. Se lovi de ea.

Niciun răspuns.

— Ewan… Ţipă din nou. Nebunia venea odată cu întunericul. *Te rog.*

Se aruncă înspre uşă, lovindu-se de ea – ştiind că hala se afla prea jos şi prea ascunsă pentru ca vreunul dintre paznici să îl audă. Cu toate astea urlă, disperat să ajungă la Felicity. Să o protejeze. Se întoarse, dar întunericul era peste tot. Pipăi de-a lungul podelei pline de noroi până găsi gheaţa, se urcă pe unul dintre blocuri pentru a găsi cârligul pe care îl lăsase acolo.

Întunericul se strânse în jurul lui, greu şi dezgustător în frigul îngrozitor, iar el făcu un efort să respire adânc în vreme ce căuta.

— Unde naiba este?

Îl găsi şi îl apucă de mâner. Se târî înapoi la uşă unde urlă numele ei din nou:

— Felicity!

Dar ea nu era acolo ca să-l audă. El o îndepărtase.

Te iubesc, *Devil*

Se ridică şi balansă cârligul, zgâriind metalul. Din nou. Şi din nou. Trebuia să ajungă la ea. Din nou. Trebuia să o protejeze. Din nou. *Mă iubeşti?*

Da. O iubea. Şi în acel moment îşi dădu seama de inutilitatea loviturilor lui, conştientizând că nu va mai avea niciodată ocazia să-i spună cât de mult.

Meriţi întunericul

Ultima lovitură îl lăsă fără puteri şi se prăbuşi pe pământ, închise ochii, lăsând întunericul şi frigul să vină.

Capitolul 27

Neputând să doarmă, Felicity se trezi dimineaţa devreme şi se duse acasă la fratele ei, intră singură prin bucătării, urcă scările spre apartamentul familiei, deschise uşa de la dormitorul lui şi îl găsi încă în pat, sărutându-şi soţia.

Se întoarse imediat cu spatele şi îşi duse o mână la ochi, strigând:

— Ahh! De ce?

Deşi nu era cel mai amabil răspuns la imaginea fericirii conjugale, era, cu siguranţă, mai amabil decât alte lucruri pe care le-ar fi putut gândi sau spune, şi rezolva problema.

Pru strigă surprinsă şi Arthur spuse:

— La naiba, Felicity – nu puteai să ciocăni?

— Nu mă aşteptam…

Flutură o mână. Privi înapoi şi îşi găsi cumnata stând în pat, cu cuvertura trasă până la bărbie. Revenind cu atenţia la uşă, spuse:

— Bună, Pru.

— Bună, Felicity, zise Pru cu un zâmbet în voce.

— Mă bucur să te văd.

— Şi eu pe tine! Am auzit că s-au întâmplat multe.

Felicity se strâmbă.

— Da, bănuiam că ai auzit.

— Destul, zise Arthur. Pun încuietori la toate uşile.

— Arthur, avem încuietori la toate uşile.

— Pun şi mai multe. Şi le folosesc. Este prea mult să ai doi oameni care dau buzna în camerele noastre private în mai puţin de două zile. Te poţi întoarce, Felicity.

Se întoarse şi descoperi că amândoi, fratele şi cumnata ei, îşi luaseră halatele pe ei. Pru, cu sarcina avansată, traversa camera spre o masă de toaletă frumoasă, iar Arthur stătea în picioare la capătul patului, arătând… nemulţumit.

— Am fost invitată, se apără ea. Am fost convocată!

„Felicity. Vino să mă vezi imediat”. Ai fi zis că erai regele având în vedere ce ton ai folosit ca să mă chemi.

— Nu mă aşteptam ca tu să crezi că te-am chemat la ora asta.

— N-am putut să dorm.

Ca să fie sinceră, nu se aştepta să mai poată dormi vreodată, pentru că din clipa în care începuse să viseze fusese despre Devil, regele din Covent Garden, şi despre felul cum se uita la ea şi cum o atingea şi cum ar putea să o iubească şi, când totul era delicios de real, se trezise şi totul era oribil de fals, aşa că nedormitul i se păruse alternativa mai bună.

— Intenţionam să vin să te văd azi, Arthur. Voiam să vin să îmi cer scuze. Ştiu că este îngrozitor şi tata a dispărut, iar mama este într-o stare continuă de ameţeală, însă m-am tot gândit la ce s-a întâmplat în urmă cu două nopţi – stai. A mai dat cineva buzna în apartamentul tău?

El ridică sprâncenele.

— Mă întrebam când o să observi asta. Oftă. Nu sunt îngrijorat pentru ce s-a întâmplat la balul Northumberland.

Felicity suspină.

— Ei bine, ar trebui, Arthur. Nu a fost… cel mai bun moment al meu. Acum chiar sunt ruinată.

El izbucni în râs.

— Îmi pot imagina.

— Prefer să cred că ar fi fost cel mai bun moment pentru tine, zise Pru fericită de la masa de toaletă. Marwick lasă impresia că este chiar neplăcut.

— Este, zise Felicity. În mare parte. Dar…

Se opri înainte de a sublinia că decizia ei, oricât de eliberatoare era pentru ea, era fix invers pentru tatăl ei şi pentru Arthur, care acum nu mai aveau nicio speranţă să îşi recupereze pierderile. Dacă Arthur nu i-ar fi spus încă lui Pru, ar fi fost o trădare teribilă faţă de fratele ei.

„Chiar dacă o merită”.

Îl privi cu întrebarea în ochi.

— Ştie, zise el.

Felicity se uită la Pru.

— Ştii?

— Că omul ăsta idiot ne-a ascuns amândurora adevărul despre propria ruină? Da, chiar ştiu.

Felicity rămase cu gura căscată. Nu se aşteptase niciodată ca ea să se plângă şi să se vaiete în faţa dezastrului financiar, dar nici nu se aşteptase să fie… ei bine, sincer, aşa de fericită. Se uită la fratele ei.

— S-a întâmplat ceva.

Fratele ei o privi îndelung.

— Aşa este, s-a întâmplat ceva.

Era posibil ca ducele să nu fie de acord cu ruperea logodnei? Era suficient de nebun încât să o facă – doar ca să-l pedepsească pe Devil. Şi oricât de rănită şi de supărată era Felicity pe Devil, nu dorea să fii. Pedepsească.

— Nu mă mărit cu Marwick. Am fost destul de clară la bal… şi chiar dacă el a venit să…

— Nu mă interesează să te măriţi cu Marwick, Felicity. Sincer, nu mi-a plăcut ideea de la început. De asemenea, nu mă interesează să discutăm despre bal. Aş vrea să discutăm despre ce s-a întâmplat *după* bal.

Felicity înlemni. *Imposibil*

— Nu s-a întâmplat nimic după bal.

— Nu asta ni s-a spus.

Felicity se uită bănuitoare la Pru, apoi la Arthur.

— Cine a dat buzna în camerele voastre înaintea mea?

— Cred că ştii.

Îngheţă.

— Nu ar fi trebuit să vină aici.

O folosise. O trădase.

„Ai fost răzbunarea perfectă”.

Făcuse suficient rău; nu putea să stea bine şi singur?

— Chiar şi aşa a venit aici ieri, zise Arthur.

— Nu este important, minţi ea.

Arthur ridică din sprânceană.

— Pare chiar important, dacă mă întrebi, interveni Pru.

„Nimeni nu te-a întrebat, Pru”.

— Ce a zis? întrebă Felicity.

Cu siguranţă, nu i-ar fi spus lui Arthur adevărul despre noaptea de pe acoperiş. Risca să se trezească nevoit să o ia de nevastă şi Dumnezeu ştia că el nu era dispus să rişte asta pentru nimic.

Dumnezeu ştia că nu era dispus nici măcar să o ia în considerare ca soţie.

— A spus destule chiar. Arthur se uită la Pru. S-a prezentat politicos – deşi se căţărase pe un copac şi intrase prin efracţie.

— Face asta, zise Felicity.

— Da? întrebă Pru, de parcă discutau despre talentul lui Devil la călărit.

— La un moment dat, va trebui să purtăm o discuţie despre cum ştii asta, zise Arthur. Apoi mi-a ţinut morală că m-am purtat urât cu tine.

Privirea ei zbură la fratele ei.

— Da?

— Da. Mi-a amintit că tu nu ai fost niciodată un mijloc pentru a atinge un scop. Că te tratăm abominabil şi că nu te meritătm.

Pe lângă furie şi frustrare, ochii i se umplură de lacrimi. Nici el nu o merita.

— Nici asta nu ar fi trebuit să facă.

— Nu pare genul de bărbat care poate fi oprit, Felicity, zise Pru.

„Mai ales când vrei să-l împiedici să te părăsească”.

— Dar avea dreptate, zise Arthur. Chiar ne-am purtat abominabil. Crede că ar trebui să ne întorci spatele. Zice că nu suntem vrednici de tine.

— Chiar crede asta.

Şi vrednicia ei se terminase în momentul în care rolul ei în răzbunarea lui ajunsese la final.

— Pentru cineva care crede în valoarea ta, cu siguranţă a fost dispus să plătească o avere.

Ba îngheţă, înţelegând instantaneu.

— Ţi-a oferit bani.

Arthur clătină din cap.

— Nu doar bani. O recompensă demnă de rege. Şi nu doar mie – şi tatii. O sumă solidă care să umple cuferele. Să o luăm de la capăt.

Ea clătină din cap. Să îi ia banii lui Devil însemna că asta îi lega. Ar putea apărea oricând să îşi verifice investiţia. Nu fi. Voia în apropierea ei. Nu suporta să fie aproape de el.

— Nu îi poţi accepta.

Arthur clipi.

— De ce?

— Pentru că nu poţi, insistă ea. Pentru că face asta doar pentru că se simte vinovat.

— Ei bine, cineva ar putea susţine că banii unui om vinovat se cheltuie la fel de bine că ai unuia care doarme bine noapte, dar, lăsând asta la o parte, de ce s-ar simţi domnul Culm vinovat, Felicity?

„Domnul Culm”. Numele suna ridicol pe buzele fratelui ei. Devil nu-l folosise niciodată în prezenţa ei. Adora să fie fix opusul unui domn cu o pasiune puternică.

Şi de asemenea, domnul Culm o făcu să-şi aducă aminte că îşi dorise să fie doamna lui.

Ceea ce nu mai dorea acum. Normal.

— Pentru că aşa este, răspunse ea. Pentru că… Se opri. Nu ştiu. Pentru că aşa este.

— Cred că se simte vinovat pentru *celălalt* lucru pe care l-a zis cât a fost aici, Arthur.

Arthur oftă, şi Felicity se uită la Pru, care ziceai că este pisicuţa prinsă la oala cu smântână.

— Ce a spus?

— Cum a spus-o? întrebă Pru cu un zâmbet care o făcu pe Felicity să aibă sentimentul clar că cumnata ei reţinuse tot ce îi zisese Devil. Ah, da. Că te iubeşte.

Izbucni instantaneu în plâns. Lacrimi şi furie şi frustrare şi dispreţ că el spusese cuvintele pe care ea nu mai voia să le audă, lui Prudence şi Arthur şi nu ei. Persoana pe care aparent o iubea.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu mă iubeşte.

— Eu cred că da, răspunse Arthur.

O lacrimă singuratică îi alunecă pe obraz şi ea o şterse.

— Nu, nu mă iubeşte. Voi nu sunteţi singurii care m-au tratat abominabil, să ştii. Şi el a făcut-o.

Arthur încuviinţă din cap.

— Da. Ne-a spus şi despre asta. Ne-a spus că a făcut suficiente greşeli, încât să îi fie imposibil să te facă fericită.

Ea îngheţă.

— A zis asta?

Pru încuviinţă din cap.

— A zis că va trăi cu regrete pentru tot restul vieţii sale. Că-şi va aminti şansa pe care a avut-o şi a pierdut-o.

Încă o lacrimă. Încă una. Felicity îşi trase nasul şi clătină din cap.

— Nu i-a păsat suficient de mine.

Arthur încuviinţă din cap.

— Nu îţi voi spune altfel; tu trebuie să decizi dacă este un bărbat care te merită. Dar să ştii că Devon Culm ţi-a dat o avere, Felicity.

— Ţi-a dat-o *ţie,* îl corectă ea. Ca să fiu întreţinută? Ca să fiu responsabilitatea ta pentru totdeauna? Ca să îţi aparţin şi să trăiesc în tristeţe şi tăcere aici, în lumea asta care obişnuia să fie poleită toată cu aur, iar acum e vopsea decolorată, jupuită de pe grinzi? Tot ce a făcut a fost să-mi transforme viitorul într-o închisoare de aur.

— Nu, Felicity. Am vorbit corect. Culm ţi-a dat *ţie* o avere. A dorit ca tu să ai suficient să îţi poţi găsi propria fericire. Se uită la Pru. Cum a zis?

Pru oftă.

— Un viitor oriunde şi cu oricine vrei tu.

Felicity se încruntă.

— O zestre?

Nemernicul. Tocmai îi mai închisese o uşă. Ea le descuiase pe toate, şi acum era din nou înconjurată de lanţuri. Lacăte noi.

Arthur clătină din cap.

— Nu. Sunt ai tăi. Banii sunt ai tăi. O sumă enormă,

Felicity. Mai mult decât ai putea vreodată să cheltui.

Cuvintele şocante se aşezară în vreme ce Pru ridică o cutie de pe masa ei de toaletă şi veni spre Felicity.

— Şi ţi-a lăsat un cadou.

— Banii nu erau un cadou suficient?

Cutia din onix negru, mai mult lungă decât lată, abia avea doi centimetri şi jumătate înălţime şi era legată cu o fundă roz. Simţi un nod în piept la cât de frumos era împachetată. Roz peste negru, ca lumina peste întuneric. Ca o promisiune.

— A fost foarte hotărât ca tu să primeşti asta când îţi spunem despre fonduri.

Scoase panglica de pe cutie, punându-şi-o cu grijă peste încheietură, înainte de a deschide cutia şi a descoperi o carte de vizită dintr-o hârtie scumpă. Pe ea, erau patru cuvinte cu scrisul caligrafic al lui Devil:

La revedere, *Felicity Faircloth*.

I se strânse pieptul când citi cuvintele şi o podidi din nou plânsul.

Îl ura. Îi luase singurul lucru pe care îl dorise cu adevărat. Pe *el.*

Cu toate astea ridică bucata de carton şi rămase fără aer la strălucirea metalului de sub ea, şase linii drepte, subţiri din oţel strălucitor şi sclipitor, frumos lucrate. Lacrimile îi curgeau neîngrădite în timp ce luă cu o mână tremurătoare darul. Degetele mângâiau lucrătura fină a metalului.

— Devil, şopti ea, neputând să nu îi rostească numele. Sunt frumoase.

Pru se întinse ca să se uite în cutie.

— Ce sunt? Ace de păr?

— Da.

— Ce lucrătură ciudată!

Felicity ridică unul din cutie, studiind marginea zimţată de la un capăt. Îl aşeză la loc pe perna din catifea neagră – cea mai frumoasă cutie de unelte din toată creştinătatea, apoi trecu cu degetele peste unghiul în L al unui alt ac. Pătratul plat de la al treilea.

— Sunt chei.

Banii erau un lucru. Dar cheile erau totul.

„Ai viitorul în mâinile tale de fiecare dată când ţii un ac de păr”, îi zisese el în urmă cu câteva zile în depozit, când îi spusese să nu se ruşineze de talentul ei.

Aceste chei erau dovada că el o cunoştea. Că punea dorinţele ei înainte. Pasiunea ei. Că îi păsa mai mult de ceea ce alegea ea pentru ea însăşi decât propria vinovăţie.

Dar mai mult decât orice, erau dovada că el o iubea.

Îi cumpărase libertatea – nu va mai trebui niciodată să facă alegeri în funcţie de afacerile lui Arthur sau de casa mamei sale ori de statutul ei social. O eliberase de Mayfair. De lumea pe care nu o mai dorea. Şi îi oferise viitorul.

Aşa cum o făcuse pe acoperiş când îi rezistase. Când îi spusese că nu avea să o facă a lui. Că nu voia să îi distrugă reputaţia. Că nu voia să îi fure viitorul pe care el fi. Putea vedea – precum Ianus. În acel moment, el o lăsase să îl aleagă şi ea o făcuse, fără să se simtă vreo clipă cu reputaţia ruinată. Şi acum, el se asigurase că nu va mai fi ruinată niciodată; umpluse cuferele familiei şi o îmbogăţise peste măsură. Bogată cu bani şi libertate.

„Oriunde şi cu cine vei dori”.

Ridică acele de păr unul după altul, apoi şi le puse în păr.

Nu voia lumea aristocraţiei. Voia lumea.

Şi el era bărbatul care să i-o ofere.

Nu că ea nu ar fi fost pregătită să o ia.

*

Jumătate de oră mai târziu, în vreme ce soarele răsărea peste acoperişurile mahalalei, Felicity bătu în van în poarta mare din metal a depozitului. La ce era bun să fi primit binecuvântarea protecţiei Bastarzilor Bătăuşi în Covent Garden, dacă nu putea să intre în nenorocitul lor de depozit când voia?

Va trebui să o facă altfel. Întinse mâna spre păr, scoţând un ac strălucitor de oţel şi un al doilea, ambele

frumos lucrate. Devil găsise un meseriaş iscusit care înţelegea ce însemna complexitatea spartului de lacăte, ceea ce părea genul de lucru care nu ar trebui să existe… dar el era specializat în lucruri care nu existau, aşa că ea nu fu surprinsă când îngenunche pe praful din faţa uşii depozitului.

Spre binele lui, spera să fie înăuntru sau ea avea să fie foarte furioasă că îşi murdărise rochia.

Tot spre binele lui, spera ca el să fie înăuntru pentru că ea era pregătită să îi ţină o predică. Una pe care nemernicul o merita din plin.

După care intenţiona să rămână până când el avea să îi spună că o iubeşte. Mai mult de o dată.

Dar înainte de a-şi face treaba, un bărbat sări pe pământul din spatele ei.

— Milady.

Se întoarse şi dădu de John, bărbatul frumos şi prietenos care o dusese acasă ultima dată când fusese acolo.

— Bună, John, zise ea, afişând un zâmbet strălucitor pe chipul ei frumos.

— Bună dimineaţa, milady, răspunse John cu vocea lui groasă de bariton. Sper că înţelegeţi că nu vă pot lăsa să spargeţi încuietoarea aia.

— Excelent, zise ea. Atunci mă scuteşti de efort şi mă laşi să intru?

John ridică din sprâncene.

— Mă tem că nu pot.

— Dar sunt bine-venită aici. Sunt sub protecţia lui. Mi-a dat mână liberă în Covent Garden.

— Nu mai sunteţi, milady. Acum trebuie să vă ducem înapoi în Mayfair dacă vă găsim. Fără ezitare. Nici măcar nu trebuie să-l vedeţi pe Devil.

I se puse un nod în gât. Nici măcar nu mai voia să o vadă.

Era clar că o iubea.

Nebunul trebuia doar convins să i-o spună în faţă.

Acestea fiind spuse, această nouă turnură a

evenimentelor nu era ideală. Felicity încercă o abordare nouă.

— Nu am apucat să îţi mulţumesc că în seara aia m-ai dus acasă.

— Mă scuzaţi că o spun, milady, dar eraţi prea ocupată să vă plângeţi de Devil ca să-mi mulţumiţi.

Îşi încreţi buzele.

— Eram foarte supărată pe el.

— Da, milady.

— Nu avea legătură cu tine.

— Nu, milady.

— M-a părăsit în seara aia.

— Da, milady.

Exact cum o tot părăsise. Întâlni privirea lui John.

— M-a părăsit din nou seara trecută.

Ceva pâlpâi în ochii negri ai omului. Ceva suspect de asemănător cu mila. Nu. Felicity nu avea să accepte mila nimănui.

— Crede că îmi spune ce este bine pentru mine. Nu îmi pasă de asta.

John se strâmbă.

— Nu-mi imaginez să vă pese.

— Nu ar trebui să-i spui niciodată nevestei tale ce este bine pentru ea. Nu dacă ştii ce este bine pentru tine, John.

El râse la asta, un râs plin şi adânc. Felicity continuă să vorbească, mai mult pentru ea decât către el.

— Este confuz, normal, pentru că el este mai mult decât bun pentru mine. Este cel mai bun dintre oameni. Se uită din nou la John. Este cel mai bun dintre oameni.

— Doar Bastarzii şi Nik au cheile de la lacătul ăsta.

John privi spre acoperişuri pentru o perioadă mai lungă.

— Te pot măcar convinge să patrulezi în spatele clădirii când îl sparg, atunci?

— Lacătul ăla nu poate fi spart.

Ea zâmbi.

— Când ne vom cunoaşte mai bine, John, cred că vei

afla că mă pricep destul de bine la încuietori.

— V-am văzut cu Devil, milady. Nu mă îndoiesc deloc.

Cuvintele îi agitară inima şi ochii ei mari şi căprui se umplură de tristeţe. Nu avea să o facă. Îi era prea loial lui Devil ca să o lase să intre, chiar dacă vedea că intenţiile ei erau bune.

— Te rog, John, şopti ea.

— Îmi pare rău, zise el.

O privighetoare cântă şi Felicity se uită în sus la sunetul straniu, atât de neaşteptat aici, în curtea unui depozit din mahala. Când văzu că nu era nimic neobişnuit, se întoarse spre John care… zâmbea.

Îşi încreţi fruntea.

— John?

— Lady Felicity.

Un mârâit se auzi de deasupra şi ea se uită în sus unde-l văzu pe Whit. Acesta coborî de pe lateralul depozitul, aterizând lângă ea.

— Voi avea nevoie de pantaloni dacă fug cu voi, nu?

El înclină din cap.

— Nu este cea mai proastă dintre idei.

Acceptarea tacită a premisei lui Felicity o umplu de bucurie.

— Tocmai îi spuneam lui John că îl iubesc pe fratele tău, chiar nebuneşte. Whit ridică dintr-o sprânceană. Ca rezultat, intenţionez să sparg lacătul ăsta de nespart şi o să intru să-i spun că este un cap sec pentru că nu mă iubeşte şi el. Dar asta va dura şi îţi imaginezi că atunci când te decizi să lupţi pentru bărbatul pe care-l iubeşti, vrei să o faci cât de repede poţi.

— Îmi pot imagina. Dar nu este aici. Este acasă.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu este. Acolo am fost întâi.

Whit mârâi dezaprobator.

— Aşa că vezi de ce aş aprecia dacă m-ai lăsa înăuntru.

Fruntea lui se încruntă.

— Ai ciocănit?

— Da.

Ridică un pumn şi lovi asurzitor în uşă.

— Şi nu a răspuns?

Lui Felicity nu-i plăcu expresia de pe chipul lui.

— Nu.

Cheia lui fu în lacăt instantaneu, iar uşa se deschise spre depozitul cavernos în câteva secunde. Îi întâmpină tăcere şi întuneric.

— Devil? strigă el.

Niciun răspuns. Inima lui Felicity ajunse în stomac. Ceva era în neregulă. Se întoarse spre John.

— Lumină. Avem nevoie de lumină.

Bărbatul masiv se întorcea deja să ia un felinar.

Whit strigă după el:

— A plecat?

Răspunsul lui John fu ferm şi la obiect:

— N-a ieşit şi n-a intrat nimeni de când aţi plecat cu toţii.

— Devil! strigă Whit.

Tăcere.

John îi dădu un felinar lui Felicity şi ea îl ridică sus.

— Devil?

— Probabil că a plecat, zise Whit. La naiba, John, sunt bunuri care valorează o sută de mii de lire acolo jos şi voi dormeaţi în strajă şi n-aţi văzut dacă cineva a plecat prin singura uşă nenorocită a locului ăsta.

— Nu a ieşit pe uşa aia, Beast, protestă John. Oamenii mei îşi ştiu treaba. Şi o fac bine.

Felicity încetă să îi mai asculte certându-se şi înaintă în întuneric, spre colţul îndepărtat al spaţiului. Spre locul unde se afla trapa depozitului care era deschisă spre hăul negru de dedesubt.

Devil insistase ca uşa să nu fie niciodată deschisă. Că dacă rămânea deschisă dădea de înţeles că se afla ceva sub depozit.

— Devil?

Stătea la marginea hăului şi striga în gol după el. Nu avea cum să fie acolo. Ura cala. Ura întunericul.

Şi totuşi… ea ştia că era acolo jos. Fără îndoială.

Coborî imediat în întuneric, alergând de-a lungul tunelului întunecat şi lung, ţinând sus felinarul, cu inima în gât.

— Devil? strigă din nou.

Şi atunci văzu. Fasciculul de lumină aflat pe pământ în faţa ei. Sclipirea argintului. Capul de leu al mânerului bastonului său. Arma aruncată pe pământ.

Lângă uşa halei de gheaţă.

Se întinse după mâner. Trase. Era încuiată. Pe afară. Şase lacăte din metal aranjate pe un rând.

Bătu în uşă cu lovituri grele şi puternice.

— Devil?

Niciun răspuns.

Bătu mai mult.

— Devil? Eşti acolo?

Din nou niciun răspuns.

— Devil?

Bătu din nou, apoi îşi lipi urechea de uşă, neputând auzi nimic din cauza inimii care îi bubuia în piept.

Lăsă felinarul jos şi băgă mâna după acele de păr fără să ezite. Bătu din nou în uşă, cât de tare putu, strigând:

— Devil! Sunt aici!

Apoi strigă după Whit şi John. Dar nu putea aştepta după ei. În schimb, se lăsă în genunchi şi începu să lucreze la lacăte. În tot acest timp vorbi spre uşă, sperând că el o auzea:

— Să nu îndrăzneşti să mori acolo, Devon Culm. Am să-ţi zic lucruri în faţă, om teribil, minunat…

Primul lacăt ţăcăni şi se deschise, iar ea îl smulse de pe zăvor, aruncându-l pe jos în coridor şi trecând imediat la următorul.

— …crezi că poţi să apari pur şi simplu la fratele meu acasă şi să-i spui lui că mă iubeşti, fără să-mi spui mie prima? Crezi că asta-i corect? Nu este… şi te voi pedepsi făcându-te să-mi spui în fiecare minut din fiecare oră din restul vieţilor noastre…

Al doilea lacăt se deschise şi ea trecu imediat la al

treilea, strigând fără oprire:

— Devil? Eşti acolo? Iubire?

Izbi în uşă.

Linişte. Aruncă al treilea lacăt într-o parte.

— Te iubesc, ştii asta?

Introduse acele în al patrulea lacăt, apoi al cincilea.

— Îţi este frig, iubirea mea? strigă din nou după Whit. Şi John. Vin, şopti ea, ajunsă la al şaselea lacăt, simţind că zăvorul din interiorul acestuia era diferit de celelalte. Strânse uneltele împreună, şoptind din nou. Vin.

Gata. Aruncă lacătul într-o parte şi deschise uşa, trăgând zăvorul greu într-o parte, iar aerul deveni imediat mai rece când dădu de uşa interioară, încă un rând de lacăte. Îngenunche imediat în noroiul rece de acolo.

Nici nu mai putea vedea lacătele; lucră la ele prin atingere. Strigându-l.

— Devil? Iubire, te rog – eşti acolo? Inima îi bătea puternic şi refuza să dea drumul lacrimilor. Refuza să creadă că l-ar fi putut pierde. Devil, te rog – lucrez cât pot de repede. Sunt aici. Repetă. Sunt aici.

Din nou şi din nou.

Şi apoi, abia acolo, aproape imposibil de crezut, auzi. O lovitură. La fel de uşoară ca aripile de fluture. Ca ale unei molii. *Molia ei.*

— Devil! strigă ea, lovind uşa. Te aud! Nu te las. Nu te mai las niciodată. Nu mai scapi de mine niciodată.

Un lacăt. Al doilea. Al treilea. Mâinile îi erau mai ferme decât îi fuseseră vreodată, acele zburau prin lacăte.

— La naiba! Nimeni nu ţine gheaţa după atâtea lacăte, Devil. Clar eşti contrabandist. Şi probabil şi hoţ. Dumnezeu ştie că mi-ai furat inima. Şi viitorul. Am venit să mi-l iau înapoi.

Lacătul se desfăcu şi ea trecu la al patrulea. În acest moment oricare dintre acele ei de păr ar fi fost îndoit sau rupt, inutile. Dar acele astea erau perfecte. *El* era perfect.

— Să ştii că va trebui să te însori cu mine. N-o să te mai las să iei decizii legate de fericirea noastră, pentru că atunci când le iei, eu rămân tristă şi tu rămâi… Aruncă în

lături al patrulea lacăt. Trecu la al cincilea. Ei bine… încuiat în temniţe de gheaţă. Bănuiesc că asta este isprava fostului meu logodnic?

O pauză, cât aruncă alături al cincilea lacăt şi trecu cu acele la al şaselea.

— Încă unul, Devon. Rezistă. Te rog! Vin.

Clic.

Azvârli lacătul şi trase de zăvorul greu din josul uşii, deschizând-o cu toată forţa ei. O lovi un val de aer rece şi apoi Devil îi căzu prin uşă în braţe.

Îl ţinu strâns lângă ea şi amândoi căzură în genunchi sub greutatea lui. Tremura de frig, cu chipul lipit de scobitura gâtului ei. Şoptea un singur cuvânt, mereu şi mereu, ca o binecuvântare:

— Felicity.

Braţele ei erau în jurul lui, disperată să cuprindă cât mai mult din el. Disperată să îl încălzească.

— Mulţumesc pentru ace.

— M-m-ai s-s-salvat.

Era aşa de rece.

— Mereu, şopti ea sărutându-l pe tâmpla rece. Mereu.

— F-Felicity, îi rosti el numele. Eu…

Îi frecă braţele cu mâinile ei, vorbind peste creştetul capului său.

— Nu… nu vorbi. Trebuie să-l chem pe Whit.

El înlemni.

— N-nu. Înghiţi greu şi ea văzu lupta din el. A fost aşa de întuneric.

Lacrimile se adunau.

— Ştiu. Las felinarul aici.

Braţele lui se întăriră precum oţelul, puterea strânsorii lui era surprinzătoare şi reconfortantă.

— N-nu felinarul. Tu eşti lumina. Nu mă lăsa.

— Nu te pot căra, zise ea. Trebuie să mă laşi să îl aduc pe Whit. Deschise ochii, întunecaţi în lumina slabă.

— Să nu mă mai p-părăseşti niciodată.

Ea clătină din cap.

— Niciodată. Dar, iubire, este aşa de frig aici. Trebuie

să te încălzim.

— Tu eşti foc, şopti el. Tu eşti flacără. Te iubesc.

Cuvintele o răscoliră şi nu se putu abţine să nu-l atingă, să îşi plimbe mâinile pe el, iute, într-o încercare furioasă de a-l încălzi.

— Devil.

El se retrase, găsindu-i privirea.

— Te iubesc.

Inima ei bătu şi mai tare.

— Devil, trebuie să te duc undeva unde-i cald. Eşti rănit?

— Te iubesc, şopti el din nou. Te iubesc. Tu eşti viitorul meu. Inima ei bătu din nou puternic. Era nebun.

— Iubirea mea, avem timp de asta când ajungem deasupra.

— Niciodată nu va fi suficient timp, zise el, trăgând-o spre el, cu dinţii clănţănind, cu inima bătând iute şi furios. Niciodată nu îţi voi putea spune asta de suficiente ori.

O sărută cu buzele reci, dar trezind cumva focul în ea. Ea se întinse, mângâindu-l pe obraz.

Când el îi dădu drumul, îşi lipi fruntea de a ei şi şopti din nou:

— Te iubesc.

Nu îşi putu reţine zâmbetul care urmă – aici, în hala rece, umedă şi întunecată care aproape îl omorâse pe acest om, din întâmplare era şi locul perfect unde el să-i spună că o iubeşte.

— I-ai spus fratelui meu întâi.

— Da.

— Să ştii că sunt foarte supărată pe tine pentru asta.

— Aşa ai zis.

— Aşa de supărată că am venit să-ţi spun cât sunt de supărată. Şi despre bani.

El tremură, lipindu-şi faţa de gâtul ei.

— Am vrut să fii liberă de orice.

— Nu vreau banii tăi, Devil.

— Nu mai aveam nevoie de ei. Nu înseamnă nimic fără tine.

— Om frumos, ridicol, zise ea. Atunci de ce să nu mă ai pe mine în schimb?

— Cu ceva timp în urmă… m-ai întrebat de ce te aleg pe tine. Cuvintele lui erau lente şi măsurate, de parcă era important ca ea să le audă. În noaptea aia, am vrut asta pentru că am crezut că îl poţi câştiga. Pentru că păreai genul de femeie uşor de sacrificat.

Ea încuviinţă din cap. Felicity cea Deznădăjduită. Floare retrasă şi nefericită.

— Dar nu a fost aşa, continuă el. Niciodată nu a fost aşa. A fost pentru că te-am vrut aproape. A fost pentru că nu puteam suporta ideea ca altcineva să te aibă. Altcineva în afară de mine. O trase din nou mai aproape de el, cu chipul lui rece lipit de pielea caldă a gâtului ei. Dumnezeule, Felicity! Îmi pare aşa de rău.

— Mie nu.

El deveni atent.

— Nu?

— Nu. Ai o viaţă înainte să te revanşezi fată de mine şi intenţionez să fiu mireasa adevărată a Diavolului.

El rânji.

— Voi adora fiecare minut din asta.

— Vreau să ieşi din locul ăsta. Vreau să te încălzeşti.

El o trase mai aproape, petrecându-şi braţele în jurul ei.

— Am nişte gânduri despre cum m-ai putea încălzi, îşi coborî buzele peste ale ei şi ea fu recunoscătoare că el se putea gândi la sărutat în acel moment când ea i se abandona, alunecând cu mâinile pe pieptul lui, spre umerii lui largi şi sus, tot mai sus pe maxilarul nebărbierit şi aspru şi în părul lui, unde descoperi o pată umedă.

— Bine. Nu mă aşteptam să descopăr asta aici, zise Whit care tocmai sosise.

Devil încheie sărutul.

— Pleacă.

— Nu, nu pleca, Whit, zise ea. Avem nevoie de tine.

— Nu avem nevoie de el, zise Devil, ridicându-se, trăgând aer la durerea cauzată de mişcare şi făcând-o pe

Felicity să simtă că o doare inima.

Ea îşi duse mâna în lumină, iar pe degete îi strălucea sânge.

— Sângerezi. Se întoarse spre Whit. Îngheaţă de frig. Şi sângerează. Whit înaintă imediat, punând braţul lui Devil peste umărul lui.

— Ce dracu' ţi s-a întâmplat?

Duse mâna la tâmplă, tresărind.

— Ewan. Se întinse după Felicity. Nu a venit după tine?

Ea clătină din cap.

— De ce-ar face asta? Am rupt logodna. I-am tras o palmă.

El rânji.

— Ştiu, iubire. Sunt foarte mândru de tine pentru asta.

— O merita. Şi mai mult pentru ce ţi-a făcut.

— Grace s-a dat la fund în seara trecută.

Devil încuviinţă din cap.

— L-am lăsat pe Ewan să creadă că este moartă. O trase mai aproape şi o sărută pe tâmplă, apoi se uită la Whit. Este furios.

Whit încuviinţă şi el din cap.

— A plecat. Paza mi-a raportat de dimineaţă, a plecat din casa din Mayfair la răsăritul soarelui.

Devil încuviinţă la rândul lui din cap.

— Se va întoarce. Va dori să ne pedepsească.

Whit ridică felinarul ca să se uite la chipul lui Devil.

— Te-a pocnit bine.

Felicity se încruntă.

— Niciodată un om nu a meritat o pedeapsă mai mult decât el.

El se uită la ea, apoi la Whit.

— A primit-o azi.

Whit mârâi, părând să înţeleagă orice însemna asta. Felicity însă nu înţelese şi se aprinse.

— Te-a lovit în cap şi te-a încuiat într-o hală cu gheaţă unde ai fi putut să mori. Orice i-ai făcut tu nu se compară.

— Vorbeşti ca cineva care nu a fost niciodată disperat după persoana iubită.

Ea nu ezită.

— Ei bine, am fost disperată să pun mâna pe bărbatul pe care-l iubesc, deci cred că am o idee.

Fraţii o priviră câteva momente lungi, apoi Whit spuse:

— Îmi place de ea.

Devil rânji, apoi tresări la mişcarea făcută.

— Şi mie.

Ea dădu ochii peste cap.

— Sângerezi la cap. Nu este timp să mă placi.

— Mereu va fi timp să te plac, Felicity Faircloth.

Cu ajutorul lui Whit îl duseră pe Devil sus în depozit şi apoi în curte, unde acum strălucea soarele.

Felicity striga deja după John:

— Avem nevoie de o birjă! Sau ceva – Devil are nevoie de un chirurg imediat. Unul bun, nu un şarlatan.

În loc să se mişte pentru a ajuta, John se clătină pe călcâie, cu un zâmbet larg pe chip.

Felicity se încruntă.

— John, *te rog*.

Şi atunci se întoarse, urmărindu-i privirea, şi îl văzu pe Devil ţinându-se perfect pe picioare, la zece paşi în urma ei.

Ea zbură lângă el, cu fustele învolburându-se în jurul lor.

— Ce este? zise ea, atingându-l pe braţe, pe umeri. Mai eşti rănit pe undeva? Este doar capul? Poţi să stai în picioare?

El o prinse de mâini şi îi sărută degetele.

— Opreşte-te, iubire. Băieţii vor crede că sunt moale.

Whit mârâi.

— Băieţii cred deja că eşti moale când vine vorba despre ea.

— Doar pentru că nu mă cred vrednic de ea.

— Ei ştiu că nu eşti vrednic de ea.

Felicity clătină din cap.

— Ce este în neregulă cu voi doi? Are nevoie de un

doctor!

— De tine am nevoie mai întâi, zise el.

— Poftim?

Era nebun.

— Te-ai întors după mine.

— Normal că m-am întors. Te iubesc, imbecilule.

Whit se înecă de râs, iar Devil îi sărută din nou degetele.

— Ei bine, avem puţin de lucru cu faptul că tu îmi cam pui inteligenţa sub semnul întrebării.

— Nu-ţi pun inteligenţa sub semnul întrebării, zise ea. Cred că eşti genial. Excepţia este atunci când sugerezi că nu ştiu ce vreau.

— Te iubesc, Felicity Faircloth.

Ea zâmbi.

— După ce ne căsătorim intenţionezi să mi te adresezi cu ambele numele?

— Doar dacă mă rogi frumos. Se apropie. Cred că te-am iubit din momentul în care te-am găsit pe balconul ăla, după ce ai descuiat uşa şi ţi-ai croit drum din lumină spre întuneric.

— Spre libertate, zise ea blând.

— Noaptea aceea, în dormitorul tău, am glumit când am pomenit de prinţesa care trebuie salvată din turnul ei…

— Ai făcut asta, îl întrerupse ea.

El clătină din cap.

— Nu, iubire. Tu m-ai salvat. Tu m-ai salvat dintr-o lume fără culoare. Fără lumină. Dintr-o lume fără tine. Îi mângâie obrazul cu degetul mare. Frumoasă, perfecta Felicity. Tu m-ai salvat. Te-am vrut de la început. Era doar o chestiune de timp până când totul – *totul* – a devenit mai puţin important decât faptul că te doream. Decât faptul că voiam să te protejez. Decât faptul că te iubesc. Ochii ei se umplură cu lacrimi şi el continuă: Şi tot ce am vrut a fost fericirea ta. A mea nu însemna nimic în comparaţie cu a ta.

— Dar fericirea mea este legată de a ta. Nu vezi asta?

El încuviinţă din cap.

— Nu-ţi pot oferi Mayfair, Felicity. Nu vom fi niciodată

bine-veniţi acolo. Mereu eşti desconsiderat, oricât de bogat ai fi. Făcu o pauză, pierdut pe gânduri şi apoi zise: Dar îţi voi oferi orice altceva. Lumea largă. Trebuie doar să ceri. Frumoşii lui ochi sclipeau în lumina soarelui. M-ai salvat de trecut. Mi-ai oferit un prezent. Şi acum... îmi doresc ca tu să-mi promiţi viitorul.

— Da, şopti ea, neputându-şi reţine lacrimile. Da.

El îi fură un sărut care îi lăsă pe amândoi fără răsuflare şi pe Whit mârâind.

— Găsiţi un pat, da?

Felicity se desprinse, cu obrajii roşii şi spuse:

— Imediat după ce găsim un doctor.

Dădu să iasă din curte şi să se îndrepte spre stradă.

— Stai, zise Devil. Aş putea să jur că ai insistat să ne căsătorim acolo jos, în întuneric, în timp ce îmi salvai viaţa.

Ea se strâmbă.

— Ei bine, îţi era destul de frig şi sufereai din cauza rănii de la cap, deci nu aş fi aşa de sigură că ai auzit ceea ce crezi că ai auzit.

— Sunt sigur, iubire.

— În general, femeile nu cer bărbaţii în căsătorie. Cu siguranţă, nu femeile ca mine. Cu siguranţă, nu bărbaţii ca tine.

— Femei ca tine?

— Fete retrase, fete bătrâne. Felicity cea Deznădăjduită.

— Lady Sparge Lacăte, mi-ai cerut sau nu să ne căsătorim?

— Cred că a fost mai puţin cerut şi mai mult spus.

— Fă-o din nou.

Roşeaţa din obrajii ei se transformă în flacără.

— Nu.

O sărută pe tâmplă.

— Te rog?

— Nu.

Ea se desprinse de el şi continuă să meargă.

— Aşa de tradiţională, o luă el peste picior. Şi apoi, după o clipă, strigă după ea: Felicity?

Ea se întoarse şi-l găsi în genunchi în curtea luminată. Făcu un pas către el, ajungând deja aproape, gândindu-se pentru o clipă că poate căzuse din nou.

El îi prinse mâna întinsă şi o trase mai aproape, până când fustele ei îl acoperiră. Înlemni, uitându-se în jos la chipul bărbatului pe care îl iubea. El spuse:

— Nu am multe. M-am născut cu nimic, nu am primit nimic. Nu am un nume demn de tine, niciun trecut de care sunt mândru. Dar jur aici, în locul ăsta pe care l-am construit, care însemna totul şi acum înseamnă nimic fără tine, că îmi voi petrece restul vieţii iubindu-te. Şi voi face tot ce pot pentru a-ţi oferi lumea.

Ea clătină din cap.

— Nu vreau lumea.

— Atunci ce?

— Pe tine, zise ea simplu. Te vreau pe tine.

El zâmbi, cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse ea vreodată.

— M-ai avut din prima noapte, iubire. Acum spune-mi ce altceva mai vrei.

Ea roşi.

Inima îi bătea puternic când el îşi scoase inelul de pe degetul inelar, punându-l imediat pe degetul ei mare. După sărutul argintului cald urmă sărutul lui pe metal, apoi pe degetele ei. Fără îndoială că avea să fie o nuntă, dar acest moment, aici, în acest loc, se simţea ca o ceremonie, binecuvântată de lumina soarelui şi de aer.

Şi când soţul inimii ei se ridică în picioare – deasupra ei, cu umerii lui largi şi frumoşi, mâinile lui îi cuprinseră obrajii, îi înclinară capul în sus spre al lui Felicity îl sărută aşa cum o regină din Covent Garden îşi sărută regele.

Când se termină, el se întoarse spre acoperişuri şi privirea lui Felicity o urmă pe a lui spre acoperişurile din jurul curţii depozitului, unde duzini de oameni stăteau împrăştiaţi la intervale, cu puştile lângă ei, cu zâmbete pe chip, urmărind.

Ea roşi, apoi roşeaţa se transformă în flăcări când el strigă mai tare ca niciodată:

— Milady!

O sărută lent, lung şi adânc, până când oamenii adunaţi bătură cu picioarele şi îşi strigară felicitările spre curte, creând un magnific ecou care se răsfrânse în jurul clădirilor, aşa de răsunător că tremuratul degetelor de la picioare îi provocă plăcere – o plăcere care se transformă în foc când el o trase aproape şi îi şopti la ureche:

— Lumea ta te aşteaptă, iubirea mea.

Epilog

Trei luni mai târziu

Felicity veni lângă Devil în curtea depozitului Bastarzilor Bătăuşi din Covent Garden în vreme ce ultima căruţă pornea cu Whit la cârma ei.

Braţul lui Devil o strânse bine lângă el pentru că vântul de septembrie sufla, umflându-i fustele în jurul lor. Rămaseră aşa, Regele şi Regina din Covent Garden, până când tropăitul copitelor cailor se pierdu în noapte. Când dispăru, fiind înlocuit de vocile gărzilor de pe acoperişurile de deasupra şi de oamenii care îşi petrecuseră noaptea muncind ca să pregătească încărcătura pentru livrare, ea se uită la el şi zâmbi.

— Încă o zi care a trecut.

El îşi întoarse faţa spre ea, îi cuprinse obrajii cu mâinile, ţinând-o nemişcată în timp ce el o săruta, lung şi adânc, până când amândoi gâfâiau după aer.

— Este târziu, nevastă, zise el. Ar trebui să fii în pat.

— Prefer să fiu în pat cu tine, îl tachină ea, adorând felul cum rostea cuvintele. Mai spune-mi *nevastă*.

El se aplecă şi îşi apăsă buzele pe pielea fină a gâtului ei.

— Nevastă… Muşcă uşor cu dinţii locul unde gâtul se întâlnea cu umărul ei. Nevastă… O sărută la curbura de acolo. Nevastă.

Ea se cutremură şi îl luă de gât.

— Nu cred că mă voi plictisi vreodată de asta, bărbate.

Nunta, ţinută printr-o licenţă specială la câteva zile după ce Felicity îl salvase pe Devil din hala de gheaţă, fusese perfectă… şi diferită de tot ce îşi imaginase Felicity vreodată. În loc de o treabă respectabilă la Catedrala Saint Paul, la care să participe jumătate din nobilii care apăreau în *Burke's Peerage,* fusese o sărbătoare plină de viaţă şi gălăgioasă la un Saint Paul diferit – la o aruncătură de băţ de piaţa Covent Garden.

Spre întristarea părinţilor lui Felicity, fusese ţinută de un vicar din mahala – un om care îşi cunoştea berea şi o bea bine – în faţa unei congregaţii pline ochi de oamenii Bastarzilor şi de familiile lor. Desigur, şi Arthur cu Pru fuseseră acolo, împreună cu câţiva aristocraţi terni care îi luaseră sub aripa lor colectivă pe Felicity, Devil şi întreaga familie Faircloth – până la urmă, după cum subliniase ducesa de Haven la masă din acea dimineaţă scandalurile trebuie să unească.

Doar Grace lipsea de la sărbătoare; rămăsese ascunsă în vreme ce Bastarzii încercau să-l găsească pe Ewan, care dispăruse după ce în urmă cu câteva zile părăsise Londra. Cu toate astea, înainte de ceremonie fusese livrat un pachet de la Madame Herbert şi înăuntru, Felicity descoperise o pereche de pantaloni de piele perfect croiţi, o frumoasă cămaşă albă, o vestă cu roz şi gri care rivaliza cu orice rochie din Mayfair şi o haină croită pe măsură, neagră pe afară, cu căptuşeală din satin roz. Alături de haine, Felicity descoperi o pereche de cizme de piele lungi până deasupra genunchiului.

O ţinută potrivită pentru o regină din Covent Garden.

Şi odată cu acest pachet, un mesaj:

„Bine ai venit, soră".

În seara aceea avusese loc o petrecere gălăgioasă în Garden, unde Lady Felicity Faircloth, acum doamna Felicity Culm, îşi primise al treilea nume – cel pe care îl preţuia cel mai mult: Mireasa Bastardului.

Fusese o zi de nuntă perfectă, se gândi Felicity, iar seara fu şi mai frumoasă când proaspătul ei soţ ei o găsise râzând în hohote împreună cu oamenii care o felicitau, o luase de mână şi o condusese pe acoperişul birourile lui din Covent Garden pentru a privi sute de lampioane eliberate spre cer de pe acoperişurile din jurul lor.

După ce-şi exprimase încântarea prin suspine şi se aruncase în braţele lui, el îi oferise sărutul pe care ea-l ceruse şi lovise cu bastonul lui de două ori într-un horn de tablă din apropiere, dându-le liber elfilor care îl ajutaseră. Apoi îşi conduse soţia într-un pat de mătase şi blană sub cerul înstelat.

Felicity tremura la amintirea acelei nopţi şi Devil o trase mai aproape.

— Îţi este frig, iubirea mea?

— Nu. Zâmbi. Doar amintiri.

El zâmbi în părul ei.

— Cele mai bune, zise ea, privindu-l printre gene. Deşi îmi dau seama că este septembrie şi în curând nu vom mai putea folosi acoperişurile.

O sprânceană neagră se ridică, în semn că înţelegea prea bine la ce se referea ea. Ce dorea ea.

— Cred că îmi subestimezi puterea, Felicity Faircloth.

Ea zâmbi.

— Felicity Culm, te rog. Şi nu aş visa să te subestimez, Devil… Într-adevăr, nu îmi pot imagina că vremea ţi-ar refuza vreo dorinţă.

El încuviinţă şi se aplecă spre ea, coborându-şi vocea.

— Iama pe acoperişuri va fi şi mai bine decât vara.

— Da? zise ea cu ochii mari.

— Am să te întind pe zăpadă să văd cât de fierbinte te pot face să arzi, frumoasa mea flacără.

Ea se înfierbântă precum soarele.

— Bănuiesc că nu te pot ispiti acum pe un acoperiş pentru a exersa, frumoasa mea molie?

El îşi îndreptă spatele.

— Nu.

— Nu?

— Am ceva să-ţi arăt.

Îi luă mâna, conducând-o departe de depozit şi înapoi spre luminile strălucitoare de pe Drury Lane. Se opriră la Vrabia Cântătoare, plină cu oamenii lor, care beau şi petreceau după o noapte de muncă grea. După ce-i ţinu uşa, Devil o urmă pe Felicity înăuntru, îl salută pe proprietar cu un gest din cap, şi se îndreptară spre un loc de pe podea care fusese eliberat pentru dans – un cvartet de corzi şi flaute se afla în apropiere, iar Devil o luă în braţe în vreme ce muzicanţii începură să cânte.

Ea râse când el o învârti într-un cerc surprinzător.

— Vrei să îmi arăţi cârciuma asta?

El clătină din cap.

— Cândva mi-ai spus că nu crezi că sunt genul de bărbat care dansează.

Ea îşi aminti.

— Şi eşti?

— Înainte nu eram – dansatul mi se părea genul de lucru pe care oamenii îl fac când sunt fericiţi.

Privirea ei zbură spre a lui.

— Şi tu nu erai.

— Nu până să te cunosc pe tine.

Ea încuviinţă din cap, jucându-se cu degetele pe umărul lui. Şi apoi îi întâlni privirea şi spuse:

— Arată-mi.

Şi el îi arătă, trăgând-o suficient de aproape ca să scandalizeze Mayfair, balansând-o, ridicând-o, legănând-o şi rotind-o în ritmul muzicii minunate şi antrenante. Ea se prinse de el, braţele lui puternice o protejau şi o ţineau lângă el. O roti din nou şi din nou, mai repede şi mai repede. Oamenii lor adunaţi acolo băteau din palme în ritmul muzicii până când ea îşi dădu capul pe spate şi râse, nemaifiind în stare să facă altceva.

Şi atunci el o ridică în braţe, o conduse prin cârciumă şi afară în stradă, unde o ceaţă fină de toamnă transformase piatra cubică în aur. O lăsă jos în vreme ce ea îşi recăpăta suflul, sărutând ultimul hohot de râs care mai zăbovea pe buzele ei.

— Ei bine, nevastă?

Ea clătină din cap.

— Nu a fost ca un vis. El se încruntă şi ea râse din nou, ajungând la el. Iubirea mea… Devil al meu… a fost mai bine. A fost real.

O sărută din nou, lung şi adânc. Şi când el îşi ridică din nou capul, zâmbea larg, păcătos şi minunat. Zâmbi şi ea, ridicându-se pe vârful degetelor pentru a-i şopti la ureche:

— Iubeşte-mă. Trecut, prezent şi viitor.

Răspunsul lui veni precum o flacără:

— Da.

Nota autoarei

În urmă cu doi ani, în Londra, am întâlnit un om care m-a delectat cu poveştile despre bunicul lui, care vindea gheaţă cu coajă de lămâie dintr-un bloc de gheaţă pe care îl lua de la docuri şi-l ducea în Covent Garden. Aş vrea să-mi amintesc numele tău, dar oricine ai fi, îţi sunt datoare, aşa cum îi sunt lui Gavin Weightman pentru *Comerţul cu apă îngheţată*, care a fost o sursă inestimabilă despre istoria transportului de gheaţă şi cum a influenţat lumea.

În aceeaşi perioadă, am început să fiu uimită de episodul „Siguranţa perfectă” din podcastul *99% Invizibil*, care povesteşte invenţia lacătului Chubb care era imposibil de spart şi apoi controversa din 1851, când un american neruşinat a apărut la Marea Expoziţie, a desfăcut lacătul şi s-a asigurat că lumea întreagă nu s-a mai simţit vreodată în siguranţă. Felicity Faircloth vine cu paisprezece ani mai devreme faţă de american, dar desface lacătul Chubb în acelaşi mod în care a făcut-o el şi îi sunt recunoscătoare lui Roman Mars şi echipei lui pentru că mi-au adus povestea la momentul perfect.

Banca şoptitoare a lui Felicity este o replică a băncii lui Charles B. Stover şi grădina Parcului Central

Shakespeare – locul perfect pentru spus secrete.

Covent Garden este un loc destul de elegant în zilele astea – foarte diferit de felul cum era în anii 1830. Am petrecut ore la Muzeul Londrei, absorbită de studiul antropologic extraordinar al lui Charles Booth, *Viaţa şi munca oamenilor din Londra* de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi sunt aşa de recunoscătoare muzeului că a pus la dispoziţia publicului o resursă aşa de bogată în format digital.

Ca de obicei, cărţile mele sunt ocrotite şi îngrijite de o echipă care nu suferă comparaţie şi eu sunt incredibil de norocoasă că o am lângă mine la fiecare pas pe strălucita Carrie Feron, împreună cu Carolyn Coons, Liate Stehlik, Brittani DiMare, Eleanor Mickuki, Angela Craft, Pam Jaffee, Libby Collins şi toţi cei de la Avon Books. Agentul meu, Steve Axelord, şi publicistul, Kristin Dwyer, sunt cei mai buni.